

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

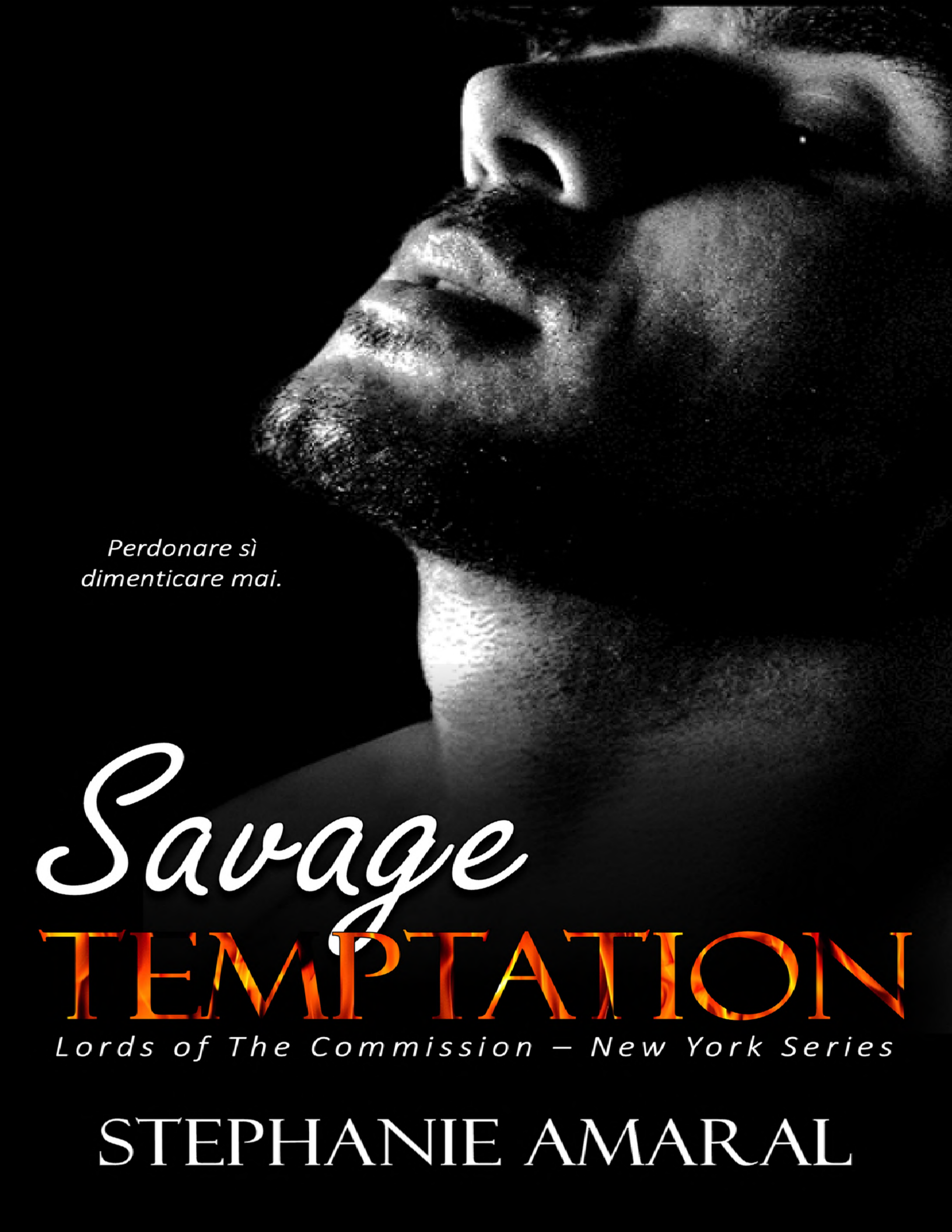
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Perdonare sì
dimenticare mai.*

Savage

TEMPTATION

Lords of The Commission – New York Series

STEPHANIE AMARAL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

S A V A G E T İ R İ L M E S İ

Stephanie Amaral

OceanofPDF.com

Telif Hakkı© 2024 Stephanie Amaral

Savage Temptation,
Stephanie Amaral
tarafından

Bu bir kurgu eseri.

İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.
Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2023 by Stephanie Amaral
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı
izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.
Daha fazla bilgi için, adres: stephanieamaral.author@gmail.com İlk ciltsiz

baskı 2024

Kitap tasarımı: Stephanie Amaral
Düzenleme:: Michele Mencer, Angeliese Maggio

ISBN: 9798873232130

ASIN: B0CLDHG7ZD

www.stephanie-amaral.com

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Başlık	
Sayfası Telif	
Hakkı	
Yazısı:İthafı	
Çalma Listesi	
Tanıtım	
İçerik uyarısı	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Sırada ne var?](#)

[Bu Yazarın Kitapları](#)

[Tüm haberleri ilk elden almak için beni takip etmeyi
unutmayın Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

DEDİKASYON

Yapamayacağını düşünen herkese.

EVET, yapabilirsin!

İyi bir kız gibi her şeyi kabul etmek ya da sinirbilimci olmak.

Evet, yapabilirsin.

OceanofPDF.com

OYUN LİSTESİ

[Buradan dinleyin](#)

Neoni - Darkside

Moloko - The Time is Now

Chord Overstreet - Hold On

Artic Monkeys - A Certain Romance

Dua Lipa - Yeni Kurallar

R.E.M. - Dinimi Kaybediyorum

The Verve - Bitter Sweet Symphony

The White Stripes - Seven Nation Army

James Bay - Nehri Geri Tutun

Belirli bir sıra yok.

OceanofPDF.com

BLURB:

Jamie

New York'un yeni bir başlangıç olması gerekiyordu.

Yeni bir ben çizebileceğim ve geçmişinden kaçan Jamie'yi unutabileceğim karmaşık olmayan, temiz bir sayfa.

Ancak hayatımı değiştirecek mülakatımdan hemen önce yanlışlıkla özel dikim takım elbiseli bir şeytana çarptığımda temiz sayfam kahveyle kaplandı. Kaba ve haklıydı. Tehlikeli ve karanlıktı. Hayatımı da mahvedeceğini çok az biliyordum.

Kaçmak istedim. Beni bir tren enkazına dönüştüreceğini bildiğim için kaçmak istedim ama beni burada kalmaya ve onun için çalışmaya zorladı.

Yakında bu şeytanın baş edebileceğimden daha karanlık tonları olduğunu öğrenecektim, ama yine de, olmam gereken kişiye ışık tutacak kişi o olacaktı.

Liam

Artık meleklerin cehennemde yürüdüğünden emindim, çünkü bir tanesini kendi gözlerimle görmüştüm. Sokağın ortasında bana çarptı, etrafımdaki her şeyin karanlık ve kasvetli olduğu bir zamanda ışıyla beni baştan çıkardı.

Başıma bela olacağını anlamak için ona bir kez bakmak yeterliydi. Tek yaptığım tüketmekti. Hayatımdaki her şey izinsiz almakla ilgiliydi ve onun iyiliği için bununla savaşmaya çalışsam bile Ona da yaptım.

Bir iş için çaresizdi ve bir avcı gibi tüm seçeneklerini elinden aldım, onu kalmaya zorladım. Çünkü dudaklarının tadına ilk kez baktıktan sonra bağımlısı olmuşum. Onu günah ve ahlaksızlıkla dolu bir hayata sürüklüyor olsam bile, hiçbir gerekçe onu aklımdan çıkarmaya yetmiyordu.

Jamie benim zayıflığımdı ve benim dünyamda zayıflıklara sahip olmak ölümcül bir meseleydi.

***Savage Temptation**, çift POV ile yazılmış, açık kapı buharlı sahneleri ve garantili bir HEA ile tam uzunlukta, birbirine bağlı bağımsız bir aşk romanıdır.*

Bu, **Komisyonun Lordları - New York** serisinin ilk kitabı ve diğerlerinin yanı sıra zorunlu yakınlık ve ofis romantizmi mecazlarını içeren Mafya romantizminin daha hafif bir tonu. Baştan sona karanlık konular var, ancak aşırı karanlık bir hikaye olduğu söylenemez. İçerik uyarılar hala geçerlidir.

Bu seriyle ilgili kitapların tam listesi için lütfen web siteme veya bu e-kitabın sonuna bakın.

OceanofPDF.com

İÇERİK UYARISI

Akıl sağlığınız önemlidir, bu nedenle lütfen, herhangi bir tetikleyiciniz varsa, içerik uyarılarının tam listesini aşağıdaki ismime tıklayarak web sitesi.

[Stephanie Amaral](#)

[OceanofPDF.com](#)

BÖLÜM 1

Jamie

Bugün sabah 10'da hayatım değişecekti.

Ya New York'ta kalıp kiramı ödeyecektim ya da buradan ayrılıp geçmişimle yüzleşmek zorunda kalacaktım. Hazırlandığım ikinci tur görüşmelerin sonucu bu kadarı belirleyecekti.

O işe nefes almak için hava gibi ihtiyacım vardı.

Karşıdan karşıya geçmek için beklerken, adım atmaya asla gücümün yetmeyeceği bir mağazanın yansımasında profesyonel görünme çabamı inceledim. Vitrindeki manken benimle alay ediyor gibiydi. İçimi çektim, korkumu gizlemek için giydiğim özentili süslü kıyafetlerin ve renkli rujumun görüntüsünü kimsenin okuyamayacağını umuyordum.

Takım elbise ceketimin mükemmel bir şekilde ütülenmiş kumaşını düzelterek, bugün hayatta kalmak için ihtiyacım olan cesaret ve kararlılığı bana aşıladığını umduğum derin bir nefes daha aldım. Hepsine ve daha fazlasına ihtiyacım vardı.

AD Architects, Adrian Dornier tarafından kurulan ve yönetilen üst düzey, dünyaca ünlü bir mimarlık firmasıydı.

Adam bir efsaneydi.

Çok çalışmaktan ve yıkıcı tasarımlardan başka bir şey yapmadan zirveye ulaşmış ve kendisini sektörün en büyük isimleri arasına sokmuştu. Benim gibi deneyimsiz birinin gözünü korkutacak bir şey *değildi* bu.

Bu ürkütücü düşünce karşısında biraz büzülmekten kendimi alamadım.

Kimi kandırmaya çalışıyorum? Asla başaramayacağım.

Gerçi özgüvenimi sarsan, tanışmak üzere olduğum adamın durumundan daha fazlasıydı. Bu tür bir kendini sabote etme, hayatımı değiştirecek bir görüşme öncesinde yaşadığım gerginlikten çok daha derinlere uzanıyordu.

Sürekli duyduğum, tanıdık bir ses vardı. Her zamanki gibi küçültücü ve aşağılayıcı. Artık çok uzaklardaydı ama yine de beni parçalamaya devam ediyordu.

hayallerimi paramparça etti, kararlılığımı unutulmaya terk etti. Kötü anılar ve travmatik bir geçmiş zamana ya da mekâna bağlı değildi. Aramıza ne kadar kilometre koymuş olursam olayım, bu düşünceler özümün bir parçasıydı.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve kendimi ilk turu geçtiğimi hatırlamaya zorladım. Bir şeyleri doğru yapmış olmalıydım!

Ayrıca, seçeneklerim tükenmişti. Geri dönmekten başka çıkış yolu yoktu ve kader elimi zorluyor gibi görünse de *bu* benim son çarem olacaktı.

Çalıştığım 7-Eleven'dan aldığım sefil maaşla New York'ta yaşamak, ya da hayatta kalmak mı demeliydim, neredeyse imkânsızdı. Geçen hafta hiçbir haber verilmeden aniden kapanmış olmasını boş verin.

Zaten üç aydır buradaydım ve düzgün maaşlı bir iş bulamazsam banka hesabım bir başkasını destekleyemeyecekti.

Bu yüzden bugünün büyük bir olay olduğunu söylemek çok hafif kalır.

Bu benim yeni başlangıcımdı. Hala oldukça canlı ve iyi durumda olan hayaletlerden uzakta, olmak istediğim kişi ve şey olmak.

Odaklan, Jamie! Geçmiş i ait olduğu yerde bırak ve geleceğe odaklan.

Başımı dik tuttum, bu topukların üzerinde elimden geldiğince dengede durmaya çalıştım, zarif olmayı hedefledim ama New York'un kalabalık caddelerinde ilerlerken düşmemeye razı oldum.

"Kahretsin. Dokuz buçuk oldu bile," diye tısladım kendi kendime, son on dakika içinde telefonuma yüzüncü kez dokunurken. Tüm lanet ışıkların bana karşı kırmızıya döndüğüne yemin edebilirdim.

Sonunda lanet ışık döndü ve sokakları dolduran insan bataklığı arasında arı gibi ilerlemeye devam ettim. Gelen bir e-posta dikkatimi çekti. Ruhumu ezen tüm o kendinden şüphe etme ve değersizlik düşünceleri, izne gerek kalmadan geri geldi.

Gördüğümde kalbim yerinden gibi oldu. AD Architects'ten gelmişti. Bir mülakattan hemen önce gelen bir e-postadan iyi bir haber çıkmayacağı kesindir.

Temkinli bir şekilde açtım, insan okyanusları arasında hızla ilerlerken gözlerim yavaş cihaza yapışmıştı. Bir işten çıkarma ya da pozisyonun doldurulduğuna dair bir bilgi görmeyi beklerken umutlarımı aksini söylemeye zorladım.

"Sevgili Jamie, ileriye bakıyoruz.

Taş duvara benzeyen bir şeye çarpmadan önce selamlamayı güçlükle geçebildim. Çarpma o kadar şiddetliydi ki

geri döndü, hemen yere yığıldı.

Bu yarın kesinlikle acıtacak!

Kıçım yere çarpmadan hemen önce, belimden güçlü bir çekişin beni yukarı kaldırdığını hissettim.

Ayaklarım yerden kesilmişti ve bedenim meşe ve taze dert kokan inanılmaz bir sıcaklık hissiyle güvende ve korunaktaydı.

Ne oluyor be?

Elim kola doğru uçtu, bu mükemmel yabancıyı hayatım pahasına tuttum. Havada asılı kaldığımda güçlü kollar ve mükemmel bir takım elbisenin ince iplikleri dokunuşumun altında titreşti.

Bir anda hipnotize edici, uzun kirpikli, zümrüt yeşili bir çift göze bakıyordum. Sert bakışları bedenimi delip geçiyor ve doğrudan ruhumu görerek her türlü tutarlı düşünceyi eritiyor gibiydi.

O anı lekeleyecek ne bir göz kırpma ne de bir söz.

Doğruyu söylemek gerekirse, denesem de konuşamazdım. Beni inceliyor gibiydi, yüzünde endişesini ya da belki de kafa karışıklığını gizleyen derin bir kaş çatma vardı. Çok korkutucu ama bir o kadar da çekiciydi. Bu yabancıya sabit bakışlarının yoğunluğunda tamamen kaybolmuştum.

O gözler, belimin etrafındaki güçlü tutuş, parmak uçlarımda altındaki o güçlü kasların hissi.

Tüm bunlar mideme yerleşmeden önce omurgamdan aşağı garip bir his gönderiyordu.

O kadar yakındı ki nefesinin sıcaklığını yüzümde hissedebiliyordum.

Bu büyüün etkisiyle New York'un kalabalık sokakları boşluğa ve sessizliğe bürünmüştü.

Şaşkınlığım başladığı gibi çabucak sona erdi.

Sıkı tutuş gevşedi ve tökezleyerek ayağa kalktım. Garip bir şekilde kendimi yine orada olmak isterken buldum.

"Yürüdüğün yere dikkat et!" Alçak, tehditkâr sesi hissedilir bir kızgınlıkla patladı ve beni hazırlıksız yakaladı.

Az önceki bakışmamızdan sonra, biraz daha çekici bir şey bekliyordum. Gerginliği hissettim ve sanki düşüncelerinden sıyrılmaya çalışıyormuş gibi konuşmadan önce başını salladığını gördüğüme neredeyse emindim.

"Oh! Bağışlayın beni, Majesteleri, New York şehrinin kralı ve hükümdarı!" Alaycılığım maskelenmemişti, sahte boyun eğişimle daha da artmıştı. "Belki de bir dahaki sefere nerede olduğuna dikkat etmelisin."

gidiyorsun!" Onun sözlerine karşılık vermeye çalıştım ama nedense benimkiler yetersiz kaldı. Zalimlikte benden çok daha usta olduğu anlaşılıyordu.

"Dikkat !" Hoyratça uyardı ama dikkati hızla benden öteye dağıldı. Sanki bir şey ya da birini arıyormuş gibi etrafımızı tararken boynunu büktü. Hareketini takip etmedim. Bu kaba sözler bile gözlerimde hâlâ parlayan yıldızları kırmaya yetmedi. Şimdiye kadar bu kırmızı bayrakları tanımak için akıllı olmalıydım, ama yardım edemedim ama o gözlerin bana geri dönmesini arzuladım.

"Yoksa ne olur?" Onun dikkatini çekerek meydan okudum. Hayatım boyunca bir kabadayı ile uğraşmışım ve zorladığımı biliyordum ama onda bende korku uyandırmayan bir şey vardı. Giydiği üç parçalı takım elbise, içindeki karanlık ve tehlikeli havayı bastırmak için hiçbir işe yaramıyordu.

"Şehrin bu kısmında veletlerin işi pek iyi gitmez. Tavrını düzeltmek isteyebilirsin," dedi ve bir adım öne çıkarak temel korkutma taktiklerinden en basitini uyguladı.

"Egonuzu tatmin etmediği için üzgünüm efendim. Şimdi, siz ve yüksek atınız kenara çekilmenizin bir sakıncası yoksa, gitmem gereken yerler var." Boğayı dürtüyordum. Bazen aptallığım sınır tanımıyordu. Neyim vardı benim böyle?

"Tek kelimeyle harika! Şimdi o bitmek bilmeyen kuyruğa geri dönmek zorunda kalacağım," diye homurdandı ve beyaz bluzumdaki buzlu kahve lekesini, kaldırımı kirleten kâğıt bardağını işaret etti.

Gözlerim inanamayarak açıldı.

Böyle bir olamaz!

Eve dönüp üzerimi değiştirecek zamanım olmazdı. Hayatımı değiştirecek olası bir görüşmeye de bu şekilde gidemezdim.

Bakışlarım kahverengi lekeden ona doğru kayarken öfke gözlerimi yaşarttı.

"Merak etme, tatlım. En azından şimdi hepimiz kahvenin kokusunu taşralı kızdan önce senin kıyafetlerinden alıyoruz."

İçimde ne kadar küstahlık varsa, bunun bir felaket olabileceğini fark ettiğimde bedenimi terk etti.

"Her şeyi mahvettin!" Daha fazla gözyaşı arkamdan sızmaya başlarken bağırdım Gözler.

Onu yolumdan iterek caddenin karşısındaki bir kafeye doğru fırladım.

"Pislik herif!" Neredeyse yolun ortasından sert bir sesle bağırdım. kollarım ve sıkılmış yumruklarım. Gözyaşlarımın akmaması için elimden geleni yapıyordum.

Bu fırsatı kendini beğenmiş bir herif yüzünden kaybetme ihtimaline düşüyor. "Tuvalet lütfen?" Baristaya sordum, o da sadece sol tarafındaki bir çift siyah kapıyı işaret etti.

Banyoya koştum, o sık kafalının kıyafetlerimin her yerine yaptığı pislği temizleyebilmek ve yine de AD'ye zamanında yetişebilmek için dua ettim.

İnsanlar sadece dış görünüşe göre karar vermemeli. Bunu daha iki dakika önce beni çürük bir kıçtan kurtaran Yunan Tanrısı'nın çekilmez bir aptaldan başka bir şey olmadığı ortaya çıktığında öğrendim. Yine de aynı ilke, birkaç dakika içinde benim olacağım gibi gözden geçirildiğinizde geçerli değil.

İlk izlenimler uzun sürer ve sınıf, güzellik ve coşkuyu yaşayan ve soluyan bir yere büyük bir kahve lekesiyle gelmek benim avantajıma tam olarak oynamadı.

Blazer ceketimi çıkardım, ardından beyaz ipek bluzumu çıkardım ve sadece dantelli sütyenimle ayakta durarak lekeyi su ve sabunla yıkamaya başladım. Sözlüğümdeki tüm edepsiz kelimeleri mırıldanarak, muhtemelen hayatımı mahvettiği için o mükemmel yabancıya lanet okudum. Leke daha da yayıldıkça, birkaç damla gözyaşının akmasını engelleyemedim.

İşim bitmişti.

"Sanırım bu senin?" Arkamdan gelen beklenmedik, derin ve erkeksi sesle sışradım. Ona bakmama bile gerek kalmadan bu sözlerdeki sırtışını duyabiliyordum.

Bu yabancınn önünde yarı çıplak dururken yeni bir sıcaklık ve utanç dalgası yanaklarımı kırmızının tüm tonlarına boyadı.

Telefonumu elinde tutup bana doğru uzattı, gözleri belime düştükten sonra yavaşça tekrar benimkilere dikildi.

Benim tepkim yavaş ve geç olurken o açıkta kalan her santim derimi inceledi. Gözlerim küçük alanda ceketimi ararken kollarımla göğsümü kapattım. Ceketim makyaj masasının üzerinde, onun hemen yanında duruyordu. Ulaşamayacağım kadar uzakta, ona çok yakındı.

"Acaba..." Sonunda onu işaret ederek sordum, gözleri ceketime kayınca yüzümü silmek için acele ettim.

"Gel de al." Bana meydan okudu. Ama hareket edemedim.

Bir daha ona bu kadar yakın durursam kendimi yakabilirdim. Bunun yerine ona baktım, nefes alışım çıplak göğsümün daha da fazla farkına varmamı sağladı. Bir an için ilerleyip aramızdaki mesafeyi kapatacağını düşündüm. Bir an için bunu yapmasını diledim.

"Mırıldanıyorum..."

"Kendini övme!" Boğazını temizledikten sonra homurdanarak ceketimi bana fırlattı. "Sende daha önce görmediğim bir şey yok. En iyi örnek de değil."

Masum olabilirim ama ben de gözlemciyim. Sözleri hareketleriyle hiç uyuşmuyordu. Dili dudaklarında gezinmişti. Üzerlerinde parlayan ıslak tükürük izi kontrolsüz tepkisinin kanıtıydı. Yanaklarındaki sıcaklığın güneye inip bacakları arasına yerleşmesi için tek gereken buydu. Kabalığı ve küstahlığı, üzerindeki o lanet olası çekici takım elbise kadar iyi giyiyordu.

Ama o küçük yalan? Onu yakaladım.

Bunu fark ettiğimde göğsüm garip bir gurur duygusuyla doldu. Zihnimi dünyaya geri getirmek için karşı karşıya olduğum soruna geri dönmem gerekiyordu.

"Burası kadınlar tuvaleti! Biraz yalnız kalamaz mıyım?" Sözde kızgınlığım, onun amansız bakışları karşısında zayıflamıştı. Bakışlarının sıcaklığı beni ateşliyor, odaklanmamla birlikte beni rahatsız ediyordu.

"Telefonunu düşürdün." Lanet şeyi tekrar önümde oynattı. "Ama öfke nöbeti geçirmenin seni nasıl gafil avlayabileceğini anlıyorum." Telefonu elinde çevirdi ve kaşlarını çatarak inceledi. "Yerde sadece geçen yüzyılın cihazlarını mı satıyorlar? Geri almak istemezsen anlarım. Onu atabilir ve size bir iyilik yapabilirim." Bu adam tamamen kibirli ve yakışıklıydı. Tüm yanlış yönleriyle çok baştan çıkarıcıydı.

"Ver şunu bana. Şimdi defol git!" Boştaki elimle telefonu çektim ve manyetik zümrütlerin üzerimdeki etkisinden kendimi koruyarak ona sırtımı döndüm.

"Bir şey değil. Bu arada, burası 'bayanlar tuvaleti' değil, ortak tuvalet." Sesimin kötü bir taklidini yaparak benimle alay etti ve 'Onun ve Onun' yazan bir tabelayı işaret etti. "İyi bir hayatın olsun, *Smallville*."

Aynadan bana bir saniye daha baktığını gördüm, onaylamaz bir tavırla başını salladı ve sonunda çekip gitti, huzur içinde nefes almama ve kızarmama izin verdi.

O maskeli 'iyilik' benimle alay etmek için bir bahaneden başka bir şey değildi.

Kibirli ses tonu vücudumun derinliklerinde örülmüş bir sinire çarptı, ama doğruyu söylemek gerekirse, en çok kalbimin göğsüme çarpması, midemdeki çarpıntı ve dizlerimin zayıflaması beni rahatsız ediyordu.

Neden vücudum böyle bir hıyara bu şekilde tepki veriyordu? Geri dönülmez bir şekilde yakışıklı olduğunu inkar edemezdim. Kötü çocuk-kötü adam havası vardı.

mükemmel vücudunun her santimini saran şık ve pahalı görünümlü siyah takım elbisesine rağmen devam ediyordu.

Bu adam hayatımda bir kez karşıma çıkacak fırsatı mahvetmiş olabilirdi ama ben burada ona bayılıyor ve hayaller kuruyordum. Çileden çıkarıcı ve tam bir pislikti ama yine de onda beni mıknaş gibi çeken bir şeyler vardı.

Kibirli ve küçümseyici konuşmasıyla her şeyi mahvetti, bakışlarıyla beni küçümsemesi de aynı hızla tenime doğru ilerlemişti.

Onu ve kötü davranışlarını aklımdan çıkarmak için başımı salladım. Bu görüşmede hâlâ bir şansım olmasını istiyorsam kendimi toparlamalı ve koşmalıyım.

Ovalamak işe yaramayınca gömleksiz giymeye karar verdim, takım elbise ceketimi giydim ve tüm düğmelerini ilikledim. İstedğimden daha fazla göğüs dekoltesi veriyordu ama yeterince dikkatli olursam, bu tür durumlar için uygun olandan fazlasını göstermeyecekti.

Aynaya bir kez daha bakmak için zaman yoktu. Kafeden aceleyle çıktım, topuklarımın beni götürebildiği kadar hızlı bir şekilde AD'nin merkezine doğru ilerledim ve Tanrı'dan hâlâ zamanında orada olabilmeyi umuyordum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 2

Liam

"Randevularımızı kaçırmayı aklından bile geçirme. Aksi takdirde geri gelme zahmetine girme." Asansöre girerken babam bana bağırdı. "Kahve içmeye gidiyorum baba. Senin geçit törenin başlamadan önce dönerim." biraz geri.

"İşleri zorlaştırma Liam."

"Aklımdan bile geçmezdi. Ne de olsa burası senin şirketin. Ben sadece ailevi zorunluluklar nedeniyle buradayım, değil mi?" Yanıtını beklemeden kapıların kapanmasına izin verdim. Duymaya gerek yoktu, konuşmasını zaten ezbere biliyordum.

Arkamdaki metal çubuğu kavradım ve nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Babamın kendi oğluna duyduğu güvensizlik damarlarımda dolaşırken çenem ritmik bir şekilde atıyordu. Sanki onun şüphecilğini ilk kez yaşıyormuşum gibi içimi yeniden yakıp kavurdu. Gerçi öyle değildi ama yine de denesem bile acısını inkâr edemezdim.

Yarım saat.

Bu sabah nefes almak için ayırabildiğim tek süre yarım saatti ve o bile zorluyordu. Geçtiğimiz birkaç hafta cehennemde bir yürüyüş gibiydi ve bugün pişman olacağım bir şey yapmadan önce temiz havaya ihtiyacım vardı.

Asistanım Michelle'e o günkü randevularımın biri hariç hepsini ertelettirdim.

Babam sabahımın yarısını ve öğleden sonramın tamamını, aciz oğlu için kendi bebek bakıcısı versiyonunu seçerken bana eşlik etme zevkini tatmak için bloke etmişti.

Bana güvenmiyordu. Kendi deyimiyle "yaşam tarzımla" onun mükemmel küçük girişimini lekeleyeceğimden çok korkuyordu.

Dürüst olmak gerekirse, onu bir dakikadan kısa bir sürede mahvedebilirdim ve bu en iyi rekorum bile olmazdı. Ama ben onun düşündüğü gibi aptal, bencil bir çocuk değildim.

Tek istediğim şirketin hoş bir parçası olmaktı, onu yerle bir etmek değil! Ona her şeye rağmen burada kalacağımı göstermekti. Şimdi her zamankinden daha fazla.

Bu yüzden, bana olan inançsızlığını bir kez daha göstermesi karşısında öfkeden kudurduğum için beni mazur görün.

Bir içkiye ihtiyacım vardı. Ancak geleneklere göre sabahın bu saatinde maltlı altınla dolu bir bardak içmemem gerekiyordu, hele hele üç ya da dört tanesinin beni rahatlatmaya başlaması gerekiyordu. Bu yüzden yarım yamalak bir ikinciyle, kahveyle yetinmek zorunda kaldım.

Uzun kuyruk ve kararsız müşteriler sabrımın son zerresini de tüketti, beni beklediğimden daha geç koşturdu ve yanan öfkeme daha fazla yakıt ekledi.

Yapmak istediğim gibi toplantıları atlamaya karar verseydim, bunun sonunu asla duyamazdım.

Zihnim bu düşüncede kayboldu, AD'ye geri dönerken babamla başlatacağı savaşı canlandırdı.

Pamuk ipliğine bağlıydık, ilişkimiz hiçbir zaman şimdiki kadar dibe vurmamıştı.

Son birkaç haftadır zor bir dönemden geçiyordum ve o beni biraz rahat bırakmak yerine, zaten boğulmuş olan bağımızın ilmiğini daha da sıkıttı.

Derin düşüncelere dalmış, ruh halimi karartan gölgelere daha da gömülmüştüm ki, aniden bir melek üzerime doğru koşarak bu yıpratıcı düşünceleri bir saniyeliğine de olsa beynimden sildi. Çarpışmanın ardından tökezleyerek geri çekildi ve yerçekimine karşı verdiği mücadeleyi kaybetti.

Onu yakaladım, kolumu beline dolayarak yerden kaldırdım ve ayaklarının üzerinde durmasını sağladım. Doğruca yere düşmesini engellerken, ışık ve hayattan bir görüntü şimdi göğsüme sıkıca sarılmıştı.

Derin kahverengi gözleri yoğun bir şekilde benimkilere bakıyor, sıkıntılı ruhuma ulaşıyor ve beni hiç bilmediğim yabancı bir huzura boğuyordu.

Felç olmuştum.

Sonsuzlaştırmak istediğim bir ana hapsolmuştum, kollarımın arasına hapsettiğim bir güzelliğin esiri olmuştum. Sanki hayatı buna bağlıymış gibi bana sarılmıştı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. Bir tanrıçaya benziyordu ve ben ilk kez cehenneme dönmüş ruhum için yas tuttum.

Tırnakları kollarıma oyulmuştu. Hafif bir sızı, zevkli bir acı olarak beynimi bir şehvet imgesine daldırdı. Onu benim yaparken aynı tırnakların sırtımda kırmızı izler bıraktığı canlı bir görüntü. Onun ışığını sahiplenip karanlığıma gömdüğümde.

O da benimle aynı ahlaksızlıkları düşünüyordu. Bunu gözlerinin benimkilerden dudaklarıma kayışından ve tekrar yukarı kalkışından anlayabiliyordum. Eğer onu daha sıkı sıkarsam, pantolonumun altında sertleşen düşüncelerimin her birini hissedebilirdi.

Tatlı kokusu burnuma bir ton tuğla gibi çarptı ve beni büyüsünün daha da derinlerine çekti. Kahretsin, o kadar yakındı ki neredeyse tadını alabiliyordum.

Hafif aralık ağzı sessiz bir yalvarışla beni içeri davet ediyordu ve tam o anda dudaklarımı dudaklarına bastırmak, dudakları morarıp şişene ve benimkine yapışana kadar onu tatmak için garip bir dürtü hissettim.

Neredeyse yapıyordum.

Bu düşünceler tehlikeli. Çok tehlikeli. Kes , Liam!

Dikkatimi dağıtacak hiçbir şeyi göze alamazdım, ne bugün ne de başka zaman. Eğer onu içeri alırsam bu kızın büyük bir kız olacağını görebiliyordum. Ve tepkisine bakılırsa, bilmeden ve tartışmasız bir şekilde sert düşecekti.

Başımı salladım, bu inanılmaz derecede cazip düşünceleri bir kenara bıraktım, onu olabildiğince acımasız ve soğuk bir şekilde bıraktım ve tökezleyerek ayağa kalkmasını sağladım.

Onu uzaklaştırmak, yüzündeki o bakışı silmesini sağlamak zorundaydım. Beni Beyaz Atlı Prens olarak resmeden bakışını. Bunu daha önce pek çok kızda görmüştüm, fark etmemek zordu.

Tam karşımda duruyordu, mükemmel şekli beni bir pervane gibi kendine çekiyordu. Uzun kahverengi saçları gördüğüm en güzel yüzü çerçevelerken, kaşlarında hayal kırıklığına uğramış bir ifade vardı.

Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu, ki bu da normalde öyle olduğu anlamına geliyordu.

Onun benim için ne kadar ideal olduğunu gördüğümde tüm alarm işaretlerim tetiklendi. Sanki tüm tercihlerimi karşılamak için özel olarak seçilmiş gibiydi. Onu kendim inşa etmiş olsaydım daha iyisini yapamazdım.

Ve bir de diğer şey vardı. Hiç tanışmamış olmayı dilediğim bir hayalete olan benzerliğim.

Kırmızı bayrak. Onu biri göndermiş. Bu sadece bir tesadüf olamaz.

"Yürüdüğün yere dikkat et!" Kükredim, ölümcül bir bakış ve tehditkâr bir ses tonuyla ona yoğun bir şekilde baktım. Onun irkildiğini gördüm.

Sözlerimin beklenmedik etkisi. Onu bedenime yasladığımda aramızda geçenlerle uyuşmuyordu ama aldatmacasını anlayacağımı biliyor olmalıydı.

"Bağışlayın beni, Majesteleri, New York'un kralı ve hükümdarı!" Teatral ve alaycı bir selamla karşılık verdi. "Belki de bir dahaki sefere nereye gittiğine dikkat etmelisin!" Ya aptaldı ya da benim kim olduğumdan habersizdi.

Sesindeki keskinlik ve küstahlık, zaten mükemmel olan karışıma yeni bir bileşen daha ekledi. Onu bu işe kim bulaştırdıysa beni itiraf etmek istediğimden daha yakından inceliyordu.

"Tek kelimeyle harika! Şimdi o bitmek bilmeyen sıraya geri dönmek zorunda kalacağım," diye geveledim, dökülen kahvemi işaret ederek. Sadece benim şansım!

Gördüğü manzara karşısında gözle görülür bir şekilde rahatsız olmuştu. Gözlerinin yeni oluşmuş dökülmemiş yaşlardan parıldadığını gördüğüme emindim. Şımarık bir velet gibi görünüyordu, harap olmuş kıyafeti için ağlayan yüzeysel bir babanın küçük kızı gibiydi.

Topuklarının üzerinde hızla dönerek, yüksek topuklu ayakkabılarının izin verdiği dar bir koşuyla yolun karşısına geçti. Yol boyunca küfredişini ve el kol hareketlerini izledim. Yuvarlak ve seksi kıcı sallanıyor, onu geri getirip neredeyse başladığım şeyi bitirmek istememe neden oluyordu.

Hayır, , hayır. Yürü .

İlginç bir sikiş olurdu, orası kesin. Kırsalın güneşli renklerini daha önce tattığımı hatırlamıyordum. Hafızam beni yanıltmıyorsa, çoğunlukla şehir kızlarıydı.

Dökülen kahvem kaldırımda uzun bir iz bıraktı ve neredeyse sadece onun olduğunu tahmin edebildiğim kayıp bir cihaza ulaştı. Kırık, yanan bir ekran parlıyordu. Neredeyse hiç kurtarılamaz haldeydi. Yine de onu aldım ve bu mükemmel yabancıyı kaybolduğu kafeye kadar takip ettim.

İçeride ondan hiçbir iz yoktu. Tezgâhın arkasındaki kahverengi önlüklü, uzun boylu, zayıf adama odaklanmadan önce gözlerimle daracık alanı taradım.

Hemen "Banyo," diye mırıldandı.

Kapıyı iterek açtım, onun keskin dilinden bir ısırık daha almak için yanıp tutuşuyordum ama gözlerimle karşılaşacağım şeye hazırlıklı değildim. Onu yarı çıplak yakalayacağımı hiç düşünmemiştim ama bu manzara çok hoşuma gitti. Acele etmedim, konuşmadan önce gerekenden biraz daha uzun süre oyalandım, o farkına bile varmadan ona hayranlıkla baktım.

Kukudan payıma düşeni almıştım. O kadar çok tatmıştım ki artık hepsi birbirine karışmıştı. Neredeyse meçhul kadınlar, bana sakso çekmeye ve yarın için söz vermeden çekip gitmeye yeterince hevesliydim. Birbiri ardına tek gecelik ilişkiler.

Bu kıza dokunmamıştım ve bir şekilde yerine getiremeyeceğim bir hak iddia etmişim.

Kahretsin, o mükemmeldi.

Benimkini.

Ona bakarken bu kelime kafamın içinde bir döngü halinde çınladı. Daha adını bile sormamıştım ama sahip olma düşünceleri izinsiz bir şekilde beynime üşüşmüştü. Hissettiklerimin hiçbir mantığı ya da nedeni yoktu ama yine de hepsini hissediyordum.

Şiddetli bir karıncalanma ve iğnelenme vakasıyla uyuşukluğumu kırmıştı. - rahatlama ve zevk ile kalın bir acı temeli.

Kesinlikle diğerlerinden farklıydı. Mükemmeldi. O kadar mükemmeldi ki sadece yanlış olabilirdi.

Sonunda konuştuğumda şaşkınlıkla sıçradı ve üstünü örttü. Ama artık çok geçti. Her şeyi görmüştüm. Ve lanet olsun, onayladım!

Yine, o denemeden bile taş gibi olmuştum. Vücudu, saçları, kokusu, hatta gözlerinde parıldayan o tatlı, masum bakış. Onunla ilgili her şey sağır edici bir sesle benimle konuşuyordu.

Aynı kırmızı bayrak şimdi gözlerimin önünde yanıp sönüyordu. Hayal etmeye cüret edebileceğim her şey onda tek bir seksi pakette toplanmıştı. Bu sadece planlanmış olabilirdi.

Sonunda aklım başıma gelince sikim hızla söndü. Onu her kim gönderdiyse beni iyi tanıyordu ama buna kanacağımı düşünecek kadar değil.

Her kimsen, senin peşindeyim.

Beynimin yarısıyla birlikte onu da o banyoda bıraktım. Bir an önce ofise dönmem gerekiyordu ama taze bir fincan kahve içmeden olmazdı. Başıma geleceklerle yüzleşmeden önce sade ve ekşi bir fincanın etkisine ihtiyacım vardı. Yine de sabahtan beri içimi yakan o düşünceler artık uzak bir fısıltıdan başka bir şey değildi. O her şeyin önüne geçmişti. Belki de onu o banyoda becermeli ve bu işi bitirmeliydim, onu sistemimden çıkarmalıydim.

Onun küçümsediğim tek özelliğine odaklandım. Mahvolmuş kıyafetlerini gördükten sonra geçirdiği öfke nöbeti bana onun bir

Havai kafalı sürtük. Yüzeysel ve materyalist. Birkaç dakika sonra beynimi onun sadece bu olduğuna ikna etmişim.

Dikkatimi dağıtmanın bedeli ağırdı ve ilgilenmem gereken daha acil meseleler vardı. Bunlardan biri, AD'deki asansörden çıktığımda doğruca bana doğru yürüyordu.

"Bay Mercier, sizi ülkenin bu tarafına getiren nedir? İlk taslakları hazırladıktan sonra sizi ararız diye düşünmüştüm," diyerek babamın birlikte iş yapmaya çok hevesli olduğu yaşlı adamı selamladım.

"Liam, seni görmek her zaman güzel," dedi ve el sıkışırken omzumu okşayarak, "Formula 1 yarışını New York'a getirme teklifinde Belediye Başkanı'nı desteklemeye geldim. Görünüşe göre alabileceği her türlü desteği kullanabilir."

"Gördüğüm kadarıyla işle zevki karıştırıyorsunuz." Bu adamda güven telkin etmeyen bir şeyler vardı. İçimden gelen güçlü bir his dışında belirli bir neden olmadan her karşılaşmamızda kafatasımın arkasında gözlerim vardı.

"Zarar yok, faul yok, değil mi? Benim desteğimle onunkini güvence altına aldım. Şehrin Binalar Departmanı Verten inşaatının başlaması için gerekli evrakları az önce imzaladı. Proje her ne olursa olsun denetimden geçecek." Bay Mercier'in yasal olmayan işlerle uğraştığına dair herhangi bir şüphem varsa, hepsini ortadan kaldırmıştı. "Duyduğuma göre siz sorumlu olacaktıydınız."

"Doğru," diye yanıtladım sahte bir gülümsemeyle, suskunluğunu hissederek. "Bu bir büyük ve önemli proje daha fazla için anlamına geliyordu tecrübeli profesyoneller. Babanın bunu bizzat denetleyeceğini sanıyordum." "Onun yapıp da benim yapamayacağım bir şey yok. Verten emin ellerde, Bay Mercier. Merak etmeyin." Asansöre adımını atarken isteksizce de olsa başını sallayarak kabul etti.

"O zaman beni hayal kırıklığına uğratma, her şey yoluna girecek." Bu bir tehdit miydi? Gözlerimi kısıtım, yüzüm onun küçük nüansının içimde yarattığı rahatsızlığı gizleyemedi. "Oh, ve Liam? Benim için bununla iyi eğlenceler, olur mu?" Sonunda kapılar kapanmadan hemen önce konferans odasını işaret ederek söyledi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

Jamie

Annesinin topuklu ayakkabılarını giymiş bir çocuk gibi yürüyerek AD'nin binasına doğru koştum, yol boyunca tutarsız küfürler mırıldandım, umut ve yenilgi arasında kayboldum. Oraya zamanında varmamın hiçbir yolu yoktu.

Olabildiğince hızlı yürürken bir elimi aşırı belirgin göğüs dekoltemin üzerinde tuttum ve en başta sergilenmemesi gereken şeyleri örtmeye çalıştım. Bunun çok açık olmayacağını düşünürken biraz yanlış karar vermiştim.

Artık bir önemi yoktu, çünkü nihayet buradaydım, atışımı yapmaya hazırdım, tabii hâlâ bir atışım varsa.

Dünyanın en prestijli mimarlık firmalarından birine ev sahipliği yapan cam binadaki yansımama baktım, kendi görüntüm beni bu halimden dolayı acımasızca yargılıyordu. Sabah esintisi ve buraya gelmek için koştüğüm engelli parkur nedeniyle saçlarımın dönüştüğü vahşi yuvayı evcilleştirmek için elimden geleni yaptım, ama sadece bu kadarını yapabilirdim.

Eğer o kendini beğenmiş, yakışıklı pislik olmasaydı, planladığım gibi tam zamanında, parmaklarımı prize takmış gibi görünmeden burada olacaktım.

Kendime olan güvenim yazın eriyen buz gibi eriyip gidiyordu. Dürüst olmak gerekirse, burada hâlâ ne yaptığımdan bile emin değildim.

Ben olsam kendimi işe almazdım!

Mülakata geç kalmak, bir sonraki nefesi için soluk soluğa kalmış deli bir kadın gibi görünmek, "*Beni işe alın, ben güvenilirim*" diye bağırıyordu.

Ama kaybedecek neyim vardı ki? Eğer bir şekilde ağırlığımı koyamazsam Jacksonville'e kuyruğumu istemeyerek bacaklarımın arasına sıkıştırmış olarak geri dönecektim.

Oyun. Tamam.

Ancak ciğerlerim yandığında, bu düşüncelerin nefesimi boğazıma tıkaadığını ve kalbimin ayaklarıma battığını fark ettim.

Kendine gel, Jamie. Buna geri dönmeyeceksin.

Keskin bir nefes aldım, içimin derinliklerinden güç ve umut alarak başım dik bir şekilde tertemiz alana girdim. *Başarana kadar numara yap.*

Üç kat yüksek tavanlı mekânın içime çekerken devasa fuayenin beni bütünüyle yutmasına izin verdim. Zemini beyaz mermer kaplarken açık renkli ahşap, girişin tam karşısındaki özellikli duvarı vurguluyordu ve resepsiyon bankosunun arkasında ince, paslanmaz çelik bir tabela gururla asılıydı: AD Architects.

Burada hiçbir masraftan kaçınılmamış, bu çok açık.

Ben tüm bu zenginliğin tam tersiydim. Adına on dolardan az parası olan küçük bir kasaba kıızıydım. Tek dayanağım sanata olan sevgim ve gerekirse kıcımlı yırtarak çalışma isteğimdi.

Bu tanımın bugün itibariyle yeni bir adı var gibi görünüyor: *Smallville*. O kadar belli mi ettim?

Topuklarımın üzerinde dönerek, sadece birkaç saniyeliğine ışık dolu mekânın ihtişamında ve saflığında kendimi kaybettim, başımı arkaya eğdim ve her ayrıntıyı zihnimde çerçeveledim.

Buranın ve Adrian Dornier'in çalışmalarının o kadar çok fotoğrafını tüketmişim ki, sanki tüm hayatım boyunca buraya geliyormuşum gibiydi. Yine de hiçbir şey beni gerçekten burada durduğumda hissettiğim ezici duyguya hazırlamadı.

İşte buydu, rüya buydu. Hayalimin gerçekleşmesine sadece minicik bir adım kalmıştı. Önemli bir şey değildi. Muhtemelen benden daha deneyimli ve role daha uygun olan diğer adaylar arasında işe alınmak. *Zamanında* ve role uygun giyinmiş olmamdan bahsetmiyorum bile.

"Hanımefendi." Tezgâhın kenarında oturan ellili yaşlardaki kadın beni hayallerimden kopardı. "Burada bulunmanızın bir amacı var mı, yoksa güvenliği çağırayım mı?"

"Ne? Hayır, hayır." Sanki boşa harcayacak zamanım varmış gibi daha da fazla zaman kaybettiğimi fark ederek masaya doğru koştum. Bakışlarımı kaşlarını kaldırarak karşıladı, hâlâ tam cevabımı bekliyordu. "Hum... Bugün AD'de bir görüşmem mi var?" Farkında olmadan daha çok bir soru gibi çıkmıştı. Randevunun hâlâ geçerli olduğundan emin değildim.

"Hangi isim altında?"

"Jamie Harden."

"Elli beşinci kat. Resepsiyondan giriş yapın, size nerede bekleyeceğinizi söyleyeceklerdir."

"Teşekkür ederim." Kaba bir baş sallamadan ve sağımdaki paslanmaz çelik kapıları işaret eden bir parmaktan başka bir şey alamadım.

Lanet bir asansör! Tabii ya. Bugün gördüğüm tüm rüyalarından nasıl kaçmıştı bu?

Parmaklarımdan kollarıma ve oradan da göğsüme doğru yayılan panik duygusunu kontrol altına almaya çalışırken kalbim birkaç kez çarptı.

Kapalı alanlardan nefret ederdim ve asansörler en kötüsüydü. Bir ölüm cezasının üzerinde sallanmak gibiydi. En azından iş o noktaya gelirse, sonum gelmeden çoktan bayılmış olurum.

Korkumu bu şeyleri tekrar kullanmaya başlayacak kadar yenmeyi başarmıştım, ancak fırsat verildiğinde merdivenler her zaman ilk seçeneğim olacaktı.

Ama elli beş kat merdiven çıkmak kesinlikle hayır demekti. Umarım boşuna acı çekmem.

başka yerde tutun, iyi olacaksınız.

Yukarıdaki ekrandaki sayıların bire ulaşana kadar geri saymasını izledim. Kapılar tek bir ses bile çıkmadan açılana kadar oksijen alımım bu sayılarla aynı oranda azaldı.

Cesaretle derin bir nefes aldım ve içeri adım attım, korku artık yavaş yavaş göğsümden bacaklarıma da yayılıyordu.

Etrafıma bakındım, detaylara odaklanmaya çalıştım, böylece zihnim *Panicville*'e olan yolculuğundan uzak durdu.

Odaklan, Jamie.

Gözlerimin korkunun bulutlu sisinin ötesini görmesini, ayrıntılara odaklanmasını istedim.

Basit asansör bile binanın şimdiye kadar gördüklerimle uyumluydu. Lüks ve yüksek teknoloji ürünü, tamamı beyaz cam, açık renk ahşap ve paslanmaz çelikle kaplı.

Numaralar sağ taraftaki dokunmatik ekranda gösteriliyordu ve ben de kat numarasını yazarak korkunç yolculuğuma başladım.

Bir adım geri çekildim, duvarlardan birine yaslandım, iki elimle metal çubuğu öyle sıkı kavradım ki neredeyse birbirimize kaynaşacaktık.

Bu işe yaramıyor. Başka bir şey düşün. Başka bir yerdesin, güzel ve güvenli bir yer.

Daha yavaş nefes almaya odaklandım, zihnimi çıkıntıdan çekip içine daha iyi görüntüler sokmaya zorlarken kapalı alanla yüzleşmemek için gözlerimi sıkıca .

Şu anda her şey olabilir.

Neredeyse hiç mücadele etmeden, aklım daha önce karşılaştığım o ateşli, kaba sık kafalıya gitti. Onun sert, sıcak göğsüne bastırıldığım da dizlerimin bile teslim olduğuna inanamıyordum.

İçimi kıpır kıpır eden sıkı bir kavrayışla belime sarılmış kolunun baskısını hâlâ hissedebiliyordum. Çekici yeşil gözleri beni hipnotize ederek şehvet ve özlem dolu bir diyara sürüklüyordu. Daha önce hiç bir erkekten bu kadar etkilenmemiştim, hele ki tamamen yabancı birinden.

O her kimse, uzun bir süre rüyalarım a girecekti. Dokunuşu bedenimde kaldı ve tenim sanki hala ona bastırılıyormuşum gibi o lezzetli karıncalanmaları yeniden hissetti.

Yakışıklı yüzü sonsuza dek zihnime kazındı. Derin sesi, hem güvenlik hem de ahlaksızlık vaat eden sözleriyle hala kulaklarımda çınlıyor.

O banyonun içinde ikimizin birlikte olduğu, pek de masum olmayan bir hayale dalmıştım. Ceketimi almak için ona doğru yürüseydim, bir şekilde pes eder miydi? Ya ben?

Gerçek olamayacak kadar günahkârdı. Onun hakkında şehvet dolu şeyler hayal ettiğim için suçlanamazdım. Onun tadı, onun dokunuşu, onun...

Aman Tanrım! DUR! Neyin var senin?

Kapılar nihayet elli beşinci katta açıldı ve göğsümden rahat bir nefes aldım. Bu yolculuk, o gizemli adamın rahatsız edici düşüncelerinden çok daha az sorunluydu. O düşünceler beni şu anda hiç de ihtiyacım olmayan bir şekilde germişti.

Hızlı adımlarla resepsiyona doğru ilerledim; sarışın, mavi gözlü bir kadın lobidekinin aynısı olan bir masanın arkasında duruyordu. Koyu mavi kalem etek takım elbisesi, yüksek topuklu ayakkabıları ve açık takım elbise ceketinin altındaki şifon bluzuyla profesyonel bir görünüme sahipti. Son derece güzeldi ve çevresiyle tam bir uyum içindeydi.

Her yer kusursuz bir şekilde dekore edilmişti, temiz ama lüks bir görünümü vardı. Yine açık renk ahşap ve beyaz, duvarlardan mobilyalara kadar her yeri kaplayan bir stildi. İskandinav dekoru hissi veriyordu, çok daha şık ve kesinlikle daha pahalıydı ama yine de basitti.

Coşkulu! İşte kelime bu.

O da öyleydi. Kurumsal zarafetin kişileştirilmesi.

"Günaydın," dedim masaya yaklaşırken. "Benim adım Jamie Harden. Bugün için planlanmış bir görüşmem vardı?" Daha önce gergin olduğumu düşündüğümde yanılmışım. Şu anda tamamen titriyordum.

"Günaydın Bayan Harden. E-postamda da belirttiğim gibi, bugün biraz geciktik, bu nedenle lütfen sıranızı bekleme odasında beklemenizi rica edeceğim. Rahatsızlık için çok özür dilerim. Koridorun sonunda sağınızda," dedi ve bordo rujuyla tezat oluşturan parlak beyaz bir gülümsemeyle bana baktı.

Sözlerini duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. E-postayı görmemiştim. *Gecikme* kelimesi hayatım boyunca kulağıma hiç bu kadar hoş gelmemiştir.

"Çok teşekkür ederim." Koridora doğru dönmeden önce gülümsedim, yapmak istediğim zafer dansını içerdiğim için yürüyüşüm yeni bir yay etkisi kazandı.

Fırsatım hala kaybolmamıştı!

Bahsettiği e-posta, uzun boylu, esmer ve belalı biriyle karşılaşmadan önce okumaya başladığım e-posta olmalıydı. O adam aklımdaki tüm mantıklı düşünceleri silip süpürdü. Karşılaşmamızdan sonra telefonumu ikinci kez düşünmemiştim.

Bekleme odası sadece erkeklerin girebildiği bir kulüp gibiydi. Hepsini dışlanmış biri gibi süzerken testosteron gökyüzüne kadar yükseliyordu.

Öyleydim.

Bekleyen beş kişi vardı, çoğu benim yaşlarımdaydı, belki biraz daha büyüklerdi, biri hariç, eğer nazik olursam, kesinlikle ellili yaşlarının sonlarındaydı.

Ne gariptir ki beni rahatsız eden tek kişi oydu. Bakışları derin ve tedirgin ediciydi, omurgamdan aşağıya doğru donmuş bir ürperti gönderiyordu. Buz mavisi gözleri bana sülük gibi yapışmış, yüzümdeki kanı emiyor ve tüm rengimi kurutuyordu. Dudaklarına yayılan çarpık gülümseme, aklından geçen düşünceleri fazlasıyla ima ediyordu.

Kırmızı bayrak.

Sanki hepimizin üzerinde bir gücü varmış gibi, krallara layık bir duruşla dimdik oturdu ve sadece gözlerinin belirgin göğüs dekolteme dalmasına izin verdi.

Takım elbisemin ceketine yapışarak vücudumu onun istenmeyen bakışlarından korudum.

Bulabildiğim en izole koltuğa oturmakta tereddüt etmedim, yine de bekleyen adamlardan birinin yanına oturdum, ama eğer zorlanırsam, o adamdan uzak olmak anlamına gelecekse, bir yığın iğnenin üzerine oturabilirdim.

Sürüngen.

Dizlerim huzursuz kalbimin ritmiyle dans ederken avuçlarımın neden terlemeye başladığından emin değildim. Gerçekler yüzüme bir ton tuğla gibi çarpıyordu. Eğer bu işi alamazsam, New York'ta daha fazla kalamayacaktım.

Jacksonville'e sürünerek geri dönmek ve babama başarısızlığıma tanıklık etme zevkini tattırmak, ne pahasına olursa olsun kaçınmaya çalışacağım bir şeydi.

Aşağılayıcı sözlerinden bıkmıştım. Bana ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğumu söylemesinden bıkmıştım. Bana yüklemeye çalıştığı suçluluk duygusundan bıkmıştım.

"Jamie Harden?" Uzun boylu bir esmer düşüncelerimi böldü. "Bay Dornier sizi görmeye hazır." Bir kez başımı salladım, oturduğum yerden kalkıp ona doğru yürürken ceketimi tekrar düzelttim, beni takip ettiğini hissettiğim bir çift gözü bilerek görmezden gelirken olabildiğince muhafazakâr görünmeye çalıştım.

Kadın sıcak bir gülümseme ve yüzünde eğlenen bir ifadeyle bana baktı ve arkasındaki çift kapıdan geçmem için bana rehberlik etmeyi bekledi.

"Memnun oldum Bayan Harden. Benim adım Tracy Parker," diye selamladı ve tokalaşmam için elini uzattı. "İsminiz oldukça muğlak, biliyor musunuz? Başka bir erkek bekliyorlar. Bugün bir bayanın başvurmasına sevindim. Erkeklerin yönettiği bu işte daha fazlasına ihtiyacımız var." Sözlerine gülümseyerek arkasından kaderimin mühürleneceği yere doğru yürüdüm.

Bay Dornier'in kim olduğu konusunda hiç şüphe yoktu. Konferans salonuna girer girmez gözlerim çelik gibi bir duruşu olan son derece yakışıklı bir adama takıldı. Saçları gece kadar siyahtı, yanlarına serpiştirilmiş birkaç gümüş çizgi, koyu renk sakalındakilere uyuyor, ona gümüş bir tilkinin zarif ve rafine görünümünü veriyordu.

Bu mesafeden, gözlerinin rengini doğru algılamak zordu. Kahverengi ya da yeşil değillerdi ama beni saygı ve dürüst olmak gerekirse biraz da korku içinde tutuyorlardı. Şaşkınlıktan çatılmış kaşlarının altında sert bakışları vardı. Bozulmamış gri takım elbisesi ve kusursuz beyaz gömleğiyle birlikte beni neredeyse selam vermeye hazır hale getirmişti.

Yanında oturan başka bir adam daha vardı, onun varlığı çok daha az etkileyiciydi. Önlerine geçtiğimde ikisi de ayağa kalktı ve beni saygıyla selamladı.

"Bayan Harden," dedi Bay Dornier başını sallayarak ve Fransız aksanıyla derin bir ses tonuyla, tekrar yerine oturup önlerindeki boş sandalyeyi işaret ederek. "Lütfen oturun."

Beni kapıda karşılayan esmer masanın sonundaki koltuğa oturdu ve Bay Dornier ile aralarında boş bir koltuk bıraktı. Bu sadece başka birinin kayıp olduğu anlamına gelebilirdi.

Benimle görüşen dört kişi mi? Bu iş çok daha sinir bozucu bir hal aldı.

"Adım Adrian Dornier, AD Architects'in CEO'su ve kurucusuyum." *Sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi.*

Sonunda yaşayan bir efsaneyle ete kemiğe bürünmüş olarak karşılaştığım için içten içe hayranlık duyuyordum.

O daha bir şey söyleyemeden arkamdaki çift kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve hemen ardından çarparak kapandı.

Bay Dornier'e odaklanmaya devam ettim çünkü gözleri hâlâ üzerimdeydi ve davetsiz misafirden etkilenmemişti. Dikkatimi dağıtmak sadece saygısızlık olurdu, ama Tanrım, bunu yapmak istiyordum. Kimin buraya böyle girmeye cüret edeceğini çok merak ediyordum.

Bay Dornier'in ifadesi daha da karardı. Kızgınlığın da ötesindeydi, alındaki her kırışıklıkta kızgınlık açıkça görülüyordu.

"Bensiz başlamayacaktın, değil mi?" Arkamdan derin bir erkek sesi geldi, sesi anında içgüdülerimle bağlantı kurdu. Bu adamı daha önce de duymuştum; hem sesi hem de o küstah tonu artık zihnime sonsuza dek kazınmıştı.

Bize doğru yürürken alaycı ve yavaş ayak sesleri odada yankılandı ve sonunda görüş alanıma girdi.

Lanet olsun! Bu o!

Yüzünü görür görmez kalbim ayaklarıma dolandı, aşağı inerken midemde çırpındı.

Adonis ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu ama muhtemelen Lucifer da hissetmiyordu.

"Sadece benim şansım!" Gözleri benimkilerle buluşur buluşmaz küfretti, onu görür görmez verdiğim ağır nefesle birlikte tüm umutlarım da söndü.

"Liam!" Bay Dornier'in sert sesi odada yankılandı. "Dil!"

"Sen mi?" Sesi alçak ve ağırdı, kaşları şüpheyile ya da belki de kızgınlıkla kalkmıştı. Elimde olmadan gözlerimi kapatıp bu görüşmeyle yüzleşecek motivasyonu bulmaya çalıştım. Bunun tam bir felaketten başka bir şey olmayacağını hissedebiliyordum.

Gözleri göğsüme doğru kayınca yanaklarım kırmızının her tonuna büründü, bakışlarındaki yoğunluk beni içten içe yaktı. Bana bu şekilde bakması böyle bir tepki yaratmamalıydı. Kendimi kırılmış hissetmeliydim ama her nasılsa içimi işgal eden tek şey garip bir gurur ve daha fazlasına duyduğum ihtiyaçtı.

"Günaydın," diye mırıldandım düz bir tonda ve sahte bir gülümsemeyle, sesimin onun hayalini kırmasını umuyordum. Başını hafifçe sallayarak sonunda dik göğüs dekoltemle temasını kesti ve bakışlarını masada oturan diğer insanlara çevirdi.

"Programım doğru mu yoksa işlerin yerini mi değiştirdiniz?" Elinde tuttuğu ince destenin sayfalarını çevirerek Bayan Parker'a sordu. "Bay Harden ile başlayacağımızı sanıyordum."

"Bu *Bayan* Jamie Harden, Liam," diye açıkladı Bay Dornier. "Anladığım kadarıyla birbirinizi tanıyorsunuz?" Sorusundaki ima nedense masum ya da platonik görünmüyordu.

Reddetmek için ağzımı açtım ama Liam daha hızlı davrandı. "Hayır! Şuradaki *Bayan* Harden bu sabah bana çarptı ve Kahvemi. Bunun söylendiği kadar büyük bir tesadüf olup olmadığını merak etmeye başladım." Gözleri adeta beni delip geçiyor, suçlamasına bir cevap ya da tepki vermeme bekliyordu. "Burada olduğunuza göre..."

Masanın karşı tarafında, Bay Dornier'in hemen yanında ve benim önümdeki dördüncü ve son boş sandalyeye otururken yüzüne alaycı, küçümseyici bir sırıtma yayıldı. İma ettiği aşağılayıcı ton bu lanet yerdeki herkes için açıktı ve bıkkınlık omurgamdan yukarı süzülürken yerimde kaymama neden oldu.

Buna ne diyebilirdim ki? Ve neden böyle benmerkezci bir hıyara bilerek çarpma ihtiyacı hissedeyim ki? Kendini biraz fazla önemsiyordu, bu çok açıktı.

Tek yapabildiğim, sanki buradaki herkese sessizce bu adamın gerçek olup olmadığını soruyormuşum gibi alaycı bir şekilde kıkırdamak oldu. Bunun dışında, ağzımdan çıkmaya hazırlanan şeyler Bay Dornier'in kulaklarına hiç de uygun değildi.

Hiçbir şey söylememek en iyisiydi.

"Bayan Harden, lütfen oğlumun kusuruna bakmayın. Bazen tüm dünyanın onun peşinde olduğu izlenimine kapılıyor. Unutalım gitsin..."

ve devam edin." Oğlum mu? Az önce oğlum mu dedi?

Liam haklıydı, *sadece benim şansım!*

"Öncelikle geldiğiniz için teşekkür ederim. Dediğim gibi, ben Adrian Dornier, bu asistanım Alex Durst ve bu da AD'nin İnsan Kaynakları Müdürü Tracy Parker. Bu da oğlum Liam Dornier." Sanki az önce tüm geleceğimi patlatmamış gibi sakın bir şekilde devam etti. Artık bu işi almamın hiçbir yolu yoktu!

"Mevcut pozisyonun Liam'ın gözetimi altındaki yaratıcı departmanımız için olduğunun farkında olduğunuzdan eminim. Bir yeşil enerji şirketi için önemli bir projeyi kazanmak için yarışıyoruz, bu nedenle estetiği yüksek teknolojiye sürdürülebilirlikle harmanlamaya çalışacağız." Bay Dornier açıkladı ve odaklanmak için elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen, Liam'ı çevresel görüşümde tutmaktan kendimi alamadım. "İşte portföyünüzün öne çıktığı yer burası. Projelerinizde kendi kendine yeten ve çevreci fikirleri pragmatik ama estetik açıdan hoş bir şekilde bir araya getiriyorsunuz."

Liam'da mıknaş gibi bir şey vardı. Onun her hareketine bir pervanenin ateşe çekilmesi gibi çekiliyordum. Yanacağımı sadece ben biliyordum.

Oturduğunda takım elbise ceketinin önünü , siyah yeleği gövdesini sarıyordu. Sıkı ve gergindi, tıpkı özel dikilmiş ikinci bir deri gibi.

Statü, zenginlik ve güzel bir kış, onu çok yüksek bir atın üzerinde oturtmuş, biz köylülere tepeden bakıyordu. Tanıştığımız ilk andan beri bana parlak tasarım ayakkabısına yapışmış sinir bozucu bir sakız gibi davranıyordu. Patronum da olsa, Tanrı da olsa umurumda değildi; bana bok gibi davranılmasından bıkmıştım.

Narsist bir pislikle nasıl profesyonel bir ilişkim olabileceğine dair düşünceler içinde kaybolmuşken, gözlerim onun harikasına takılmıştı. Kahretsin, paket nasıl böyle bir yalanın reklamını yapabiliirdi?

Göze çok hoş geliyordu. Hem de çok. Lanet olsun. Kolay.

Kuru bir sesle yutkundum, koltuğunda kıpırdanırken beyaz gömleğinin altındaki pazularının gerilmesini izledim. Çok belli etmemeye çalışarak onunla babası arasında gidip geliyordum ama o bir saniye bile uzaklaşmamıştı. Bana diktği gözlerinin sıcaklığını hissedebiliyordum. Yüzüm, kıpırdayan parmaklarım, göğsüm.

"Evet, Bayan Harden," dedi Bay Dornier beni düşüncelerimden kopararak, "Son derece ilginç bir portföyünüz var. Oldukça yenilikçi ve yıkıcı tasarım fikirleri. Yine de saha deneyiminden yoksun görünüyorsunuz." A

Liam'ın dudaklarına muzaffer, çarpık bir gülümseme yayıldı, bunun şansının sonu olduğundan emindi.

Buna öylece bırakamayacak kadar çok ihtiyacım vardı. Yine daha hızlı davrandı ve ilk o konuştu.

"O zaman sanırım burada işimiz bitti. Saha deneyimi şart ve benim deneyimsiz küçük kızlara eğitim verecek vaktim yok," dedi Liam, hâlâ kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

"Evet, bu bir gerçek. Bunun belirleyici bir özellik olmadığına eminim, yoksa bugün burada olmazdım. Saha deneyimimdeki eksikliği fotoğrafik hafızamla telafi ediyorum. Hızlı öğrenirim ve yeni bir meydan okumadan korkmam. Yeni durumlara hiç zorlanmadan adapte olabilirim," diye kekelemeden söylemeyi başardım. Yine de sözümü bitirmemiştım ve cevabımın son kısmı odadaki kendini beğenmiş pislige yönelikti. "Ayrıca, iş tanımında stajyerlik yazıyordu. Eğer doğrudan amirim bilgi paylaşmaya istekli olsaydı eminim bundan çok daha fazlasını öğrenirdim."

Liam alaycı ve aşağılayıcı bir tonda, "Eminim son derece esneksinizdir," dedi. "Yine de biz kendi yükünü çekebilecek birini arıyoruz. Bu bir hayır işi değil *Smallville*. Manikürünün kaldırabileceğinden emin olmadığım uzun saatler ve zor bir iş. Ayrıca, bu sabah yaptığın küçük numaranın sana bir faydası olmayacak. Şirkete girebilmek için beni takip edip baştan çıkarmak burada iş yapma şeklimiz değil. Bu tür davranışları hoş karşılamayız. Bu yüzden, zaman kaybetmeyi bırakabilirsek, bu mükemmel olur."

Az önce bana sürtük mü dedi?

Kanım artık kaynama noktasını geçmiş, kırımın altında huzursuz edici bir ateş yakmış ve damarlarıma taze bir zekâ ve inanç darbesi indirmişti.

Bu benim için bardağı taşıran son damlaydı. Bundan sonra medeni ve profesyonel bir ilişki kurmamız kesinlikle mümkün değildi. Buraya bu tür zehirli şeylerden uzak durmak için geldim.

Liam'ı tanıımıyordum. Ne kadar ileri gidebileceğini asla tahmin edemezdim. Bu benim son fırsatım olsa da, şu andan itibaren zor bir geçişti. Yapmak üzere olduğum şeyin sonuçlarına odaklanmamaya çalışarak olabildiğince düz düşünüyordum.

Yavaşça ayağa kalktım, not defterimi masadan alıp çantama tıktırdım. Sakin ve davranmaya çalıştığını görebiliyordum, sandalyesinin arkasına yaslanmıştı, bir bileği dizinin üzerindeydi. Ama koltuğunun kenarını sıkıca kavradığını da görebiliyordum. Görüldüğü kadar sakin değildi.

"Bay Dornier, zamanınızı boşa harcadığım için özür dilerim. Çalışmalarınızın sıkı bir hayranıyım ve sizinle çalışmak ve öğrenmek bir rüyanın gerçeğe dönüşmesiydi, ancak bu işi istemiyorum. Benmerkezci, egoist, kaba bir hıyar tarafından denetleneceğimi fark etmemiştim, tabii ki size alınmayın. Bunun için gerçekten yetersizim." Devam etmeden önce Liam'a döndüm, "Ve bu arada, bırakın böyle zorlama bir planı kasıtlı olarak yapmayı, yanlışlıkla size rastlamak isteyecek tek bir kişi bile düşünemiyorum. Bu pozisyonda olmayı istemek için dünyevi hiçbir neden yok. Ben sadece doğuştan talihsiz bir insanım."

Liam ileri atıldı, cehennemi yaşatmaya hazırdı ama henüz işim bitmemişti ve ani güven patlamamı sarsmasına izin verirsem lanetlenirdim. İşimin bitmediğini göstermek için bir parmağımı ona doğru kaldırdım.

"Eğer üniversiteye rüşvetle girmediyse, 'az çoktur' sözünü duymuş olmalısınız. Muhtemelen bu hayat dersini ciddiye almalısınız. Egonuzun umutsuzca minimalizme kaymaya ihtiyacı var. Elinde neredeyse hiçbir şey olmadığı için soluk bir paletten fazlasını hak ettiğini düşünmüyorum." Bu apaçık bir yalandı ve kaşlarının çatılma şeklinden bunu anlıyordu ama yine de yüzünün geri kalanını okunamaz halde tutmaya devam etti. "Boş ifadenize bakılırsa, basit zihninizin iyiliği için meramımı biraz daha kolay anlatmam gerekebilir. Kendinizi övmeyin Bay Dornier. Ben daha iyilerini gördüm." Küçük bir zafer sırtışını zapt etmek için kendimi zorlayarak sözlerini ona geri fırlattım. "Bay Dornier, Bay Durst, Bayan Parker, başvurumu değerlendirdiğiniz için çok teşekkür ederim. Zamanınızı boşa harcadığım için gerçekten üzgünüm." Eşyalarımı topladım, odayı onurumu koruyarak terk etmeye hazırdım. İş alamamış olabilirdim ama belki de o zamandan beri ilk kez kendimi savunmak çok iyi hissettirmişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

Liam

Yüzeysel kadınlardan nefret ederdim. Babalarının parasını yiyen ve anlamsız hayatlarının geri kalanında değerli bir güven fonuna bağımlı olan, değerlerini sahip oldukları Louis Vuitton'ların miktarıyla ölçen sürtüklerden.

Zor pas.

Bu sabah Jamie'yle karşılaştığımda, görünüşü tanıma uymasa da bana böyle gelmişti. Kıymetli giysilerindeki bir leke yüzünden sinir krizi geçirmesi bu şekilde görünmesine neden olmuştu. Bu görüntü, şu anda izlediğim kendinden emin kadından çok uzaktı, bir seyircinin önünde kıcımı bana teslim ederken tamamen şaşkına dönmüştü. *Basit akıl, ah!*

Kadınlar benimle hiç bu şekilde konuşmadı. Hiç *kimse* benimle böyle konuşmadı. Yol açın!

Ama lanet olsun, bunu yaparken onu çok seksi buluyorum.

Cevap verecek kelimeleri bulamadım. Ona bakmak zorunda kaldım, Elde ettiğini düşündüğü zaferle parlıyordu. Büyüleyiciydi. Bu da onu burada istememem için yeterli bir sebepti. O mükemmeldi. O kadar mükemmeldi ki neredeyse benim zevkime göre tasarlanmış gibiydi.

İçimden bir ses onun sorunlu olduğunu söylüyordu. Bir yabancı hakkında neden bu şekilde ve bu kadar güçlü hissettiğimi tam olarak belirleyemiyordum. Ama onunla ilgili bir şey beynimdeki kırmızı bayrakları harekete geçirdi ve beni tedirgin etmekten biraz daha fazlasını yaptı.

Jamie tam odadan çıkmak üzereyken sevgili babamın bu çukura atmak üzere olduğu bombayı ikimiz de çok az tahmin etmiştik.

"İşe alındın!" Kesin bir ses tonuyla, kesinliğe bulanmış bir şekilde söyledi ve kapıya ulaşmadan önce onu yüksek at yürüyüşünde durdurdu.

"NE?" Jamie de ben de tam bir şaşkınlık içinde bağırдық. Nasıl olur da bu kadar deneyimsiz birini işe almayı düşünürdü? Zaten zar zor bitirebildiğim bir yığın işim vardı, bir de üniversiteden yeni mezun olmuş, taşralı, geveze, mimar bir çocuğa bakıcılık yapmak zorunda kalıyordum.

"Ciddi olamazsınız," diye itiraz ettim hemen. Bunun ortak bir karar olacağı konusunda anlaşmıştık ama Bay Adrian Dornier bir kez daha beni köşeye itmekten ve direksiyona tek başına geçmekten kendini alamadı.

Babamın bana yönelttiği göz devirmesi aldığım tek cevap oldu.

"Çıkarken lütfen resepsiyonda Michelle'e bilgilerinizi verin. Sözleşmenizin ve ödeme koşullarınızın kabul edilmek üzere e-postanıza gönderilmesini sağlayacaktır. Pazartesi başlıyorsunuz."

"Bay Dornier-"

"Liam entegrasyonunuzu bizzat denetleyecek, Bayan Harden." Babam Jamie'nin sözünü kesti, "*Verten* projesine alışma ve tanışma konusunda herhangi bir sorun yaşamayacağınızı görecektir. *Onunla* herhangi bir sorun yaşamamanızı *sağlayacağım*. Eğer sorun yaşarsanız, lütfen doğrudan bana gelin." Sesinde hiç tereddüt yoktu ve göz devirerek cevap verme sırası bendeydi.

İşte yine oldu. Bana olan güvensizliği tek bir cümleyle çok açık bir şekilde ortaya çıkmıştı.

"Bay Dornier, bu fırsat için gerçekten minnettarım ama bunun ikimiz için de uygun olacağını sanmıyorum." Tanrıya şükür biraz zekâ gösteriyordu.

"Bayan Harden, bu işi gerçekten istediğinizi sanıyordum. Yanılıyor muyum?"

"Hayır, efendim, hiç de değil. Sadece-" Jamie gözlerini bana çevirdi, yardım için yalvarıyor ya da belki de seçeneklerini düşünüyordu. Tüm tavrı değişmiş, bir dakika önce gördüğüm özgüvenini kaybetmişti. Ceketini göğsünün üzerinde kavradı, göğüs dekoltesini sakladı ve içine doğru büzülerek bana elinin tamamını gösterdi - daha önceki atılganlığı kötü tutulmuş bir maskeden başka bir şey değildi. Anlaşılan *Smallville* bu baskıyı kaldıramamıştı.

"İşe aldığım kişileri kendim yargılayabilecek kapasitede olduğuma inanıyorum. Pazartesi günü görüşürüz, Bayan Harden. Gidebilirsiniz."

Jamie sersemlemiş bir halde öylece durdu, sözleri yüzündeki ifadede kayboldu.

"Bayan Harden," dedi Bayan Parker, kapıyı onun için açık tutarak.

"Oh, hum... Teşekkür ederim," diye mırıldandı Jamie soğukkanlılığını korumaya çalışırken, konferans odasından çıkarken eşyalarını göğsüne daha sıkı bastırdı. Tüm bunların bir tuzak olduğunu artık çok daha iyi anlıyordum. Sevgili babam beni başarısızlığa hazırlıyordu. Muhtemelen hesaba katmadığı şey ise benim onun saçmalıklarını anlamamdı.

Gerçekten de bir ilişki yüzünden topu bırakacağımı mı düşünüyordu? O ne kadar çekici olursa olsun, benim kararım belliydi ve AD benim geleceğim olarak istediğim şeydi.

İşin karmaşıklığı şimdi üç katına çıkmıştı. Bay Mercier ve onun yarım yamalak işleriyle, devasa boyutlarda karmaşık bir projeyle ve şimdi de sağ kolum diyebileceğim deneyimsiz, şımarık bir veletle uğraşmak zorundaydım. Tüm bunların üzerine, Bayan Jamie Harden'ın ne kadar dikkat dağıtıcı olduğunu inkâr edemezdim.

Başlamak için sabırsızlanıyorum!

Derin bir nefes aldım ve herkesin toplantı odasını boşaltmasını bekleyerek babamla baş başa bir an geçirdim.

"Neden?" Kapı kapanır kapanmaz basitçe sordum.

"Neden ne?"

"Benim başarısız olduğumu görmeye o kadar mı yatırım yaptın ki şirketi tehlikeye atıp Verten projesini kaybetmeyi umursamıyorsun?" Zihnimde serbestçe dolaşan tüm küfürlü dilin yerine uygun kelimeleri kullanarak öfkemi dizginlemek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım.

"Tam tersine. Bayan Harden bu pozisyon için mükemmel. Portföyü etkileyici ve deneyimden de öte, sizi ayaklarınızın üzerinde tutmakta çok başarılı olacak. Açıkçası aklına geleni söylemekten de çekinmiyor. Ayrıca sizde eksik olan bir şeyi de çok iyi tamamlayacaktır."

"Gerçekten mi? Peki bu nedir, *Peder*?"

"Alçakgönüllülük, Liam," diye cevap verdi kapıya doğru yürürken. "Oh, ve oğlum, ellerini ondan uzak tut."

Yüzündeki sırıtiş beni daha da öfkeliendirdi.

Mantıklı kararlar için çok fazla!

Hiç tereddüt etmeden Jimmy'ye Jamie'nin özgeçmişini ve kapsamlı bir geçmiş araştırması talep eden tüm ayrıntılarını içeren bir mesaj gönderdim, parmaklarım ekranda öfkeyle yazarken ekşi ruh halimin darbesini aldı.

Bu öfke beni oturduğum yerden kaldırdı. Onu asansörde görene kadar peşinden gitmeye niyetim yoktu, arka duvarın içine büzülmüştü, neredeyse alanı dolduran küçük kalabalığın arasında kayboluyordu.

Kendimi kaybettim. Ne haltlar döndüğünü bilmem gerekiyordu. Babamın böylesine önemli bir proje için birini sırf 'aklım başımda kalsın' diye tutmasına imkân yoktu.

"DİŞARI!" Hırladım, "ŞİMDİ!" Asansördeki herkes ses tonumdaki tehlikeyi kavradığı için dışarı çıkmak için acele ediyordu. "Sen değil." Jamie'yi işaret ederek yavaşça önceki yerine çekilmesini sağladım.

Kapıları kapatmak için düğmeye öyle bir kuvvetle bastım ki, sıkışmadığına şaşırdım ve bizi patlamama tanık olan her çalışanın meraklı gözlerinden izole ettim.

Jamie gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdı ama arkasındaki metal çubuğu gergin bir şekilde kavradığı için hemen geri çevirdi. Yine de onu suçlayamazdım. Öfke içinde alevlendiğimde nasıl göründüğümü biliyordum. Onu duvara yasladım ve kişisel alanını işgal edene kadar aramızdaki mesafeyi yavaşça kapattım.

Sınırları siktir et. Hayatıma girer girmez onları yok etmişti.

Gözlerim sürekli olarak tüm renklerini kaybetmiş ve bembeyaz olmuş yüzüne dikilmişti. Onun tepkisini okumaya çalıştım, sözlerinin bana veremediği cevapları aradım.

Ellerimi vücudunun iki yanına koydum, sanki hayatı buna bağlıymış gibi hala metal çubuğu kavrayan ellerine zar zor dokundum. Hafifçe titrediğini hissettim, benim zorlayıcı yakınlığım onun örmeye çalıştığı cesur duvarı yıktı. Gözlerini tekrar bana çevirmek için kaldırdı ama hemen zemini seyretmeye geri döndü.

Tam da olmasını istediğim yerdeydi - ilkel bir hayatta kalma içgüdüsüne indirgenmişti.

"Bana bak," diye kabaca emrettim.

Jamie sert ses tonum karşısında irkildi ama başka bir harekette bulunmadı. Onun gözlerinin içine bakmam gerekiyordu. Aradığım gerçeği bana sadece onlar söyleyebilirdi.

"Bana bak dedim," diye homurdandım, çenesini parmaklarımın arasına aldım ve onu yüzüme bakmaya zorladım. Ona doğru eğildim ve doğrudan gözlerinin içine bakarak yüzüne sadece birkaç santim yaklaştım. Dışarı attığı şeyi soludum ve tatlı kokusunu bir kez daha içime çektim.

Kahretsin, tam bir belaydı.

Hiç uğraşmadan görüşümü bir kez daha bulanıklaştırmış, kendi kararlılığımdan şüphe etmeme neden olmuştu. Gözlerimin onun dolgun, ayırık dudaklarına kaymasını engelleyemedim.

Kahretsin, beni bir pervane gibi içine çektiler.

Ama vazgeçemezdim. Cevaplar için geldim ve onları almadan gitmeyecektim.

Odaklan, Liam.

"Yerinizde , cevaplarımı vermeden önce düşünürdüm. Anladınız mı?" Tehdit hem ses tonumda hem de tereddütsüz

bakışlar. Jamie ürkekçe başını salladığında mesajın alındığını hissedebiliyordum ama yine de yeterli değildi. "Kelimeleri kullanın, Bayan Harden."

"Ben... Ben anlıyorum." Küçük sesini titreten kekelemeye engel olamadı.

"Bunu sana kim yaptırdı?" Elimi çenesinden boğazına doğru götürerek sordum. Kalbi avucumun altında sertçe atıyordu ama sabit bir ritim tutturmuştu. "*Bu* bir tesadüf olamaz."

"Hiç kimseyi. Ben... Ben ne seni ne de babanı tanıyorum. Ne demek istediğini bile anlamıyorum." Konuşurken gözlerini dikkatle izledim, herhangi bir büyüme fark etmedim. Anladığım kadarıyla doğru söylüyordu.

"Bu sabah beni nasıl buldun?" Daha da bastırdım, boğazındaki kavramamı sıkılaştırdım, damarlarının öfkeyle attığını hissettim, ama yine de hızlarında bir değişiklik yoktu. Korkmuştu ama yalan söylemiyordu. Avucumun yeni baskısı altında Jamie, doğrudan sikime konuşan, nefes nefese, neredeyse tespit edilemeyen bir inilti çıkardı. Bir kalp atışı içinde, niyetlerim bu cennet gibi sesin altında değişti. Daha fazlasını istiyordum. Daha yüksek sesle ve tercihen adımın sesiyle birlikte.

"Ben yapmadım. Yemin ederim. Bu bir tesadüftü. Lütfen şimdi uzaklaş mısın?" İçinde kalan tüm cesaretle, güven eksikliği olan küçük bir sesle söyledi.

"Titriyorsunuz Bayan Harden. Bunu nasıl karşılamalıyım?" Hissettiğim öfkeyle karışık ses tonumu koruyarak sordum. Derin kahverengi gözleri olabildiğince sıkıca kapanarak taktiklerimi sorgulamama neden oldu. "Benden korkuyor musun?"

"Ne? Hayır!" Gözlerini kırıştıtarak açtı ve doğrudan benimkilere baktı. Asansöre adım attığımdan beri ilk kez ses tonu sertti.

Boynuna doladığım elim yukarı kaydı, başparmağım yavaşça alt dudağını okşadı. "O zaman söyle bana, yalan söylediğin için mi titriyorsun?" Jamie sağ eliyle parmaklığı bıraktı, onun yerine bileğimi kavradı. Beni çekmiyordu, kendini sabitliyor ve beni yerimde tutuyordu.

Ona doğru daha da eğildim ve dudaklarımı kulağına yerleştirdim, "Yoksa senin üzerindeki etkim bu mu?" Bitirdim. Konuşurken dudaklarım kulak memesini sıyrıyordu.

"Liam," diye nefes verdi. Yumuşak iniltili bir yakarış ağzından izinsiz kaçmıştı.

Kendini koruma duygusu o sesle pencereden uçup gitti. Çöldeki su gibiydi. İhtiyacım olduğunu bilmediğim bir sel.

Jamie'nin başı geriye düştü ve sulu boynunu istekli dudaklarıma sundu. Cevap olarak başını salladı. Hangi soruya, bilmiyordum.

"Kelimeler, Bayan Harden."

"Yalan söylemiyorum," diye cevap verdi. Yarı gerçekler şu anda ihtiyaçlarıma uygun değildi. Bunu yüksek sesle ve net bir şekilde duymam gerekiyordu.

"Bana bu kadar yakın olduğum için titremediğini söyle. Sana inanmamı sağla." Jamie cevap vermedi. Onun yerine, vücudundan yeni bir ürperti geçerken gözleri kapandı. "Gözlerimin içine bakın Bayan Harden ve bana dokunulma ihtiyacıyla titremediğinizi söyleyin. Öpülmek için."

Gözlerini tekrar açtı, yeni bulduğu ve gölgelenmemiş bir şehvetle damlayan bir güvenle bana baktı.

"Hayır, değilim!" Sesi sabitti ama nefes alış veriş i doğal olmayan bir hız kazanmış, göz bebekleri neredeyse tamamen kararana kadar büyümüş t ü. Tüm bunlar zaten yalan söylediğini anlamam için yeterliydi ama pastanın üstündeki kiraz dilinin alt dudağında gezinmesiydi.

Yakaladım seni.

"Yalancı. 'Öptüm' dediğimde dudaklarını yaladın. Hayal mi görüyordun?" Elimi boğazına götürerek dalga geçtim ve teninin milyonlarca minik tüyle dolduğunu hissettim. "Tekrar deneyin Bayan Harden. Bu sefer beni inandırın."

"Nasıl?"

"Sakin ol. Bana doğruyu söyle."

Derin, sakın bir nefes aldı, kendini tutamayacağını bildiğ i kelimelere hazırladı, hazırlık için ağz ı hafifçe açıldı.

"Söyle," diye bastırdım, bir saniye daha bekleyemeyecek kadar endişeliydim. "Bana ne istediğini söyle."

"Öp. Beni." Ağzından bir şeyler kaç ırdı, isteklerini dile getiremiyordu. O da en az benim kadar kaybolmuş t u ve ben de bunu yerine getirmeye çok hevesliydim.

"Aferin kızıma."

İki kere söylemene gerek yoktu.

Sonunda, bana çarptığından beri arzuladığım şeyi aldım. O kadar uzun zaman olmamış t ı ama bu arzu içimi kemiriyordu. Dudaklarımı şiddetli bir gök gürültüsü gibi onunkilere yapış t ırdım. Şehvet ve öfke, durduramadığım bir öpüc üğ e karış t ı.

Onu kald ırdım, karşı duvara çarpmadan önce bacaklarını etrafıma dolamasını sağladım. Ellerimin kendi aklı vardı, hissediyordum

Birini kıcına, diğerini de ceketinin altındaki şımarık memesine yerleştirmeden önce vücudunun her santimetresini inceledi.

Mükemmel uyuyor.

Yumuşak, soluk soluğa inlemeleri arabayı doldurdu ve benim hevesli aletimin akıcı bir şekilde konuştuğu bir dile dönüştü. Çeviride kesinlikle hiçbir şey kaybolmamıştı. O da en az benim kadar hoşuna gidiyordu.

Kasıklarımı ona doğru bastırdım, benimle ne kadar uğraştığını hissetmesini sağladım. Onun için ne kadar sert olduğumu. Bahse girerim külotu sıırıslıklam olmuştu.

Beni hisseder hissetmez ağzından daha yüksek bir inilti çıktı ve tam o anda doğru noktayı vurduğumu anladım. Alt dudağını ısırdım, bu zevk büyüüne doğru miktarda acıyı karıştırmak için yeterli basınç uyguladım. Hiç irkilmedi. Bildiğim bir kraliçe gibi karşıladı, tüm vücudunu şimdiye kadar sahip olduğum en iyi öpücükle uyum içinde hareket ettirdi.

Parmakları saçlarımı çekerken kalçaları benimkilerle senkronize bir şekilde yuvarlanıyor ve itiliyordu. Aramıza hiçbir şey, hava bile sığmıyordu.

Jamie bana karşı sallanırken, büyüleyici öpücüklerim muhtaç horozumun üzerindeki her vuruşta daha da açlaştı. Kollarımda çözülürken yüzünü izlemek için can atıyordum. Onun içinde o kadar derine gömülmeyi arzuluyordum ki, onun nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı söylemek mümkün değildi.

Elimi saçlarına doladım ve ikimizin karışımıyla parlayan, neredeyse morarmış, şiş dudaklarına hayranlıkla bakmak için başını geriye çektim.

"Siktir," diye inledim, bir nefesten daha uzun süre uzak kalamıyordum.

Bu sefer beni kendine çeken oydu, dillerimizi tekrar birleştirmek için sabırsızlanıyordu. Tüm duyularım onu memnun etmeye odaklanmıştı. Onu yemeye. Onu bu lanet duvara yaslamaya.

Jamie aniden beni üzerinden itti, aramızdaki boşluğu dolduran temiz hava, kapıların açıldığını ve zemin kata ulaştığımızı fark etmemi sağladı.

Bana acı dolu bir mesafeden bakarken gözlerindeki panik ifadesi çok açıktı. Ne olduğunu anlamadan kapıdan koşarak çıktı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 5

Jamie

Rekor bir sürede eve vardım, saf şok ve zihnimde durmaksızın dönüp duran 'neler oluyor' dizisi beni harekete geçirdi.

Az önce patronumu mu becerdim? Evet. Evet, yaptım.

Ve her nasılsa, bu ifadenin içerdiği tüm yanlışlığa rağmen, içimde pişmanlık duyacak bir şey bulamadım. En azından bugün. Bahse girerim pazartesiye kadar tüm bunlara farklı bir açıdan bakacaktım.

Vücudumdaki tüm yoğun sinir uçlarını sakınleştirmek için soğuk bir duşa ihtiyacım vardı. Özellikle de Liam'ın ustalıkla baştan çıkardığı sinir ucu.

Tüm giysilerimi çılgınca banyoya doğru fırlatıp attım, nefesimi kesmeyecek kadar ısınmasına fırsat vermeden suyun altına girdim. Yine de bu bile zihnimin daha uygun bir şeye yönelmesi için yeterli değildi.

Liam'ın kahvesinin geri kalanını, parmak izleri ve cennet gibi kokusuyla birlikte üzerimden yıkadım, ne yazık ki, ama onun hissi hâlâ üzerimdeydi.

Parmaklarının ucunun boğazımın hassas etini kazdığını hâlâ hissedebiliyordum ve parmaklarının tekrar orada olması için bir kolumu ve bir bacağımı verebilirdim. Bu sefer çok, çok daha derine kazıyordu.

Liam beynimdeki çalışan tüm sigortaları yakmış, izne ihtiyaç duymadan kendini beynime . Bencil bir pislik miydi? Artık o kadar emin değildim. Bir saniyeden kısa bir süre içinde yinden yang'e dönüşmüştü ve artık onun hakkında ne düşüneceğime karar veremiyordum.

Onu asansöre dalarken gördüğümde, endişem yeni bir zirveye ulaştı - onun varlığı zaten stresli olan bir durumu daha da gerginleştirdi.

Bedenim önce klostrofobik paniğe tepki verdi ama çok geçmeden zihnimin tamamen başka bir şeye odaklanmasını sağladı. Sesi sanki bir

Karanlık çukurdan çıkmam için bana yol gösteren bir fener. Hipnotize ediciydi. Sözleri baştan çıkarıcı ve utanmazdı.

Tamamen yabancı biri üzerimde nasıl böyle etki yaratabilir?

Bir şekilde, doğru ve yanlışların kısıtlamaları silinmişti ve ben anı yaşıyordum, beni herhangi bir davranış kuralına bağlayan hiçbir bağ yoktu. Kapalı alan beynimde normalde olduğu gibi kısa devrelere neden olmuyordu. Sadece o ve ben vardık, dünyanın geri kalanı lanetlenmişti.

O anın her hatırası beynime kazınmıştı ve kesinlikle haftalarca rüyalarım, kütölarım ve fantezilerime musallat olacaktı. Tıpkı şu anda olduğu gibi.

Denesem de onları durduramazdım. Ellerimin kendine ait bir hayatı vardı, Liam'ınkilerin sadece hayal edebileceğim yerlere doğru hareket ediyor, vücudumdan aşağı kayıyor, suyun yolunu takip ediyordu.

Bu çok ama çok yanlış!

Gözlerim dalgalanarak kapandı ve çok geçmeden tekrar o asansörde, duvarla Liam'ın sert vücudu arasında sıkışıp kaldım.

Tıpkı yaptığı gibi morarmış dudaklarımdan başlayarak, dişlerini batırdığı hassas noktayı okşadım ve parmaklarımdan vücudumda yavaşça aşağı doğru kaymasına izin verdim. Boğazımda durakladılar. Liam'ın iri ve güçlü elinin nazikçe sıkıldığı yerin aynısıydı.

Eğer kendimi koruma içgüdüsüne sahip olsaydım, o anda devreye girmesi gerekirdi. Yine de onun içimdeki havayı sıkmasından korkmak yerine, kalesinden yükselen yeni bir yaşam ve şehvet dalgası vardı.

Daha fazlasını istedim.

Daha fazla baskı. Daha fazla öpücük. Daha kirli, tehlikeli kelimeler. Bunu itiraf edebilir miydim? Hayır, hiç de değil.

Parmaklarım dikleşmiş meme ucumu sıyırdı ve bacaklarımdan arasından yükselen saf bir zevk sarsıntısı gönderdi.

Daha önce hiç yapma ihtiyacı hissetmediğim bir şeyi yapma dürtüsü hissediyordum - kendime dokunmak.

İffetli biri ya da öyle olduğunu düşünmek isterdim. Daha önce seks yapmıştım.

Bir kere.

Sonsuzluk gibi hissettiren iki garip dakika, yarısı prezervatif açmak ve uygulamakla geçti. Gerçekten de eğlenceli anılar. Bunu tekrar denemek için henüz bir istek duymuyordum, utanmaya değecek düzgün bir erkekten bahsetmiyorum bile.

Bay Uzun Boylu, Esmer ve Bipolar ile ilk karşılaşmamda verdiğim tepkilere bakınca, bu boktan deneyimin tek başına benim suçum olmadığını nihayet görebiliyordum.

Yine de akıl sağlığımı sorguluyordum. İşler nasıl bu kadar kontrolden çıkmıştı?

Liam içimde bir şeyleri ateşe vermişti. Var olduğunu bile bilmediğim bir ateş. Beni öpüş şeklini düşündükçe titriyordum ve doğruyu söylemek gerekirse daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Bu küçük gösteriden sonra, Liam'la seks yapmanın benim yaşadığım kötü deneyimden farklı olacağından emindim. Zaten çok fazla seks yapmış birine benziyordu. "Seks" kelimesini Liam'ın adıyla aynı cümle içinde kullanmak beni tanımlayamadığım bir sınıra yaklaştırdı.

Zihnim tehlikeli bir bölgedeydi, onu ellerim takip ediyordu.

Farkına bile varmadan iki parmağını içime sokmuş, bu mükemmel tempoya uyan derin, uzun pompalarla iterken yeşil gözlerinin benimkilere baktığını hayal etmişim.

"Aferin kızıma."

Sözleri zihnimin içinde tekrar tekrar çınlıyordu. Bu sözleri aşk romanlarında okuduğumda aşağılayıcı geliyordu ama onun dudaklarında, beni varlığından bile haberdar olmadığım bir cennete sürükleyen bir sopa gibi hissediyordum. Bu unvanla ödüllendirildiğim için garip bir gurur duygusunu da beraberinde getiriyorlardı. Görünüşe göre, son derece yaramaz olduğum halde iyi bir kız olmayı arzuluyordum.

O her söylediğinde parmaklarım daha hızlı çalışıyordu. Avuç içim klitorisimi sıyrırken diğer elim göğüs ucumu sertçe sıkıyordu. Liam'ı nazik bir aşık olarak hayal edemiyordum. İçinde hapsolmuş tüm o öfkenin, hayatta yaptığı her ilkel ya da duygu odaklı şeye döküldüğünü hayal ediyordum. Seksten daha ilkel bir şey olamazdı.

Tecrübe onun tarafında olacaktı ve ben de öğrenmeye çok istekli olacaktım. Ama daha önce kaç kadınla yattığını hayal etmemeye çalıştım. Ellerinin bir başkasını memnun ettiğini düşünmek bile içimi kıskançlıktan başka bir şeye dönüştürmeye yetiyordu.

Çok mu sıçtın?

Liam'ın dilinin benimkine hükmetme şekline odaklanarak serbest kalmamın peşinden koşmak için bu düşüncelere ara verdim. Öpücüklerinin tadına. Bana sürtünen sert şaftının baskısına.

Çok geçmeden, nihai patlamadan önceki o durgun saniyelerde nefesim boğazımda düğümlendi. Başım geriye düştü, beyaz noktalar görüşümü işgal ederken su spreyi doğrudan yüzüme çarptı. Zevk vücudumda yükselirken yüksek sesli bir inilti boğazımdan kaçtı.

Liam'ın çizdiği kirli resim ve hiç bu kadar iyi hissettirebileceğini hayal etmediğim iki meraklı parmak sayesinde coşku içinde titriyordum.

Zevk çok çabuk geçip , yerini ağır bir vicdan azabına bırakmıştı. Zorba patronumun görüntüsüyle mastürbasyon yapmak pek de ideal değildi.

Denesem bile tamamen çözemeyeceğim bir yanlışlık yumağı barındırıyordu.

Duşumu otomatik modda bitirdim, zihnim uzun zamandır utanç verici bir Pazartesi sabahı sahnelerine dalmıştı ve az önce yaptığım şeyin anısıyla daha da canlanmıştı. Kızarmış yanaklar ve uygunsuz düşünceler beni bekliyordu.

Yatağımın ortasında cenin pozisyonunda kıvrıldım ve hala ıslak olan tenimi serinleten soğuk esintiyi memnuniyetle karşıladım.

Az önce bir yabancının düşüncesine mastürbasyon yapmışım. Patronumun düşüncesine. Daha bugün tanıştığım kişiye!

Daha da kötüsü, Liam'ı başka kadınlarla hayal ederken bile kıskançlık hissediyordum.

Kıskanç! Jea-lous!

Bu nasıl mümkün olabilir ki?

Dürüstlük lanet bir tuzaktı ve bu düşünceyle mideme yerleşen öfke ve huzursuzluğu kabul etmek şu anda ihtiyaçlarıma uymuyordu.

En iyisi onun karşılaştığım versiyonuna odaklanmaktı. O konferans odasında gösterdiği versiyonuna.

Liam'ın bana dokunduğu, beni öptüğü, beni yedinci cennetin üzerine gönderdiği düşünceleri kalıcı olarak yasaklanmalıydı. Beni o kadar berbat etmişti ki hayalimdeki işe kavuştuğum için bile mutlu olamıyordum. Onun ve benim davranışlarımdaki ikilik kafa karıştırmaktan başka bir şey değildi.

Belki de tüm bunlar daha başlamadan bırakmamı sağlamaya yönelik bir oyundu.

İşe yaramayacak, ukala.

Bay Dornier'in bana sunduğu bu inanılmaz fırsatı en iyi şekilde değerlendirmeye odaklanmam gerekiyordu. Hayallerimi gerçekleştirmeye odaklanmalı ve asla gerçekleşmemesi gereken bir şey yüzünden hayallerimi kaybetmemeliydim. Bu sadece beni kıcımdan ısırmak için geri gelebilirdi.

Ayrıca, bir ödül sikişi olarak iyi yapmayacağım.

Bugün ve Pazartesi arasında, onu derimin altından çıkarmak için tüm hafta sonum vardı. Yeni bir hayata başlıyordum, öyle bir hayat ki - Hayır! Üstünü çizin - Liam Dornier'i patronumdan başka hiçbir şekilde, hiçbir biçimde içermeyen bir hayata.

Liam

O röportajın anıları hafta sonu boyunca beni takip etti. Jamie Harden, bir türlü kurtulamadığım taze ve sabit bir imgeydi. Yarından itibaren en yakın çevreme girecek olan biriydi.

Bunun tam olarak ne anlama geldiğinin farkında değildim. Derimin altına girmesi onun için çok kolaydı. Bir yanım mesafemi korumam gerektiğini söylerken, diğer yanım ondan daha fazlası için çılgılık atıyordu.

Çok tanıdık geliyordu. Yakın geçmişten gelen ve her gece beni rahatsız etmeye cüret eden her kabustan sansürlemek için çok uğraştığım bir hayalet gibi.

Tutunduğum şey buydu.

Geri getirdiği anılar karanlık ve acımasızdı. Silmek için her şeyi yapabileceğim anılar.

Ben: Geçmiş kontrolünde bir gelişme var mı?

Sonunda merakıma yenik düşerek Jimmy'ye mesaj attım.

Tertemiz.

Neredeyse bir rahibe.

Neredeyse hemen cevap verdi. Bu son mesaj dudaklarımın kirli bir sırtısa dönüşmesine neden oldu. Keşke sertleşmiş sikimi amına sürttüğümde onun ne kadar kötü göründüğünü bilseydi.

Ben: Buna inanmak zor.

Öyle değildi. Sadece o güzel yabancının omzunda bir çip arıyordum. Hissettiğim tehlikeye dair şüphelerimi doğrulayacak bir şey.

Onunla tanıştığımndan beri tenimi yakıyor. Hiçbir şey bulamamak beni cinayete teşebbüs suçundan sistemde olmasından daha fazla rahatsız etmiyordu.

Ben: Adres?

Eskisi Oregon'da küçük bir kasabadaydı.

Ben: Tamam. Peki ya şimdi?

Verdiği muğlak cevap Jimmy'nin bilgi saklamaya çalıştığını hissettirdi. Onu, bizi gereksiz yere kızdıracağını düşündüğü bilgileri açıklamaktan kaçınma taktiklerini anlayacak kadar iyi tanıyordum.

Üç ay önce Bronx'ta boktan bir mahalleye taşındı.

Cevaplarında hoşuma gitmeyecek bir şeyler açıktı.

Ben: Hangi boktan mahalle?

Jimmy: Bronx'ta var. Kesinlikle

konuyu saptırıyordu.

Numarasını çevirdim, her zil sesinde çenem sıkılıyordu. Cevap vermesi çok uzun sürmedi.

"Arayacağımı biliyordum."

"O zaman tükür. Hangisini Jimmy?" Hoparlöre doğru homurdandım. Ses tonumdan saçmalamayı kesmesi gerektiğini anlamıştı.

"Tremont."

Hay sikeyim. Tremont, New York'un en tehlikeli bölgelerinden biriydi. Orayla ilgili her şeyden tutkuyla nefret ederdim. Yaşadığım en kötü kâbusun sahnesi olmasının da bir faydası olmamıştı. Bu kızı neredeyse hiç tanıımıyordum ama nedense o sokaklarda yürürken onu hayal ettiğimde içim burkuluyordu. Sanki geçmiş tekerrür ediyordu!

"Detroit'le bir bağın var

mı?" "Bulabildiğim

kadarıyla yok."

İçimden ani bir rahatlama seli aktı ve dudaklarım aptalca bir sırıtışa dönüştü. Tüm tesadüflerin anası, sorunlu zihnimin bana oynadığı oyunlarla bir araya gelmişti. Eğer bulunacak bir şey olsaydı, Jimmy onu çoktan bulmuş olurdu.

"Bana konumun bir pinini gönder." Ne yapıyordum ben? Onu görme dürtüsü, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen, durdurulamaz, hareket eden bir güçtü ve bu kesinlikle çok aptalcaydı.

"Marketin çöplerini dışarı çıkaracağız. Yarın." Hay sikeyim. Bir anda gülümsemem kayboldu. Gerçeklik ayaklarımı lanet olası yere geri getirdi.

"Kahretsin. Tamam."

"Bu gece Dea Tacita'da sana ihtiyacımız var."

Midas olduğumu nasıl unutabilirdim? Sadece dokunduğum her şeyi altına çevirmedi. Benim gibi talihsiz bir adamın baskısı altında ufalanan kırılğan tuz sütunlarına dönüştürdüm. Ben lanetliydim ve bu kaderi başkasına dayatamazdım.

Son zamanlarda dokunduğum her şey küle dönüşüyordu ve o tanrıçanın benim yüzümden yandığını görme düşüncesine katlanamıyordum.

Yine de, uzaktan da olsa susuzluğumun giderilmesi gerekiyordu.

"Orada olacağım. Bana onun yerini gönder," diye ısrar ettim.

"Liam..." Jimmy'nin sesi suskunluğunu belli ediyordu ama onun ne düşündüğü umurumda bile değildi.

"Sadece lanet olası yeri tespit et. Daha sonra Dea Tacita'da olacağım." Telefonu kapattım, tam adresini öğrenmek için beklerken telefonu sıkıca tutuyordum.

Pazartesi gününün bir an önce gelmesi için duyduğum hevese karşı savaşıyordum. AD'nin babamın son işe alımıyla daha da çekici hale geldiğini kabul etmek neredeyse jilet ve asit yutmak gibiydi. Ama şimdi orada olamayacağıma göre, yarını dört gözle beklediğim gün gibi ortadaydı.

AD'deki ilk gününü kaçıracaktım ve onu tekrar görmek için Salı gününe kadar beklemek çok fazlaydı.

O asansörde olan çılgınca şeylerden sonra onun tepkisinin ne olacağını görmek istedim.

"*Oh, ve oğlum, ellerini ondan uzak tut.*" Jimmy'nin bana gönderdiği adrese doğru ilerlerken babamın sözleri bir siren gibi zihnimde çınlıyordu. Bana sadece bir meydan okuma gibi gelmişti. Ama görünüşe göre ona karşı duyduğum bu şey, ona meydan okuma ihtiyacından daha fazlasıydı.

Onda daha fazlası vardı ve beni ona doğru neyin ve neden çektiğini bulmam gerekiyordu.

Yıpranmış apartmanın önünde arabamın içinde oturmuş bekliyordum. Üç katlı küçük bir binaydı ve bir çamaşırhanenin hemen yanına dikilmişti.

Onun burada yaşaması fikri hoşuma gitmedi. Şehrin bu kısmını biliyordum ve onun gibi biri için uygun değildi. Taşınması ve bunu hızlıca yapmalıydı.

Beklemeye devam ettim, dış cepheyi oluşturan kahverengi tuğlaları saydım, hangisinin ona ait olduğuna dair bir işaret bulmak için her pencereyi inceledim. Çok az hareket vardı ya da hiç yoktu ve Jamie yüzünü göstermeden zaman geçti.

Dakikaları ve saatleri geri sayarken, mantığım yavaş yavaş duygularımı köşeye sıkıştırmayı başardı. Sonunda kendimle mantıklı bir şekilde konuşuyordum. Onu görmeyi bu kadar çok istemem ve sırf bir anlığına görebilmek için şehrin öbür ucuna gitmem ne kadar berbat bir şeydi?

O bir yabancından başka bir şey değildi. Çekici olan şey onun *fikriydi*. Kafamda kurguladığım bir şeydi. Ateşli bir kışla iyi bir sikişin değiştiremeyeceği bir şey değildi.

Çünkü ben kadınların peşinden koşmam. O bunu değiştirmez.

Gitme vakti gelmişti. Onu göremediğim için içimi bir hayal kırıklığı kapladı ve lanet olsun ki ilk kez bir kadın bana böyle hissettirmiyordu.

hoşuma gitmedi. bile hoşuma gitmedi.

Kahretsin. Daha fazla sıçıp batırmadan gitmeliyim.

Onu burada yalnız bıraktığım için perişan ve huzursuz bir halde, lastiklerimi gıcırdatarak kaldırımdan uzaklaştım. Bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyordu, bu yüzden Jimmy'ye tekrar mesaj attım.

Ben: Tremont'ta bir gölgeye ihtiyacım var, yirmi dört yedi. Ev sahibinin kim olduğunu öğren ve kapısının kilidini değiştir. Bir yedek istiyorum. Onu buradan çıkarmanın bir yolunu bulacağız, ama ondan önce, hemen buraya bir adam getir.

Bunun akıllıca bir şey olduğuna emin misin?

Haklısın. Lanet binayı satın al. İşi hallet ve onu görmediğinden emin ol. Şimdi Dea Tacita'ya gidiyorum, bir saat içinde burada olsa iyi olur.

BÖLÜM 6

Jamie

Öfkeli davranışlarımın sonuçlarıyla yüzleşmeye hazır değildim. Bu Liam'la yüzleşmeye hazır olmadığımı söylemekle aynı şeydi. Bugün onun hangi versiyonuyla karşılaşacaktım?

Pazartesi sabahıydı, kendimi hasta hissedecek kadar korktuğum bir gündü.

Evden çıkmadan önce aynada kendime bir kez daha baktım. Bugünkü kıyafetim için ihtiyatlı olmayı seçtim. Belki de ortama karışmak ve radarın altında kalmak, şu anda adına çalıştığım Yunan Tanrısı'nın gazabından kurtulmama yardımcı olabilirdi. Sade, hafif bir makyaj ve yüksek topuklu ayakkabılar bana profesyonel bir ışıltı veriyordu ama bunun dışında her yerim yavan siyah ve beyazla kaplıydı. Kamuflej üzerimdekiler kadar işe yaramazdı. Değil mi?

Ben olsam yolundan çekilir, hiçbir şeyi berbat etmemeye çalışır ve bu sefer lanet merdivenleri kullanırdım.

Yanılmaz plan.

Kalan eşyalarımı topladıktan sonra aynaya bir kez daha baktım, saçlarımı düzelttim ve gözümün altındaki küçük bir rimel lekesini sildim.

Kimi kandırıyorum ben? Kızımın radarının altında uçmak.

Kendimi kandırıyordum. Normalden daha fazla çabalıyor, görünüşüm için normalde harcadığımdan çok daha fazla çaba harcıyordum.

İçten içe Liam'ın beni çekici bulmasını istiyordum. Bana çok ama *çok* yanlış şeyler yapan o sözleri fısıldamadan hemen önce gözlerinde gördüğüm o ateşle bana bakmasını istiyordum: *"Aferin kızıma."*

Zihinsel olarak kendimi tokatladım. Bunun aşağılayıcı, klişe ve küçültücü olması gerekiyordu. O bunu söylediğinde neden bu kadar çekici geliyordu? Elimde olmadan bunu bana tekrar söylemesini istiyordum. Ama bu yanlıştı. Ve bu . Bunu biliyordum. Neden bunu tekrar tekrar söylemem gerekiyordu ki?

ve tekrar tekrar denemek ve yapışmasını sağlamak için? Ve neden benden hoşlanmasını bu kadar çok istiyordum?

Sorular, sorular ve daha fazla sorular. Berbat durumdaydım.

Bütün hafta sonunu ya onunla ilgili hayaller kurarak ya da kendimi bu durumun ne kadar kötü olduğuna ikna ederek geçirmiştım. Liam'dan ne bekleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu ama aklım ona geçen hafta olanların zayıf bir an olduğunu, büyük bir hata olduğunu ve bir yaşanmayacağını söylemeye kararlıydı. Yine de bedenim bunların hepsine "hayır" diye bağıyordu.

Ayrıca, neden bunun tekrar olmasını isteyeceğini düşündüm ki?

Kafam tamamen karışmıştı. Vücudum beni bir yöne çekerken beynim diğer yöne odaklanmıştı. Doğru olanı da ekleyebilirim.

Ona farklı bir şey düşündürdüysem özür dilemeliydim ama şu anda duygusal - ve fiziksel - olarak müsait değildim. Onun gibi biriyle birlikte olmak bana sadece kalp kırıklığı ve sefalet getirebilirdi.

Bana ilişki kuracak bir erkek gibi gelmiyordu ve ben de kesinlikle kaçamaklar için yaratılmamıştım. Beni kolayca bulutların üzerinde uçurabileceği gibi parçalara da ayırabileceğine inanıyordum. Bunu göze alamazdım. Daha yeni yeni iyileşmeye başlıyordum.

Kafamın oyunda olması, işe gömülmem gerekiyordu. Ancak bu şekilde başarılı olabilir ve burada kendime bir hayat kurabilirdim. Jacksonville'den uzakta.

Geri dönme düşüncesinden ürperdim. Ve patronumla olan bu şey tam da bunun için bir reçeteydi. Oluşmakta olan bir felaket.

Sorun şuydu: Ya bana asansörde daha fazla hareket istediğini söylerse? Hayır diyecek kadar güçlü olur muydum? Hayır demek istiyor muydum ki?

Tanrım! Bugün Liam'ı görmeye hiç hazır değilim.

Patronum! O benim patronumdu. Benim çok yakışıklı, ulaşılmaz, benim ligimden , büyük olasılıkla bir oyun çocuğu olan patronum.

Bu sözleri bir mantra gibi AD'ye kadar söyledim ve kendime tam olarak onun kim olduğunu hatırlattım.

Liam basit bir öpücükle onun hakkında edindiğim sinir bozucu ilk izlenimi silmişti. Buna tekrar ihtiyacım vardı. Ondan nefret etmeye geri dönmek bana irademin aniden yoksun kaldığı gücü getirebilirdi.

Asansör öncesi konuşmamıza odaklandım.

'Merak etme, tatlı yanak. En azından şimdi hepimiz kahvenin kokusunu taşralı kızdan önce senin kıyafetlerinden alıyoruz. Kesinlikle pisliğin tekiydi. Smallville benim

Göt.

Metroda kırk beş dakika geçirdikten sonra Liam'ın bana söylediği sözlerle nihayet aklım başıma gelmişti. AD'ye gittiğimde, tamamen kurşun geçirmezdim. *Yani, Liam'a karşı.*

Bayan Parker bana etrafı gezdirme nezaketini gösterdi ve yeni iş arkadaşlarımdan bazılarıyla tanıştırdı. AD çok büyük bir kuruluştı ve iyi bir günde önüme attığı tüm isimlere ve rollere yetişebilmem kesinlikle mümkün değildi. Aklımın sürekli başka yerlere kayması da cabası. Rebecca ve diğer adı her neyse ondan sonra beni ikinci Steven'la tanıştırdığında kendimi kaybetmişim.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra nihayet masama geldik. Bayan Parker'ın bana Liam'ın ofisi olduğunu söylediği yerin hemen önündeki büyük boşluğa .

Klavyemin yanında üzerinde bir not bulunan yepyeni bir telefon olduğunu fark ettim.

"Kırık olanın yerine." Dağınık el yazısına bakarken kalbim küt küt atmaya başladı. İmza yoktu ama kimden geldiğinden hiç şüphem yoktu.

Beni itiraf etmek istediğimden daha fazla etkileyen düşünceli bir jestti. Böyle bir şeyi karşılayamazdım, ama gerçek değeri arkasındaki düşüncede yatıyordu.

Bu bana Liam'ın kader karşılaşmamızı düşündüğünü söylüyordu ve onun düşüncelerinde olduğumu bilmek kararlılığımı bir kez daha alt üst etti.

Lanet olsun ona.

Muhtemelen ona teşekkür etmeliyim. Hayır. Muhtemelen geri vermeliyim.

Notu cebime tıktırdım, önümdeki kapalı kapıya baktım, Liam'ın kapının diğer tarafında olup olmadığını anlayamadım.

Ama saatler geçti ve Liam'ı hiçbir yerde bulamadım. Rahatlamış hissetmeliydim. çok daha kolaydı. Yine de, her nasılsa, onun yokluğuyla ilgili karışık duygular hissetmekten kendimi alamıyordum. Midemde dönüp duran huzursuzluğa da anlam veremiyordum.

Onunla yüzleşmeye hazır değildim ama buna güveniyordum.

Entegrasyonumu denetlemesi gerekiyordu. Bana görevlerimi verecek ve üzerinde çalışacağım projeye ilgili olarak bana yol gösterecekti. *Verten* binası hakkında hiçbir şey bilmiyordum, bu yüzden etrafımda çalışan diğer insanların etrafında gizlenerek öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmeye çalıştım.

Ama insanlarla dolu bu odada kendimi kaybolmuş ve yalnız hissediyordum. Yüksek, şiddetli bir denizde sürüklenen küçük bir kayık gibi.

Sabahın geri kalanında masamda oturup ekrana baktım ve bu işi kabul ederek hata yaptığımı düşündüm. Liam'ın beni burada istemediği çok açıktı. Mülakat sırasında bu gerçeği saklamamıştı. Ve doğrudan amirim olduğu için, beni kovdurmanın yollarını bulmak onun için yeterince kolaydı. Belki de sahip olmadığım zamanı boşa harcıyordum.

Öğle yemeği vakti geldiğinde, kafeteryanın bir köşesinde tek başıma oturmuş, Liam'ın yokluğuna dair teoriler aklımı kurcalarken, pek de yemek istemediğim bir sandviçi kemiriyordum. Tüm bu durum beni huzursuz hissettiriyordu. Sanki başım büyük bir beladaymış ve acı verici sonuçların beni yakalayıp kışkımdan ısırmasını bekliyormuşum gibi.

O kadar derin düşüncelere dalmıştım ki önümde birinin oturduğunu fark etmemiştim.

"Merhaba..." Benim yaşlarımda bir kızın sesi beni şaşkınlığımdan kurtarıırken elini yüzüme doğru salladı. "Evde kimse var mı?"

"Merhaba, özür dilerim. Tam olarak burada değildim," diye garip bir şekilde cevap verdim, enseme ovuşturarak.

"Evet, aklın bir dakikalığına binayı terk etti ve bedenin notu almadı," diye kıkırdadı, "Sen Jamie'sin, değil mi? Ben de Alison. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Evet, öyle. Ben de memnun oldum." Ben de ona gülümsedim ve elini sıktım. el.

"Zor bir ilk gün mü?" " gibi bir şey."

"Düşüncelerinize müdahale ettiğim için üzgünüm ama görünüşe göre Bayan Parker Ben sürünün neşeli karşılama partisiyim." Küçük şakası beni biraz daha hafif hissettirirken yüzü benimkiyle birlikte gülümsedi. "Yeni kız olmanın nasıl bir şey olduğunu hâlâ bir ay önceymiş gibi hatırlıyorum. Sadece bir ay önceydi." Son kısmı fısıldayarak söylemesi gülümsememin genişlemesine neden oldu. "Bir arkadaşına ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Ayrıca, burada benim biraz dengesiz olduğumu hâlâ bilmeyen tek kişi sensin." Burnunu kırıştırması üzerime çöken son engeli de yıktı.

"Bu harika olur," diye güldüm. "Sanırım teklifinizi kabul edeceğim. Akılsızlarla başa çıkabilirim."

"Mükemmel." Alison yaklaştı, kimsenin onu duymayacağından emin olmak istercesine iki tarafa da baktı. "O zaman seni ofis dedikodularından haberdar edeyim. Bilgi işlemiden Katie kesinlikle Bay Dornier'in asistanı Alex ile samanlıkta yuvarlanıyor. Eğer bir gün izin almak istersen, otomattaki yoğurtların son kullanma tarihi neredeyse her zaman geçmiştir, yani bu güvenli bir bahane. Ve son olarak, Michelle, reklam yıldızlarının asistanı ve Liam'ın *bir numaralı* hayranı? Memeleri polyester kadar sahte," diye ağzından kaçırdı, sonra sessizliğini koruyup gözlerini fincan tabağı gibi açarak başını salladı ve sahte bir şok ifadesiyle yukarıdakilerin hepsini doğruladı.

İkimiz de onun tiyatrosuna kahkahalarla güldük ve böylece günüm çok daha iyi bir hale geldi. Arkadaş canlısı görünüyordu ve samimi yüzü bir şekilde ona güvenebileceğimi hissettirdi.

"Teşekkür ederim, buna ihtiyacım vardı."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Dürüst olmak gerekirse, benim de bir arkadaşaya ihtiyacım var. Yerimi almak isteyen birini tanıyorsan, bana haber ver." Alison göz kırparak benimle alay etti.

Telefon numaralarımızı değiş ettik ve haftanın geri kalanında öğle yemeği için planlar yaptık. Umarım görüldüğü kadar güvenilir biriydi. Bir arkadaşaya sahip olmak kulağa harika geliyordu ve bana çok arzuladığım aidiyet duygusunu verebilirdi.

Kafeteryadan çıkıp baren masama doğru ilerlerken moralim daha iyiydi. Yine de bu uzun sürmedi. Her ne kadar başka bir şeye odaklanmaya çalışsam da, çalışma alanımın önündeki kapalı kapı beni Liam'a geri çekti.

Benden kaçıyor muydu, yoksa bu sadece bir tesadüf müydü? Bunlara inanmayan biri için, asansördeki fil düşünüldüğünde bu oldukça büyüktü.

"İyi günler, Bayan Harden." Bay Dornier masamın önünde durmuş, sinirli bir şekilde kaşlarını yukarı kaldırmış, güçlü varlığıyla beni derinden sarsmıştı. Düşüncelere o kadar dalmıştım ki geldiğini fark etmemiştim. Ayağa fırladım, neredeyse selam vermeye hazırdım, bir öğrenci gibi dimdik duruyordum.

"İyi günler Bay Dornier." Boğazımdaki yumruyu yutarken gülümsedim.

"Liam nerede?" Sesi alçaktı ve oğlunu azarlamaya hazır bir babanın sert öfkesiyle doluydu.

"Ben... hum... O burada değil."

"Bunu görebiliyorum Bayan Harden. Bana nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?" Nereden bilebilirdim ki? Vermek istediğim düşüncesizce cevap buydu. Bunun yerine kendimi savunmada buldum.

"Kendisini bugün görmedim ama anladığım kadarıyla Binalar Dairesi'nde son dakikada bir ön toplantı yapılmış."

Bay Dornier kollarını göğsünün önünde kavuşturdu, yüz ifadesinden yalanımı yutmadığı anlaşılıyordu. Bana bir saniye kadar uzun süre baktı, belki de geri adım atıp atmayacağımı görmek için bekliyordu.

"Elbette," diye yanıtladı sonunda. "Peki ya sen?"

"Hâlâ projeyi tanımaya ve herkesle tanışmaya çalışıyorum." "Bu toplantıda onunla birlikte olman gerekmiyor mu?"

"Herhangi bir yardımda bulunamazdım. Henüz proje hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ayrıca, sözleşmem için Michelle ile tüm evrak işlerini halletmeye çalışıyorum."

Bir polis sorgusundan daha fazla soru barındıran keskin, çelik gibi gözleri dışında bakacak başka bir yer bulmaya çalışırken yüzümü uzun, sert bir bakış daha inceledi.

"Seni tehdit etti mi?"

"Ne? Hayır!" Sonunda sesimde tereddüt kalmamıştı. "Bunu neden sordun ki?"

"Çünkü oğlumu tanıyorum. Lütfen bana gel-"

"İşte buradasın, Adrian." Arkasından gelen derin bir ses omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Bay Dornier yüzünü adama döndü ve görüş alanımı ona doğru açtı. Onu daha önce görmüştüm. Görüşmeden önce bekleme odasında oturan ürkütücü yabancıyı. Bana doğru sırtışını görünce bir kez daha ürperdim.

İstesem de bu adamı unutamazdım. Sanki ölüm öncesi çürüyormuş gibi çökmüş bir görüntüsü vardı. Uğursuz ve tüyler ürpertici.

Buz mavisi gözleri yüzümden masanın beni sakladığı belime doğru süzüldü ve bir anlığına göğsümde durdu. Bakışları açgözlüydü ve tüm yanlış yollarla tüketiyordu.

"Ah, Bay Mercier. *Bienvenue.*" *Hoş geldiniz.* Bay Dornier'nin sesi tamamen değişmiş, Fransız aksanına daha belirgin bir şekilde uyum sağlamıştı. "Ofisimde konuşalım."

Neyse ki iki adam beni arkalarında bırakarak uzaklaştı.

Bir an için beynim Liam'ı düşünmeye ara verdi, tüm hücrelerimi o yabancının her karşılaşmamızda içimde uyandırdığı kötü duyguyu unutmaya yönlendirdi.

Ama bu kısa bir araydı. Tam önümdeki boş ofisin kapalı kapısı, aklım onun öpücüklerine her çırpınan midemle alay ediyordu.

İki gün daha eve tükenmiş bir umutla gittim, ancak ertesi sabah Liam'ın yokluğunda geçen bir gün daha boyunca yavaş yavaş kaybettiğim yeni bir rezervle uyandım. Michelle'e ne zaman Liam'ın gelip gelmeyeceğini sorsam omuz silkiyor ve beni cevapsız bırakıyordu.

Onu hiçbir yerde bulamıyordum ve onun yönlendirmesi olmadan yapabileceğim çok az şey olduğu için zihnimin çıldırmasına engel olamıyordum. O kadar kötüleşmişti ki masamda oturup o lanet kapıya bakarken onunla ilgili fanteziler kuruyordum ki bu hiç de akıllıca değildi. Zihnimin bana yaptırdığı tüm o çiğ ve iğrenç şeyleri düşünmeden nasıl durabilirdim ki?

Pazartesi günü işe gelirken tedirgindim, asansörde onu becerdikten sonra onunla yüzleşmekten korkuyordum. Her nasılsa, bu çıkmaz çok daha kötüydü.

Kaygılarım tavan yapmıştı ve ne zaman kapının önünden bir adam geçse, o olmadığını anlamadan önce kalbim bir anlığına duruyordu.

Yine de zaman berraklığı getirdi. Hissettiğim şey onunla yüzleşmekten korkmak değildi. Bunu dört gözle bekliyordum ve lanet olsun ki bu işleri daha da karmaşık hale getirmiyordu.

Sanki benim onun dokunuşunu özleyiyor ve dudaklarım onun öpücüklerine ihtiyaç duyuyordu. Kendimi bunları istemediğimi düşünmeye ne kadar zorlarsam, tam tersini o kadar çok hissediyordum. Onlara tekrar sahip olamama ihtimali beni daha da üzüyordu.

Kötü, kötü işaret.

Bu fanteziler onun imajını öyle bir noktaya getirmişti ki, gözlerimdeki yıldızlar kör olmuştu. Tehlike işaretleri belirgindi ve yanmamak için elimden gelen her şeyi yapmak zorundaydım. En azından Liam'ın beni ikinci kez düşünmeyeceğini bilecek kadar sağduyuluydum. En azından bu şekilde.

Telefonum çıkmazıma mükemmel bir çözümle yandı. Bu işe girmeden önce başka bir şirket için yaptığım başvuruya gelen bir cevap. Kabul şartlarımı belirlemek için benimle görüşmek istiyorlardı.

Parmağımın ucuyla kırık ekranın izini sürdüm ve Liam'a çarparak kırdığım ana geri döndüm. AD'den ayrılma ve bir daha arkama bakmama düşüncesi içimi burktu ama yine de bir şekilde yapılacak en iyi şey buymuş gibi görünüyordu. Buradaki geleceğim zaten lekelenmişti.

Bir zamanlar tanıştığım bir adamın büyüüne kapılmıştım. Bana bir çöp parçasıymışım gibi davranan, ancak birkaç dakika sonra beni bizzat cennete götüren bir adamın.

Belli ki sorunlarım vardı.

Liam'ın beni burada istemediğini kendime sürekli hatırlatmak zorundaydım. Görüşme sırasında bu konuda son derece açıktı. Garip bir nedenden ötürü benden nefret ediyordu.

Bu düşünceden güç alarak hızla bir cevap yazdım, toplantıyı hafta başına planladım, gönder düğmesine basacak cesareti bulmak için mücadele ederken tekrar tekrar okudum.

"Bana temiz bir gömlek getir." Beni telefonumdan uzaklaştıran çok çekici, boğuk bir sesin homurdandığını duydum.

Liam hışımla yanımdan geçti, yürürken kravatını gevşetti, Michelle peşindeyken doğruca ofisine gitti. Önündeki yola dönmeden önce gözlerini benimkilere dikti. Öfkesi içime işledi ve onun gelişiyile ilgili sahip olabileceğim tüm iyimser düşüncelerimi yakıp kül etti. Teşekkür yok. Başını sallamak yok. Sadece delici, azarlayıcı bir bakış.

Michelle gömleği almak için acele etti, onu ofisine kadar takip etti ve kapıyı arkasından kapattı. Onun önünde mi üstünü değiştirecekti?

Beni bir yük treni gibi çarpan kıskançlık selini beklemiyordum. Gözlerim o lanet kapıya yapışmışken kendi kendime gergin bir şekilde kıkırdadım.

Kıskançlık, öfke ve isyan ciğerlerime doldu, her derin nefes göğsümün derinliklerinde yanıyordu. Bundan nefret ediyordum. Mantıksız ve anlamsızdı. Tamamen mazoşistçe olduğundan bahsetmiyorum bile. Sadece bu bakış bile bana tam olarak nerede durduğumu gösteriyordu. Gerçek Liam sokakta ve o konferans salonunda tanıştığım Liam'dı. Bana Sweetcheeks ve Smallville diyen kişi, bana iyi bir kız diyen kişinin aksine.

"Liam'ın bir numaralı hayranı. Alison'ın sözleri aklıma geldi. Onlar bir şey miydi? Huzursuzluğu lanetleyerek gözlerimi sıkıca kapattım. Bu düşünce beni bu kadar rahatsız etmemeliydi.

Kesinlikle gitmeliyim.

Michelle'in ofisinden çıkmasının üzerinden sonsuz zaman geçti ve bana doğru küçük bir "yarın görüşürüz" selamı gönderdi. Herkes çoktan gitmişti ve ben hala

Parmağım gönder düğmesinin üzerinde gezinirken e-postayı tekrar okuyarak sandalyeme oturdum.

Kararımı vermiştim. İstenmeyen duyguların delice hücumuyla oturduğum yerden fırladım ve son birkaç gündür benimle alay eden kapının hemen önünde durdum.

Keskin bir nefes alarak kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ama parmak eklemlerim tahtaya çarpmadan hemen önce donakaldım. Çok kızgındı, muhtemelen bunun için iyi bir zaman değildi.

Ona bir e-posta göndereceğim.

"Yardımcı olabilir miyim?" Alçak tonlu sesi tam gitmek için dönmüşken beni durdurdu.

Gözlerimi sımsıkı yumdum, kusursuz zamanlamasına sövdüm ve onunla yüzleşmek için bir saniye fazla geç kaldım. Nefes alıp verdim ve yavaşça arkamı dönmek için yeterli cesareti topladım.

Liam kravatını çıkarmamıştı, gömleğinin üst iki düğmesi açık kalmıştı. Gözlerim gövdesinde gezindi, beyaz düğmeli gömleğinin biçimli vücuduna mükemmel uyumunu inceledi. Eşikten geçerken kollarını kıvrıyor, ön kollarının pornografik çıplaklığıyla beni hipnotize . Elimde olmadan kolundaki şişkin damarın mavi çizgisini takip ettim.

Tanrım! Kolları bile günahkârdı. Kesinlikle ilahi görünüyordu. O sarışın bimbo'nun ağzının suyunun akmasına şaşmamalı. Benim de.

"Bayan Harden?" Gözlerim tekrar onun yüzünde gezinirken yüzünde bilmiş bir sırıtiş gördüğümü sandım.

"Oh... Hum. Bir dakikanız var mı Bay Dornier?" Sonunda yanaklarım kızararak ağzımdan kaçırdım.

"Elbette, lütfen içeri girin." Liam geçmem için kapıyı tamamen açık tuttu ve koca katta kimse kalmamasına rağmen kapıyı arkamdan kapattı. Yakalanmayı çok istediğim bir tuzak gibiydi. "Yokluğum için özür dilerim. Bu hafta başlayacağını unutmuşum." Bu cümlemin içime işlemesine izin verdim, gözlerim derinden onunkilere gömüldü ve içgüdüsel olarak ince yarıklar halinde daraldı. Bunun bir yalan olduğunu biliyordum. O da anladığımı biliyordu.

Adam bana son teknoloji ürünü yepyeni bir telefon vermişti ve eminim ki bu telefon kira için ödediğim paradan daha fazlaya mal olmuştu. Ama beni bir kez bile düşünmediğini göstermek için bu kadar çaresizse, ona verirdim. Ne de olsa buna bir son vermek için gelmiştim. Detaylarla uğraşmaya gerek yoktu.

"Ve bu arada, adım Liam. Buradaki Bay Dornier benim babam, ben değilim," diye soğuk bir şekilde devam etti ve bakışmamızı keserek sandalyesini çekip oturdu ve bana da oturmamı işaret etti. Ben onun yerine masasının önünde ayakta durmaya devam ettim. Şu anda ona karşı mecazi bir avantaja ihtiyacım vardı.

"Evet, efendim."

"Jamie, hayır *efendim*. Sadece Liam." Sesi bir oktav alçalmıştı ve bu çakıllı ses karşısında ürpermekten kendimi alamadım. Ama bu sesi kullandığı kelimeler hiç de hoş değildi. "Bu şirketteki herhangi birinden farklı değilsin, bu yüzden lütfen bana Liam de." Şeytanın bugün dışarıda olduğuna şüphe yoktu. Sadece aynı kahve lekesi bende yoktu.

"Elbette, *Liam*." Adını, boğazıma dolduğunu hissettiğim zehirli bir tonla vurguladım. Sözleri tahmin ettiğimden daha fazla canımı yakmıştı. "Eğer ima ettiğin buysa, özel bir muamele falan beklemiyordum. O asansörde olanlar büyük bir hataydı. Ama bu konunun dışında. Eminim hafta sonuna kadar yolunuzdan çekileceğimi duyunca çok sevineceksiniz. Gelecek pazartesi den itibaren başka bir şirkette işe başlayacağımı söylemek için geldim. Babanıza bu fırsat için teşekkür edeceğim ama başka bir yerde daha iyi olacağım ve siz de bana katlanmak zorunda kalmayacaksınız. Bu herkes için bir kazanç."

İşte oldu. Tamamdır.

Neredeyse kapıya varmak üzereydim ki Liam bileğimden tutarak yürüyüşümü durdurdu.

"Jamie. Kastettiğim bu değildi." Önümde durup kapıya giden yolu kapattı. "Gitmek zorunda değilsin."

"Biliyorum. Buraya sadece yerime birini aramaya başlayabileceğinizi söylemek için geldim. Benden neden bu kadar hoşlanmadığını anlamıyorum ama ben de tahammül edemediğim birinin bana dayatılmasını istemem." Onun yakınlığından titriyordum, tıpkı o lanet asansörde olduğu gibi.

"Hayır, yani gitmeni istemiyorum." Aradaki mesafeyi daha da kapattı ve ben nefes almayı tamamen bıraktım. Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırmadan önce parmakları alnımda gezindi.

Çok klişe ama işe yarıyor.

Bu itme ve çekmeyi yapamazdım. Bir şeyi isteyip ona karşı savaşıyordum. Yapabilir miydim?

"Jamie, senden hoşlanmıyorum. Seni tanımıyorum bile. Evet, o asansörde olanlar büyük bir hataydı. Yaptığım şey için özür dilerim. I

Buna rağmen tamamen medeni olabileceğimizi düşünüyorum. Eğer siz bu muhakeme hatasını görebiliyorsanız, ben de görebilirim. Bunu bir daha asla yapmayacağıma söz verebilirim."

"Bilmiyorum." Evet demek istiyordum ama beynim aksini söylüyordu.

"Babama ne söylediğini öğrenene kadar sana güvenilemeyeceğini düşünüyordum. Beni koruduğunu biliyorum ve bunu yapmana gerek yoktu." Gülümsedi ve ilk kez gülümsemesi gözlerine ulaştı. "Yine de işe yaramadı. Senin içini gördü ama önemli olan niyetin." Kıkırdadı, odayı o muhteşem sesle doldurdu ve beni savunmasız bıraktı.

"Beni tehdit ettiğini düşündü."

"Bana benziyor," diye alay etti. "Kal. Eminim birlikte çalışmanın ve tanıştığımız günü unutmanın bir yolunu buluruz." Düşünürken gözlerim önce onun yüzüne kilitlendi, inkâr edercesine başımı sallarken yavaşça yere kaydı.

İncinirdim. O günü unutmak istemesi zaten içimi parçalıyordu.

Liam yanağını avuçlayarak olumsuz hareketi durdurdu ve dikkatimi tekrar onun yüzüne odakladı.

"En azından bunu düşünebilir misin?"

BÖLÜM 7

Jamie

Ofisten ayrılırken, bir süre daha kalmayı düşüneneğime dair söz verdim.
AD.

Yalan söyledim.

Kafamın karışık olduğunu söylemek hafif kalır. Her şey gitmem için çılgık atıyordu. Her içgüdüsel his, her mantıklı düşünce, her geçmiş deneyim. Her şey ama göğsümde bir santim merkezden uzakta atan o küçük parçam ve sadece o parçam kararımı engelliyordu.

Gitmemi istemediğini söyleme şekli zihnimde tekrar tekrar canlandı ve kendimi tekrar şüphe ederken buldum.

Daha birkaç gün önce başlamış olmama rağmen bu iş parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. Buna odaklanmalıyım. Başarılı olmak ve Bay Dornier'in benden beklentilerini karşılamak için elimden geleni yapmalıyım. Bunun yerine tek düşünebildiğim Liam ve son olarak da Liam ve Michelle'in kapalı kapılar ardındaki ofisiydi.

Ayrılmam için davet edilmem an meselesiydi. En iyisi, düşecek bir yastığım varken tetiği ilk ben çekmeliydim.

Eve gider gitmez, sahip olduğum tek şişe şaraptan bir kadeh doldurdum. İçki içen biri değilimdir ama bugün bir türlü yüzeye çıkmayan cesareti arıyordum. Belki de onu bu kırmızı kadehin dibinde bulacaktım. Zengin sıvının üzerindeki yansımam bana ne yapmam gerektiğini söyleyebilseydi, belki daha cesur ve daha kararlı olurdu.

Liam'ın el yazısıyla bana bıraktığı nota baktım, o basit kelimeleri her okuduğumda göğsüm sıkışıyordu. Nasıl oluyor da o cümlede gerçekten yazılardan daha fazlasını görebiliyordum? Lanet şeyi evirip çevirdim, gözlerim o basit kelimelerle her buluştuğunda kararlılığım daha da kırılıyordu.

Yine de bir karar verilmesi gerekiyordu ve ben kararsızdım, aklımla ya da kalbimle düşündükçe her iki tarafa da meylediyordum. Ama çok fazla

Çok şey tehlikedeydi ve hepsini kaybetme riski çok büyüktü.

Kendimi daha gevşek hissetmem için sadece birkaç yudum yetti. Neredeyse hiç tatmamanın avantajları. Gevşeklik sert ve hızlı bir şekilde geldi, Bayan Blonde-McFake-Boobs'un Liam'la o lanet kapının arkasında kilitli kaldığı başka bir görüntü tarafından rahatsız edildi. İçeride ne yaptıklarına dair görüntüler derimin altına sızdı ve doğrudan içime huzursuz bir his yerleştirdi. Tekrar.

Tamamen yabancı birini kıskandığım düşüncesi şüphelerimi netleştirdi. Buraya bunun için gelmemiştim.

Yazdığım e-postayı bir kez daha gözden geçirdim ve sonunda gönder tuşuna basmadan önce bardağın tüm içeriğini mideye indirdim. Artık geri dönüş yoktu.

Sanki bir işaretmiş gibi, telefonum gelen bir aramayla çalmaya başladı. Arayanın kimliği olmayınca kaşlarımı çatmışım.

"Alo?" Tereddütle cevap verdim. Hattın diğer tarafında hiç ses yoktu. "Alo?" diye tekrarlamadan önce birkaç saniye sessizliğe izin verdim.

"Selam, Jamie." Onunla daha önce hiç telefonda konuşmamışım ama içimin kıpır kıpır olması için sadece uzaktan bir 'merhaba' demesi yetmişti.

"Hum, evet?"

"Adım Liam. Liam Dornier," diye açıkladı, sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi.

"Oh, merhaba." "Her şey yolunda mı?" diye nazlandım. Liam gecenin bu saatinde beni neden arasın ki?

"Evet. Her şey yolunda." Sesi gergindi, sesinin arkasında henüz duymadığım bir şey gizleniyordu - belirsizlik. "Numaranızı AD'nin personel dosyalarından aldım. Umarım sakıncası yoktur." Tekrar konuşmadan önce bir an sessizlik oldu. "Geç olduğunu biliyorum ama Verten'in proje amirinden bir telefon aldım. Yarın New York'ta olacaklar ve şantiyede buluşmak istiyorlar. Bu, projede bize güvenip güvenmeme kararını vermeden önceki son toplantı. Bu akşam bir güncelleme ve beyin fırtınası seansına hazır mısınız? En azından enerji tasarruflu fikirlerinizden bazılarını sunumumuza dahil etmeliyiz."

"Şey, hımm... Yapmam gerektiğinden emin değilim." Başka bir şirkette yeni bir iş kabul etmişim. Gerçekten bu projeye daha fazla gömülmeli miydim?

"Sadece birkaç saatliğine. Yani, eğer müsaitsen."

"Neden ben, Liam? Bu projenin içeriğini dışını bilen insanlarla dolu bir ekibin var." İşte cesaret. Emin değilim.

ne söylemesini istediğimi. Bir tür onaylama istiyordum. Beni tüm o insanlardan ayıracak bir cevap. Beni orada istediğini, başka kimseyi istemediğini söylemesini istedim.

"Sen benim proje yöneticimsin. Hatırladın mı? Yeşil enerji uzmanı."

"Ah, doğru." Egoma indirilen darbenin beni tam karnımdan vurduğunu hissettim.

O cevap vermeden önce göğsümde biriken tüm umutlar söndü.

"En azından sen istifanı verene kadar. Ondan önce bana mahkûmsun." İçimdeki kıpırtılara engel olamadım. Görüntüler çok gerçektir ve hala unutulamayacak kadar tazeydi. "Peki, özgür müsünüz Bayan Harden?"

Adımı söyleme şekli, günahkâr bir ahlaksızlık vaadini saklıyordu ve işte böyle, kararlılığım parçalandı.

"Y... evet, boşum," diye kekeledim, sanki bir transa kapılmış gibiydim. "Seninle AD'de ne zaman buluşalım?"

"Bu gece AD'de güvenlik tatbikatı yapıyorlar. Güvenlik personeli dışında kimsenin içeri girmesine izin verilmiyor. Benim evimde buluşacağız." Yutkundum, onun evine gitme düşüncesiyle boğazımdaki yumruyu yuttum.

gel. Bu bir takım projesi. Eminim başka insanlar da olacaktır.

Orada.

Ayrıca, gizli bir gündemi olduğunu ima etmeden nasıl reddedebilirdim? ve kendimi tamamen utandırmak mı? Yine de bir tuzağa doğru yürüyormuşum gibi hissediyordum ve bir şekilde öyle olsa bile bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

Telefondaki sessizlik sağır ediciydi, yüksek sesli düşüncelerimle tezat oluşturunuyordu. O küçük bilgi bombasından sonra henüz tek kelime etmediğimi fark etmemiştim. Tereddütlerim mi? Sessizlik arttıkça çok şey anlatıyordu.

"Jamie, bu *sadece* iş. Sana bir söz verdim ve bunu tutmaya niyetliyim." Bana dokunmayacağına dair verdiği söz. Bozmasını çok istediğim söz. "Bana yerini bildir, on dakika içinde Carl'ın seni almasını sağlayacağım." Sesi kesin ve emrediciydi, tartışmaya yer bırakmıyordu.

"On dakikadan daha fazlasına ihtiyacım olabilir. Evden çıkmaya tam olarak hazır değildim." Tüm makyajımı çıkarmıştım, iç çamaşırı ve eski büyük boy bir tişörtten başka bir şey giymemişim. İçtiğim bir kadeh şarabın sıcaklığıyla tenimin uğuldamasından bahsetmiyorum bile. Sarhoş değildim. Sadece başım dönüyordu ama daha yeni başlamıştı.

Bu kötü bir fikirdi. En aslanın inine girmemeliydim. Boşverin bunu bulanık bir zihin ve gevşek bir ağızla yapmayı. Ne?

Ne düşünüyordum ki?

"Üzerine rahat bir şeyler giy. Bu biraz zaman alabilir. Birkaç dakika sonra görüşürüz." Liam fikrimi değiştirmeme fırsat vermeden telefonu kapattı ve az önce neyi kabul ettiğimi fark ettiğimde ciğerlerime korku dolmaya başladı.

Odama koştum, bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giydim. Saçımı dağınık bir topuz yaptım ve hafif bir makyaj yaptım. İşte yine fazladan çabalıyordum.

On dakika geçti ve çok geçmeden Carl kapımı çaldı.

Arabaya yerleşir yerleşmez, gittiğim yerin gerçekliği yüzüme bir ton tuğla gibi çarptığında ellerim terlemeye başladı.

Yolculuk, hızla çarpan kalbimi rahatlatmak ve kendimi toparlamak için tek fırsattı, bu yüzden elimdekini aldım ve sessizce kendimle konuştum. Bu kadar gergin olmamı Liam'a inandırıcı olmayacak beyaz bir yalan söylemeden ya da utanç verici gerçeği anlatmadan açıklamamın hiçbir yolu yoktu.

İşti. Başka bir şey değil.

"Bayan Harden?" Carl ön koltuktan seslendi, "Geldik." O kadar dalmıştım ki arabanın durduğunu fark etmemiştim. "Bay Dornier size zili çalacak. Sadece 1052'yi tuşlayın. Çatı katı onuncu katta." *Tabii ki öyle.*

"Teşekkür ederim, Carl."

Tatlı binanın kapısına vardığımda kapı çoktan açılmıştı. Tereddüt etmeden içeri girdim ve asansöre doğru ilerledim. Kapalı alana adımımı attığımda titremekten kendimi alamadım. Asansörler beni her zaman tedirgin ederdi ve bu da bir istisna değildi. Nihayet 10. katın kapıları açıldı ve sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes verdim. Daire numarası 1052'yi aradım ve kapıyı çalmadan önce derin bir nefes aldım.

Görmek üzere olduğum şeye hazırlıklı değildim. Yolda tekrarladığım hiçbir mantra beni buna hazırlayamazdı.

Liam kapıyı açtığında üzerinde sadece siyah bir eşofman vardı ve tişört giymemişti.

Hayır. Gömlek! Ve kutsal tatlı sertlik, o gerçekten bir Adonis miydi!

Gözlerim büyüdü ve bu kutsanmış güzellikteki yaratığa bakarken ağzımın yavaşça düştüğünü hissettim. Tüm eski Rönesans sanatçılarının mükemmelleştirilmiş sanat eserlerinin bir araya getirilmiş hali gibiydi. Bana nefes almayı unutturan yontulmuş bir kış parçası. *Aman Tanrım!*

Liam her yönden kesinlikle muhteşemdi.

Günah Şehri'nde son bulan o belirgin V kaslarını görünce gözlerim yandı. Lanet olsun, dilim tarafından keşfedilmek için yalvarıyorlardı, tükürüğün ıslak yolu tam olarak nerede bittiklerini görmek için bir iz bırakıyordu. Hail Mary'lerimi ezbere biliyordum, küçük bir ihlalle başa çıkabilirdim.

Eşofmanının altındaki büyük şişkinlik hayal gücüne çok az şey bıraktı, dilimi dudaklarımın arasında gezdirdim. Büyük tam olarak doğru kelimeydi. Büyük yarak ve büyük bela. Yine, iffetli biri değildim ama ilk kez ağzıma almak için can atıyordum.

Yukarı bak, Jamie. Yukarı bak.

Gövdesinin sağ tarafını süsleyen mürekkebe odaklandım ve ön kolundan aşağı doğru uzanan diğer dövmeyi gördüm. Çözemediğim bir cümleydi. Seksi ve tehlikeli, sevdiğimi bilmediğim her şeydi.

"İyi akşamlar Bayan Harden," dedi ve beni şaşkınlığımdan kurtardı, bakışlarım karın kaslarından sıyrılıp isteksizce yeşim gözlerine yerleşti. Adımı söyleme şekli kötü niyetle doluydu ve ben bu sestem zevk alıyordum. Suçüstü yakalanmanın verdiği kızarıklığı durdurmak imkânsızdı, yanaklarım aniden güneş kadar sıcak hissetmeye başladı.

Ne zamandır bakıyorum? Buraya gelmek kötü bir fikirdi.

"İyi akşamlar Liam," diye kekeledim, gözlerim nazıkçe okşamam için çığlık atıyor gibi görünen kaya gibi sert kaslarına döndü.

"Ah, pardon. Duştan yeni çıktım ve pizzacı çocuk sandım," dedi ve bir gömlek almak için dönerek beni yerimde bıraktı.

Yine de manzara çok güzeldi. O uzaklaşırken, o pantolonun içinde kıcının ne kadar güzel görüldüğünü fark etmeden edemedim, vücudunu incelerken başım yana kaydı. Sırtı, var olduğunu bile bilmediğim yerlerde dalgalanan kaslarla mükemmel bir şekilde tonlanmıştı. Kıcının hemen üzerindeki iki gamze, mükemmelliğin görüntüsünü noktalıyordu. Bugün ikinci kez kendimi patronuma ağzımın suyu akarken buldum.

Liam dairesinin içinde gözden kaybolurken, "İçeri gel ve rahatına bak," diye bağırdı.

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Etrafa göz gezdirirken Liam'ın evinin hiç de beklediğim gibi olmadığını fark ettim. Central Park'ı gören lüks bir çatı katı hayal etmiş, onun ve ailesinin son derece varlıklı olduğunu varsaymışım. Ancak gerçek çok daha basitti. Daire şehrin daha az seçkin bir bölgesinde yer alıyordu ama yine de

ferah ve iyi döşenmiş. Yalın ve temiz, eklektik endüstriyel bir var.

Liam sonunda yontulmuş vücudunu saran siyah bir tişörtle döndü. Önceki halini tercih etsem de yine de gözlerimi kaçırmak için kendimi zorlamam gerekti.

"Tekrar özür dilerim. Aşağıdan arayacağını düşünmüştüm. Şimdiden burada olmanı beklemiyordum. İçecek bir şey ister misin?" diye sordu ve beni olduğum yerde eriten bir gülümseme sundu.

"Hum... Sadece su, lütfen. Başka bir şey yok," diye karşılık verdim, gülümseyerek. Daha önce içtiğim bir kadeh şarabın hafif sarhoşluğunu hâlâ hissediyordum.

"Aradığımda bir şeyi böldüysem özür dilerim," dedi bana bir bardak su uzatırken ve karşımdaki kanepeye otururken.

"Hayır, dürüst olmak gerekirse plan yapacak ya da arkadaş edinecek kadar uzun süredir burada değilim," diye itiraf ettim, sudan çok daha fazlasını isteyen susuzluğumu gidermeye çalışırken küçük bir yudum aldım. Henüz yeni tanıştığım ve yakında arkadaşım diyeceğim Alison dışında bu şehirde başka kimsem yoktu.

"Demek New Yorklu değilsin?" diye sordu, gülümsemesi bilmiş bir sırıtışa dönüştü.

"Hayır," diye kıkırdadım. "İlk görüşte doğru anladın. Sadece üç ay önce geldim. Aslen Jacksonville, Oregon'luyum."

"Smallville," diye güldü. Bu ses içimi deldi ve vücudumda bir elektrik akımı yarattı. "Orası evden çok uzak. Doğu yakasına kadar gelmene ne sebep oldu?"

Konu bu olduğunda konuşmayı nasıl hafif tutabileceğimi merak ederek gergin bir şekilde gülümsedim.

"Nereden başlasam? Yeni bir başlangıç arıyordum, babanın bana verdiği fırsat gibi bir fırsat, sevdiğim şeyi yapabilmek için, genelde beni neşelendirmeyen meraklı gözlerden uzakta. Bağımsız olmak ve seçimlerimi gerekçelendirmek zorunda kalmadan kendim olmaktan çekinmemek istiyordum, anlıyor musun?" Gülümsememi korumaya çalıştım ama gözlerime tam olarak ulaşmadığını hissettim. Liam bunun farkındaydı ve hava benim rahatsızlığımınla yoğunlaştı.

"Gerçekten anlıyorum. Tebrikler o zaman." "Ne için?"

"En azından birinci bölüm . Bununla gurur duymalısın." Benimkinin aksine, Liam'ın gülümsemesi içtendi, rahatlatıcıydı ve daha fazla burnunu sokmadığı için endişemi yatıştıracak kadar kolaydı.

"Teşekkür ederim. Son derece minnettarım. Bu inanılmaz bir fırsat. Babanızın çalışmalarının sıkı bir hayranıyım, ancak bunun benim yerim olduğundan emin değilim. Çok ağır, çok karmaşık gelen bir şeyler var." Bunu ona benim için karmaşıklaştırdığını söylemeden söyleyecek daha iyi kelimeler bulamadım. Onunla ilk karşılaştığımdan beri sadece varlığı bile zihnimi başka hiçbir şeye yer bırakmayacak şekilde meşgul etmeye yetiyordu. Ve eğer bu işi başaracaksam, odaklanmam gerekiyordu.

"Bunun suçlusu ben olabilirim. Tam bir pisliktim." "Evet, evet, öyleydin," diye güldüm.

"Hayatınızı zorlaştırdığım için özür dilerim. Düşmanlığım yanlış yönlendirilmişti. Sen sadece kolay bir hedeftin ve öfkemi yanlışlıkla senden çıkardım. Görüldüğünün ve düşündüğünün aksine senden hoşlanıyorum." Kızarmanın yanaklarıma tekrar yayılmasına engel olamadım, kalbim bu sesle küçük bir takla attı. "Benim yüzümden hayalindeki işi bıraktığını bilmekten nefret ediyorum. Sana nasıl davrandığım yüzünden. Beni affedecek gücü kendinde bulabilir misin?"

"Bay Dornier, bilmesem beni kalmaya ikna etmeye çalıştığınızı düşünürdüm," dedim alaycı bir tonda, ortamı yumuşatmaya çalışarak.

"Belki de öyleyimdir. İşe yarıyor mu?" Elinde tuttuğu bira şişesinden bir yudum alırken hınzır bir sırıtışla cevap verdi.

Lanet olsun ona, öyleydi. Ama tereddüt edemezdim ve geri dönüş yoktu. MG'nin teklifini çoktan kabul etmiştim ve ona söylemem gerekiyordu.

"I-"

"Şu fikirlerinle Verten'in aklını başından alalım, seni bu projeye sanki ilk günden beri tasarlıyormuşsun gibi dahil edelim. Buranın tam da olman gereken yer olduğunu göreceksin." Tam ona kalamayacağımı söyleyecekken sözümü kesti.

Dudaklarımı büzdüm, onun hareketini takip ettim ve suyumdan gergin bir yudum daha aldım, dudaklarının gözlerinde parıldayan yumuşak bir dönüşmesini izledim. Bu haliyle farklı görünüyordu, sanki AD'de gördüğüm soğuk acımasızlığın aksine kalbini koluna takmış gibiydi. Sonraki birkaç saati projeyi tartışarak, şantiyeyi inceleyerek ve bira ve pizza eşliğinde tüm detayları gözden geçirerek geçirdik.

Şirket.

Liam'ın işine olan tutkusu aşikârdı ama ne kadar çabalasam da söylediği her şeye odaklanmak zordu. Mükemmel şekilde yontulmuş karın kaslarının şeytani görüntüleri zihnimde belirip duruyor, dikkatimi dağıtıyor ve beni

Henüz deneyimlemediğim bir şehvetin tehlikeli zeminleri. Bir insan nasıl bu kadar mükemmel tasarlanmış olabilir? Düşüncelerimi saklamak ve dikkatimi vermek için elimden geleni yaptım ama bana o kadar yakın oturuyordu ki neredeyse tadını alabiliyordum.

O biraları içmemeliydim! Onları dizlerimde hissediyordum ve daha da kötüsü, bacaklarımın arasına alkol ve Liam kaynaklı bir uğultu yerleşiyordu.

İşimiz bittiğinde ikimiz de yorgun bir şekilde kanepeye yığılmıştık. Liam başını koltuk başlığına yaslamıştı, gözleri kapalıydı ve elinde yeni açılmış bir bira vardı.

"Liam?" Dilimin sürçtüğünü hissedebiliyordum, zihnim bulanıktı ama korkutucu bir netlikteydi.

"Hum?" Uykulu bir şekilde cevap verdi.

"Geçen gün beni neden öptün?" Filtrelerimi ve frenlerimi tamamen kaybetmişim. Görüldüğü kadarıyla akıl sağlığımı da. Liam'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, sorunun onu hazırlıksız yakaladığı belliydi.

"Sen istedin, hatırladın mı?" Büyük bir yudum aldıktan ve düşüncelerini topladıktan sonra cevap verdi.

"Yaptım, ama sen bana koçluk yaptın."

Bana çok yanlış şeyler yapan hınzır bir sırtış fırlattı. Kalçalarımı birbirine bastırdım, aralarında aniden büyüyen ihtiyacı hafifletmeye çalıştım.

Aklımda tuttuğum not: Liam'ın yanında bir daha asla içki içmeyeceğim. Bu tehlikeli bir yola girmiştik ama bu sorunun cevabını duymayı çok istiyordum.

"Şey, huh..." Onu ilk kez gergin görüyordum ve bu ima durumumu daha da kötüleştirdi. Boğazını temizledi ve yüzünü bana dönerek dik oturdu. "Seni o banyoda yarı çıplak görmek mi yoksa o küstah ağzın mı beni daha çok arzuladı emin değilim." Liam dudaklarını yalarken gözlerini benimkilere dikti ama çok geçmeden keskin bir nefes alarak başını iki yana salladı. "Ama dediğim gibi, sözüm hala geçerli ve bu bir daha asla olmayacak Jamie. Bu konuda bana güvenebilirsiniz."

Hay sikeyim! Şu anda onun bu sözü tutmasını istemiyordum. Dudaklarını ve dokunuşunu tekrar üzerimde hissetmek istiyordum. Kalçalarımın arasındaki yangını hafifletmesini istiyordum.

"Ayrıca," diye düşüncelerimi böldü, "eminim erkek arkadaşın bunun tekrarlanmasından hoşlanmayacaktır."

Bilgi almak istediği belliydi ve ben de şüphelerini gidermek için fazlasıyla hevesliydim. "Bilmek istediğin buysa erkek arkadaşım yok. Sorduğum için özür dilerim ama bilmem gerekiyordu. Daha önce hiç kimse beni böyle öpmemişti." Neden bunu paylaşma ihtiyacı hissettim ki?

"Ne? Buna inanabileceğimden emin değilim!"

"Devam et. Gerçek bu." Jack artık kutunun dışındaydı, gelgit yüksek olsa da, dalgalansa ve tehlikeli bir şekilde çekilse de akışa bırakabilirdi.

"Neden... Ohhhh!" Liam'ın gözleri şaşkınlıkla açılmıştı, bana yaklaştı, yüzü benimkinden sadece bir santim uzaktaydı ve "Bakire misiniz Bayan Harden?" diye fısıldadı.

Bana bu soruyu sorduğuna inanamıyordum. Bir de üstüne üstlük, beni her zaman tam da ağrıyan yerimden vuran 'Bayan Harden' büyüünü kullanıyordu.

"Bunun uygun bir soru olduğundan emin değilim Bay Dornier." Avucumu yakışıklı yüzüne koyarak onu geri iterek şaka yaptım.

Gülümseyerek daha az rahatsız edici bir mesafeye geri döndü, "Eğlendir beni." "Hayır, eğlenmiyorum. Mutlu musun? Bir kez seks yaptım."

"Bir kez mi? Vay, vay, vay. Şok oldum. Bu kadar deneyimli olduğunu asla tahmin edemezdin." Ben bunu yüksek sesle söylediğime inanamayarak ona bakarken o benimle alay etti.

Başka bir zihinsel not. Artık alkol yok. Asla.

"Eğer bu cümlemin yapısını bozarsam, bu bekaretini kaybettiğin anlamına gelir ve hepsi bu."

"Ne kadar zekisin ki böyle bir çıkarımda bulunuyorsun?" Geleceğini bildiğim sorudan kaçınmaya çalışarak alay ettim.

"Neden?" Ve işte oldu. *Ben böyle gidiyorum. Utançtan ölmek.*

"Bu patronumla yapmak için fazla kişisel bir konuşma değil mi Bay Dornier?" Bunun, var olmayan cinsel hayatımı garip bir şekilde araştırmaya son vermek için yeterli olacağını umuyordum.

Liam'ın gözleri keskin çizgiler halinde kısıldı, ifadesi muzipliğin koyu bir tonuna büründü. "Dilimi boğazına o kadar soktum ki neredeyse kahvaltının tadını alabiliyordum. Göğüslerinin avucuma tam oturduğunu biliyorum ve kendini sikime sürttüğün için külotunun pantolonunun içinden ıslanmasını sağladığımı rahatlıkla söyleyebilirim. Bazı formaliteler artık pencereden uçup gitti, Bayan Harden. Ayrıca, sizin gibi duyarlı küçük bir şeyi erteleyecek ne olduğunu merak ediyorum."

Onun ses tonunu kemiklerimde, kızaran yanaklarımda ve muhtaç amımda duyabiliyordum. Liam işleri benim için hiç kolaylaştırmıyordu ve beni bir daha öpmeyeceğine dair verdiği sözü tutacağını söylemesine rağmen, görünüşe göre beni ölümüne kızdırmak tamamen masadan kalkmamıştı.

"Konuşmanın gidişatı bu yöndeysen daha fazla alkole ihtiyacım olacak," diye şaka yaptım, yumuşamasını bekledim ama o kararlılığını sürdürdü ve elindeki birayı bana uzattı.

"Şeref," dedim, Pandora'nın kutusunu açtığım için utancımı gizleyecek bir örtü arayışıyla içkinin geri kalanını yudumlarken. "Tamam, yani... Prens Cazibeleri, arabalar ve beyaz atlar asla gerçek değildir ve kızların mükemmel ilk sefer beklentileri de öyle. Bu yüzden işleri basitleştirdim ve sadece yaptım. Yara bandını sökmek zorunda kaldığında olduğu gibi." Omuz silktim, "Tam olarak zevkli olduğunu söyleyemem. İki dakikanın tamamı acı verici ve garipti ve günün sonunda, her şey bunu tekrar yapma arzusunu tam olarak ateşlemedi," diye olabildiğince hızlı bir şekilde geveledim ve cevabındaki tepkiyi bekledim.

"Bu, seksin OLMAMASI gereken her şeye benziyor. Sana gerçekte nasıl yapıldığını gösterecek birine ihtiyacın var. Ancak o zaman gerçekten neyi kaçırdığını anlayabilirsin." Sözlerinin ardındaki olasılıklar kafama dank ettikçe şeytani sırtışı içime işledi. Tanıştığımız ve asansörde öpüştüğümüz gün duştayken onu hayal etmişim. Eğer Liam benim ilk sevgilim olsaydı, seks hayatım, buna seks hayatı bile diyebilirdim, tamamen farklı olurdu.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve bu konuşma başladığından beri yanaklarımda oluşan kalıcı kızarıklığı bastırmaya çalıştım. Ona o lanet sözü bozdurmadan önce üzerine bir kova buz atmam gerekiyordu.

"Dediğim gibi, burada yeterince uzun kalmadım. Belki zamanla tam da bunu yapabilecek birini bulurum. Bana nasıl yapıldığını göster."

"Bulduğunda bana haber ver, olur mu? Birini bul." *Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Eminim bulabilirsin.* Dilimi ısırdım, sözcükleri geri çekmeye zorladım, bir yandan da kaymalarını önlemek için başımı sallayarak cevap verdim.

Nefes al Jamie, nefes al.

Konu utanç verici ve fazla samimi olmasına rağmen Liam beni yargılamadı. Davranışlarımla ilgili düşüncelerini kendine sakladı.

İlk izlenimin aksine, Liam dış görünüşünün gösterdiğinden daha cana yakındı. Zengin, muhteşem ve kafası

kıçına soktu. Bunun istenmeyen misafirleri kandırmak ve için bir maske olduğunu tahmin ediyordum.

Sohbet gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürdü, ikimiz de başka bir yaşamda tanışmışız gibi hissettiren bir rahatlık içinde kendimizden parçalar paylaştık.

"Merhaba, Uyuyan Güzel." O boğuk ses beni derin uykumdan uyandırırken, sıcak parmakların kolumu sakın, yatıştırıcı bir şekilde aşağı yukarı okşadığını hissettim. Rüya görmediğimden emin olmak için tek gözümü açtığımda, yanımda diz çökmüş Liam'ın yakışıklı yüzüyle karşılaştım. "Yaklaşık iki saat içinde şantiyede olmamız gerekiyor."

"Aman Tanrım!" Gerçekler su yüzüne çıkınca aniden ayağa fırladım, "Ne oldu?"

"Uyuyakalmışsınız. Sen horluyorsun." Liam, çarpık sırtışından yayılan bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Hayır!" Fare yuvasına benzediğinden emin olduğum saçlarımı çılgınca düzelterek karşı çıktım.

Geceyi burada geçirdiğime inanamıyordum. Hiçbir şey olmadı ama utanç yürüyüşü hala beni bekliyordu ve beni görenlerin şöyle düşüneceği fikrinden dolayı kızarmaktan kendimi alamıyordum...

"Çok güzel görünüyorsun." Liam düşünce zincirimi keserek elimi tuttu ve içine bir kahve fincanı yerleştirdi.

"Sanırım içtiğimiz biralar yüzünden gözlerin hâlâ bulanık görüyor olabilir," diye takıldım, kahvemden bir yudum aldıktan sonra hızla eşyalarımı topladım, ayakkabılarımı giydim ve kanepenin altında telefonumu aradım. Evin önünden bir an önce geçmek, duş almak ve şehrin bu tarafına dönmeden önce üzerimi değiştirmek istiyorsam acele etmeliydim.

"Seni gayet iyi görüyorum. Görme yeteneğim hiç bu kadar iyi olmamıştı." Telefonumu bulurken ona gülümsedim ve sonunda bulduğumda havada salladım. "Hâlâ o eski şeyi kullandığını da görebiliyorum."

"Ah, evet. Üstümü değiştirme fırsatı bulamadım."

"Elbette," diye mırıldandı. "Bugün yenisiyle değiştirdiğinizden emin olun. Bu şey bizi kötü gösteriyor."

"Gitmem gerek. Seninle orada buluşuruz, tamam mı?" Telefonu çantama soktum, askısını başımın üzerinde sallayarak kapıya yöneldim, Liam da arkamdan geliyordu. "Oh, hum... ve teşekkür ederim. Dün gece harika vakit geçirdim. Konuşacak birilerinin olmasını özlemişim. Yakında görüşürüz. Hoşça kal." Onu öptüm ve bir tarak bulmak için çantamı karıştırarak dairesinden ayrıldım.

Kapı arkamdan kapandı ve az önce ne yaptığımı fark ettiğimde beni olduğum yerde dondurdu. Önce korku yerleşti. Utanç ve dehşet hızla onu takip etti.

İçgüdüsel olarak, aptalca, körü körüne patronumun dudaklarına bir veda öpücüğü

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

Jamie

Verten'le yapılan toplantı başarılı geçmişti ve projeyi AD'ye teslim etmemek için deli olmaları gerekirdi. Liam bunun gerçekleşmesi için canla başla çalışmıştı ve babasıyla son görüşmem de bunun bir göstergesiye, sanırım bu toplantının sonucuna onun söylediğinden çok daha fazla şey bağlıydı.

Tam olarak aynı fikirde olmadıkları açıktı ve kendi sorunlarıma bakılırsa, ben de babamın yanıldığını kanıtlamak için elime geçen her fırsatı değerlendirirdim.

Liam fethetmeye gelmişti ve yaptığı da tam olarak buydu. Tüm bu süre boyunca göz temasından kaçındım ama onun nasıl geliştiğini ve tüm sahneye nasıl hükmettiğini fark ettim. Hakimiyeti ve sarsılmaz özgüveni, yontulmuş vücudu ve çekici gözleri kadar tahrik ediciydi.

Dün gecenin hafifliği buharlaşıp gitmişti. Bu sabah görünmezlik oyununu oynayan tek kişi ben değildim. Liam şantiyeye geldiğinden beri bana bir bakış bile atmamıştı, bu da içimi korku, kafamı şüpheyle doldurmuştu. O aptalca hareket için bana kızmış mıydı?

Beni öpmekle aynı hatayı bir daha yapmayacağı konusunda birkaç kez ısrar etmişti ve ben hiç düşünmeden onun bu sözünü bozmasına neden olmuşum. Buluşma ilerledikçe gerginliğin arttığını, aramızdaki mesafenin lanet bir kanyondan daha fazla açıldığını hissedebiliyordum.

Verten'in ortaklarıyla yollarımızı ayırdık, AD'nin inşaat haklarını kazanması durumunda aylık toplantılar konusunda anlaştık ve sağır edici bir sessizlik içinde Liam'ın arabasına doğru tek başımıza yürüdük. Yine de öpücük hakkında tek kelime etmedik.

Beni ofise bırakmayı teklif etti ve ne kadar ararsam arayayım, kafam reddetmek için uygun bir neden bulamayacak kadar başka şeylerle doluydu. Bunu tercih ederdim. Lanet fili ele almasını endişeyle beklerken göğsüm korkuyla doluydu ve açıkçası Liam'la tekrar dar bir alanda olmak benimle itiraf etmek istediğimden daha fazla oynuyordu.

Eğer dairesi beklediğimden daha az zenginlik göstergesiye, arabası bunun tam tersiydi. Yan tarafındaki uzun metal plakada 'Mercedes Maybach 6' yazıyordu. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir üstü açık araba görmemiştim. Moderni ama bir şekilde klasik bir havası vardı, temiz hatlarında garip bir coşkulu saflık vardı. Mustang ve Corvette karışımı koyu gece mavisi rengindeydi, uzatılmış kaputu kar beyazı iç mekanla kontrast oluştuyordu. Abartılı bir şehvetten başka bir şey değildi.

Liam arabanın kapısını benim için açtı, kızgınlığım kaşlarımı kaldırmamla ortaya çıktı. "Ne? Ben bir centilmenim!" Satır aralarını okuyabiliyordum - 'asla öpüşme ve söyleme' - ama çift anlamla temellerini koruyacak kadar pürüzsüzdü.

Endişe hayal kırıklığına dönüştü, bu da aramızda fısıldanan bir kelime bile olmadan araba sürerken pasif saldırganlığa yol açtı. Yol boyunca dişlerimi sıkmaktan çenem ağrırken kanım kaynıyordu. Sonunda, sessizlik dayanılmayacak kadar fazlaydı.

"Artık söyleyebilir misin?" Onunla yüzleşmek için dönerken bir bacağımı diğerinin altına sokarak ağızımdan kaçırdım.

"Söyleyecek bir şeyim olduğunu kim söyledi?" Liam'ın çektiğim acıdan zevk aldığı belliydi. Sinir bozucu sırtışıdan bunu anlayabiliyordum. En azından düşündüğüm gibi kızgın değildi.

"İnanmıyor musun? Gerçekten buna inanmamı mı istiyorsun? Sabahtan beri aklımdan ya bir azar ya da utanç verici ve iğneleyici yorumlar geçtiğini biliyorum. Bunu kaldırabilirim. Vur."

"Jamie, söyleyecek bir şeyim yok. Şu anda aklımda tek bir şey var ve konuşmak işin içine girse de kesinlikle zorunlu değil." Sesi tehlikeli bir şekilde alçaldığında yine o şeyi yapmıştı, doğrudan karşılık olarak mırıldanan o parçamla konuşuyordu. Koltuğumda kıpırdandım, küçük sürtünme anlık bir rahatlama getirirken amım deriye sürtündü, ancak durduğum anda daha fazlasına olan ihtiyacımı artırdı. Benimle uğraşıyor ve başarılı oluyordu.

"Gerçekten mi? Peki bu nedir Bay Dornier?" Bluff aradı.

"Öğle yemeği." Liam gülümsedi, sözlerinin ardında kasıtlı olarak başka bir çift anlam saklıyordu. "Bana eşlik etme zevkini tattırarak mısın?"

Bunun bir tuzak olduğunu bildiğim ama yine de öyle olmamasını umduğum için bu kez kendime kızarak ofladım. "Sen nasıl istersen *patron*."

Liam bir kahkaha attı, sırtışı gözlerine kadar yayıldı ve ardından bana söyleyebileceği en kötü şeyi söyledi: "Aferin kızıma."

Bu sözleri boğazımdaki şehvet dolu yumruyla birlikte yuttum ve kulağıma fısıldamasını diledim.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!

Tekrar yola döndüm ve kendimi bu sesi zihnimden kalıcı olarak silmeye zorladım. Liam göze alamayacağım tehlikeli bir dikkat dağınıklığıydı, ayrıca fuck-boy titreşimleri koktuğundan bahsetmiyorum bile. Bana iyi davranacaktı ama sadece çok çok kötü davranacaktı.

Hiç şansın yok!

Nereye gittiğimizi unutmuştum ama çok geçmeden Liam özel bir otoparka yanaştı, arabadan indi ve kapıyı benim için tekrar açtı. Elini uzattı, Mercedes'ten inmeme yardım ederken parmaklarıma doladı ve bırakmak yerine elimi koluna koyarak beni binaya doğru yönlendirdi.

İçimde baloncuklar ve kelebekler uçuşuyordu. Bu gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyordu.

Restorana adım attık ve atmosfer beni anında büyüledi; önümdeki büyüleyici manzara karşısında sıkıntım ve endişem tamamen dağıldı. Işıklandırma sıcak ve samimiydi; mekânı aydınlatan altın avizeler ve karanlık bir odada romantik ve davetkâr bir parıltı sağlayan küçük, alçak lambalar vardı. Duvarlar koyu kırmızıydı ve bembeyaz masa örtüleri ve pelüş, kadifemsi sandalyelerle vurgulanıyordu. Lezzetli İtalyan mutfağının kokusu havaya yayılıyordu ve ne kadar nefis olduğu beni hemen şaşırttı.

"En sevdiklerimden biri," diye fısıldadı Liam arkamdan, garson kız masamızı göstermek için yaklaşırken, elini tehlikeli bir şekilde sırtımın alt kısmına koyarak bana rehberlik etti. Sıcak dokunuşunu hissettiğim anda tüylerimin diken diken olmasına engel olamadım. "Umarım İtalyanca seviyordursun." Dudakları bir kez daha kulağıma değdiğinde iç çamaşırlarım ihtiyaçla dolup taşı. *Tanrım, bunu sadece bir fısıltıyla nasıl yapabiliyor?*

Başımı salladım ve çevreye odaklandım. Restoranın arka tarafına doğru ilerlerken arka planda operanın yumuşak sesini duyabiliyordum, تنها, samimi ve özel. Etrafıma bakmaktan, her şeyi incelemekten kendimi alamıyordum. Detaylara gösterilen özen kusursuzdu. Tavandaki karmaşık detaylardan masadaki narin servis tabaklarına kadar her dekorasyonun bir amacı vardı, hepsi özenle seçilmiş ve benzersiz bir deneyim sunmak için bir araya getirilmişti.

Liam az önce söylediği gibi gerçek bir beyefendi gibi sandalyemi çekti ve yerime oturduğumda küçük bir gülümsemeyle beni onurlandırdı.

"Liam! Bugün seni burada gördüğüme çok sevindim. Ziyaretinizi beklemiyorduk." Garson kız heyecanlı bir gülümsemeyle elini Liam'ın koluna koydu ve eğilerek neredeyse göbek deliğine kadar görebileceğim dekoltesini gösterdi.

"İyi günler, Kayla. Bize menüyü ve bir şişe *Barolo* getirebilir misiniz lütfen? Siparişimizi beklerken biraz nefes alsın."

"Bir *Barolo* mu? Tabii ki! Gördüğüm kadarıyla özel bir gün." Kötü bir şekilde gizlenmiş iğrenmiş bir ifadeyle beni bir aşağı bir yukarı süzerek cevap verdi.

"Onun gibi bir şey. Menüler, lütfen? Teşekkür ederim." Liam onu başından savdı.

"*Barolo* nedir? Şarap olduğunu tahmin ediyorum, ama bu kadar özel olan ne Bu mu?"

"Doğrudan İtalya'dan buraya gönderiliyor, yaklaşık bin dolara mal oluyor."

"NE?" Endişeli bir öfkeyle fısıldayarak bağırdım. Kazıyordum Geçimimi sağlamak için bunu karşılayabilmemin hiçbir yolu yoktu. Başımı sürekli salladım, "Liam... Ben huh-"

"Bu düşünceyi sil. Bugün cüzdanına dokunmayacaksın bile. Seni yemeğe davet ettim, bu benim ikramım."

"Beni davet ettiğini biliyorum ama ben daha çok yemek kamyonu ya da sosisli sandviç standı gibi bir şey düşünüyordum. Ben... Ben bunu karşılayamam."

"O zaman bunun AD'nin toplantıyı başarıyla tamamlayıp anlaşmayı sağladığımız için bize teşekkür etme şekli olduğunu düşünün."

"Daha karar bile vermediler."

"Merak etmeyin, yemeğimiz gelmeden önce karar verirler ve o zaman kadeh kaldırabiliriz. Karar vermeseler bile yine de bir kutlama yapabiliriz."

"Ne için kutlama?" Garson kız geri döndü, Liam'a şarap şişesini gösterdi ve karşılığında küçük bir baş selamı aldı. "Liam, lütfen, artık gidebilir miyiz?"

Pop.

"Aman Tanrım, az önce mantarını mı açtı? Açtı, değil mi?" Panikledim, başım ellerimin arasına düştü.

"Jamie, bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Benimleyken seninle , anlıyor musun? Yemek kamyonu ya da yüksek bir yemek, fark etmez. Bunu seninle paylaşabilir miyim? Lütfen?" Liam ellerimi gözlerimin önünden çekerek beni delip geçen bakışlarıyla buluşturdu ve daha kelimeler ağzımdan çıkmadan kabul ettiğimi hissettim.

"Peki, tamam. Ama onun yerine musluk suyu sipariş edemez miyiz?" Liam kontrolsüzce güldü ve ben onu izlerken büyüledim, bu adamın ne kadar güzel olduğuna ve başımın ne kadar büyük bir belada olduğuna hayran kaldım.

"Hiç şansın yok, bebeğim." Bu bir deyimdi, bunu biliyordum. Bunu söylerken hiçbir şey kastetmemişti, ama söylediğini duyduğumda yükselen karıncalanmalara engel olamadım... *Bebeğim*.

Kayla aniden menüyle geri döndü. Menüü açtım ama okuyacak gücü kendimde bulamadım. Bunun yerine Liam'ın kadınla olan konuşmalarını izleyip dinlemekle yetindim. Kadın aşırı arkadaş canlısıydı, sesindeki çapkın ton her konuşmasında ayak bileğinin bükülmesiyle eşleşiyordu. Bazen koluna, bazen omzuna gizlice dokunuyor, sözleri Charlie Brown'ın öğretmeninin sesine karışıyor ve o mantıksız duygu tekrar içime sızıyordu. Midem sıkı düğümler halinde bükülürken, bağırsaklarım sanki bir delik onun yerini almış gibi hissediyordu.

Kıskandım mı? Yine mi?

Kayla eğilip Liam'ın kulağına bir şeyler fısıldadı ve kahkahasının o ruhani sesi odayı bir kez daha doldurdu. Daha önce sadece evinin mahremiyetinde duyduğum ve bir an önce tekrar duyduğum o sesi içime atıp sadece kendime saklamak istemiştım. Onun başka bir kadınla böyle güldüğünü duymak, geldiğini görmediğim uçurumun kenarından itmektı.

"Kayla gider gitmez homurdandım, kelimeler ağzımdan izinsiz çıkarken Liam'ın dudakları eğlenen bir sırıtışa dönüştü. "Bu sabah ne yaptığım hakkında konuşmak istiyorum."

"Peki o zaman, konuş." Yüzü okunamaz, boş bir ifadeye dönüştü ve önceki iddialı tavrımı belirsizliğe dönüştürdü. Aklından ne geçtiğini okuyamıyordum ve bu beni huzursuz etmeye yetiyordu, bu yüzden doğrudan konuya girdim.

"Sadece bunun anlamsız bir dürtü olduğunu söylemek istedim. Özür dilerim. Ne yaptığının farkında değildim ve mantıklı bir açıklamam da yok. Ama gelecekte bu tür davranışlardan kaçınacağımdan emin olabilirsin." Garsonun bardağıma doldurduğu sudan bir yudum alarak gururumu ve utancımı bir kenara bıraktım, içimi döktüğüm için mutluydum ama Liam'ın cevabını bekliyordum.

"Bundan bahsetmedim çünkü bir anlamı yoktu. Söylemem gereken tek şey sana bir söz verdiğim ve ben bu söze sadık kalan bir adamım. Seni bir daha öpmeyeceğim ya da dokunmayacağım. Endişelendiğin şey bu, değil mi?" Bunu kabul etmek istemiyordum ama doğrudu, sadece onun ima ettiği şekilde değil. "Kendi hatalarımı tekrarlamak gibi bir niyetim yok. Bu benim zihnimde mühürlenmiş bir anlaşıma Jamie. Bunu bir daha *asla* yapmayacağım." Ses tonu artık karanlık tarafa dönmüştü, "asla" kelimesindeki vurgu karnıma bir yumruk gibi çarptı, benimle ilgilenmediğini açıkça ortaya koydu ve bulanık olduğunu düşündüğüm çizgiler arasında okuduğum her şey bir hatadan başka bir şey değildi.

İstediğim tam olarak buydu ama reddedilmenin getirdiği hüzne engel olamıyordum. Onunla ilgili fantezilerim her ne ise, tam olarak sadece bunlardı. Fanteziler. Ama sözlerindeki kesinlik beklediğimden daha fazla yaraladı.

Onun tipini biliyordum. Playboy titreşimleri, kaşıntıyı kaşımak ve kenarı hafifletmek için pazarlıksız tek gecelik bir ilişki için her gece kolunda farklı bir kış parçası ile. Ben o kız olamazdım. Liam'la seks yapmak için herhangi bir bağ kuramazdım. Beni *bir kez* öpmüştü ve şimdiden kalbimin sıkıştığını hissediyordum. Liam bunu hiçbir şekilde sahiplenmiyordu ama onda beni yakalayan bir şeyler olduğunu inkâr edemezdim.

Oynardık, o giderdi ve benim kanım akardı.

Onu menüyü incelerken izlemek bile beni tahrik etmeye yetiyordu, beni bu kan kırmızısı duvarlara dayayıp bana ne isterse yapacağına dair kirli düşünceler beynimi hiç çaba harcamadan dolduruyordu. O bin dolarlık şarap şişesini çok daha iyi kullanabilirdik. *Kadehler çok abartılıyor.* Ama ben daha fazlasını isterdim ve o da beni bir saniye bile düşünmezdi.

"Ayrıca," diye tehlikeli hayalimi kesti Liam, "dün gece ne yaptığını konuşmak, bu sabah ne yaptığından çok daha fazla ilgimi çekiyor."

"Dün gece mi? Ne demek istiyorsun?" Kafam karışmıştı.

"Kayla." Beni öylece bırakıp neyi düşünürken seslendi. "Bayan Harden menüsüne göz atmadığına göre, ikimiz için de sipariş vereceğim. Ossobuco, lütfen. Şarabı da getirin." Siparişi havlayarak verdi ve Kayla tek kelime etmeden hızla uzaklaştı.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Hiçbir şey olmadı, değil mi?"

"Yanlış." Bakışları beni delip geçti. Bir hafta önce karşılaştığım Liam'a geri dönmüştü; karanlık, keskin kenarlar ve kesici sözler. "Duyduğuma göre MG Enterprise'da bir işi kabul etmişsin." Bu bir soru değildi. Beni iliklerime kadar ürperten zehirli bir tonla söylenmiş bir ifadeydi.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Her şeyi bilmek benim işim. Bunu unutmamalısın." Sesi derin, karanlık ve tehlikeliydi. Her notası bir öncekinden daha tedirgin ediciydi ve tehdit gibi görünen kelimelerle eşleşiyordu. Bir parça ekmeği kızartırkenki yavaşlığı ses tonuyla uyuşmuyordu. Jestine bakakaldım, gözleriyle buluşamadım.

"Yapılacak en iyi şey gerçekten de bu."

"Neden, Bayan Harden? İyi anlaştığımızı sanıyordum. Düşmanlık yok, tehlikeli sınırlar aşılmıyor."

"Böylesi daha iyi, tamam mı?"

"Nedenini söyle."

Sessiz kaldım ve cevabımı beklerken sert yüz hatlarını izledim.

"söyleyerek ofisimden . Kırk beş

Eve gelmeniz için geçen dakikalar bu kararı vermenize yetti mi? Çok uzun süre düşünmedin, bu da bana kararını verdiğini, yani bana yalan söylediğini düşündürüyor. Benden *o kadar* mı nefret ediyorsun ki benimle çalışmayı aklına bile getiremiyorsun?" Olduğum yerde donup kaldım, gözümü bile kırpmadım.

Bunun tam tersi olduğunu nasıl fark edemedi? O yanımdayken odaklanamadığımı. Hayatımda ilk defa, lanet bir asansörde sıkışıp kalmak istedim. Onunla birlikte.

Kelimelerim boğazımda düğümlendi, hem onu tatmin edecek hem de gerçeği söylemeyecek bir cevap bulmaya çalışıyordum. Gözlerim kucağıma uzanmış, ipeksi peçeteyi kavrayan ellerime kaydı, onun için için yanan bakışlarını tutamadım.

"Senden nefret etmiyorum," dedim sonunda neredeyse

fısıltıyla. "Fark etmez," diye homurdandı,

"Gitmiyorsun."

"Evet, öyle. Tamamdır. Eğer sözünü tutan bir adamsan, benim de öyle olduğumu kesinlikle anlayabilirsin. Kalmam için yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Oh, ama var, Bayan Harden. Benden şüphe etmeyin. Hiçbir yere gitmiyorsunuz." Bu da başka bir tehdit miydi, çünkü kulağa öyle geliyordu. Hayır, bekleyin, bu bir ifadeydi, eğer yoksa.

"Ne yaptın sen?"

"Bir yanlış düzelttim. Dedğim gibi, MG senin için uygun değil." "Buna ben karar vereceğim."

"Bunu başka nasıl ifade etmemi istersiniz bilmiyorum. Ama elimden geldiğince açık olacağım. Sen. Gitmiyorsun. Ayrılmıyorsun. AD." Her kelimeyi bir duraklamayla noktaladı ve sonunda nokta koyarak gülümsemeye zorladı.

"Liam..." Ses tonumun altında zayıf bir tehdit yattığını söyledim. Restoranda olay çıkarmak istemedim.

"Miles'ı aradım ve ona seni alamayacağını söyledim. Sen *benimsin*." Gözlerini gözlerime dikti, bu sözlerin ardındaki ikinci anlam tenimin her santimine işliyor, onu alev alev yakıyordu. Kendini düzeltmeden önce tatlılıklarını hissetmeme yetecek kadar uzun süre açıkta durmalarına izin verdi. "*Benim* için çalışıyorsunuz, Bayan Harden. Tartışma bitmiştir."

"Ne yaptın?"

Liam sorumu tamamen görmezden gelerek, "MG Enterprise senin için uygun değil," dedi. "Az maaş alacaksın ve çok çalışacaksın. Ayrıca, Miles ellerini kendine nasıl saklayacağını bilmeyen kadın düşmanı bir domuz." Liam'ın elleri sıkı yumruklar haline gelirken çenesi ritmik darbelerle kenetlendi ve son söylediğini düşünmeye başladı. "O pis ellerini sana sürmesine imkân yok."

"Bu yaygın bir uygulama mı? Eller..." Ayıyı dürtüyordum, bunu biliyordum ama içimde yükselen öfkenin bir çıkışa ihtiyacı vardı.

"Bu farklıydı."

"Bana sahip değilsin, biliyorsun değil mi?"

"Biraz öyle." Konuşurken burnunu alaycı bir şekilde kırıştırdı. "En azından beş yıl boyunca. Sözleşmende böyle yazıyor."

"Ben herhangi bir sözleşme imzalamadım." "Dün gece imzaladın."

"..." İnanamayarak cevap verdim.

"Hayır, ama sen kesinlikle yaptın. Gitmeyeceğini belirtmek konusunda kararlıydın, bu yüzden bana yazdırdın ve imzaladın. Bu sabah farklı bir şey duyduğumda yaşadığım şaşkınlığı hayal edin."

"Sözleşmeyi imzalamam için beni tuzağa mı düşürdün?"

"Hayır, hepiniz. Eğer doğruyu söylediğime güvenmiyorsanız elimde görüntüler var."

"Görüntüler mi?" Kayla elinde şarapla geri geldi, kadehlerimizi doldurdu ve bu sırada konuşmaya ara vererek Liam ve bana kirpiklerini kırıştırdı

göz devirmesini engelleyemedi.

Kız giderken Liam, "Bu tür davranışlar başını büyük belaya sokabilir," dedi.

"Ne?"

"Göz devirme," diye cevap verdi başını sallayıp konuya geri dönmeden önce. "Görüntüler, evet. Güvenlik kameraları. İstersen onları kontrol edebilirsin. Seni hiçbir şey yapmaya zorlamadım. Asansörde olanlar yüzünden gidiyordun. Sana endişelenmene gerek olmadığını söyledim, geçmişte kaldı Jamie. Benim hatamdı ve yaptığım aptalca şeylerin bedelini sana ödetemezdim. Şimdi hayalindeki işte kalabilir ve istersen benden nefret etmeye devam edebilirsin."

"Senden nefret etmediğimi söylemiştim."

"Şu andaki ses tonunuz farklı bir anlam ifade ediyor."

"Ben sadece... Bu benim için büyük bir olay Liam. Bin dolarlık bir şişe şaraba ya da böyle bir yere param yetmez. İşe metroyla gidiyorum ve kira ödemelerimi zar zor zamanında yapabiliyorum. Bu işin benim için iyi gitmesine bağlı olan çok şey var ve bunu berbat etmek gibi bir seçeneğim yok."

"O zaman seni büyük bir hata yapmaktan alıkoyduğum iyi oldu." Sağlıklı düşünebilseydim, kontrolcü bir pislik gibi görüldüğünü söylerdim, ama bana yardım ettiğini biliyordum. MG, AD'nin yarısı kadar bile iyi değildi. Ve bir de her pompada beni ona doğru çeken o dayakçı parçam vardı.

Liam'ın telefonu çaldı, ekran yeni bir mesajla aydınlandı ve dikkatini çekti. Dudaklarına yayılan kocaman bir gülümseme omuzlarını dikleştirip daha dik oturmasını sağladı, burnundan rahatlamış bir nefes çıktı.

"Hayallerinizdeki işi elinizde tutmanıza ve istifa etme hatasına düşmemenize kadeh kaldıralım. Gülümseyerek, Jamie." Gülümsemek için elimden geldiğince çabalayarak kadehimi onunkiyle tokuşturmak için kaldırdım. "Dürüst ve daha geniş bir gülümseme Bayan Harden, çünkü AD sayenizde işi aldı."

"Alison!" Koridordan masasına doğru seslendim ve onu daha özel bir yere yönlendirdim. İki kat aşağıda, iç tasarım bölümünün olduğu yerde çalışıyordu ve ben hâlâ o kadar yeniydim ki buradaki yüzlerden birini bile tanıımıyordum. "O kadar meşgul olmadığını biliyorum, buraya gel!" Alison sessizce güldü ve arkamdan geldi.

Geçtiğimiz ay çok yakınlaşmıştık ama nedense Liam hakkında hiçbir şey paylaşmaya cesaret edememiştim. İnsanların olanlardan dolayı bana özel bir muamele yapıldığını düşünmelerini istemiyordum, o da beni yargılamazdı ama bir şekilde kendimi bunu onun için yaparken buluyordum.

"Derin bir konsantrasyon içindeydim ve sen bunu böldün. Buna değse iyi olur," diye şaka yaptı, o yaramaz sırtışına engel olamıyordu.

"Yarın benim doğum günüm, belki dışarı falan çıkarız diye düşünüyordum."

"Yarın mı? Bana biraz daha önceden haber verebilirdin. Sana küçük bir parti düzenlerdim."

"Hayır, hayır, hayır, hayır. Parti yok, lütfen. Normalde doğum günüm için bir şey yapmam, dürüst olmak gerekirse her zaman biraz depresif hissederim, ama biraz dikkat dağıtmaya ihtiyacım var," diye itiraf ettim. Ama içki içmek ve kız kıza bir gece geçirmek, Liam'ı bir geceliğine de olsa aklımdan çıkarmak için tam da ihtiyacım olan şey gibi görünüyordu.

"Şehirde yeni bir kulüp var, bizi sorunsuz bir şekilde içeri sokabilirim. İstersen gidebiliriz. Ama bana şu kurtulman gereken adam hakkında her şeyi anlatman gerekecek."

"Erkek falan yok." Elimden geldiğince inandırıcı bir şekilde cevap verdim.

"Elbette, yüzüme karşı yalan söyleyin, Bayan Harden." Gözlerimi devirerek yenilgiyle iç geçirdim.

"Tamam, anlaştık." Ellerimi sahte bir teslimiyetle havaya kaldırarak kabul ettim. Ona ondan bahsedebilir ve yine de kimliğini bir sır olarak saklayabilirdim.

"Yani bu bir randevu."

"Kulağa mükemmel geliyor. Şimdi tek yapmam gereken giyecek uygun bir şeyler bulmak." AD'den ilk maaş çekimi aldıktan sonra internetten biraz alışveriş yapmışım. Amazon, fiziksel bir mağazada yüzümü kızartacak şeyler seçme konusunda iyi bir müttefikti. Her nasılsa bir jartiyer kemeri ve çorap seti satın aldım, dantel bir babydoll ve eşleşen tanga ile birlikte, hepsi bir porno yıldızı için uygun. Bu şey için pratik bir kullanımım olmamasına ve birlikte eğlenebileceğim kimse olmamasına rağmen onu sevdim.

"Merak etme, bugün işten sonra buluşup doğum günü hediyesi için alışverişe çıkabiliriz ve sana tamamen *uygunsuz* bir şey alabiliriz." İkimiz de güldük ve ilk defa kendimi küçük doğum günü kutlamamı dört gözle beklerken buldum.

Hem de mükemmel bir zamanda geldi. Kendimle sürekli bir çatışma halinde olmak çok yorucuydu ve bir molaya ihtiyacım vardı. Nasıl olduğunu inkar edemezdim

Liam beni etkilemişti ya da onu ne kadar çok istediğimi. Ama durumumuz hakkında son derece açık konuşmuştu ve şüphesiz yapılacak en iyi şey de buydu.

Asla, onun da söylediği gibi, uzun bir süreydi ve hayatımı patronum hakkında kesinlikle düşünmemem gereken şekilde düşünerek harcayamazdım. Böyle bir şey olmayacaktı ve hayatıma devam etmem gerekiyordu.

"Jamie, bir dakikalığına ofisime gelebilir misin lütfen?" Masama gelir gelmez Liam seslendi.

"Elbette," diye cevap verdim, yüzümde küçük gergin bir gülümseme vardı.

Ofisine girdim, kapıyı düşüncesizce açık bıraktım, Liam'ın gözleri benden kapıya ve geri döndü, kuru bir gülümseme ağzının köşelerini aşındırdı.

"Merak etme, ısırمام," diye beni rahatlattı, ısırmasını tercih bilmeden. Kendimi kaybediyordum, umutsuzca kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Bu takıntı bana pek sağlıklı gelmemeye başlamıştı. Masasının önünde durmadan önce kapıyı kapattım.

"Bugün her zamankinden daha geç kalacağım. İkinci Verten toplantısı yarın yapılacak ve hazırlık için yardımınıza ihtiyacım var."

Terli ellerimi ovuşturdum, huzursuzluk hissi omurgamdan yukarı tırmanıyordu. Hayır dememeliydim ama ondan uzak kalmaya ihtiyacım vardı ve ikimizin gecenin geç bir saatinde AD'de yalnız kalacağı düşüncesi beni kesinlikle olmaması gereken türden bir tedirginliğe sürükledi.

"Ben kendim yapabilirim, sen yapamazsan sorun değil," diye devam etti Liam, gerginliğimi fark etmişti.

"Hayır demekten gerçekten nefret ediyorum ama Cuma günü bir randevum var ve giyecek bir şeyler almam gerekiyor." Kendimi tutamadan ağzımdan çıkmıştı. Bu basit ifade beni yüzeysel bir sürtük gibi göstermişti.

"Oh. Bir randevu!" Sesi şaşkınlık ve anlam veremediğim başka bir şeyle doluydu. "Tabii, ne yapman gerekiyorsa yap. İşini kendim yapacağım. Yarın görüşürüz."

"Bu gerçek bir randevu değil-"

"Ayrıntıları bilmeme gerek yok," diye araya girdi Liam, soğuk bir kayıtsızlık tonuyla ve karnıma bir yumruk gibi indi. "Özel hayatınızı gizli tutun." Ayağa kalktı ve kapıyı açık tutarak eliyle gitmemi işaret ederken ben tepki vermekte bir saniye bile gecikmedim. Liam tekrar, "Sakıncası var mı?" diye ısrar etmeden önce, onun sözlerinden etkilenmiş, yerimde çakılı kalmış, tepkisini anlamaya çalışıyordum.

Eşiği geçtim, kaşlarım şaşkınlıkla çatılmıştı, az önce ne olduğuna dair bir cevap bulmak için yüzünü arıyordum. Kapıyı hemen arkamdan kapattı ve bu onu bugün son görüşüm oldu.

Bunu aştığımızı sanıyordum, çok özel şeyleri onun isteği üzerine onunla paylaşmıştım. Şimdi yine sık gibi tavırlarıyla aramıza mesafe koymaya başlamıştı.

Midem neden bu kadar gergindi? Yanlış bir şey yapmışım ve bu yüzden korkunç sonuçlara katlanmak üzereymişim gibi hissediyordum. Yanlış kelimeler kullandığım ve ona bir randevum olduğunu söylediğim için olduğunu düşünmek isterdim. Vardı ama Alison'la.

Asla.

Sandalyeme gömüldüğümde bu kelime aklıma geldi ve hüsnükuruntuyu sildim. Ona yardım etmeyi reddettiğim için kızgındı, çünkü üzerime düşeni yapmıyordum ve bunu benim için yapmak zorundaydı. Bunu kabul etmek içimi burkan duyguya yardımcı olmadı, ama ofisine geri dönüp bunu geri almak da yardımcı olmayacaktı, bu yüzden plana sadık kaldım ve Alison ile alışverişe gittim.

Ertesi sabah masamda oturup düşüncelere dalmışken, Verten projesi üzerinde çalışan meslektaşım Steven yanımda konuşuyordu.

Tıpkı söz verdiği gibi, Liam bana bir daha dokunmamış ya da öpmemişti. O günden bu yana tam beş lanet hafta geçmişti ve hiçbir şey olmamıştı. Onu tekrar hissetme arzum cızırtıdan, söndürmenin bir yolunu bulamadığım her şeyi tüketen bir ateşe dönüştü. O etraftayken odaklanmak için ekstra çaba sarf etmem gerekiyordu ama sonuçta AD'de kaldığım için pişman değildim. Profesyonel olarak yani. Aramızda bir gerginlik olduğunu inkâr etmek saflıktı ya da kendi gerçeklik algımı kasıtlı olarak bulandırmaya çalışmaktı. Bazı günler bu durumla başa çıkılamıyordu ve kendimi eve gider gitmez bununla ilgilenmek zorunda buluyordum. Liam da aynı şeyi hissediyorsa bile bunu maskeleyemekte ustaydı. Onunla ilgili hiçbir şey normal ve rahat bir profesyonelden başka bir şey ele vermiyordu.

ilişki.

Aramızda medeni bir ilişki vardı ve zaman geçtikçe kendimi onun arkadaşlığından daha fazla keyif alırken buluyordum. Bu durumu daha da kötüleştirdi. Ona karşı henüz bir isim, anlam ya da tanım kazanmamış olan şeyim, tamamen fiziksel bir saplantıdan başka bir şeye dönüşüyordu. Beni çok korkutan bir şeye.

Onun etrafında olmak çok kolaydı. İşle ilgili konuların ötesinde rahat bir sohbeta dalmak çok kolay. Ona bakarken kaybolmak çok kolaydı.

Onu.

Bazen ben de onun bakışlarını üzerimde hissederdim. O çekici yeşil gözleri tıpkı şimdi olduğu gibi beni çağırıyordu. Bana baktığını teyit etmek için ekranımdan gözümü ayırdım ve diğer zamanların aksine Liam bugün bakışlarıyla karşılaştığımda yerinden kıpırdamıyordu. Sabit duruyordu, ifadesi düşünceli ve karanlık bir hal almış, tanıştığım ilk halini yeniden canlandırmıştı. Katmanlarla dolu bir adamdı ve bu katmanlar arasında en heyecan verici olanıydı.

Bugün "benimle uğraşma" diyen bir maske takmıştı, maskesinin ardında gizlenen tehlike gözlerinden bana doğru fırlayan hançerlerin keskin kenarlarından anlaşılıyordu.

Bana doğru mu?

Beni bakışlarının altında tutuyor, masasının arkasından kalkıp bana doğru yürürken hiç istifini bozmuyordu. Elimde olmadan yerimde kıpırdandım, tereddüt içindeydim ve bu bakışın ne anlama geldiğini bekliyordum.

Omurgamdan aşağı yavaşça bir ürperti süzüldü, attığı her adımda daha da alçaldı, kapısına ulaşıp kapattığında içimdeki basınç arttı.

Ne oluyor be?

İçimden bir ses bana doğru koşup elimi tutmasını, beni servis merdivenine götürmesini ve duvara yapıştırmasını bekliyordu. Buna izin vereceğime hiç şüphem yoktu.

"Jamie?" Steven yanımdan seslendi. Arkamdan klavyemde bir şeyler yazarken bana doğru eğilmişti. "Hâlâ benimle misin?"

"Evet, tabii." Zorla gülümseyerek ona baktım, Michelle birdenbire ortaya çıkıp bizi korkutmadan önce söylediği tek bir kelimeyi bile duymadığım için kendimi suçlu hissediyordum.

"Yerinde olsam oraya gitmezdim, tatlım. Orası asla içinden çıkamayacağın bir çukur. Orada bulacağın de hoşlanmayacaksın," dedi, gülümsemesi de göğüsleri kadar sahteydi.

"Hayır, sadece çalışıyorduk," diye hızla cevap verdi Steven, benden uzaklaşarak, onun ne dediğini tamamen anlamamıştı.

Gözlerimi ona diktim, yüzümü gülümsemeye zorladım ama tek kelime etmedim.

"Jamie." Liam onun arkasından seslendi, koridorda yürürken üçümüz de başımızı ona doğru çevirdik. "Verten sahasında buluşuyoruz. Hemen."

Konuşurken durmadı, beni ayağa fırlattı, eşyalarımı topladım ve peşinden koştum, şu anda birlikte olmamız gereken son yerin önünde onunla buluştum.

Asansör.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

Liam

Jamie Harden yürüyen bir çelişkiydi. Zaman zaman çekingen ve utangaçtı, kırılğan görünüyordu, ama sonra içinde bir ateş vardı ve bir duvara karşı köşeye sıkıştığını hissettiğinde herkesi güvenli bir mesafeye fırlatıyordu. Mecazi anlamda ve gerçek anlamda.

Dün bana tüm bombaların anasını fırlatmıştı. O kadar küçük bir şeydi ki geldiğini göremediğim yıpratıcı bir etkisi vardı.

Lanet olası bir randevuya
gidiyordu! Lanet olası bir
randevu!

Bunun beni neden bu kadar öfkeliendirdiğini anlayamıyordum. Onu dışarı çıkardığım anda ofisimi paramparça edebilirdim. Ama ona bunun beni ne kadar etkilediğini gösteremezdim ve gösterseydim de bu sessiz bir ilişki olmazdı.

Ona lanet bir söz vermiştim. Onun iyiliği için, benim değil, ama lanet olsun, bildiğim her şekilde bu sözü ve onu bozmaktan başka bir şey istemiyordum. O gidiyordu ve bu taviz o an için gerekli görünüyordu ama varlığımın her zerresiyle pişmanlık duymaya başlamıştım. Gitmesini istemiyordum ama bu, onun *erkeklerle* dolu bu dünyada başıboş dolaşmasına izin vermek pahasına olmamalıydı!

İstediği şeyin bu olduğunu sanıyordum. *Benim istediğimi*. Kahretsin, yanılmışım. *Neden umurumda olsun ki? Onun umurunda olmadığı kesin.*

Jamie arkamda duruyordu. Ona bakmadan bile huzursuzluğunu hissedebiliyordum. Onun üzerinde asılı duran yüzünü görmek, içimde kalan son kısıtlama katmanını da yok etti. Yani bugün benim karanlık tarafımı gördüğünü biliyordu.

"Anladın mı?" Asansöre doğru yürürken konuştum, ikimiz bir kez daha asansörde yalnızdık. Kahretsin, eğer bu lanet duvarlar konuşabilseydi, yüzüme doğru şehvet ve aptallık senfonisi söylüyor olurlardı, her ruhlu notanın altını çizen bir alay tonu.

"Neyi alayım?" Jamie sordu. Yanımda durmuş, sanki paslanmaz çelik kapılar ondan daha ilginçmiş gibi gözlerimi karşıya dikmişken yüzümün yan tarafını dikkatle izlerken sesi küçük ve bezgindi.

"Bu akşamki randevunda giymek için bir şey." "Evet. Aldım."

"Umalım da bu toplantı geç saatlere kalmasın. Beyaz atlı prens bekletilmemeli." Acı çekiyordum. Bu sözleri söylerken dilimin ucundaki ekşiliği hissedebiliyordum.

Jamie tam karşı çıkmak üzereydi ki kapılar açılıp birkaç kişi daha içeri girince ağzı açıldı ve tekrar kapandı.

Kışkırtmalarımla ne aradığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu. O da beni benim onu arzuladığımı kadar çok istese bile, yine de birlikte olamazdık. Bu onun için adil değildi. Hayatım çok karışık, onu muhtemelen üstesinden gelemeyeceği bir ağın içine çekemeyecek kadar karmaşıktı.

İnşaat alanına sessizce gittik, orada olduğumuz süre boyunca birbirimizden kaçtık.

Bir kez daha Verten'in temsilcilerinin aklını başından almış, tıpkı benim gibi onları da büyülemişti. En azından bugün Bay Mercier katılmıyordu. Sevgili babamın söylediği gibi bugün onun saçmalıklarına gönül rahatlığıyla katlanabileceğimden emin değildim. İyi bir günde bile yalakalık yapmaya uygun değildim. Bugün ona kaba bir dil kullanmaktan çekinmeden siktirip gitmesini söyleyecektim.

Çok geçmeden AD'ye tek başıma dönüyordum. Jamie, huysuz kıcımla aynı ortamda bulunmaktan kaçınmak için bana saçma sapan bir bahane uydurdu. Elimde değildi. Keşke ne kadar öfkeli olduğumu bilseydi... ama bilemezdi. Onun için bir hiçtim ve öyle de kalmalıydım, kendi kendime tekrar tekrar akıl yürüttüm ve bunun kalıcı olmasını umdum.

Yine de mantık, arzuladığımı kana susamışlık ve cezanın karşısında hiçbir şey ifade etmiyordu. Elbette onunkini.

Kırılıp kırılmayacağını, tepki verecek kadar umursayıp umursamadığını görmek istedim. Benim için kıvrandığını ve acı çektiğini görmek istiyordum ve bunu nasıl yapacağımı biliyordum.

Evet... Jamie Harden söz konusu olduğunda mantık benim sözlüğümde olmayan bir kelimeydi.

İşle zevki birbirine karıştırmak umurumda değildi, yani AD çalışanları söz konusu bile olamazdı - ekmeğini kazandığın yerde et yeme. Babam burada çalışan her kadınla yattığını düşünse de, ofisten kimseyle çıkmadım, sevişmedim ya da kaynaşmadım. İstemeleri benim suçum değildi ama bu pisliğe ihtiyacım yoktu.

Michelle tek istisnaydı ve bunun tek nedeni işe alınmadan önce onunla yatmış olmamdı. Yine de ara sıra, kaşınan ve kaşınan bir durumdan için takılıyorduk. Anlaşma ikimiz için de kristal gibiydi, karışık çizgiler ya da yanlış anlamalar yoktu.

Ve bugün aniden kaşınmam gereken bir kaşıntı hissettim.

Çok önemsizdi. Bunu biliyordum ama yine de umursamıyordum. Jamie'ye randevusuna verdiğim öfkeli tepkiyi unutturmam gerekiyordu ve bundan da öte, yapmak üzere olduğum şeye onun da bir tepki verip vermediğini görmek istiyordum.

Tek başıma mı yanıyordum yoksa Jamie yanımda mı duruyordu bilmem gerekiyordu.

Başka birinin kirli ellerinin onun üzerinde olması fikri beni yıkıma sürükledi. O şanslı herifin kim olduğunu bulmalı, asla onun olamayacak bir şeyi almaya çalışmasının bedelini ödetmeliydim.

Zihnimde sürekli olarak tahribat yaratan mide bulandırıcı bir görüntü vardı - mumlar, çiçekler, şarap, hepsi sadece pantolonuna girme şansı için sahte bir şövalyelik geçit töreninde ona atıldı. Bu gece kapısının önünde durup bunun gerçekleşmeyeceğinden emin olacağım.

Jimmy'ye onun yerine bir gölge göndermesini emretme dürtüsüyle savaştım. Görev mi? Fazla yaklaştırmaya cüret eden her aptalı korkutup kaçırmak.

Siktir, siktir, siktir. gel! O sadece tatmadığın bir amcık. Kesinlikle başka bir şey değil.

Bunu bir döngü içinde tekrarlamaya çalıştım. Yasak meyve her zaman en tatlıydı, çimenler her zaman diğer tarafta daha yeşildi, her zaman sahip olamayacağımız şeyi isteriz, bla bla lanet bla. Hepsi yalan! O bundan çok daha fazlasıydı.

Masamın arkasında oturup onun masasına yerleşmesini izlerken alt dudağımı ısırdım, neredeyse kan çekecektim. O masayı Jamie için bilerek boşaltmıştım, böylece onu izleyebiliyor ya da baş edemediğimde kapıyı kapatabiliyordum.

Jamie ekrana dokunurken telefonuna gülümsedi, muhtemelen randevusuyla mesajlaşıyordu ve sadece bu bile kendimi kaybetmem için yeterliydi.

"Michelle," diye seslendim, kapıma doğru yürüdüm, kravatımı gevşettim ve gömleğimin en üstteki iki düğmesini açtım. Dudaklarıma muzip bir gülümseme yerleştirdim, onu bekledim ve salına salına yanıma izledim. Bu gülümsemenin ne anlama geldiğini biliyordu ve bunu çok istiyordu. Jamie'ye tek bir bakış bile atmadım ama beni izlediğini biliyordum. Bakışlarının sıcaklığını üzerimde hissedebiliyordum.

Michelle her zamanki gibi olabildiğince seksi bir şekilde ofisime doğru ilerledi. Kapıma geldiğinde onu şeytani bir gülümsemeyle karşıladım ve kapıyı hemen arkasından kapattım.

Bunu daha önce birkaç kez yapmıştık. O da her zaman buna hazırды. Michelle saçlarını tamamen profesyonelce yaptığı kabarıklıktan kurtardı, başını salladı ve istediğim zaman tutabilmem için tüm saç tellerini açtı. Yarı yolda tereddüt ettim ve elimi yanına bıraktım.

Michelle'in eli göğsümde gezindi, gömleğimin altından geçerek onu açtı, her kası hissederken diğeri yüzüme uzandı.

Çok ateşliydi. Gözleri olan herkes bunu kabul etmek zorundaydı, ancak bugün, tüm bunlar, elleri, aç gözleri benim için kesinlikle hiçbir şey yapmıyordu. Bir zamanlar olduğu gibi onu burada, masamın üzerinde becerme ihtiyacını uyandırmıyordu.

Aklım kapalı kapının diğerk tarafındaki esmer kızdaydı, onun bu gece aptalın tekiyle bunu yapacak olması fikri içimde kalan tüm heyecanı söndürüyordu.

SIKTIR. FOCUS!

Michelle'in eli sikimi kavramak için aramıza uzandı ve yumuşak olduğunu hissedince şaşırdı. Durdu, beni öpmek için uzanmadan önce yüzümü dikkatle incelerken kaşları şaşkınlıkla çatıldı. İçgüdüsel olarak yüzümü çevirdim ve öpücüğü yanağıma kondu. Bunu yapabileceğimi düşünmüştüm ama içimden bir ses bunun ne kadar yanlış olduğunu haykırıyordu.

"Liam?" Michelle sordu. Satır aralarını okuyabiliyordum. Yüzünde hafif bir şaşkınlık vardı ama asıl sormak istediğı "Ne oluyor lan?" idi.

"Ne?" Ellerini yüzümden ve kasıklarımdan çekerek öfkeyle homurdandım. Yanağımdaki ani sıyrıkla ruju dudaklarına bulaşmıştı. Başka bir pazartesi olsa, bu manzara beni bitirirdi. Hayatımda bir daha asla normal bir pazartesi geçiremeyecektim.

"Her şey yolunda mı?" *HAYIR! Her şey yolunda falan değil. Onun yüzünden çıkamıyorum bile. Bu daha önce hiç olmamıştı, nasıl her şey yolunda olabilir?*

"Evet, tamam," diye cevap verdim. "Yapacak işlerim var. Sen gidebilirsin." Onu soğuk bir şekilde başından savdım, Michelle'in yüzü şaşkın bir ifadeye büründü. "Bugün." Sözünü yerine getirmesi biraz uzun sürünce homurdandım.

Ben lanet bir aptalım.

Saçını düzeltirken ve bulaşmış rujundan temizleyebildiği kadarını temizlerken kapıyı açmasını izledim. Bu kesinlikle hiçbir işe yaramamıştı, bu yüzden masama doğru döndüm ve vücudumun ağır bir şekilde deri koltuğa düşmesine izin verdim. Michelle'in sinirli sesini duyar duymaz başımı kaldırdım, "Ne? Yapacak işin yok mu senin? Sen kendi işine bak."

Sonunda ofisimden çıktı, manzara artık tamamen engelsizdi. Geniş kahverengi gözler, hafif aralık bir ağız ve o melek yüzünde görmeyi arzuladığım ifadeyle karşı karşıyaydım.

Jamie incinmişti ve ben kendi zevkimin içinde kendimi bok gibi hissediyordum.

Jamie

Tam o anda başımın ne kadar büyük bir belada olduğunu anladım.

Tutunacak hiçbir şeyim olmadığı açıktı, eğer berbat bir nedenden dolayı daha önce hala umutluysam.

Görünüşe bakılırsa, Michelle'in Liam'ın Alison'ın deyimiyle "bir numaralı" hayranı olmasının çok samimi bir nedeni vardı. Kesinlikle birbirlerini düşündüğümünden daha iyi tanıyorlardı.

Düşmesine izin vermediğim yakıcı gözyaşlarıyla birlikte gelen çığlık atma dürtüsüne karşı koydum. Böyle hissetmeye hakkım yoktu. Liam benim hiçbir şeyim değildi, onun üzerinde hiçbir hakkım yoktu ve kimi öpeceği, kiminle sevişceği ya da kimi seveceği konusunda hiçbir söz hakkım yoktu.

Yine de sahte Barbie'nin boğazına yumruk atmak için duyduğum içgüdüsel ihtiyaç istediğimden daha açıklayıcıydı.

Öte yandan Liam, tam da benim ona yakıştırdığım gibi bir erkek fahişe olduğunu kanıtlamıştı.

Saat altının gelmesi hiç bu kadar uzun sürmemişti ve bu da yetmezmiş gibi Liam kapısını ardına kadar açık tutmuştu. Bu gece nereye gideceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu ama içkiler güçlü ve akıcı olsa iyi olurdu. Silmem gereken anılarım vardı.

Alison, doğum günümü kutlamak için gönderdiği o utanç verici video dışında tüm gün boyunca ulaşılmazdı. Keşke nasıl gittiğini bilseydi. Aslında bir tek o vardı. Babam bile beni aramadı ya da mesaj atmadı. Her zamanki gibi unutmuş olmalı.

Masamın üzerine yayılmış çizimlerden başımı kaldırdım, Liam'ın yeşil gözleri hemen benimkilerle buluştu. Bakışlarımı onlara diktiğimde, artık yettiğine karar verdim. Yarın pişman olabilirdim, ama bu gece, onun her şeyini silip atacaktım.

Hâlâ bana bakıyordu ve saat altıyı gösterir göstermez hışımla ofisten çıktım, o mahkûmiyetten vazgeçmeden doğruca eve gittim.

Hiçbir şeyi şansa bırakmayacaktım, Amazon'dan aldığım tam iç çamaşırı setini kutudan çıkarmaya karar verdim, dün Alison'la aldığım sürtük siyah elbiseyle eşleştirdim, dizlerimin hemen üzerinde biten yüksek topuklu botlar ve deri bir ceket.

Bu gece öldürmek için giyinmiş ve makyaj yapmışım. Kendime olan güvenimin artması gerekiyordu ve çürük egom yansımamı gördüğümde bana teşekkür etti.

Onun sevgisine layık değildim, bana söylediği buydu, ama bugün dinlememeyi seçtim. Yapamazdım yoksa kırılırdım.

Alison alt kattan zili çaldı. Beni bekliyordu ve aniden gücüm tekrar tükenmeye başladı ve keşke evde kalsaydım dedim. Gözlerimi kapattım, başımı salladım ve aşağılayıcı düşünceleri görmezden gelerek keskin bir nefes aldım.

"Kahretsin kızım, çok seksi görünüyorsun." Ben ona doğru ilerlerken Alison arabadan neredeyse bağıırıyordu. Kendimi seksi hissediyordum ama ruh halim kesinlikle kıyafetimle uyuşmuyordu.

"Sen de makul görünüyorsun Alison. Birazcık bile çekici görünebileceğini kim tahmin edebilirdi ki?" diye takıldım ona. Alison kesinlikle çok güzel bir kadındı. Gittiği her yerde baş döndürmek için makyaja, sahte kirpiklere ya da sahte göğüslere ihtiyacı yoktu. Ama bu gece? Yeşil gözleri şeytani derecede seksi kırmızı tezat oluşturacak şekilde parıldarken, düz siyah saçları yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveliyordu. Nasıl görüldüğünü biliyordu ve bunu kendi avantajına kullanıyordu.

"Kapa çeneni." Arabaya bindiğimde beni dürttü. "Hadi seni sarhoş edelim, olur mu?"

"Belki mi?" Tereddüt ettim.

"Aradığım cevap bu değildi. Bu gece seni kendi kafandan çıkarmak benim kişisel projem. Eğlenmeye ihtiyacın olduğunu hissedebiliyorum. Biraz yaşa, ahlak kurallarının canı cehenneme."

Michelle'in Liam'ın ofisinden çıkarken dudaklarına bulaşmış rujunun görüntüsü geri geldi ve ruh halimin üzerinde yeniden tepinmeye başladı,

ve buna bir son vermem gerekiyordu. Liam'ı aklımdan sonsuza dek çıkarmanın bir yolunu bulmalıydım.

"Bence haklısın! Şöyle yapalım. Beni götüreceğin bu kulüpte hiç ateşli erkek var mı?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

Jamie

Kulüp kesinlikle inanılmazdı. Lüksün ve hoşgörünün timsali, eşleşen tanımdaki insanlarla ağzına kadar doluydu.

Dea Tacita girişteki kaygan, arkadan aydınlatmalı, metal levhayı okudu. Gösterişli bir şekilde lüks olması buranın hissiyatını tam olarak karşılamıyordu. Mimari incelik, zevk ve paradan oluşan farklı bir boyuta adım atmış gibiydim. Çok ama çok fazla para.

Alison bize VIP bölümünde bir masa ayırtmıştı. Bana burada bağlantıları olduğunu söylemişti ve girişteki uzun kuyruktan sıyrıldığımıza göre bağlantıları çok iyiydi.

Masada bizi bekleyen buza batırılmış bir şişe *Dom Perignon*, iki flüt ve küçük bir doğum günü pastası vardı, sahte mumlar karanlık alanda parıltıyan bir ışık saçıyordu.

"Mutlu yıllar, Jamie." Alison bana sarıldı, bu hareketi gözlerimi yaşarttı. "Hayır, hanımefendi. Bu gece öyle şeyler yok. Bu eğlenceli bir gece, duygusal ağlamaları yarına bırakabiliriz."

Sarışın bir kadın şampanya şişesini açıp kadehlerimizi doldurduktan sonra pastayı kesip altın tabaklarda servis ederken ikimiz de uzun masaya yaklaştık.

Tam kadeh kaldırdığımız sırada uzun boylu bir adam Alison'ın arkasına geçti, elini onun karnına doladı, sonra aynısını bana yaptı ve bizi vücuduna doğru çekerek kulaklarımıza fısıldadı: "Siz güzel hanımlar bizimle bir iki dize söylemek ister misiniz?"

Beyaz pudranın düzgünce gerildiği bizimkinin yanındaki masaya doğru dürttü ve içimdeki her şey bu manzara karşısında dondu. Alison onun elinden kurtuldu, beni de yanına çekti ve koruyucu bir duruşla aramıza girdi.

Boynunu önce sola sonra sağa çevirdi, sonra tekrar yerine oturdu, omuzları rahat bir nefes vererek daha önce kazandıkları sert alarmdan düştü. Bir saniye bile geçmeden, bir ordu gibi görünen adamlar

Siyah takım elbiseli kirli sarışın, şampanya bardağını elimden kaptı ve içindekileri kokain yığınının üzerine fırlattı.

"Lanet olsun, dostum. Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Diğer adam mallarının kaybolmasına itiraz etti.

Buz mavisli gözleri adamın sırtından ayrılıp Alison'ın kollarıyla buluştu, küçük bir baş sallama hareketi ve sinsi bir gülümseme birbirlerini tanıdıklarını gösteriyordu. Yoğun ve yakışıklılığın ötesindeydi, eşit ölçüde korkutucu ve atılgandı.

"Bu kulüpte uyuşturucu yok, göt herif. Patronun emri," dedi omuz silkerek. Elli uyuşturucu bağımlısı ve iki arkadaşı şimdi onun keskin denetimi altında kulüpten dışarı çıkarılıyorlardı, arkasını dönüp uzak merdivenlerden yukarı çıktı, bize tek bir kelime bile etmeden halledileceklerini ve dışarı çıkarılacaklarını biliyordu.

Şaşkınlık içindeydim, az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordum, yabancıların sakince uzaklaşmasını, geri dönmesini ve Alison'a bir kez daha sırtımasın izliyordum.

"Oh... senden hoşlanıyor!" Ağır havayı hafifletmeye çalışarak alay ettim. "Max mi? Hayır. O bir ağabey gibi."

"Bu lanet olası ensest bir bakıştı o zaman."

"Kapa çeneni." Alison onun kaybolduğu yere doğru bakmadan önce koluma vurdu.

"Bu hızlı bir tepki süresiydi. Onu nereden tanıyordun?"

"Gel." Cevap verme zahmetine girmeden elimi tuttu ve alt kattaki dans pistinin ortasına doğru ilerledi, attığımız her adımda müzik daha da yükseliyordu.

Beni barlardan birine doğru çekti, etrafımızda kayıtsızca dans eden insanların arasından iterek ve sıkıştırarak. Kulübün ortasında yer alan barın yapışkan tezgahının önünde durdu, arkasında seksi bir barmen vardı. Alison adamın dikkatini çekmek için el salladı, adam onu görür görmez doğruca bize yöneldi.

Alison bizim için ne sipariş ettiyse onu almak için dönmeden önce onu daha yakına çekti ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

"O senin bağlantın mı?" Bizim için diğer müşterileri çabucak terk ettiğini fark ederek sordum. "Yoksa Max mi?"

"İkisine de hayır," diye cevap verdi, detay vermeye niyeti yoktu, bir yandan da müziğin ritmine uyarak tezgâha vuruyordu. Değil

Bir dakika sonra bile ince, seksi barmen elinde içkilerimizle geri dönüyordu.

Alison çantasından yirmi dolarlık bir banknot çıkardı ve benimle göz göze geldi. Parayı içkilerimizi ödemek için kullanacağını düşünmüştüm ama onun yerine kendinden emin bir şekilde parayı tezgâha vurdu ve yüksek sesli müzik eşliğinde, "Yirmi dolara bahse girerim ki bu içkiyi senden daha hızlı içebilirim," diye bağırdı.

"Üçün en iyisi mi?" Ben de kendimi biraz kaptırıp onun bahsine karşılık kendi yirmiliğini çekerek cevap verdim.

"Hey, Jack!" Barmene seslendi. "Bunlardan dört tane daha alabilir miyiz?" Alison sordu, önümüze konmuş alkol dolu uzun bardaklara bakarken midemde bir kuşku hissettim. Jack, nam-ı diğer seksi içkici adam, kısa bir süre sonra geri döndü ve her birimize ikişer içki daha getirdi.

"Jack bizim için hakemlik yapabilir. Sen hilecinin tekisin, sana güvenmiyorum." Kıkırdadım ve Jack'e küçük bir göz kırpma fırsatı yakaladım. Bu gece aradığım eğlence pekâlâ o olabilirdi.

Alison görünmez incilerini sıkıca kavradı ve sözlerim karşısında şok olmuş gibi yaptı. "Buna içerliyorum! Senin için avantaj yok, Doğum Günü Kızı." Ona güldüm.

Sistemimde tek bir damla bile alkol yokken kendimi daha hafif hissediyordum. "Hazır mısın?"

"Hazır." Cevap verdim

"Başla!" Küçük yarışmamıza başlamadan önce hep birlikte bağırdık.

Alison ilk iki içkiyi su gibi içti ama üçüncüsünde yavaşladı ve benim yetişmeme izin verdi. Tam sonuncusunu bitirmek üzereyken, Alison ağzını sonuna kadar açtı ve sanki ağzından midesine doğrudan bir boru hattı varmış gibi bardağının tüm içeriğini tek bir yudumda yuttu.

"Temiz bir galibiyet." Jack isteksizce sanki benim tarafımı tutmuş gibi konuştu, yüzünde sahte bir acıma ifadesi vardı.

Alison küçük bir zafer dansıyla ödülünü aldı ve parayı göğüs dekoltesinin içine soktu, bu da beni kahkahalara boğdu.

Jack'e dönmeden önce, "Şimdi iyi şeylere gelelim," dedi. "Bir şişe *Havana Club Máximo* beni çağırıyor. Bize iki tane servis et ve gelmeye devam etsinler. Umarım rom seviyorsundur J, çünkü bu gece akan şey o."

Ellerimizde taze içkiler, arkamızdaki dans pistine doğru yürüdük ve birlikte dans ederken ritmin içinde kaybolduk. Jack içkileri olabildiğince sert karıştırmama nezaketini göstermiş olsa da içkilerin etkisindeydim. Yine de alkol söz konusu olduğunda hafif biriyimdir ve çok geçmeden çekingenliğim ortadan kalkmaya başladı, omuzlarım sanki bir ton ağırlığındaymış gibi hafifledi.

"İşemem lazım," diye bağırdım müziğin üzerine, arkamı döndüm ve Alison'ın cevabını beklemeden kulübün köşesine doğru daldım.

Her zaman olduğu gibi hat hiç bitmiyordu, bu yüzden duvara yaslandım ve yepyeni telefonumu çıkarıp bana kimin aldığını hatırlayarak kaşlarımı çattım. Yarın pişmanlık duyacağımı biliyordum ama bu benden daha güçlüydü. Parmaklarım kendi istekleriyle hareket etti, gönder tuşuna basmadan önce okumaya ara vermediler:

Umarım sahte barbie'nin tadı gökkuşağı ve tek boynuzlu at gibidir.

Yarım dakika bile sürmeden telefonum onun sesiyle çınlamaya başladı.

Cevap ver.

Liam: Üzgünüm, ne?

Şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi. Düzenli birine benziyor.

Liam: Her şey yolunda mı? Randevuda değil miydin?

Ben: Her şey mükemmel. Ben de denemeliyim.

Ben: İşe yarıyor mu?

Ne? Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Michelle'i

öptün. Onu da siktin mi? **Liam:** İçki mi içtin sen?

Ben: Belki. Sana ne bundan?

Liam: Seni almaya geliyorum.

Ben de geleceğim. Sadece seninle değil.

Liam: Eğer böyle devam edersen sana gelecek tek şey kışına bir şaplak olacak. Bu kadar.

Sıra bana geldi, ben de Liam'ın son mesajını görmezden gelerek telefonumu cebime koydum, işimi hallettim ve Jack'in bulunduğu bara yöneldim. Bir dakika boyunca onu izledim, filmlerdeki gibi şişeleri etrafa fırlatıyor, göz ucuyla beni yakalamadan önce bir içki servisi yapıyordu.

Yanıma geldiğinde gülümsedim, siyah gömleğinin altında dalgalı kaslar olduğunu anlamam için yeterli miktarda et görünüyordu.

"Bir rom daha?" Diye sordu, çoktan bir bardağa uzanmıştı.

"Tabii. Mola saat kaçta?" Normalde olduğumdan daha açık sözlü davranarak sordum. Ama Liam'ın Michelle'i öpeceği ya da belki de sikeceği düşüncesi beni daha önce hiç geçmediğim bir sınıra getirmişti.

"Şimdi bir tane alabilirim." Jack ne istediğimi çok iyi bilen bembeyaz bir gülümsemeyle bana baktı.

"Güzel. Belki biraz dans edebiliriz."

En yakınındaki iş arkadaşına seslendi ve benimle buluşmak için acele ederken mola vereceğini söyledi. Dans pistine doğru ilerlerken eli sırtımın alt kısmında duruyordu. Gergindim ama geri adım atacak kadar değil.

Akşamdan kalmalığı içkiyle tedavi edersin, belki ben de bu sert aşkı başka bir erkekle tedavi edebilirim. Erkekler bunu hep yapardı. Kadınlar neden farklı olmak zorundaydı ki?

Daha az kalabalık bir yerde durup Jack'e döndüm, o ellerini kalçalarımın koyarken benimkiler ensesinin hemen üzerindeki uzun saçlarına dalınca şeytanca gülümsedim. Alınlarımız birbirine değerken birbirimize attığımız bakışlar flörtözdü ve ihtiyacımız olan tüm konuşmayı yapıyordu.

Jack beni etrafında döndürdü, kıcımlı kasıklarına çekerken elleri vücudumda dolaştı ve ikimiz de sağır edici müziğin sesiyle sallandık. Bu yanıltıcı ama elimde değildi. Arkamda başka birinin olduğunu hayal ediyordum ve aniden dokunuşu daha da çekici hale geldi. Arkama uzandım ve başını daha yakına çektim, boynuma bir öpücük kondururken benimkini yana yatırdım. Dudakları yeterince büyüleyici değildi ama işimi görürdü.

Bana doldurduğu romdan büyük bir yudum daha aldım, düşüncelerimi biraz daha bastırmaya ve lanet olası anı yaşamaya çalıştım.

Konsantre olmak için gözlerimi kapattım ve çok geçmeden yüksek sesli müzik kesildi, yanıp sönen ışıklar söndü, etrafımdaki hareket durdu. *"Aferin kızım."*

Bu sözler zihnimi izinsiz işgal ettiğinde gözlerim hemen açıldı ve daha önce olduğum yerdeydim, Jack'in

Parmaklar derimin derinliklerine giriyordu, sonra birden kayboldular. Ne bir avuç içi, ne bir parmak, ne de bir nefes.

Ona doğru döndüm, ama onun yerine şimdi kesinlikle Jack olmayan bir adamın geniş sırtıyla karşı karşıyaydım, benden sadece bir inç uzakta duruyordu. Daha uzun. Daha iri. Daha seksi.

"Çek o lanet ellerini üstümden!" İçimden gelen o hırıltının vücudumun her yerine yayılmadan önce güneye, doğruca amıma gittiğini hissettim. Sıkma yeteneğine sahip olduğum her şeyi sıktım.

"Liam?" Onun burada ne işi vardı? Nerede olduğumu nereden biliyordu? Blöf yapıyor sanmıştım.

Jack duruşunu yeniden kazanmış, kaşları birbirine kenetlenmiş ve gözlerinde yakıcı bir ateşle bana doğru ilerliyordu.

"Doğru düşün, Jack. Aptalca bir şey yapma. Yürü. Lanet olsun. Uzaklara. Bu gece ölmek istemezsin."

Jack durdu, yüz hatlarını teslimiyet kaplamadan önce burnu alevlendi ve arkasını dönüp bara doğru gitti. Ağzım açık kaldı. Ne yapacağımı . Kafa karışıklığı, öfke, kızgınlık, bunların hepsi 'ne oluyor lan' şeklinde düzgün bir kurdele ile sarılmıştı.

"Az önce onu öldürmekle mi tehdit ettin?" Sesim tizdi, Liam'ın geniş omuzlarına dikkatle bakarken ve dönüp nihayet bana bakmasını beklerken öfkem bu tonda açıkça görülüyordu.

Sanki normal bir Cuma gecesı böyle bir şeymiş gibi omuz silkti ve benim söylediklerimi aynen bana iade etti: "Belki. Sana ne bundan?"

Liam'ın gözlerinin arkasında cehennem ateşı vardı, saçları dağınıktı ve ilk gün onda fark ettiğim o tehlikeli havayı veriyordu, rahat kotu ve tişörtü normal ofis kıyafetlerinin çok uzağındaydı ve uzun ve sert bir bakışla kendimi kötü, çok kötü bir karar vermeye hazır hissediyordum.

Çok güzeldi. Bu adamda beni sadece varlığıyla bile eriten şey neydi?

Başımı salladım, az önce olanlara odaklandım ve daha önce hissettiğim öfkeyi geri getirdim, "Ne oluyor Liam?"

"Bu senin randevun muydu?" Diye sordu ama bir cevap beklemiyordu. Bunu gözlerinden anlayabiliyordum.

"Bu seni hiç ."

"Sanmıyorum." Ses tonu pasif-agresifti ve yapabildiğini kanıtlamak için derimin altına nasıl olursa olsun kazımaya çalıştığını biliyordum. Gözleri ayaklarıma kaydı, yavaşça yukarı doğru tırmanırken her bir

Başı açıkta duran kalçalarım geldiğinde yana doğru eğildi. "Kimin için böyle giyindin?" diye değerlendirmesini bitirirken, dilinin dudaklarına gidip ıslaklığın izini sürmesini izledim.

"Tekrar söylüyorum, seni ilgilendirmez. Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin? Burada ne işin var?"

"Telefonuna bakmasaydın, seni almaya geleceğimi söylediğimi görürdün."

"Mesaim bitti *patron*. Benim özel hayatımdaki kuralları da sen belirleyemezsin."

Bana doğru yaklaşırken çenesi birkaç kez sıkıştı, "Seni öptü mü?" Orada öylece durdum, yüzümdeki boş ifadeyi korumaya zorlayarak tek kelime etmeden gözlerimi onunkilere diktim. "Öptü mü?" Liam, her zerresi sahiplenme hissi veren bir homurtuyla bastırdı.

"Hayır." Sadece kıptım.

"Yapmasını istedin mi?" Çenesindeki tiksintiden ve gözlerindeki cinayetten bu sözlerin çıkarken ne kadar kestiğini anladım ve bundan çok zevk alıyordum.

"Ya yaptıysam?" Liam'ın eli saçlarına gitti, tüm kasları öfkeyle pompalanırken parmakları koyu renk saç tellerinde tahribat yarattı ve göğsümden alaycı bir kahkaha çıkardı. "Kıskançlık sana hiç yakışmıyor," dedim basitçe, sözlerimin etkisiyle gözleri daha da sertleşti.

"Sana çok yakışıyor. Tam olarak nerede durduğumu bilmemi sağlıyor."

"Peki bu nerede, Bay Dornier?"

"Lanet olası bir sözün yanlış tarafında." Bana doğru tıslayarak karşılık verdi, yüzü artık dokunmadan benimkine olabildiğince yakındı.

"Sende kalsın ve senin olsun. Senden bunu yapmanı hiç istemedim." Onu yemliyordum, bu yolda yürümemem gerektiğini bildiğim halde ince ve tehlikeli bir çizgide , oysa şu anda tek istediğim parmaklarını tekrar boğazımda hissetmek, kulağımda onun müstehcen sözleri ve bacaklarımda onun sert sikini hissetmekti.

"Ne diyorsun Jamie?"

Buna kanmayacaktım. Onu benim yüzümden kıvranırken görmek vazgeçemeyeceğim kadar lezzetliydi. Daha fazlasını istiyordum. Bu sefer ilk onun kırılmasını istedim. Dişlerimi o yaraya o kadar çok batırmak istiyordum ki beni kemiklerinde hissedecekti.

"Yok bir şey. Sadece bu gece eğlenmeye çalışıyorum ve sen az önce eğlencemi kaçırdın. Babam buradan kilometrelerce uzakta ve sen o değilsin, o zaman burada ne işin var?"

"Sana mutlu yıllar diliyorum."

"Not edildi. Çok teşekkür ederim." Dik durup yüzüne bakarken dilimden kızgınlıkla birlikte alaycılık da dökülüyordu. "Şimdi, beni bekleyen biri var. İyi geceler Bay Dornier."

"Hiçbir yere gitmiyorsun." Liam onu dans pistinin ortasında bırakmak üzereyken bileğimden tuttu ve beni kulübün kenarına doğru sürükledi.

"Çek ellerini üzerimden." Çekip çekiştirdim, kurtulmaya çalıştım. Liam aniden durdu, bana doğru döndü ve ellerinden kurtulma telaşıyla ona çarptım, yüzümü ve avuç içimi sert göğsüne dayadım, içkimin geri kalanını üzerine dökmek için elimden geleni yaptım.

Tıpkı ilk seferinde olduğu gibi Liam bir kolunu belime doladı, beni sıkıca kendine çekti ama bu sefer bırakmayacağını tutuşundan hissedebiliyordum. Başımı kaldırıp hipnotik bakışlarıyla karşılaştım, o da bana bakarken tüm duvarlarım yumuşak kum yığınlarına dönüştü, sıcak nefesi yüzümü havalandırdı.

"Tanrım, çok güzelsin," diye fısıldadım, Liam'ın dudakları sinsî bir sırıtişla yukarı doğru çekildi. "Kahretsin! Bunu yüksek sesle mi söyledim?"

"Evet."

"Sözümü geri alıyorum." Bakışlarımı ayırdım, bardağımı devirdim ve içindekilerin tamamını yuttum, ağzımın kenarından tek bir damla kaçtı. Ağzıma götürüp yavaşça emmeden önce parmağımla silerek temizledim, gözlerim birden onunkilere takıldı ve bu küçük hareketin onu ne kadar rahatsız ettiğini gördüm.

Liam belimdeki kavrayışını sıkılaştırdı ve onu hissedebiliyordum, gerçekten hissedebiliyordum. Parmaklarının her biri etimin derinliklerine gömülürken bana karşı büyüyordu. Kontrolsüz ifadesini sildikten sonra başparmağımla ağzımdan çekti. Tüm yüzü bir anda cezaya susamış şehvete bir övgü gibiydi.

"Burada verdiğim sözü tutmaya çalışıyorum Jamie. Böyle davranmaya devam edersen bunu yapamam!" Liam öfkeden deliye dönmüştü ve yüzüme doğru bağııyordu. Belki ayık olsaydım ses tonundan irkilirdim ama değildim ve bu cezayı en az onun kadar ben de istiyordum. "Beni kışkırtma."

Ve böylece Liam beni serbest bıraktı. Bu hareketin soğukluğu içimdeki her parçanın kaynamasına neden oldu. Tekrar arkasını dönüyordu ama bunun yapmak istediği son şey olduğunu biliyordum. Yapmasını istediğim şey.

Ona da ne kadar sert davranabileceğimi fark ettiğimde dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamadım. Biraz sarhoş olmanın getirdiği çekingenlik, tehlike algısını da ortadan kaldırmıştı. Beynim ile edep arasındaki yaşam hattı çözülmüştü ve ben dalmaya fazlasıyla hazırdım.

"Onu buldum!" Ona doğru bağırdım.

"Ne?" Neden bahsettiğimi anlayamadan şaşkınlıkla arkasını döndü.

"Bana gerçekte nasıl yapıldığını gösterecek doğru adamı sana söylememi istemiştin, hatırladın mı? Seks..." Liam daha önce öfkeliyse bile, şimdi psikoz şeridine doğru keskin bir sol yaptı.

Sadece iki uzun ve sert adım atması yetti ve tekrar yüzüme baktı, alnındaki damarlar öfkeyle kabarmıştı: "ADAMI TANIMIYORSUN BİLE!"

Bu cesaretin nereden geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama ensesinin hemen dibinde saçından bir tutam yakaladım ve dikkatini çekmek için tutuşumu sıkılaştırdım, onu kendime doğru çektim, böylece kulağına ulaşır fısıldayabildim, "O değil. Sen."

Hasarı değerlendirmek ve yüz ifadesine bakmak için geri çekildim, sözlerime tepkisini görmek için sabırsızlanıyordum ama hiç tepki yoktu. Bunun yerine, beni tekrar kendine çekti ve dudaklarını kulağıma yerleştirdi, böylece duyulmak için sadece fısıldamak zorunda kaldı.

"Ne diyorsunuz Bayan Harden? Düzgün kelimelere ihtiyacım var. Boşlukları doldurmamı bekleyen yarım cümleler yok. Eğer bir şey istiyorsanız, ."

"Bana nasıl yapıldığını göster Liam. Tam olarak neyi kaçırdığımı göster." "Hâlâ yeterli değil."

Sertçe yutkundum, utangaçlığı ve mahcubiyeti bir kenara ittim, alkolün işini yapmasına ve beni saçma geleneklerden kurtarmasına izin verdim ve sonunda bir aydan fazla bir süredir arzuladığım şeyi söyledim, "İstiyorum... Beni becermeni istiyorum."

BÖLÜM 11

Liam

Hayatımı sikeyim!

Jamie sözleriyle beni tam ortadan ikiye ayırıyordu. Sözüm pamuk ipliğine bağlıydı ve o son zayıf ipi de kesmişti.

Kendimi doğru düşünmeye ve onun iyiliğini ön planda tutmaya zorluyordum, ama görünüşe göre, sadece onu öpmeyi ve onu sonsuza dek benim yapmayı düşünebilen bencil bir herifim.

Talebine düzgün bir cevap vermeden bardağı elinden aldım ve tezgâhın üzerine koydum. Bileğinden tuttum ve acil çıkışa yakın karanlık bir köşeye gelene kadar onu arkamdan kulübün arka tarafına doğru çektim.

Onu duvara doğru ittim ve kulağına fısıldamak üzere olduğum tek kaçış dışında ona hiçbir kaçış yolu bırakmadım. Geri çekilmek için sahip olduğu son fırsattı çünkü artık göremediğim yüksek bir yol uğruna kendimi tuttuğumu göremiyordum.

Bu ikilemin ironisi, ben ona bu sözleri geri alması için izin verirken onun bedenimle lanet duvar arasında sıkışıp kalması, sadistçe kendi kendine verilen bir acı gibiydi.

O kadar yakındı ki, almak için o kadar olgunlaşmıştı ki, kokusunda o kadar günahkârdı ki neredeyse tadını alabiliyordum, yine de onu serbest bırakmaktan basit bir baş sallama uzaktaydım.

"Benimle oyun oynama Jamie. Böyle şeyler söyleyip de harekete geçmememi bekleyebileceğin bir durumda değilim." Vücudunun sıcaklığının yüzüne yükseldiğini ve şiddetle gözlerine yerleştiğini görebiliyordum.

"Güzel. Çünkü bekliyorum ve bir bayanı bekletmemelisin." Bakışlarında zerre kadar soru yoktu. Bakışlarımı tutarken ve ölümümü dile getirirken hiçbir belirsizlik yoktu.

O bunu istiyor. Beni istiyor.

Onu serbest bırakmadan önce göğsümde yırtıcı bir gümbürtü vardı. Jamie'nin yanında olduğum her an Liam'ı dayanılmaz bir teslimiyetle evcilleştiriyordum. Dudaklarım eşsiz bir açlıkla onun dudaklarına yerleşti, yüzünü ellerimin arasında tutarken dilim her santimetresinin tadını çıkarmak için hemen dudaklarını araladı. Belki de bu demir pençenin içinde kaçamazdı. Belki benim elimdeyken gidemezdi. Belki de kollarımda sonunda benim olacaktı.

Bu dudaklar.

Ona acımadan tecavüz ediyordum, çünkü ben tam olarak buydum. Ruhu uzun zaman önce şeytana satılmış acımasız bir hıyar. Ya şimdi? O anlaşmanın hakkını veriyor, önümde bir meleği parlatıyor ve en vahşi kurbanları talep ediyordu. Daha önce bir seçenek varsa bile, şu anda göremiyordum.

Tadı rom ve kalp kırıklığı gibiydi. Tehdit ve teselli. Suçluluk ve kiraz ruju.

Kalçamı bacaklarının arasına soktum, ellerim kışını daha da içime iterken amına bastırdım. O tatlı amcığını bana doğru sürmesini sağladım, ağzıma bıraktığı nefes nefese iniltinin tadını çıkardım.

"Devam edin, Bayan Harden. Bu kulüpten ayrılmadan önce benim için geleceksin."

Jamie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, başı bir o yana bir bu yana döndü, önümüzdeki kalabalığı izliyordu ve ben ne düşündüğünü çok iyi biliyordum. Çenesini kavradım, onu tekrar bana bakmaya zorladım, bacağım ona daha fazla baskı yaparken diğer elim kışını daha sert sıktı.

"İnsanlar için endişelenme. Bana odaklan. Kimse bilmeyecek." Sözlerim karşısında sertçe yutkundu, hâlâ ikna olmamıştı.

O seksi dudaklarına morartıcı bir öpücük daha kondurdum ve etkili olması için poposunu daha sert ısırdım. Onun içinde o kadar kaybolmuştum ki bu kulübün ortasında onu yiyebilirdim, böylece bu lanet yerdeki herkes onun kime ait olduğunu bilirdi.

Elini tuttum ve kasıklarımda gezdirdim, "Bana yaptığın şey bu. Bunu hissedebiliyor musun? Senin için ne kadar sert olduğumu?"

Jamie başını salladı, yanakları kızarmıştı ama artık kelimelere ihtiyacım olduğunu biliyor olmalıydı.

"Baş sallamalarınızı duyamıyorum Bayan Harden. Düzgün kelimelere ihtiyacım var," diye fısıldadım kulağına, boynunun hassas derisini öpmeden önce, kalbimin içeriğine göre ısırdım ve yaladım.

"Evet. Hissediyorum," diye cevap verdi, daha iyi erişebilmem için boynunu uzatırken sesi gırtlaktan geliyordu ve kararsızdı.

"Bana bunu ne kadar çok istediğini göster." Boynunu ısırđım, kalçamı amına doğru daha da bastırdım, "Bacağıma bin ve benim için gel. Ondan sonra seni eve götüreceğim ve tam olarak neyi göstereceğim. Benim sert sikimin de seni ne kadar istediğini."

Gözlerine bakmak için geri çekildim, dudağı dişlerinin arasına öyle sıkı sıkışmıştı ki her an kanayabileceğine yemin edebilirdim. Dudaklarımı tekrar dudaklarına koymadan önce başparmağımla çekip çıkardım, öyle derin bir öpücüktü ki ruhunun tadını alabiliyordum.

Bacağı on karşı sallandı ve çok geçmeden bana kendi başına binmeye başladı, ellerim artık ulaşabildiğim her santimini özgürce hissediyordu.

"İşte bu, Bayan Harden, kovalayın." Kulağına homurdandım, başı duvara yaslandı. Onun görüntüsü saf Cennet'ti ve neden olmak üzere olduğum enkaz için Cehennem'de yanacaktım.

Onu neye mahkûm etmek üzere olduğumu düşününce ona olan hakimiyetim gevşedi, kalçam bir santim geri çekildi, vicdanım beni şehvetin neden olduğu trans halinden bir saniyeliğine çıkardı.

"Hayır, lütfen. Yaklaştım," diye inledi Jamie, sözleri beni tam da onu tamamen kendime isteyen o egoist yanımdan vuruyordu. Sonuçlarını siktir et.

Onu kendime doğru çektim, parmaklarım etine battı, ağzım dilimle onunkini becerdi, bacağı cezalandırıcı ve acımasızdı. Ağzından geri çekilmeden önce onu bu şekilde kenara çektim, böylece parçalanmasını izleyebilecektim.

Da Vinci, Botticelli, Klimt, tüm o şerefsizler sanat ve mükemmellik hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. İşte buydu. Jamie Harden kollarımda çözülüyordu. Gözlerimi ondan alamıyordum, yükselişinin her saniyesini izliyordum.

"İşte bu . İyi bir kız gibi benim için gel."

Sanki onun azgın ateşine son benzini dökmüştüm. Gözleri olabildiğince sıkı kapanmadan önce ağzı serbest bırakılmak için sessiz bir yalvarışla açıldı, vücudu nihai zevkten önceki o son anda hareketsiz kaldı.

Kalçamı tekrar klitorisine sürttüm, düşüşünü izlemeden önce onu o lezzetli kenara itmek için gereken son hareketti. Yüzündeki mutluluk ifadesi, kendi boşalmamı arzulamam için yeterliydi. Ama beklemem gerekiyordu. Onun içinde olmak bu onuru ve daha fazlasını kazandırdı.

Jamie sert bir şekilde boşaldı, tırnakları sırtımda ve kolumda tatlı delikler açarken daha fazla dayanamayana kadar bana sıkıca tutundu. Dizlerinin bağı çözüldü ve o sansasyonel düşüşten sonra onu tutma zevkini bana tattırdı.

Gözlerimin içine baktı, gözlerinde içimdeki bir şeyi parçalayan bir gerçek vardı. Sahip olmadığımı düşündüğüm bir şey.

"Kahretsin, çok güzelsin," diye mırıldandım, yüzünden bir tutam saçı çekerken. "Şimdi gidip seni mahvedelim."

Elini tuttum ve onu kulüpten dışarı çıkardım, Carl'ın bizi almasını bekliyordum.

Burada savunmasızdım. Kulübün karanlığı ve kulakları sağır eden müziği garip bir mahremiyet hissi verirken, burada açık havada, sokak lambasının ışığında Jamie tüm zarıflığı ve utangaçlığıyla parlıyordu.

Onu kendime çektim, gerçekten istediği şeyin bu olup olmadığını bir kez daha teyit ederken vücudu benimkine çarptı. "Hala geri çekilebilirsin."

"İstemiyorum." Sesi kararlıydı ve arkasındaki kararlılık onu daha da çok istememe neden oldu.

Yüzünü ellerimin arasına alarak dudaklarına o aç öpücüklerden bir tane daha kondurdum, ancak bu sefer, tutkulu başlangıcına rağmen, göğsümün içindeki taşı çekiştiren bir şeye doğru keskin bir sola döndü.

Tuhaf bir duyguydu, içimde beni yakan ve cayır cayır yakan yeni bir girdap. Geri çekildim, onun da hissedip hissetmediğini anlamak için gözlerinin içine baktım. Nasıl anlayabilirdim ki?

Jamie başını yavaşça yanımda duran siyah SUV'ye çevirerek değerlendirmemi ve o anı kesti. Carl ve onun kusursuz zamanlaması.

Onun için kapıyı açtım, içeri doğru ilerleyişini izledim, elbisesi kalçalarına kadar uzanıyor ve kasıklarına şimşek gibi çarpan bir jartiyeri ortaya çıkarıyordu. Lanet olsun, hayatım boyunca hiç bu kadar sertleşmemiştim.

Peşinden içeri girdim ve Carl'dan bizi daireme bırakmasını isteyerek Jamie'ye net bir "davran" dedim. Bu küçük alanda o ateşi serbest bırakırsa kendimi tutamazdım ve onu bir arabanın arka koltuğunda, Carl ön koltuktayken becermek, bunu yapmanın yolu gibi görünmüyordu.

Bir ömür boyu sürecekmış gibi görünen hızlı bir yolculuktu. Jamie'nin deneyimsiz olduğu, otuz saniye kuralına güvenirse neredeyse bakire olduğu düşüncesi, onu izlerken aklımda fazladan mevcuttu. O

Pencereden dışarı bakıyordu, parmakları benimkilerle iç içe geçmiş, deri koltuğa yaslanmıştı.

Bu kız tam bir bela.

Bu duyguyu bastırmam gerekiyordu. Bunu en başta olması gereken şeye dönüştürmeliydim. Sadece seks. Seks.

Dikkatini çekmek için elini çekiştirdim, fısıldamak için eğildim, "Seni öyle bir boşaltacağım ki, kendi adını bile hatırlamayacaksın. Ama benimkini? Benimki her santimine damgalanmış olacak." Yanaklarının kızardığını, gözlerinin beni öpme isteğiyle parladığını izledim.

Bunun yerine dudakları sessiz bir uyarıyla kıpırdadı ve sözlerimi bana geri fırlattı: "Terbiyeli ol."

Sertleşmiş sikim pantolonuma doğru gerildi. Onu duvara dayadığımdan beri onu görmek ve olacakları düşünmek beni amansız bir şekilde zorluyordu.

Jamie'nin gözleri kasıklarına kaydı, pantolonumdaki şişkinliği gördükçe göğsü daha hızlı inip kalkıyordu.

Patlamak üzereydim. Neyse ki binamın önünde duruyorduk. Jamie'nin elini tutarak onu arabadan çıkardım, Carl'a teşekkür ettikten sonra kapıyı olması gerekenden daha sert bir şekilde çarparak uzaklaşmasını izledim.

Aramızdaki boşluğu kapattım, onu tüketmeyi amaçlayan bir öpücükle tüm o bastırılmış gerilimi dışarı çıkardım, ama yine de, sahip olduğu lanet olası peri tozu her neyse bana döndü. Kendimi onun tarafından yakılırken buldum, onu her öptüğümde tadından daha fazlasını arzuluyordum. Ondan istemem gerekenden daha fazlasını arzuluyordum.

Şeytan gerçekten de zalim bir . Onun sonu olacağımı bile bile, daha da günahkâr bir kişiliğe sahip günahkâr bir pakette nihai ahlaksızlığımı önümde sallıyordu.

İki elimle kıcını kavradım, ereksiyonumu ona doğru bastırdım, etrafımızdaki dünyayı ve onların meraklı gözlerini siktir ettim. Sadece bir geceliğine bile olsa, suçluluk duygusunu ortadan kaldıran güven verici sözlerini duymaya ihtiyacım vardı.

"Beni istediğinizi söyleyin, Bayan Harden." Sesim alçak tonda bir komuttu, vücudu çarpmanın etkisiyle titriyordu.

"Seni istiyorum," diye fısıltıyla nefes verdi.

"Hayır. *Beni* istediğini söyle." Etkili olması için kıcını biraz daha sıkı tutarak açıklığa kavuşturdum.

"Seni istiyorum *Liam*." Adım dudaklarından yutmak için sabırsızlandığım bir lezzet gibi döküldü. Tekrar tekrar duymak istedim. Fısıldayarak. Çığlık çığlığa. Dünyanın dört bir yanına haykırmak.

Asansörle onuncu kata çıkarken ellerim kendi iradesine sahipti ve onun her santimetresinde dolaşıyordu.

"Asansörlere karşı *bir şeyler* geliştireceğim hiç aklıma gelmezdi," diye fısıldadım dudaklarına karşı, ağzına yaptığım saldırıyı bir saniyeliğine durdurdum. Kapılar kapanır kapanmaz gerilmişti ve ben de bir düzen yakalamaya başlamıştım. Sorun bende miydi yoksa dar alanda mı?

Rahatlamasını ya da en azından başka bir nedenle gerilmesini istiyordum, bu yüzden elini tekrar sikime bastırdım, bu hissin onu bize geri çekeceğini umuyordum.

"Hepsi senin için. İyi bir kız gibi kabul edecek misin?" "Evet," diye inledi, "Daha gelmedik mi?"

Sanki sıradaymışız gibi asansör açıldı ve ikimiz de doğruca benim kapıma yöneldik.

İşte bu kadar. Sonunda cenneti tadacaktım.

Kapıyı açtım, içeri girmesi için uzattım, sonra arkamdan , Jamie'nin çantası ve ceketini şimdi yerleri süslüyordu. O da en az benim kadar istekliydi. Kıyafetlerini çıkarmak, tatlı amının tadına bakmak ve daha fazla dayanamayana kadar tekrar tekrar çözülmesini izlemek için sabırsızlanıyordum.

Bekaretini alan o bencil herifin yapması gereken de buydu. Önce bayanlar.

Anahtarımı giriş masasının üzerine fırlattım, sefil bir şekilde ıskaladım ama umursamadım ve ona katılmadan önce sesi duydum. "NE BE!"

Jamie'nin sesi yüksek, gergin ve öfkeliydi.

Ona ulaşmak için birkaç adım attım ama o yine bana doğru dönmüş, kapıya doğru yürüyordu. Jamie yanımdan hışımla geçti, her gözeneğinden öfke fişkırıyordu.

"Bunu seninle yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğüme inanamıyorum."

Arkasından sarışının parıltısı gelene kadar anlamamıştım. Michelle lanet olası oturma odamın ortasında çırılçıplak duruyordu.

Siktir, siktir, siktir.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun bilmiyorum ama ben dönene kadar burada olmasan iyi edersin." Hışımla çıkmadan hemen önce onu azarladım.

Jamie'den sonra kapı.

Ama kaldırıma çıktığım anda gitmişti. İçimdeki burkulma ve göğsümdeki öfke dışında ondan hiçbir iz yoktu.

Jamie

Çok uzun zaman önce olmayan bir gün sonunda kaybedecek başka bir şeyim olmadığını fark ettim. Düştüğüm dipten daha aşağısı yoktu.

Yanılmışım.

Bu benim yeni dibe vuruşumdu ve hâlâ kaybedecek bir şeyim *vardı*.

Son itibarımı.

Gözlerimi yakan yaşları tuttum, güvenli olana kadar tek bir damlanın bile düşmesine izin vermedim. Peki ya gökyüzü? Dilediğim gibi aşağı iniyordu.

Liam'ın oturma odasının ortasında çırılçıplak duran Michelle'in görüntüsü eve dönerken yol boyunca aklımdan çıkmadı. Yine de altyazısı yoktu. Eve dönene kadar hiçbir kelimenin ya da düşüncenin bu görüntüye eşlik etmesine izin veremezdim.

Bunun yerine, ışıkların bir bulanıklık içinde geçip gitmesini izledim, camdaki iki damla yarışı bir anlığına dikkatimi dağıtarak daha az karanlık bir yere götürdü. Neyse ki, Uber şoförü kendi halindeydi, gereksiz konuşmalar yapmıyordu, yoksa denediyse de ben fark etmemiştim.

Dairemin yanındaki çamaşırhaneyi görür görmez kalbim hızlandı. Kaçınılmaz sonun her an gelebileceğini biliyordum.

Kalbim haklıydı.

Gözyaşlarım serbest kalıp hızla akmaya başlamadan önce giriş merdivenlerinin başına bile gelememişim. Ağlarken bir elimle kendimi cam kapıya dayadım, hıçkırıklar omuzlarımı şiddetle sarsıyordu.

Aynı anda bir mide bulantısı dalgası beni vurdu, her yeni hıçkırık daha da kötüleştirdi. Daireme kadar koştum. Midemin dönmeyeceğine güvenemiyordum. Bunun beni nasıl bu kadar etkilediği beni aşırıyordu. Bu sadece bir , sadece seks. Değil mi?

Ayrıcalık sözü yoktu, hiçbir şey için söz yoktu. Liam hiçbir şekilde benim değildi. Onun üzerinde hiçbir hakkım yoktu. Öyleyse neden bana ihanet etmiş gibi hissediyordum?

Liam'a duyduğum şey - buna bir isim ya da tanım vermeyi reddediyordum - düşündüğümde daha kötüydü. İncinmişim ve aramızda henüz hiçbir şey olmamıştı. Aşmamam gereken bir çizgi vardı ama artık onu göremiyordum bile.

Evime daldım, doğruca banyoya gittim ve midemi tuvalete boşalttım. Çok fazla alkol ve çok fazla duygunun karışımı beni rahatlatmadan kusmama neden oldu.

Saçmalıyorsun! Liam gibi bir adamın senin gibi biriyle birlikte olacağını nasıl düşünebilirsin? Sen değersizsin. Tek gecelik anlamsız bir ilişki için bile yeterince iyi değilsin.

Bu sözlerin nereden geldiğini biliyordum ve her birini iliklerime kadar hissetmekten ve onlara sarsılmaz bir gerçek gibi inanmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Bugün .

Babam haklıydı. İstedğim kadar gizlemeye çalışabilirdim ama er ya da geç gerçek ortaya çıkacak ve Liam beni gerçekte olduğum gibi görecek. Değersiz bir sahtekâr.

Bunu fark ettiğimde daha çok ağladım. Buna karşı uzun ve zorlu bir mücadele vermişim ama artık kılıcımı tutamıyordum.

Birden bir el saçlarımı tuttu, kokusu duyularıma bir ton tuğla gibi çarptı ve beni daha da sertleştirdi.

Görünüşe göre aşağılanma bitmemişti.

"Lütfen git," dedim, sesim zayıf ve boğuk, görüşüm gözyaşları ve parçalanmış yanılısamalar yüzünden bulanıktı.

"Hayır." Basitçe cevap verdi, sıcak eli sırtıma yerleşti ve rahatlatıcı daireler çizerek ovdu. O kadar iyi hissettirdi ki, açık bir yaranın üzerindeki zımpara kağıdı gibi hissettirdi.

Kahretsin, tamamen zarar görmüştüm.

Onunla yüzleşmeye hazır hissetmeden önce kendimi toparlamak için zaman harcadım. En azından birinin hissedebileceği kadar hazır.

"Lütfen beni yalnız bırakın," diye yalvardım sonunda ayağa kalkarken.

"Gitmiyorum Jamie. Şu anda yalnız kalmaman gerektiğini düşünüyorum." "Şu *seninle* olmamalıyım," diye tersledim, yanından geçip gittim.

girişe doğru.

Ön kapıyı açık tuttum, bir elimle gitmesini işaret ettim, Liam'ın orada öylece durup halime bakmasını izledim. Gözyaşlarım dinmemiş, hareketlerimi olmasını istediğimden daha zayıf hale getirmişti.

Liam yavaşça kapıya doğru yürüdü ve ben de en azından istediğimi yapacak kadar yürekli olduğunu düşündüm. Ama hayır.

Ellerini kapının üzerine koydu ve kapıyı kapattı, anahtarı kilitlemek için defalarca çevirdi. "Seni bırakmıyorum. Git uzan, sana çay yapıp getireceğim."

Gözlerimi sıkıca kapattım, kapalı olmalarına rağmen gözyaşlarım akmaya devam ediyordu, başım bir döngü halinde titriyordu.

"Şu anda seninle burada olmaktansa tek başıma çok daha iyi olurum. Lütfen, sadece bu seferlik, istediğimi yap." Gözyaşlarımı tutmak için elimden geleni yaptım ve muhteşem bir şekilde başarısız oldum. Yüzümü ellerimle kapattım, hıçkırıklar zarafetsizce geri döndü.

Neden bana musallat oluyordu? Beni utancımın baş başa bırakamaz mıydı? Beni zaten yeterince küçük düşürmüştü.

"Liam, lütfen. Sana yalvarıyorum... beni yalnız bırak," diye hıçkırdım, sesim kesinlikle hissetmemem gereken bir duyguyla doluydu, "Bugün, yarın ve ondan sonraki her gün."

"Sen kendini daha iyi hissedene ve en azından kendimi açıklamaya çalışana kadar gitmiyorum."

Cümlelerin ortasında oflayıp puflayarak odama doğru döndüm, içimde onunla savaşmaya devam edecek gücü bulamıyordum. Tükenmiştim.

Yatak odamın kapısını kapatmamın bir faydası yoktu, ya kapıyı kıracaktı ya da açmam için beni ikna edecekti. Ya da belki de ben açılmasını istedim.

Tamamen. Berbat. Yukarı.

Yatağıma tırmandım, yorganı geri çekme zahmetine girmeden bir topun içine kıvrıldım ve içine girdiğim şeyin hangi senaryoda iyi olduğunu hayal etmeye çalıştım.

Kahretsin, güçsüzdüm.

Çok geçmeden Liam çay bardağını komodinin üzerine koydu ve yatağın kenarına oturdu.

Sanki bir şey biliyormuş gibi, "Bu midenizi rahatlatır," dedi. Kendimi hasta hissetmemin sadece ayırt edilemeyen bir kısmının bir fincan çayla iyileştirilebileceğini anlamadı. Asıl onarılması gereken şey daha kuzeydeydi ve kabul etmek istemediğim kadar çok parçaya ayrılmıştı.

Ondan nasıl bu hoşlanabilirdim? Hâlâ neredeyse bir yabancıydı ve yine de bu duyguların ağırlığı karşısında hiçbir şey ifade etmiyordu.

Yastığa doğru birkaç kez nefes aldım, kendimi dengeledim ve sonunda gözyaşlarımı durdurmayı başardım.

"Orada olduğunu bilmiyordum. Onu ben davet etmedim." Liam'ın sesi zihnindeki fırtınaya kıyasla sakindi.

"Bana herhangi bir açıklama borçlu değilsin," dedim toplayabildiğim en düz sesle.

"Tabii ki biliyorum. Gerçekten de seninle oraya gelirken evimde *çıplak* birini bekleteceğimi mi düşünüyorsun? Ne kadar hasta olduğumu düşünüyorsun?"

"Ve yine de oradaydı. Sadece bu gece için bir seks arkadaşı bulman gerekiyordu."

"Bu gerçekten daha uzak olamazdı."

"Önemli değil. Gördüğünüz gibi şimdiden daha iyi hissediyorum. Gidebilirsin." Tüm duygularımı bastırarak yalan söyledim ve sonunda pes edip beni yalnız bırakacağını umdum. Liam bir santim bile kıpırdamadı.

"Ofiste bir anahtar bulunduruyorum. İçeri bu şekilde girmiş olmalı." Sanki aklımı kurcalayan soruyu ben sormuşum gibi açıkladı.

"Umurumda değil." Yalan söyledim.

"Kesinlikle istiyorsun, Jamie. Ve eğer yapmazsan cidden hayal kırıklığına uğrarım." Bu da ne demek oluyor? "Ama gerçekte üzülmen için bir neden yok."

"Elbette." Sesim asidikti, ifadesinin yarattığı şaşkınlık maskesini düşürmüştü, "Kesinlikle haklısın. Neredeyse kendime bir sebep bulacaktım ama teknik olarak sebebim yok." Gözyaşlarım yine gözlerimi yaktı ama beni bir daha o şekilde görmesine izin verecek olsaydım lanet olsun.

Onu suçlamamalıydım, çünkü ustalıkla belirttiği gibi, yanlış bir şey yapmamıştı.

"Sözlerimi çarpıtma. Bunu kastetmediğimi gayet iyi biliyorsun."

Bunu bir cevapla onurlandırmadım. Kafamı toparlamam gerekiyordu ve o benden neredeyse bir metre uzakta otururken bu imkânsız bir görevdi. Bu yüzden ürkütücü bir sessizliğe gömüldüm, boşluğa bakıyordum.

"JAMIE!" Liam, kendisine ağır gelmeye başladıktan sonra neredeyse homurdandı, "Lütfen benimle konuşur musun?"

Kızmaya hakkı yoktu. Beş sefil dakika boyunca kendimi toparlamak için tüm gücümü kullanmıştım ama artık yapamıyordum. Ayağa fırladım, yatağın üzerine oturdum ve yüzümü ona döndüm. İçimi dökeceksem gözlerinin içine bakmam gerekiyordu.

"Ne söylememi istiyorsun? Ne duymak istiyorsun, Liam? Ne? İçimin kırık olduğunu söylememi mi istiyorsun? Öyle değil mi?"

Belli mi? Asansördeki o günden beri yeniden bir şeyler olmasını dört gözle beklediğimi mi? Bilmek istediğin bu mu? Seni aklımdan çıkaramadığımı ve ofisinde Michelle'i öptüğünü gördüğümde içimden öldüğümü mü? Ve şimdi aramızda bir şey olmak üzereyken sihirli bir şekilde dairende beliriyor. ÇIPLAK! Elinde lanet bir anahtarla." Boyun eğmeden önce bağırdım. "Lanet olası bir anahtarı var, Liam. Bu daha mı iyi? Bu kadar berbat durumda olduğumu ve daha önce hiç görmediğim bir ilgiyi arzuladığımı bildiğim halde bir ay önce tanıştığım birine kapılmam mı? Ve patronum, işleri daha da kötüleştiriyor!" Bir dakikalığına sustum, sesim fısıltının biraz üstüne çıktı. "Ve yine de, tamamen haklısın. Sana ya da bir başkasına kızmak için hiçbir nedenim yok. Hiçbir nedenim yok. Hem de hiç. Mutlu musun?"

Derin nefes alarak bir dakika durakladım. "Artık gidebilir misin?"

Onun ağırlığı olmadan şiltenin hafıflediğini hissettim ama çok geçmeden tekrar alçaldı, tam arkamdaydı, Liam'ın kolları beni hem Cennet hem de Cehennem gibi hissettiren bir sarılmaya zorladı. Önce ona karşı koydum, Liam'ın tutuşu beni orada tutmak için daha da şiddetlendi.

Sonunda pes ettim, beni daha sıkı tutarken hıçkırıklar beni sarsıyordu. Böyle hissetmeye hakkım yoktu. Ona karşı böyle hisler beslememeliydim. Hiçbir şey hissetmemeliydim. Ama mantık, basitçe ne olduğu konusunda hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ve şimdi biliyordu.

Beni tekrar sakinleştirdi, etrafımızdaki boşluğu farklı, daha rahat bir sessizlik doldurdu.

Liam uyuduğumu sanmış olmalı. İtirafının ardındaki anlamı bilmiyordum. Sesi alçaktı, acılıydı ve saçlarıma doğru fısıldıyordu. "Seni ne kadar hak etmediğimi bilemezsin."

BÖLÜM 12

Jamie

Sabah, berraklığı içinde nazik değildi. Hiç dün geceki kadar tek kullanımlık hissetmemiştim.

Uyandığımda yalnız olduğumu biliyordum. Arkamda Liam'ın yattığı yer hâlâ sıcaktı ve onun gibi kokuyordu. Kendimle sessizce oynadığım kumardan daha uzun süre kalmıştı.

Yine de tek kelime etmeden gitti. Eğer dün gece benimle yüzleşmeden sıvışacağını bilseydi, sorduğumda bana bu nezaketi gösterebilirdi.

"Seni ne kadar hak etmediğimi bilmiyorsun." sözleri beynime bir balyoz gibi indi. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dün gece olanlar için suçunu mu itiraf ediyordu?

Michelle'in orada olduğunu bilmediğini söylerken dürüst görünüyordu ve ona inanmayı çok istiyordum çünkü inanmamam gerekse de onu affetmek, makul bir açıklama bulmak ve kaldığımız yerden devam etmek istiyordum.

Nedense bunların hiçbirinin olmayacağını hissediyordum.

Telefonumu elime aldım, safça Liam'dan bir mesaj olmasını diledim ama Alison'ın dün gece aceleyle ona gönderdiğim ve dışarı çıkacağımı söylediğim mesaja verdiği cevaptan başka bir şey yoktu.

İtiraf etmek beni öldürse de midem bulandı ve kalbim biraz acıdı. Bir yanım Liam'ın ona olan hislerimi itiraf ettikten sonra kaçmasını beklerken, diğer yanım onun da benzer şeyler hissettiğini ve benim ilk adımımın onu da cesaretlendireceğini umuyordu.

Pazar akşamı, umutlarımın o köprüde öleceği açıktı.

Hafta sonunu avantaja çevirmiş, yarısını hüzünlenmek, diğer yarısını da kendimi toparlamak için kullanmıştım. Pazartesi günü dağınık olmama izin veremezdim. Zaten yeterince kötüydü.

Pazartesi sabahı istediğimden daha çabuk geldi ve egom ve kalbim hala yaralıydı.

Bunu sahte bir gülümsemenin ve koyu halkaları ve şiş gözleri gizleme görevini yerine getiren bir ton makyajın altına sakladım. Ruhum için böyle bir çare yoktu.

Bana göre sadece iki seçeneğim vardı: ya ata binecektim ya da o lanet attan inecektim. Bugün Liam'la olan etkileşimime dayanarak bu kararı verecektim. Sadece kolay bir sikiş olup olmadığını ya da daha fazlası için yer olup olmadığını bilmek zorundaydım. Ne de olsa Michelle, Liam'ın dairesinde çırılçıplak duruyordu, gecesini bitirmek için kesin bir sikişti ve yine de geceyi benimle geçirdi, tamamen giyinikti, olanlardan sonra pantolonumun içine girmeye çalışmadı.

Teşvik edici bir unsur olarak işe yarayacağını umarak göz alıcı bir şeyler giydim ve bu son mantık çerçevesinde mümkün olduğunca kendimden emin bir şekilde AD'ye girdim. Michelle'in bakışları arasında bana yöneltilen hançerleri görmezden gelerek masama normalden daha erken yerleştim.

Her ne kadar kendime biraz olsun güvenim olduğunu söylesem de, Liam'la bu konuşmayı başlatmaya hala cesaret edemiyordum, bu yüzden onun bana gelmesini bekledim.

Onu çalışırken izledim ve diğer günlerin aksine, gözlerini bir kez bile üzerimde hissetmedim. Öğle yemeği vakti geldiğinde, egom hala sahip olduğum umutlarla birlikte paramparça . Ne bir kelime, ne bir bakış, ne de bir işaret. Hiçbir şey yoktu. Sanki birbirimizi hiç tanıımıyormuşuz gibiydi.

Sonunda, öğle yemeği için Alison'la buluşmaya gitmeden hemen önce, *Verten* binasının 3D modelini incelerken arkamdan yaklaştı.

"Jamie, zemin katın kat planının çıktısını almanı istiyorum. Öğle yemeğine çıkmadan önce masama bırak." Liam'ın sesi soğuktu, içinde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi kesin bir emir vermişti. "Bu arada yarın saat tam 10'da DOB'da bir toplantımız var. Belki benimle orada buluşursun."

Dönüp ona bakarken içim içimi yedi. Her zamanki gibi yakışıklı ve çekiciydi ama yüzünde ne pişmanlık, ne ateşli bir bakış, ne sempati ne de sıcaklık vardı. Taş gibi soğuk gözler ve boş bir ifade.

Kahretsin, babama benziyordu!

"Elbette, Patron," diye kısa bir cevap verdim, hayal kırıklığım kendimi tutmak için elimden geleni yapmama rağmen bu kelimelere damlıyordu.

Her zaman yaptığı gibi hemen geçiştirse bile en azından bir tepki görmeyi bekliyordum ama boş bir poker suratından başka bir şey yoktu.

Bugün sanki onunla ilk tanıştığımda dörtnala koştuğu o yüksek attan inmiş gibi farklı bir havası vardı. O yeşil havuzların ardında gizlenen tehlike de oradaydı. Belki de ses tonundan ya da bugün kalıcı bir demirbaş gibi taktığı kaşlarını çatmasından kaynaklanıyordu.

Liam başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde dönüp gitti ve ben orada öylece durup onun uzaklaşmasını izledim, gözlerim attığı her adıma yapışmış, içimde mesafenin büyüdüğünü hissediyordum.

Etrafımız insanlarla çevrili, herkesin önünde bu konuya değinmesi mümkün değil.

Moralimi yüksek tutmaya çalıştım, bahaneler buldum ve sonunda kararımı vermeden önce gün sonuna kadar bekledim. Yine de, günün geri kalanı geçti ve Liam hiç umursamıyor gibiydi, bu yüzden herkes gidene kadar kaldım ve kendimi Liam'ın AD çalışanlarla doluyken benimle konuşamayacağına ikna ettim.

İhtiyacım olan tüm cesareti içime çekerek masamdan kalktım, eşyalarımı topladım ve Liam'ın ofisine doğru yürüdüm. Başı, benim varlığımdan tamamen habersiz, uğraştığı bazı evrak işlerine takılmıştı. "Saat yediyi geçti, ben eve gidiyorum. Başka bir şeye ihtiyacın var mı? gitmeden önce?" Ona son bir şans vermeye çalıştım.

"Hayır. Gidebilirsin." Aynı mesafeli sesle cevap verdi, gözleri benimkilere dikilmek için hiç kalkmadı.

"Gerçekten mi? Bana söyleyecek hiçbir şeyin yok mu? şey mi?"

Liam yavaşça başını kaldırdı, bana bakarken yüz hatlarını kızgınlık gibi görünen bir perde kapladı.

"Hiçbir şey."

"Tamam o zaman. Sanırım yarın görüşürüz." Benim sesim de değişmişti. Liam cevap vermedi, o lanet olası kâğıtlarla meşguldü ve orada bir dakika fazla durduğum için kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu, gitmeden önce aptallığımı topladım.

Ne düşünüyordum ki?

Bana karşı bir şey hissetmiyordu. Ben sadece gerçekleşmeyen kolay bir sikiştim ve artık mücadele etmeye değmiyordum.

Ne olacağını düşünmüştün ki? Ne mi? Sana deli gibi aşık olacağını mı? Bu asla olmayacak! Yeterince iyi değilsin ve asla da olamayacaksın. O bir Dornier, Tanrı aşkına, ve sen bir hiçsin!

Eve dönerken yol boyunca kendi kendime söylenip durdum, tamamen yıkılmıştım ve evimin güvenli ortamına girer girmez gözyaşları içinde koltuğuma yığıldım. Son bir ay içinde bir yerlerde Liam'a kendimi küçük, değersiz ve istenmeyen biri gibi hissettirme gücünü vermiştim. Hayatımda sadece bir kişinin yapabileceği bir şeydi bu. O da babamdı.

Aşık olmayı çoktan geçmiştim. Liam kalbimi avucunun içine almıştı ve hiç acımadan onu sıkarak un ufak etti. Daha da kötüsü, ne yaptığını çok iyi biliyordu ama yine de o bunu yaparken gözlerinde hiçbir duygu görememişim. O gece, kendimi tamamen sönmüş hissederek kanepeye kıvrılıp uyuyana kadar ağladım.

Böyle hissetmek istemiyordum. Bu duygulara karşı mücadele ediyor, onları güçlü bir pozisyonda bulunan aşırı çekici bir adama karşı şiddetli bir karasevda vakası olarak geçiştiriyordum. Kesinlikle öyle bir şey değildi.

Beni tutsak eden güç değildi. Liam'ın her şey .
AD'nin CEO'sunun oğlu olmasaydı da onu aynı şekilde severdim.

Sabah güneşi gözlerimi açmamı sağlarken, baş ağrılarımın anası başımı dövüyordu. Küçük kanepemde top gibi kıvrılmış uyumaktan vücudum ağrıyordu. En azından şimdi paket içindekilerle eşleşiyordu.

Telefonumu düştüğü yerden aldım ve şarjının bittiğini fark ettim. Bugün her şey enerjimle eşleşiyor gibiydi. Gerindim ve kalkmak için çabaladım, saati kontrol etmek için mutfığa yöneldim. Hâlâ uyumak için bir ya da iki saatim varmış gibi hissediyordum.

"Kahretsin, 11:45!" Hızlı bir duş almak için banyoya koşarken bağırdım. Saat 9'da AD'de olmalıydım. Ben hiç geç kalmam. Bunun olmasına nasıl izin verebildim? Bu büyük bir hataydı, özellikle de toplantı için saat 10'da DOB'da olmam gerekirken.

Suyun altına girdim ve kendimi rekor sürede temizledim. Suyu kapatır kapatmaz, birinin kapımı çarptığını duydum. Büyük, gürültülü, neredeyse sürekli gümbürtüler.

Havluyu etrafıma sararak neler olduğunu görmek için kapıya doğru koştum, ama ben daha oraya varamadan kapı açıldı ve çok sinirli bir Liam, kulağında telefonuyla içeri daldı. Beni görür görmez olduğu yerde durdu, gözleri beni ve küçük havlumu tepeden tırnağa süzdü.

Liam öyle muhteşem bir şekilde cehennem gibi görünüyordu ki, karıncalanmayı durdurmak için kalçalarımı sıkmak zorunda kaldım. Normalde kusursuz olan kravattı gevşemişti ve

Eğikti, saçları seksi bir şekilde dağılmıştı, gözleri alnını kırıştıran çatık kaşlarının altında karanlık ve tehlikeliydi. Takım elbise ceketi, tüm nezaketi ve dinginliğiyle birlikte gitmişti.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Liam aramızdaki mesafeyi kapattı, neredeyse yüzüme karşı homurdanarak beni öfkesi ve sadece bir santim uzağımda dururken hareket edememem arasında sıkıştırdı.

"Pardon?"

"Ne sikime işte değilsin?" Tükürdü. Öfke onun durumunu tanımlamak için doğru kelime bile değildi. Alev alev yanan burun deliklerinden ateş fışkırıyor olabilirdi, yüzü altın sarısı teninin altında kırmızıya boyanmıştı. "Bir saatten fazladır seni arıyorum!"

"Telefonumun şarjı bitti ve uyuyakalmışım," diye açıkladım, ses tonumu onunkine uygun hale getirmeden, Liam'ın her köşeyi kontrol ederek dairemde dolaşmaya başlamasını izledim. "Daireme nasıl girdin?"

Liam eliyle beni başından savdı, kim bilir ne aradığını bitirip tekrar önümde durdu ve dişlerini sıkarak bir kez daha homurdandı: "Arayabilirdin amına koyayım."

Orada durmuş bana bakıyor, cevabımı bekliyordu. Liam o kadar yakındı ki neredeyse parfümünün tadını alabiliyordum. Ama başka bir şeyin de kokusu vardı. Burbon olabilir mi?

"İçki mi içiyordun?" Endişemi gizlemeden sordum.

"Arayabilirdin." Tekrarladı, sesi normale yakındı ama suçlayıcı tonunu kaybetmemişti.

"Sana telefonumun öldüğünü söyledim," diye cevap verdim, eli zaten dağınık olan saçlarını karıştırırken arkasını dönüp gidişini izledim. "Neden umursuyorsun ki? Burada ne işin var ki?"

"Sana ulaşamadım. Bir şey diye endişelendim."

Dün hoşça kal deme nezaketini bile gösteremedi ve bugün işe gelmediğim için mi bu kadar sinirli? Sikerim böyle işi! Bu iki kutupluluğa ayak uyduramadım.

"Gördüğünüz gibi, ben gayet iyiyim! Patronun işe gelmeyen çalışanlarını kontrol etmesinin standart bir prosedür olduğunu sanmıyorum. Artık gidebilirsiniz. İlginiz için çok teşekkür ederim *patron*."

Kapıya doğru yürüdüm, daha geniş açtım ve gitmesini işaret ettim. Liam arkamdan yakından takip etti ve bana son bir kez baktı.

Yerden kalktı, hâlâ ıslak olan kalçalarımnda oyalandı, başını sağa sola sallayarak yanımdan geçti ve kapımın hemen dışında durdu.

Kapıyı arkasından kapatmaya çalıştım ama Liam kapının yüzüne çarpmasını engelledi, "Aşağıda arabamda seni bekliyor olacağım."

"Yapma. Bugün gitmeyeceğim. Kendimi iyi hissetmiyorum. İyi günler Bay Dornier." İtiraz etmesine fırsat bırakmadan kapıyı kapattım.

Ona kızgın olmama rağmen, tepkisini gözetlemekten kendimi alamadım. Kızacağımı biliyordum. Liam Dornier hayır cevabını almaya alışık değildi.

Söyleyecek bir şey ararken onu izledim ama sonunda verecek bir olmadığına karar verdim. Ortadan kaybolurken ağır ve öfkeli ayak sesleri koridorda yankılanıyordu. Gözden kaybolduğunda rahat bir nefes aldım ve kapıma yaslandım.

Neden soğuk ve mesafeli davrandı ve sonra bana bir şey olduğunu düşünerek öfke krizine girdi? Bu önemseyen birinin vereceği bir tepki, değil mi?

Bu arama da neyin nesiydi? Biri geldi diye mi endişelendi? Bir erkek, belki?

Eğer umursuyorsa, bana karşı bir şeyler hissediyorsa, neden bu konuda dürüst davranmıyordu? İtirafımda açık olmamış mıydım?

Sorulardan başka bir şeyim yoktu. Ama bu iletişimsizlik olayı çok hızlı bir şekilde eskiyordu.

Liam'a söylediklerime rağmen, çalışacaktım. Sadece alana ve sınırlara ihtiyacım vardı.

Kırk beş dakikalık tren yolculuğu onu aklımdan çıkarmak için yeterli olmadı. Ama yine de, böyle bir şey var mıydı?

Masama yerleşip onun lanet kapısına bakarken, bu gece de herkesin gitmesini beklemeye karar verdim, böylece aramızdaki her neyse sonunda etiketleyebilecektim.

Belli ki attan atlamaya hazır değildi, ben de değildim. Birbirimizin orada oturup diğerinin hamle yapmasını beklemesini bekleyemezdik. Bu yüzden dizginleri elime alıp bu işi kesin olarak çözeceğim.

Liam ofladı ve onaylamaz bir şekilde başını salladı, ona söylediğimin aksine masamda oturuyor olmama kızmıştı. Ve eğer bu bana yaptığım şeyden hoşlanmadığına dair bir ipucu vermediyse, ofisinin kapısının çarparak kapanması hiç şüphe bırakmadı.

Bilgisayar ekranımın yansımasında konuşmamı prova ederken, öğleden sonrasının geri kalanında ona alan bıraktım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

Jamie

Michelle'in saat altıyı on geçe Liam'ın ofisine doğru salınarak gidişini tiksintiyle izledim. Her gün aynı rutin, ama her nasılsa bugün daha az tavırlıydı. Onları dairesinde yalnız bıraktıktan sonra Liam'ın ona ne söylediğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Onu azarlamış mıydı? Ertelenmesini istemiş miydi? İzinsiz girmek işten atılmak için yeterli bir sebep değil miydi? Sanırım değil.

Öyle bile olsa, bahse girerim sadece sakso çekmeyi ima edebilirdi ve kadın dizlerinin üzerine çöküp bunu yapmakta tereddüt etmezdi. Ofisinde daha önce kaç kez bunu yapmışlardı?

Bu görüntü karşısında boğazıma bir safra kaçtı ve nedense ne yaparsam yapayım beni rahat bırakmadı.

Michelle'in de dışarı çıkmasını beklerken kat tamamen boştu, etrafta başka kimsenin olmadığından emin olmak için birkaç dakika daha geçmesine izin verdim. Her geçen saniye kaybediyor gibi görüldüğüm cesareti bana aşılayacağını umarak derin derin nefes aldım.

Onunla tekrar flört ettiğini görmenin verdiği öfkeyle ayağa kalktım ve Liam'ın kapısına doğru yürüdüm, kapıyı çalmadan iterek açtım. Liam hemen diğer taraftaydı, kapıyı çekerek açtı ve eve gitmeye hazırdı.

Beni görünce gözleri doldu, kapının tokmağını bırakırken elini sıkıntıyla çenesine götürdü. İçeri girdi, ceketini sandalyesine fırlattı ve masasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak konuşmamı bekledi.

Onun temkinli duruşu beni rahatlatmadı, gözlerindeki öfke beni delip geçti ve buraya ilk başta ne yapmak için geldiğimi ikinci kez düşünmeme neden oldu. Ama sonra Michelle'in çıplak kıcı bir kez daha aklıma geldi ve görevimde tekrar kararlı oldum.

"Konuşabilir miyiz?" Öfkemi küçük parçalara ayırmaya çalışarak başladım, böylece bu şekilde davranmasının her bir nedenini ayrı ayrı çığneyebilecektim. Eğer bu sabah deliliğin sınırında görünüyorduyorsa, şimdi kesinlikle uçurumun kenarına gelmişti.

"Ne istiyorsun Jamie?" Sesi sertti ama nedense bu beni caydırmaya yetmedi. Kapıyı arkamdan kapattım, önünde durdum, kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum ve onun vücut dilini taklit ettim.

"Daha bir dakika önce Michelle'e karşı bu kadar kibirli olduğunu görmemiştim. Bu özel muameleyi neye borçluyum?" Suçladım.

"O senin gibi sinirime dokunmuyor."

"Oh! Burada kızgın olanın ben olmam gerekmiyor mu? Yanlış , dilini boğazıma soktuğunda dairende seni bekleyen çıplak birini bulan bendim."

"Sana onun orada olacağını bilmediğimi söylemiştim." "Doğru. Ve aptalca bir nedenden dolayı sana inandım."

"Yalan söylemek gibi bir alışkanlığım yok Jamie. Eğer onun orada olduğunu bilmediğimi söylediysem, bu lanet olası gerçektir." Ses tonu kızgınlığın tüm tonlarına bürünmüştü ve beni daha da kızdırdı.

"Ama yine de bana soğuk davranıyorsun ve Cuma gecesinden sonra senden bu konuda tek bir kelime bile ." "Lanet yatağında uyudun ve sabah tek kelime etmeden çekip gittin." diyerek öfkemin kelimelerime sızmasına engel olamadım. "Bugün bunun için iyi bir gün değil," dedi Liam, beni kovmaya hazır bir şekilde kapıya doğru ilerlerken. Ama buraya kadar gelmişim ve bunu yapacak cesareti kendimde bulamazdım.

Bunu tekrar yapmak için ya bugün ya da asla.

İlerleyişini durdurdum, elim göğsüne indi ve Liam'ın benden bir adım ötede duraksamasına neden oldu.

"Jamie, sana bugünün bu konuşma için iyi bir gün olmadığını söylemiştim." Soluğunun altında, daha önce hissettiğim viski kokusuyla karışık bir öfke vardı. Gözleri bir uyarıyla benimkilere yerleşti.

"Neden?" Ben zorladım.

"Çünkü bugün kendimin en iyi versiyonu değilim."

"Dürüst bir şeyse kabul ederim."

"İtme, Jamie." Bu daha çok kışkırtmaya benzeyen bir uyarıydı. Bana yapmamamı söylediği şeyi yaptım. Elimle onu geri ittim.

Hâlâ onun göğsündeydim. Liam bileğimi yakaladı ve beni kendisine doğru çekti,

Ağız dudaklarımdan bir santim ötede dururken, gözleri ruhumu sıyıracak kadar derine gömülmüştü.

"Ben ittim, peki şimdi ne olacak?" Alay etmeye cüret ettim.

"Ve şimdi vermen gereken her lanet şeyi alıyorum."

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı, boştaki eliyle kavrayıp beni kendine çekti. Öpüşü sert, acil ve aççaydı. Küçük ama yeterince sert ısırıklar ısrarım için beni cezalandırıyordu.

Liam hiç acımadan dudaklarımın ırzına geçti, kalçalarımın arkası masasına değene kadar beni geriye doğru yürüttü, elleri de dili kadar açtı.

"Nazik olabilirdim. Şefkatli olabilirdim." Öpücüklerin arasında, iki eliyle saçlarımı sıkıca kavradığını söyledi. "Ama bugün bunların hiçbiri değilim ve seni uyarmıştım. Sadece zorlamak zorundaydın, değil mi?" Beni tekrar öptü, bu sefer daha sertti, "Bana durmamı söyle Jamie, yoksa seni mahvederim."

"Hayır." Ağızının içine doğru nefes nefese kaldım. "Seni istiyorum *Liam*. Lütfen durma. Kendini tutma." Benden nasıl söylememi istediğini hatırlayarak adını vurguladım. Belirsiz kelimeler yok. Bu andan pişmanlık duyup duymayacağım daha sonra konuşulacak bir konuydu. Şu anda tam olarak söylediği gibi yapmasını istiyordum.

"Yapamam. İnan bana, çok denedim."

Liam beni masasına oturttu, eteğimi belime kadar çekti, bacaklarımı ve ikimizi de ateşe veren öpücüğü hiç kesmeden bacaklarımın arasına yerleşti.

"Lanet olsun, Jamie." Ereksiyonunu içime doğru itti, alnı benimkine yaslandı ve sikişinin amıma sürtünmesini izledi, "Bunu hissedebiliyor musun? Senin için ne kadar sert olduğumu hissedebiliyor musun?"

Başımı salladım, bunun bedelini ödeyeceğimi çok iyi biliyordum. Dudaklarımı tekrar aldı, alttakini ısırdı, beni irkiltti, aleti hala bana sürtünüyor, acıyı hemen siliyordu.

"Kelimeler, Bayan Harden."

Liam bluzumun kenarlarından tutup ters yönler doğru çekti, düğmeler etrafa uçtu. Çıkarmak için zahmet etmedi. Sadece sütyenimi aşağı çekti, göğüslerim kenarlarından taşarak sertleşmiş meme uçlarımı ortaya çıkardı.

Bir tanesini parmaklarının arasına sıkıştırdı ve içime doğru yükselen bir acı hissettim.

"Oh, Tanrım! Hissediyorum." Nefes nefese kaldım, "Bu yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var Liam." Bu noktada yalvarmaktan daha fazlasını yapamazdım. Tam da bu an, gururumun önüne geçemeyecek kadar gecikmişti. "Lütfen."

Liam başını tekrar tekrar hayır anlamında salladı, yüzünde hem şehvet hem de öfke maskesi vardı, kafasının içinde bir tür savaş yaşıyordu.

"Lanet olası bencil." Sanırım kendi kendine mırıldandığını duydum, beni tekrar öpmeden önce taraflardan biri savaşı kazanmıştı, eli saçlarıma dolandı ve diliyle ağzımı fethederken beni geri çekti.

Dudakları boynumda tahribat yarattı, beni sıcak, ıslak öpücüklerle kaplarken tenimin her yerinde tüylerim diken diken oldu. Eğer bu cennet değilse, neyin cennet olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Onu hissetmek, bana olan ihtiyacı, kendinden geçmesi, tam da bu anla ilgili fantezilerimin yanında kalırdı.

Liam aşağı uzandı, meme uçlarımdan birini ağzına aldı, emdi ve ısırıldı, o bunu yaparken yeni bir yıldız dizisi görüşüme girdi.

Liam hiç uyarmadan geri çekildi, tam bir adım geri çekildi, beni masasında oturur halde bıraktı, bacaklarım tamamen açıldı, eteğim belimdeydi ve göğüslerim sütyenimin üstünden taşmıştı.

Üzerimdeki bugünün sıcaklığı, utanç mı yoksa saf şehvet mi olduğunu anlayamadığım bir şekilde beni iki büklüm etmişti. Kendimi açıkta ve uygunsuz hissediyordum ama aynı zamanda bakışı o kadar yırtıcıydı ki, onunla birlikte gurur ve özlem de hissediyordum.

Kirli, bu kelimenin içerdiği tüm iyi ve kötü anlamlarıyla.

"Şu haline bak. Masamın üzerinde paramparça olmuş, sikilmek için yalvarıyorsun." Liam beni içine çekerken dili dudaklarında gezindi, gözleri yavaş ve acı verici bir hızla vücudumda dolaştı. Nefesimi tutmuş, bunun bir yargılama mı yoksa övgü mü olduğunu anlamayı bekliyordum.

Tanrım, umarım övgüdür.

Yer değiştirdim, açıkta kalan göğüslerimi gizlemek için elimi göğsümden geçirdim. "Benden saklanma." Liam elimi çekti ve yanağına tuttu.

"Benden asla saklanma."

Elimi arkamdaki masanın kenarına koydu, eteğimi belimden yukarı çekti, tangamı sıyırdı ve bana bakmak için bir adım daha atmadan önce dizlerimi daha da açtı.

Nefeslerim sığlaşmıştı. Gergin ve endişeli olmaya başlamıştım. Sadece gözlerini değil, dudaklarını da üzerimde görmek istiyordum. Görsel şölenle işim bitmişti, tanıştığımızdan beri her gün bunu yapmıştım. Şu anda onun ellerine, ağzına, aletine ihtiyacım vardı.

"Lanet olası enfes." Kelimeler bir senfoni gibiydi, kulaklarıma çarptıkça vücudum kamburlaşıyor, bana dokunması için onu çağırıyordu, "Şimdi bana tekrar yalvar."

Eli pantolonundaki şişkinliği aşağı yukarı ovuşturuyor, duymak istediklerini söylemem için benimle alay ediyordu. Liam'ın parmakları şişmiş sikini kavırıyor, doğru kelimeleri söylersem tam olarak ne alacağımı gösteriyordu. Kalın ve sert, sadece benim için.

"Sana içimde ihtiyacım var, Liam. Lütfen." Bu bir inilti, bir fısıltı, seslendirmeyi hiç hayal etmediğim uygunsuz bir yalvarıştı. "Lütfen sik beni."

Tekrar üzerime gelmeden önce kelimeleri zorlukla çıkarabildim. Dudaklarında ve ellerinde yeni bir aciliyet vardı, öpebildiği her şeyi öpüyor ve kavırıyordu.

Liam ceketine doğru uzandı, cüzdanından bir prezervatif çıkardı ve paketi dişleriyle yırtarak açtı. Bunu yapmamanız gerektiğini hep duymuştum ama bir şey söyleyemeyecek kadar beni germesine hevesliydim.

"Sikimi dışarı çek." İçime çok garip şeyler yapan o karanlık tonda emretti. Hemen dediğini yaptım, pantolonunu ve boxer'ını bu pozisyonda elimden geldiğince aşağı çektim, önümdeki uzun ve kalın sikin mükemmelliğini gördüğümde gözlerim genişledi.

Ucunda şimdiden bir damla pre-cum vardı, dilim dudaklarımın üzerinde sanki onu tadıyormuş gibi geziniyordu.

Tadı neye benziyor?

Daha önce hiç oral seks yapmamıştım. Lanet olsun, ben de hiç amımı yalatmamıştım. Bu nasıl bir his? Bu insanların normalde yaptığı bir şey mi?

"Bugün olmaz, güzelim." Liam jestimi fark ederek, "Bugün sikimin sana sahip çıkması gerekiyor yoksa bu lanet ofisteki her şeyi kıracağım" dedi.

Liam prezervatifi bana uzattı, "Tak şunu." Elimden geldiğince odaklandım, yanlış yaparak kendimi aptal durumuna düşürmemeye çalıştım. Ben prezervatifi üzerine yuvarlarken o aletin tabanını tuttu, kalbim içime girme beklentisiyle kulaklarımda atıyordu.

Başımı kaldırdığımda Liam'ın yüzünde hınzır bir sırıtış, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış ve gözlerinde korkutucu bir ateş yanıyordu.

Arkama uzandı, elini masanın üzerinde gezdirdi, üstündeki her şeyi yere fırlattı, sonra kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. Kalçalarımı yukarı ittim, sert aletini arıyordum, beni doldurması için çaresizdim.

"Çok ıslak." Liam pratik olarak zikrediyordu, parmaklarının arkası, horozunu yumruğunda pompalarken amımın izini sürüyordu. Aletinin başı da onu takip ederek giriş yerimden klitorisime doğru bir çizgi çizdi. Sıcaklık, kanın doğrudan hücum etmesine yol açtı, mümkün olduğunu hiç bilmediğim yeni bir acı. Sanki bir çölde mahsur kalmıştım ve onun sert ereksiyonu ihtiyacım olan tek suydı.

"Lütfen Liam," diye tekrar yalvardım, içime girmesini umuyordum, sonunda neredeyse bakire olan amımı geren sikiğin geniş tepesiyle ödüllendirildim.

"Kahretsin." Kükredi. "Bu güzel amcığı yok etmekten kendimi alıkoyamam. Bugün olmaz. Siktir, Jamie, ne yaptın sen?"

Eli tekrar saçlarıma geldi ve tam içime girerken saçlarımı geri çekerek göğsümden bir inilti çıkardı.

"Şşş, alabilirsin, güzelim. Son santimime kadar." İçimde taşaklarının derinliğinde durdu, beni ona o kadar yakın tutuyordu ki benim nerede bittiğimi ve onun nerede başladığını söylemek mümkün değildi. Bir an durdu, nefesimi tutmama ve yatmama izin verdi, saçlarımı okşarken acı yavaş yavaş azalıyordu.

"Eğer seni tutmam gerekiyorsa, etrafında zonklamayı bırakmalısın. kapalı."

"Ben... Ben yardım ."

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum. Ama böyle kalamam, yoksa ben gelmeden lanet olası hareket."

Liam avucunu göğüslerimin arasına bastırarak beni masanın üzerine itti, sert siki hâlâ içime gömülüydü. Eli orada kaldı, önce küçük darbelerle pompalamaya başlarken beni sabitledi, her biriyle daha uzun ve daha sert oldu. İnemelerimi yutmaya çalıştım, bırakamayacak kadar utanmıştım, ama bazıları izinsiz olarak içimden çekildi.

Onu izledim, benim gözlerim onun yüzüne, onunkiler ise ikimizin birleştiği yere dikilmişti.

"Kahretsin, o daracık amcığın her çekişimde beni içine çekiyor." "Hm... Tanrım." Bir tek cümle bile kuramıyordum.

Şu anda anlamlıydı. Ağzıma kadar dolu hissediyordum ama yine de daha fazlasını istemekten kendimi alamıyordum. Liam'ın hamleleri şiddetli ve kontrolsüz olmaya başlamıştı, içime her geri itişinde beni masaya doğru itiyordu.

"Ben bir piçim. Seni bu şekilde becermemeliydim, ama kontrol edemiyorum. o."

Eli göğsümde ilerledi, boğazıma dayandı, biraz sıkarken beni hâlâ yerimde tutuyordu.

O ana kadar gerçek zevkin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Amımın bu kadar dolu olması, onun sözleri, sürtünme, boğazımdaki o lanet el, hepsi o kadar yoğunlu ki patlamak üzereydim.

"Bu amcık benim için yapıldı. Başka hiç kimsenin ona sahip olamayacağını söyle." Kelimeleri tam olarak algılayamıyordum ya da kendi kelimelerimi söyleyemiyordum ama kelimelerdeki sahiplenici ton omurgamda yeni bir mutluluk ürpertisi yarattı, "Söyle bana." Daha sıkı sıkarak talep etti.

"I huh... Oh Tanrım!" İnledim, salıverilmemin ilk dalgalarının içimde yırtıldığını hissettim.

"Tanrım, gitmişsin." Liam daha sert pompalıyor, boştaki eliyle klitorisimi daireler çizerek ovuyor ve beni doğrudan cennete gönderiyordu. Sırtım kamburlaştı, zevk beni parçalara ayırırken kığım ve başım masanın üzerinde dengede duruyordu, Liam'ın amansız itiş gücü beni tam o sınırın üzerine itiyordu.

Liam'ın iniltisi odayı doldurdu, benimki yatışırken onun orgazmı da onu ele geçirmişti. Boşalmasını izledim, bunu yaptığım düşüncesiyle göğsümü bir gurur duygusu doldurdu. Onu mutluluk içinde uçurmuştum.

Liam içime son bir hamle yaparak bedenimin üzerine yığıldı, burnu boynumun kıvrımında derin derin nefes alıyordu.

"Siktir." Mırıldandığını duydum, ama bu sefer kelimenin içinde daha önce duyduğum çapkınlık yoktu.

Liam içimden çekildi, etrafımızdaki tüm atmosfer böyle bir ateşin ardından gelebileceğini hayal bile edemeyeceğim bir soğukluğa büründü.

Yavaşça ayağa kalktım, içim düğüm düğüm oldu, eteğimi ve sütyenimi yerine çektim ve bluzumdan geriye kalanlarla göğsümü kapattım. Liam'ın sırtı bana dönüktü, sanırım kullanılmış prezervatifi atmış ve pantolonunun düğmelerini ilikliyordu.

Yüzünü bana döndüğünde ciğerlerimi dolduran dehşet duygusundan kurtulamadım, ifadesi böylesine samimi bir andan sonra sahip olması gereken hafiflikten çok uzaktı. Cehenneme geri dönmüştü ama bu sefer onu aşağı iten gibi hissediyordum.

O bana bakarken boğazıma düğümlenen koca yumruyu yuttum ve içimden geçenleri doğrulayacak sözleri bekledim - bu lanet olası bir hataydı ve ben onun lanet olası ödül duvarına asılmak üzereydim.

"Bu bir daha olamaz Jamie." Tam olarak beklediğim gibi, sadece bu cümle hayal ettiğimden daha derinden kesti.

"Neden?" Bunun neden önemli olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, söyleyeceği hiçbir şey bu hissi yok edemezdi. Kirli olan aklıma geldi, ama sadece kötü olan kısmı. Beni bir sürtük gibi hissettiren yarısı.

". Bırakın öyle kalsın."

"Yani beni beceriyorsun ve benim en azından yarım yamalak bir açıklama yapma hakkım yok mu?" Acım öfkeyle maskelenmişti ama paramparça olduğumu görmesine izin veremezdim. Bir daha olmaz.

"Benim için doğru kişi değilsin, tamam mı?" Tercümesi, yeterince iyi değildim.

Duyduklarıma inanamıyorum.

Gözlerimde oluşmaya başlayan yaşları yuttum ve bir kez başımı salladım, "Tamam."

Daha fazlasını söyleme ya da daha fazlasını hissetme dürtüsüne direnerek arkamı döndüm ve güvenli bir şekilde bırakana kadar başımı dik tutarak ofisinden çıktım.

Sanırım hayatımın en büyük hatasını yaptım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

Liam

Pislik.

Bencil herif.

Bencil hıyar.

Bunların hiçbirisi şu anda beni tarif etmeye yaklaşamadı bile. Bunu nasıl yapabildim?

Bu sabah Jamie işe gelmeyince içimde bir şeyler değişti. Ödümü koparan bir şey. Ona bir şey olduğunu düşündüm. Başının belada, tehlikede ya da daha kötüsü olduğunu. Cuma gecesi olanlardan sonra toparlanıp gitmişti.

Böyle bir şey olmadı ama bu olasılık artık kesinlikle gerçektir.

Onunla tanıştığımndan beri her hafta sonu yaptığım gibi bu hafta sonu da evinin önüne park etmemek için kendimi zorlamıştım. Ona biraz zaman tanıyacak ve bu süreçte onu aklımdan çıkarmaya çalışacaktım.

Ben yapmadım. Yapamadım.

Ben de telefonumu milyonlarca kez kontrol ederek onunkine yerleştirdiğim takip cihazını aradım. Onu çıkarmak için can attığım Tremont'taki o boktan daireden bütün hafta sonu boyunca hiç kıpırdamamıştı. Muhtemelen hâlâ umut verici bir gecenin sonunda yaşadığı karmaşanın etkisinden kurtulmaya çalışıyordu.

O manyak Michelle tarafından önlenen büyük bir hata.

Ama gelmeyince, ona alan tanıdığım için kendimi taşaklarımdan tekmeledim.

Alan ve mahremiyet çok abartılıyor.

Bir şey olduğunu düşünmek, lanet olası suçluluk pastasının üstündeki krema gibiydi. Ona ulaşamadığımda aklımı kaçırmıştım.

Telefonu kapalıyken izini süremiyordum, bu yüzden onun güvenliği karşılığında şeytanla bir anlaşma daha yapmak için cehenneme gittiğimi söylemek en ufak bir abartı değildi.

Dairesine vardığımda onu kıvrımlarını gizlemek için hiçbir şey yapmayan daracık bir havluyla zar zor örtünmüş halde bulduğumda lanet süvarileri uyarmanın yarısına gelmiştim. Rahatlamak yerine öfke hissettim, bu da kulüpten beri damarlarımda dolaşan şehveti daha da körükledi.

Dudaklarının tadı hâlâ dilimdeydi, sikimin etrafında dolanırken yüzünün görüntüsü gözlerimi kapattığımda gördüğüm tek şeydi. Tek düşünebildiğim oydu.

o şey mi? O şey, göğsümde hiç işi olmayan bir yere gelip yerleşmiş olması gibi korkutucu bir düşünceydi.

duygular besleyemezdim.

Buna hakkım yoktu. Onlara sahip olmayı hak etmemiştim, karşılık görmelerini bir kenara bırakın.

Gözlerinde şehvetten fazlası vardı, bunu görmüştüm. Dea Tacita'nın hemen dışındaki öpücüğünde hissetmiştim. Onun için basit bir sikişten daha büyük riskler vardı. Benim için de öyle.

Ve teslim olmamam için o kadar çok sebep vardı ki. Jamie çok sert düşecek ve çok kötü kırılacaktı. Ama yine de, en başta savaşmak istemediğim bir savaşı kaybediyordum.

Dairesinde üzerindeki havluyu çekip onu orada sahiplenmeyi, tehlikede olduğunu düşünerek beni delirttiği için onu cezalandırmayı ertelemiştim.

Kapıyı yüzüme kapattığında, sırf arabama adım atmak zorunda kalmamak için gelmeyeceğini söylediği geldiğinde gösterdiği meydan okuma, sonunda kendisi için en iyi olanı yaptığını düşünmeme neden oldu. Beni bir kez ve sonsuza dek uzaklaştırdı.

Kahretsin, yanılmışım.

Düğmelerime bastığında ne yaptığını biliyordu. Kısıtlama ile ikimizin de kontrol edemeyeceği bir cehennemi serbest bırakmak arasında ince bir çizgi çektiğimi biliyordu.

Onun içinde olmak evim gibiydi. Ait olduğum yer orasıydı ve yine göğsüm, kalbimi dürtmeye hiç hakkı olmayan o lanet duyguyla ağrıyordu.

Bu onun için kötüydü. *Ben* onun için kötüydüm.

Onunla ilgili öyle bir şey vardı ki, kendime olan tüm hakimiyetim kül olmuştu. Tek gereken bir itmeydi. Önce Jack, pis ellerini kızın üzerinde gezdirdi, şimdi de o, küçük eliyle adeta bana meydan okuyordu.

Onu bir himiş gibi reddetmeden önce yabancı bir ihtiyaçla becerdim.

Tanrım, altımda kıvranırken ne kadar da güzeldi. Bu dünyada Jamie kadar büyüleyici bir manzara yoktu, sikim içine gömülmüştü.

İstediyim bu değildi. Eğer istediğim gibi davranma lüksüne sahip olsaydım, onun hayatından başka herhangi bir erkeği silmek isterdim. İlk seferini tariften anlamak zor değildi.

Benden önce başka birinin daha olduğunu bilmek bu ofisi yerle bir etme isteği uyandırdı bende. Hatırası bile kalmayana kadar onu tekrar tekrar becerirdim. Sik lobotomisi.

Ama bunun tekrar olmasına izin veremezdim. Glgelerime girmesine izin veremezdim.

Hayal kırıklığımı bu lanet yerde elime geçen her şeyden çıkarmadan önce onun ofisinden çıkmasını bekledim. Yıkıma alışkindım ama onun yüzündeki enkazı görmeye dayanamıyordum.

Bana en büyük onuru vererek güvenmişti, peki ya şimdi? şimdi onu el değmemiş amcığı için kullanıyormuşum gibi görünüyordu. Onu yozlaştırmaktan başka bir şey istemiyordum, sadece benim gibi bir şerefsiz için yeterince iyi olmadığı düşüncesiyle onu sokağa atacaktım.

Daha çok tam tersi.

Gnahaya batmış olan benim.

Kendi glgem benden saklanıyor.

Onu karanlığımda boğmaya cesaret edemezdim. Yapabilir miydim?

Hay sikeyim! O kadar ileri gitmiştim ki, bunun, bizim bulunduğumuz yerin kötü bir fikir olmadığı bir aı bulmaya çalışıyordum.

Pristlerin zihninde salgın hastalıklar bile bir arınmaydı. Onların bakış açısına göre ölümün bile bir iyi tarafı vardı. Eylemlerimi haklı çıkarmak için bunu istediğim gibi arpıtabilirdim, ancak sonuç her zaman aynı olacaktı. Ve bu kötü kaderi ona zorla kabul ettiremezdim.

Benden nefret etmesini sağlamak akıllıca bir şey olurdu. Belki de şimdiden yolu yarılamiştim bile. Bu onu uzaklaştırmanın kolay bir yoluydu. Kendi irademle temiz kalmak konusunda kendime gvenemezdim.

"Benim için doğru kişi değilsin, tamam mı?"

Bu kelimeler dilimde jilet gibi hissettirdi, gözlerindeki yıkım, yaranın iyileşmesini engelleyen asit.

Karanlığımla onun ışığını lekelemeden gitmesine izin vermem gereken bencil bir orospu çocuğuyum.

Şimdi mi? Bir döngü içinde sıkışıp kaldım, ahlaksızlığımı ait olmadığı bir renk yelpazesine sokmaya çalışıyorum. Jamie ışık, sevgi ve yaşamdı, sarı, kırmızı ve yeşildi. Benim gözlüğümün degradesi bile yoktu. Hepsi siyahtı, ışıktan tamamen yoksundular.

Jamie

Liam'la seks yaptığım gece, onun için ağlamama izin verdiğim son geceydi. Babamın kılık değiştirmiş bir versiyonu olduğu ortaya çıktı ve bana onun için yeterince iyi olmadığını söyledi.

Bana orospu diyebilir ve bir yığın fatura verebilirdi ve bu daha az acı verirdi.

Aklıma gelen ilk şey AD'den ayrılmaktı ama yapamadım. MG Enterprise'daki teklif çoktan gitmişti ve ben de teklif geldiğinde kabul etmemekle aptallık etmişim.

Ayrıca, babam hayalimdeki işe girdiğimi biliyordu ve onun yanıldığını kanıtlayabildiğim için gurur duyuyordum. Şimdi tek duyabildiğim, işi batırdığımda beni göreceğini söyleyen tınısız sesiydi.

Sanırım bu şimdi olmalı.

Her nasılsa, Jacksonville'e geri dönmek, AD'ye geri dönüp kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırarak Liam'la yüzleşmek yerine, çubuğun kısa ucu gibi görünüyordu.

İhtiyacım olan tek şey yeniden odaklanmak, kafamı işe yeterince gömmek ve diğer her şeyi bir kenara bırakmaktı. Bu planın beynime yerleşmesiyle birlikte, bunun son kez olacağına söz vererek tekrar uyuyana kadar ağladım.

Aldığım korkunç kararları unutmak için gösterdiğim çabalar bütün gece boyunca boşa çıktı. Her hareket ettiğimde bacaklarımın arasındaki ağrıyı hissediyordum. Onu hâlâ her yerde hissediyordum ve muhtemelen birkaç gün daha hissedecektim.

Bu küçük fiziksel acı, ruhumdaki azabın yanında devede kulak bile değildi ama yine de bu düşünceleri uzaklaştırmayı başardığım her seferinde bana sert bir hatırlatma yapıyordu.

Fazla uyumadan AD'ye her zamankinden daha erken gittim ve zihnimi *Verten* projesiyle meşgul etmeye karar verdim. Bir sonraki toplantının eli kulağındaydı ve sunumumu Liam'ın varlığının yaratacağı patlamaya bile direnecek kadar kurşun geçirmez hale getirmek için hazırlıklı olmalıydım.

Yıllar süren aşağılayıcı sözleri silmek zordu ve ben farkına bile varmadan, otomatik pilot üzerinde çalışırken duygusal istismarın o karanlık çukuruna geri düşüyordum.

Yeterince şık değilim.

Zengin bir aileden gelmiyorum.

Yeterince yetenekli değilim.

Ben bir . Hiç kimseyim. Yeterince iyi değilim. Değilim. Lanet olsun. Doğru.

Düşüncelerimde de acının etrafında kıvrılmış bir öfke vardı. Kalem daha sıkı kavradım, tam Liam görüş alanıma girdiği anda ucu kırıldı. Tabii ki Tanrıların bir hediyesi gibi görünüyordu.

Gözlerim onunla kilitlendi, göğsümdeki acı duyularımı felç etti. Bakışlarımı ayırmak için kendimi zorladım ve gözlerimi masamın üstündeki kat planları yığınınına geri çevirdim.

Nesin sen? Aptal mı?

"Günaydın, Jamie." Liam masamın tam önünde duruyordu, sesi sakın ve alçaktı. Sesinde acıma vardı, tıpkı beni gördüğünde gözlerinde gördüğüm gibi. Bu saçmalığa ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan tek şey yalnız kalmaktı.

"Günaydın efendim," diye cevap verdim dişlerimi sıkarak, gözlerimi tekrar ona çevirme zahmetine girmeden.

Liam orada oyalandı, bana baktı, ben orada yokmuş gibi davranırken kim bilir ne bekliyordu. Topuklarının üzerinde dönüp ofisinde barikat kurar kurmaz, oturduğum yerden fırladım, Alison'a aşağı indiğimi söyleyen bir mesaj attım ve hışımla dışarı çıktım.

Alison: Güzel. Sana bir davetiye vereceğim.

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Alison ben ona seslenmeden önce geldiğimi gördü, kan çanağına dönmüş, şiş gözlerimi görür görmez gülümsemesi yüzünden kayboldu. Alison elimi tuttu ve beni bir pencereye doğru çekti, orta alandaki kargaşadan uzağa.

"Hey? Ne oldu? Neyin var?" Kolları beni sıkıca sarmıştı, gözyaşlarım özgürce omzuna düşüyordu.

Acınası. İşte son zaman vaadi gidiyor.

Geri çekilip elimin tersiyle gözyaşlarımı temizlemeden önce kendimi onun rahatlatmasına bıraktım.

"Bu, var olmadığını söylediğin adamla mı ilgili?"

Başımı salladım, konuşmadan önce boğazımı temizledim, "Benden bu kadar. Onun için doğru kişi olmadığımı söyledim, ben de bittim." Beni daha da aptal gösterecek tüm uzlaşmacı detayları atlayarak itiraf ettim. Artık kim patronuna aşık oluyor ki?

Alison derin bir iç çekerek beni bir kez daha kucakladı, sırtımı rahatlatıcı daireler çizerek ovdu ve bir şekilde benden daha fazla acı dolu kelime kopardı, "Birinin beni sevmesi için yalakalık yapmayacağım. Beni umursamadığı çok açık, bu yüzden benim de onu kapatmam gerekiyor. Umursamayı bırakmalıyım." Gözlerinin içine bakmak için uzaklaştım, "Umursamayı nasıl bırakabilirim?"

"böyle yürüdüğünü sanmıyorum, Babe."

"Kahretsin." Bu kadar saf olduğum için utanarak ellerimle yüzümü kapattım.

"Dondurma ve 9'da senin evinde iç karartıcı bir piliç filmi. Sanırım bu standart ilk adım."

Mesajını hatırlamadan önce başımı sallayarak onayladım.

"Benim için bir şeyin olduğunu söylemiştin?" Masama dönmek zorunda kalmadan önce en azından kendimi toparlayabilmek için konuşmayı yeniden yönlendirmeye çalıştım.

"Oh, etme. Önemli bir şey değil." "Hayır. Hadi. Ver bana."

"Bu gerçek bir kağıt davetiye değil. Bu Cumartesi benim doğum günüm ve ailem, çoğunlukla da annem, evde bir akşam yemeği partisi düzenliyor. Beni bir arkadaşımın arkadaşının oğluyla tanıştırmak için uydurduğu acınası bahanelerden biri daha olacak. Sen oradayken dayanmak çok daha kolay olurdu. Ama buna hazır değilsen seni anlarım."

Bu fikre pek sıcak bakmıyordum ama bunu reddetmem de mümkün değildi. Yüzündeki gülümseme bir maske gibi yapışmış, davetinin ardındaki gerçek anlamı gizliyordu. Şu anda benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı vardı.

"Tabii ki geliyorum. Söylemeye gerek yok." Benim hatırıma için heyecanını bastırmaya çalışarak bana sarıldı.

Günün geri kalanında Liam'dan olabildiğince uzak durdum ve buradan uzaklaşmak için saniyeleri saydım.

Gözlerim ona her takıldığında daha da aşağılanmış ve utanmış hissediyordum, kendi bedenimin içinde küçülürken kendimin bir parçasına indirgenmiştim. Bu konuda uzmandım. Yakında kendimi o kadar küçültecektim ki görünmez olacaktım.

O lanet saat akşam 6'yı vurduğu anda, bu lanet yerde çalışmaya başladığımdan beri her akşam yaptığım gibi patronun ofisine uğrama zahmetine girmeden ofisten uçarak çıktım.

Doğruca eve gittim, markette sadece iç karartıcı derecede büyük iki kova dondurma ve bir şişe votka için durdum. Dondurmanın tek başına yeterli olmayacağını düşünüyordum.

Alison geldiğinde, zihnimde tekrar eden karanlık düşüncelerden kurtulmuştum. Gururum incinmiş, zaten var olmayan egom paramparça olmuştu. Kızgındım ama alıcı Liam değildi. Ben kızgındım.

Liam gibi bir oğlanın benim gibi biriyle yetineceğini düşünecek kadar aptaldım.

"Ne izliyoruz?" Ben sordum.

"The Notebook," diye yanıtladı Alison, koltuğa gömülerek. "Sanırım bu planın etkinliğini görmekte başarısız oluyorum."

Aşırı romantik bir film izlemek zaten acıyan yarama tuz basmak gibi değil miydi?

Bir süre sonra dikkatimizi televizyondan uzaklaştırarak, "Bana şu akşam yemeği partisinden bahset," diye sordum. Ryan Gosling göz alıcı olsa da, ona odaklanacak havada değildim.

"Annem için her zaman büyük bir olaydır. Doğum günümü kutlamak için büyük partiler düzenler. Artık ona izin veren tek kişi benim. Genelde sadece ailem, ailemin birkaç arkadaşı ve dostları. Kendimi davet ettiğim tek kişi sen olacaksın." Alison, aslında onun için olduğunu fark ettiğimden daha küçük bir mesele haline getirmeye çalışarak itiraf etti.

"Peki neden?" Ona küçük, sempatik bir gülümseme verdim.

"Bana öyle bakma. Sadece gerçekten güvendiğim çok az insan var. Ben öyle kalabalık arkadaş grubu olan bir kız değilim. Azı karar çoğu zarar, değil mi? Kardeşlerimin yanı sıra, sen de... öyle sayılırsın."

Alison sanki bu rahatsız edici bilgiyi yutmak istercesine kaşığını dondurma kovasına soktu ve ağzına atmadan önce iki kez düşünmeden büyük bir parça çıkardı. Ben onun maskaralıklarına gülerken o anında beyninin donmasıyla ödüllendirildi, hala dondurmayla dolu olan ağzı bir denizciye daha uygun küfürlerle çılgına dönerken yüzü buruştu.

Geçen haftadan beri ilk kez kendimi hafiflemiş hissediyordum, güvenilebileceğim tek kişi sayesinde. Sonunda gülmeyi bırakmayı başardım.

Elini kendime doğru çekerken doğrudan gözlerinin içine baktım, "Bunu hayatta kaçırmazdım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

Jamie

Liam'ın yanında normal halime dönmek gün geçtikçe zorlaşıyordu, bu yüzden hafta sonunu daha önce hiç olmadığı kadar iyi karşıladım.

Ondan tamamen uzak durmak için elimden geleni yapıyor, yapamadığım her seferinde de içimden küfrediyordum. Medeni olmaya devam ettik ve iş dışında hiçbir şey konuşmadık. Diğer tüm konular tamamen yasaklanmıştı ve bir şekilde bu şekilde başa çıkmayı daha kolay buldum. Halımın altı zaten pislikle doluydu, biraz daha kirin ona bir zararı olmazdı.

Ofisinin o lanet kapısı olanları sürekli hatırlatıyordu. Ona bakarken kendimi itiraf etmek istediğimden daha sık düşüncelere dalmış buluyordum. Yine de Liam'ın kapıyı açık bıraktığı ve gözlerinin içimi yaktığını hissettiğim zamanlardan daha iyiydi.

İçlerinde hep acıma duygusu vardı ve bu bende hayal kırıklığı yerine öfke uyandırıyordu. Bu nefret ettiğim bir duyguydu. Hayatımda hiç kimsenin acımasına ihtiyacım olmamıştı. Şimdi de başlamayacaktım.

Son birkaç gün içinde aptalca, acele kararlar vermiş, bu süreçte kendi kafamı tamamen karıştırmıştım ve her gün onun lanet yakışıklı yüzüne bakmak zorunda kalmak işleri daha da kötüleştiriyordu.

Neden sadece bok gibi görünmüyor? En azından yanımdan her geçtiğinde ya da benimle her konuştuğunda yıldız çarpmışa dönmezdim. Buna nasıl karşı koyabilirdim?

Yapamadım ama denedim.

Daha fazla alçalmamın ve Liam'ın söylediklerinin beni ne kadar derinden etkilediğini görmesine izin vermemin imkânı yoktu. Bu konuda ağlayıp sızlanmama izin vermiştim ama artık veremezdim. Üzerimde ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu görmesine izin veremezdim.

Acınası - adım eşanlamlılar sözlüğünde eşanlamlı olarak geçerdi.

Üstünde kiraz gibi bir gülümseme ile mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş bu maskeyi tutmak çok zordu, bu yüzden hafta sonunun ertelenmesi çok

Memnun oldum. İki gün kısaydı ama şu anda ondan uzak kalabileceğim her anı değerlendirebilirdim.

Alison'ın doğum gđnđ partisi kendi kafamdan çıkmak için mđkemmek bir bahane oldu. Tam olarak sosyal bir kelebek olmasam ve hiç tanımadığım insanlarla kaynaşmanın aylık sosyalleşme kotamdan bđyđk bir dilim eksiltmek anlamına geleceğini bilsem de, bunu dđrt gđzle bekliyordum.

Yine de gergindim.

En azından Alison'ın yanında olurdum. Hayatımda sđrekli bir varlık, her fırsatta sırtımı yaslayabileceğim bir kaya haline gelmişti. Bunu hayatta kaçırmazdım. O da bunu hak ediyordu.

Birçok konuda ortak noktalar bulmuştuk ama bunlardan biri kesinlikle çok sınırlı bir arkadaş listesine sahip olmamızdı. Alison'a gđre bu garipti. O benim gibi garip bir içe kapanık değildi. Tam tersine, eğlenceli, dışa dđnđk, gđvenilir ve çok iyi bir arkadaştı. Neden sadece bana sahip olduğunu anlamak zordu.

Bir yerlerde bir hikâye olduğunu hissediyordum ama bu konuda konuşurken o kadar rahatsız gđrđnđyordu ki, şimdilik bu konuyu kendi haline bıraktım. Yine de bunu onunla ve ailesiyle birlikte kutlayabildiğim için mutluydum. Bir şekilde kendimi bir şeyin parçası gibi hissettim. Bu benim için kesinlikle bir ilkti.

Derin bir nefes vererek yansımana bir kez daha baktım ve sonunda iyi gđrđndđđme karar verdim. Alison'ın da onayladığı gibi, dizlerimin hemen üstüne kadar inen, sırt dekolteli, şişe yeşili bir elbise seğmiştim. Gđđs dekoltesi yoktu, ama zaten sırtımda yeterince deri gđrđnđyordu.

Bu hafta ilk kez dđn gece biraz uyuyabildim, gđzlerimin altındaki torbalar ve koyu halkalar biraz azaldı. Kapatıcı da beni daha az ölü gibi gđstermek için uzun bir yol kat etti.

Çağırdığım Uber'e atlayıp, Alison'ın yolda olduğumu söyleyen mesajlarına nihayet cevap verdim. Yolculuk sırasında dđřđncelerimin biraz dağılmasına izin verdim, Liam'a her geldiklerinde zihinsel olarak kendimi tokatladım. Bu gece bunun için uygun değildi. Bu gece açık olmaya, yeni insanlarla tanışmaya ve değişiklik olsun diye eğlenmeye çalışacaktım.

Belki bu gariplik bile kafamı Liam'dan ve onun lanet yakışıklı yüzünden birkaç saatliğine uzak tutmama yardımcı olabilirdi.

Alison'ın bana verdiği adrese vardığımda, şaheser karşısında hayrete dđřtđm. Garaj yolu tek başına bir araba sığacak kadar bđyđktđ.

En az on araba vardı ve tepenin üstündeki malikâne nefes kesici güzellikteydi. Arabadan indim ve mekanın ihtişamını seyre daldım.

Tedirgin edici derecede tanıdık da görünüyordu.

Dış cephe betondan, tavandan tabana pencerelerden ve çelik panellerden inşa edilmişti. Ön bahçe sade ama çok güzeldi, bir asırlık gibi görünen yüksek ağaçlarla yükseliyordu. Batan güneşle birlikte parlayan stratejik aydınlatma, sahneyi masalsı bir rüyadan kesilmiş parıldayan altın tonlarına boyuyordu.

Alison'a mesaj atarak geldiğimi bildirdim ve diğer birkaç misafirin görkemli mimari harikanın içine doğru ilerleyişini izledim. Sadece birkaç saniye sonra telefonum onun cevabıyla çınladı.

Alison: İçeri gelin. Adın listede var. Seninle fuayede buluşuruz.

"Seni tanıyorum." Alison'ın talimatlarından irkilmeme neden olan derin bir ses, kulüpteki buz mavisi gözlü sarışın adamı bulmak için arkamı dönmemi sağladı. "Bayan Battaglia ile kulüpteydiniz."

", kim?"

"Alison. Dea Tacita'da Alison'la birlikteydin. Gel, seni içeri götüreyim." Ona küçük bir gülümseme sundum ve yanında girişe doğru yürüdüm. "Ben Max, bu arada." Elini sıkmam için bana uzattı.

"Memnun oldum Max. Ben Jamie Harden." Onu hatırladım. Alison'a delici, yakıcı bakışlar atan adamdı. Alison bunu önemsiz bir şeymiş gibi geçiştirmişti, ama işte karşımdaydı, kapıda konuk listesini tutan adama tek kelime bile etmeden beni doğruca eve götürüyordu.

Topuklarımın üzerinde döndüm, enfes mekânı inceledim. En üst kata çıkan kıvrımlı merdiven, büyük kristal avizesiyle çift yükseklikteki tavan, hatasız bir Pollock'un yanında asılı duran lanet olası bir Salvador Dalí.

Kapıdan girer girmez garsonun uzattığı pembe şampanya kadehiyle farklı bir boyuta adım atmıştım.

"Sonunda buradasın!" Alison arkamdan neredeyse ciyak ciyak bağırarak, ben kendimi toparlayamadan bana sarıldı.

"Bunlar gerçek mi?" Sormak zorundaydım.

"Evet." "Gelebildiğine çok sevindim."

"Geleceğimi söyledim. Max bana içeriye kadar eşlik etti." Ona doğru küçük bir baş sallama hareketi ve teşekkür eden bir gülümsemeyle, tepkisini bekleyerek söyledim. Aralarında bir şeyler olduğunu hissediyordum ama hiçbirisi bir ipucu vermiyordu.

"Teşekkürler, Max." Onu başından savdı, "Gel, seni herkesle tanıştırayım. Ama önce gerçek bir içki. O pembe şampanyanın tadı küflü gül yaprakları gibi."

Güldüm ve Alison'ın beni evin içinde, bar kurdukları yere doğru sürüklemesine izin verdim.

"Bana lüks tasarım dergilerine uygun bir evin olduğunu söylememiştin."

"Çünkü ben bilmiyorum. O benim ailemin. Daha doğrusu annemin. Boşanma anlaşmasında aldı. Bundan bahsetmek babamı hâlâ kızdırıyor, o yüzden bu konuyu konuşmayalım."

"Anladım."

Alison hakkında bilmediğim çok şey olduğu açıktı ama bildiğim bir şey vardı. Şu anda sahip olduğum tek şey oydu ve o gün onunla tanıştığım için minnettardım. Etrafımıza baktım, her bir misafirin zarafetini fark ettim. Erkekler koyu renk ve ağırbaşlı takım elbiseler giyerken, kadınlar son derece şık görünüyordu. Haute couture olduğuna emindim ve benim küçük yeşil elbisemle olan kontrast göz kamaştırıcıydı.

"Bir akşam yemeği partisinden bahsettin Alison, galadan değil."

"Büyüleyici görünüyorsun, J." Etrafımdaki incelikleri incelerken daracık elbiseme karşı duyduğum ani mahcubiyeti fark etti. "O kadar mükemmelsin ki, belki de annemin tuzaklarından birini sana yakıştırabilirim." Ortamı yumuşatmaya çalışarak alay etti.

"Bu konuda nefesini tutma. Hayatımı daha fazla mahvetmek istemediğimi biliyorsun."

"Biliyorum, sadece iyi vakit geçirmeye çalışacağına söz ver. Belki kafanı bir şeylerden uzaklaştırırsın, bilirsin..." Alison'ın sesi, neredeyse kulağıma bağırmadan önce boynunu bükerken kesildi. "MATT!" Elini kalabalığın üzerinde sallayarak seslendi, "Seni kardeşimle tanıştırmak istiyorum."

Tanrım, işte başlıyoruz!

Aradığı kişiye doğru döndüğümde gözlerim hemen takıldı. Denesem de göz kırpmazdım.

Mükemmel bir erkek örneği bize doğru yürüyordu; uzun boylu, esmer ve Tanrım ne kadar yakışıklıydı. Kuru bir şekilde yutkundum, Alison'ın elini beklentiyle daha sıkı kavradım.

İçimde onu daha önce gördüğüme dair bir his vardı ama neredede gördüğümü hatırlayamıyordum. Bara giderken tanıştığımız Alison'ın büyükbabasına çarpıcı bir şekilde benziyordu. Belki de benzerlikleri bulduğum yer orasıydı. Hayır, biraz daha baktıktan sonra karar verdim.

Mükemmel yüzünün ilk etkisinden sonra, sanki odanın ve içindeki her bir ruhun sahibiymiş gibi yürüyüşündeki muhteşem duruşu fark ettim. İnsanlar onun geçmesi için yol açmak için koşuşturuyorlardı, engelsiz görüş açısı onun her şeyini görmemi sağlıyordu. Geniş kasları, giydiği ısmarlama takım elbisenin ince kumaşının altında saklanıyor ve zaten inkar edilemez olan gizemine güç katıyordu. Koyu renk saçları ve mükemmel kesilmiş sakalı, soğuk çelik rengindeki gözleriyle tezat oluşturuyordu.

Bana yaklaştıklarında ürpermekten kendimi alamadım. Hafifliklerine rağmen karanlık, hesapçı ve kemik ürpertici, eğer nazik olursam.

"Mutlu Yıllar, *Principessa*." Alison'a doğru uzandı ve onu aralarındaki bağ hakkında çok şey anlatan derin ama şefkatli bir kucaklamanın içine çekti. Alison'ın kardeşiyle duyduğu gururun maskesi düşmüştü, dikkati benim üzerimde toplanmadan önce sevgi alışverişinde bulunmalarını ve birkaç özel şaka yapmalarını izledim.

"Bizi tanıştırmayacak mısın?" Gözleri benimkilere gömülmüş bir halde sordu.

"Tabii ki. Matt, bu arkadaşım Jamie Harden. Jamie, bu benim en büyük kardeşim Matt." Alison gülümsedi.

Matt başını salladı, yüz hatları değişmeden önce nedense gözlerini kısmıştı ve elini sırtımın küçük kısmına koydu, kızarmış yanağıma bir öpücük kondururken parmakları çıplak tenime değiyordu. Onun yoğunluğu beni ürpertti. Tek başına varlığı bile zorlayıcı ama bir o kadar da çekiciydi, korkutucuydu.

"Memnun oldum, *Bayan Harden*." Sesi alçak ve boğucuydu, bu sözleri söylerken dudakları kulağımı okşuyordu.

Vay anasını!

Boğazımdaki yumruyu yuttum, sesindeki beni kayıtsız bırakmayan imayı fark ettim. Beni iliklerime kadar titreten bu 'Bayan Harden' saçmalığı da neyin nesiydi?

Liam bana böyle seslendiğinde niyeti her zaman kötüydü ve Matt'in ses tonundan da aynı kötülük damlıyordu.

"Ben de memnun oldum Matt." Cevap vermeden önce sesimi olabildiğince dengeledim. Onun Lord ve Komutan havası beni iliklerime kadar sarsmıştı.

"Bana bir saniye ver, annem arıyor. Matt, Jamie'ye bir dakika eşlik eder misin lütfen?"

"Benim için zevktir." Bana doğru eğik bir kaşla gülümsedi.

Alison beni orada kardeşiyle baş başa bıraktı, ne diyeceğimi bilemiyordum. Hâlâ onun ihtişamına kendimi kaptırmıştım. Kesinlikle doğru yerlerde yırtık ve tonluydu, gömleğinin düğmeleri kaslarının gücü altında bağlı kalmak için mücadele ediyordu.

Sadece çok çekici olduğu için değil, aynı zamanda bu adamı bir yerden tanıdığımı hissettiğim için de bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Alison bana böyle güzel bir arkadaşı olduğunu hiç söylememişti." Kızardım ve tamamen büyülenmemiş gibi görünmek için elimden geleni yaptım. Gri gözleri, içimi kesen çelik parçaları gibiydi.

"Teşekkür . Bir erkek kardeşi olduğundan hiç bahsetmemişti."

Matt hayal kırıklığına uğramıŒ gibi yaparak, "Görünüşe göre benden söz değmez," dedi.

"Buna gerçekten inandığınızı sanmıyorum."

"Benim neye inandığım önemli değil. Senin ne düşündüğün benim duymak istediğim şeydir." Aman Tanrım! Lafı gevelemeye bile tenezzül etmedi. İçgüdüsel olarak gözlerim yere kaydı, beni ne kadar gerdiğini görmesini istemiyordum. "Belki gecenin geri kalanında benimle çıkabilirsin?"

"Oldukça açık , değil mi?" Açık sözlülüğü karşısında şaşkına dönmüştüm. "Gördüğümde ne istediğimi anlarım. Sadece bu konuda dürüstüm."

Matt bir adım daha yaklaştı, dili dudaklarında gezinirken bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı, parmağı yanağımı okşamak için oyalandı.

Bütün bunlar bir şekilde yanlış geliyordu ama dürüstlüğü ferahlatıcıydı ve zayıf özgüvenim bu ilgiden hoşlanıyordu. Ayrıca Matt'in büyüü olabildiğince güçlüydü, doğrudan yaklaşımı şüpheyeye ya da yanlış yorumlamaya yer bırakmıyordu. İçimde büyüyen endişeyi hafifletmeye çalıştım. Aldattığım falan yoktu. Liam beni istemiyordu, bunu kendisi de söylemişti. Ama neden hâlâ öyle hissettiriyordu?

"Çok sert davrandıysam özür dilerim ama o elbisenin içinde kesinlikle büyüleyici görünüyorsun. İstesem de kendimi tutamadım." İtiraf etti, çıplak parmakları omurgamda aşağı yukarı geziniyordu. Yanaklarım artık sıcaklığa dayanamıyordu, bakışlarının ağırlığı beni tekrar ahşap zemine hayranlıkla bakmaya zorladı.

"Öyle, değil mi?" Arkamdan gelen bir ses duydum. Alçak ve tehditkâr bir homurtu Matt'in kafasını kaldırıp yüzüne bir sırtıma yerleştirmesine neden oldu. Topuklarımın üzerinde o kadar hızlı döndüm ki neredeyse bir adımı kaçırıyordum. Kulak tıkaçlarım olsa bile bu sesi tanıyabilirdim. Her duyduğumda içime oturuyordu.

"Liam," dedi Matt, sırtışı tam bir gülümsemeye dönüşerek. Onu burada gördüğüme çok şaşırmıştım.

Yüz ifadesi vahşi, tehlikeli ve her zamanki gibi çekiciydi. En derin, en mahrem yerlerime hitap ediyordu ve bu manzara karşısında bacaklarımın arasına yerleşen karıncalanmaya engel olamadım.

Yaşanan onca şeyden sonra, hain bedenim onun varlığına hâlâ bu şekilde tepki veriyordu. Gözlerimi kapattığımda hâlâ dokunuşunu hissedebiliyor, dudaklarının üzerimdeki hissini özlüyordum.

Liam'ın ses tonu, Matt'in ellerini üzerimden çekmesi için kendi bölgesine işiyormuş gibi sahiplenici bir tavır sergiliyordu. Tam tersi bir etki yarattı. Matt'in tek eli yerine bütün eli çıplak sırtımda duruyordu, parmakları elbisemin yan eteklerinin altındaydı.

Tenimi tekrar okşamaya başladığında ona baktım, dokunuşunun ve Liam'ın bakışlarının vücudumun her yerinde tüylerimi diken diken ettiğini fark ettiğinde dudaklarını geren iğrenç sırtışı fark ettim.

Gkisi de bakışlarını dikmiş, Liam'ın burnu alevlenirken Matt'in sakinliği sinir bozucuydu ama sessizliği ilk bozan o oldu.

"Nerede benim terbiyem? İkinizi tanıştırayım. Liam, bu Jamie Harden, bu geceki randevum." Matt, seçtiği kelimelerle göğsünün kabardığını söylerken ben irkilmekten kendimi alamadım. Ama en kötüsü daha gelmemişti. Kulaklarım ve sinirlerim hazırlıklı değildi. "Bayan Harden, bu Liam Dornier, benim küçük kardeşim."

BÖLÜM 16

Liam

Royalty evin içine kusmuş ve arkasını temizlemeyi unutmuştu. Kendisi.

Bu yerde hazırlanmamış ve lüks hale getirilmemiş tek bir santim bile yoktu. akbabalar geçidini eğlendirmek için. Hepsi de Teresa Battaglia'nın suarelerinden birine katılma fırsatını yakalamaya hazır.

Annem, üçümüz de kendi evlerimize taşındığımızdan beri bu kocaman evi hayatla doldurmaya hevesliydi. Burayı babamdan, sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen karmaşık bir boşanma anlaşması sırasında inadına almıştı. Bu malikane onun gizli, en değerli projelerinden ve mülklerinden biriydi. Her ayrıntısıyla Adrian Dornier'i haykırıyordu.

İkisi arasındaki tüm düşmanlığa rağmen annem aralarındaki kavganın ayrıntılarını hep kendine saklamış, üç çocuğundan bu işe karıştırmamıştı. Yine de küçük kız kardeşimin en kötüsüne tanık olduğunu biliyordum.

Artık teorik olarak bebek olmayan kız kardeşim. Bugün yirmi beş yaşına giriyordu ama kaç yaşına girerse girsin o her zaman bizim küçük prensesimiz olacaktı.

Matt ve ben uzun zaman önce onunla ilişkimizi kestiğimizden beri annemin onuruna bu büyük partileri düzenlemesine hâlâ izin veriyor, onun üzüntüsünü yatıştırmak ve Teresa Battaglia adındaki parti planlayıcısı bağımlısıyla barışmak için varsayımsal düğünlerimizi feda ediyordu.

Bu onun sevgi dillerinden biriydi.

Eve doğru ilerledim, doğum günü kızını ararken pembe şampanya kadehi hemen elime tutuşturuldu. Her zaman olduğu gibi, Alison ve ben partinin bu ilk kısmına katlanacaktık, böylece daha sonra dışarı çıkabilecek ve şafak sökene kadar asıl eğlenceyi yaşayabilecektik.

Evi dolduran bu insan denizinde onu bulmak kolay değildi, ama kısa süre sonra onu aile odasının köşesindeki derme çatma bardan birkaç adım ötede yakalamayı başardım.

"Mutlu yıllar, *Principessa*." Alison sesimi duyunca yerinden sıçradı ve kollarını boynuma dolayarak havasız kalmamı sağladı.

"Teşekkür ederim." "Burada olduğun için çok mutluyum. Annem bütün gece bana Kennedy'nin küçük oğlunu ayarlamaya çalıştı. Yemin ederim, eğer eski kemikler ve çömlekler hakkında bir konuşma daha dinlemek zorunda kalırsam, yumruğumu ağzına sokacağım. Birinin ona dünyanın sadece bir Ross Geller'ı kaldırabileceğini ve onun çoktan seçildiğini söylemesi gerekiyor."

İçimden kopan kahkahaya engel olamadım ve önümdeki küçük veledin koluma bir şaplak neden oldum.

"Bu gece için hala hazır mıyız?"

"Elbette. Bu bir gelenek. Sakıncası yoksa misafirimiz olabilir."

"Kennedy'nin küçük oğlu mu?" Kıkırdadım.

"Tabii ki hayır!" Alison neredeyse bağıırıyordu, "Jamie, o da AD'de çalışıyor." Jamie mi? Hay sikeyim!

Alison bara doğru işaret etti, gözlerim onun mükemmel formuna takıldı, çıplak sırtı bana dönüktü ve Matt'in eliyle örtülmüştü. Alçaktan sarkıyordu, kışının kıvrımından önce ancak sınırdaydı. Kulağına bir şeyler fısıldadı ve bakışlarını yere çevirmesini sağladı.

Neden elleri kızın üzerindeydi?

"Senin için sakıncası yok, değil mi?" Alison tekrar sordu, sesi beni önümdeki manzaradan sadece bir saniyeliğine uzaklaştırdı.

"Hayır." Kalabalığı yararak onlara doğru ilerlemeden önce hızlıca cevap verdim, her adımda daha da yaklaşıyor, yere daha ağır basıyordum.

Öfke içimde önüne çıkan her şeyi yakıp kül ederken içimde ani bir sıcaklık yükseldi. Kıskançlık zayıf erkeklere mahsustu ama ben burada, kuru çamura batmış bir domuz gibi kıskançlığın içinde debeleniyordum.

"...bu elbisenin içinde kesinlikle büyüleyici görünüyorsun. İstesem de elimde değil." Dediğini duydum.

Lanet olsun! Kardeşimi seviyordum ama şu anda onun lanet kolunu koparıp onunla dövmek istiyordum. Vücudumdaki her kas bir öfke kütlesine dönüşmüştü, tırnaklarım avuç içlerime batarken ellerim sıkıca yumruk olmuştu.

"Öyle, değil mi?" Sıkılmış dişlerimin arasından tükürdüm. Ses tonum karanlık ve tehdit doluydu, herkesin duyabileceği kadar açıktı. Kardeşim ne yaptığını ve pençelerinin bana ait bir şeye uzandığını gayet iyi biliyordu.

Sadece... yapmadı.

Ses tonuma rağmen Matt onun üzerinden kalkmak için hiçbir hareket yapmadı, bu da onun kim olduğunu bilip bilmediğini ya da sadece aptalı oynayıp oynamadığını merak etmeme neden oldu.

Şok olmuş yüz ifadesine baktım, dolgun dudakları varlığını kabul ederken aralandı. Alison'ın kardeşi olduğumu bilmediği açıktı ve yüzündeki paniğe bakılırsa, bu gece burada görmeyi beklediği son kişi bendim.

"Nerede benim terbiyem? İkinizi tanıştırayım. Liam, bu Jamie Harden, bu geceki randevum." Matt durakladı, bu küçük bilginin kafasına yerleşmesine izin verdikten sonra, "Bayan Harden, bu Liam Dornier, benim küçük kardeşim," diye devam etti.

"Tanıştırmaya gerek yok. Birbirimizi çok iyi tanıyoruz." Tısladım, gözlerim Matt'inkilere takıldı.

Sevgili ağabeyim yüzündeki bok yiyici sırtışı hiç kaybetmedi, Jamie'yi yanına çekti, gözlerinin içine baktı ve benim izleme zevkim için yüzlerinin birbirinden birkaç santim uzakta durmasını sağladı.

"Söylemiyor musun? Hiçbir fikrim yoktu. Bu güzellik hakkında hâlâ öğrenecek çok şey var." Sözlerinden ne demek istediğini anlayacağımı bildiği için gülümsedi. Onun kim olduğunu biliyordu. En azından benim her düşüncemi çalan kadın hakkında ona her şeyi anlattığımda çizdiğim versiyonda.

Ona dokunmaya devam etti ve her seferinde sınırı daha da zorladı. Patlamaya çok yakındım, onu kollarından çekip almaktan ve bu odadaki herkesin önünde öpmekten başka bir şey istemiyordum, böylece herkes o dudakların kime ait olduğunu bilecekti.

"Bir kelime mi?" Sesim öfke ve acıyla boğulmuş bir halde talep ettim. Matt arkamdan geldi, ben birkaç adım ötede, dinleme mesafesinin dışında durdum.

"Ne sanıyorsun sen?" Kükredim. "Bir noktayı kanıtliyorum."

"Ne?"

"Sen Midas'ın ters versiyonu falan değilsin, Liam." Matt beni azarladı, en çarpık yollardan bir tür ders veriyordu. "Dokunduğun her şeyi berbat etmey. Bu kızın diğerlerinden farklı olduğunu söyleyebilirim. Ama oraya gitmene izin vermeyeceksin çünkü sen lanet bir korkaksın."

"Şimdi de aşka falan mı inanıyorsun?" Ağabeyimin ikiyüzlü biri olduğunu hiç düşünmemiştim ama işte karşımdaydı ve yemin ettiği bir konuda bana ders veriyordu.

"Ben buna hiç inanmadım. Bu benim için mümkün olmayabilir ama bu Alison'la mutlu ve normal bir hayat yaşayamayacağınız anlamına gelmez."

"Tabii, çünkü hayatımızla ilgili her şey normal."

"Sadece bir pislik olma ve lanet yüzüne çarptığında kazanmayı kabul et."

"Onu bu işin içine çekmeyeceğim, sen de çekmeyeceksin. Beni duyuyor musun? Şimdi, geri çekil. Lanet olsun. Çekil." Çizim yapmadan olabildiğince anlaşılır kılmak için her kelimeyi noktaladım.

"Öylece çekip gidebileceğini mi sanıyorsun?" "Aynen öyle."

"Peki. O zaman yanıldığını kanıtlayacağım."

Jamie

Eğer bakışlar öldürseydi, Matt de ben de şimdiye kadar taş kesilmiş olurduk. Dolu olsaydı Liam'ın bakışları hançer gibi saplanırdı.

İki adamın güvenli bir mesafeye çekilmesini izledim, bilerek arkalarını bana döndüler, böylece söyledikleri tek bir kelimeyi bile anlayamadım.

Eğer bu gece benim gecem olacaksa, bir içkiye daha ihtiyacım vardı.

Yoldan geçen bir garsondan pembe şampanya kadehlerinden bir tane daha aldıktan sonra fuayeye geri döndüm. Güzel şeylere bakmanın sakinleştirici bir etkisi vardı, tabii o güzel şey Liam değilse. Dalí'nin önüne park ettim, gerçeküstücülüğü şu anki çıkmazımla eşleşiyordu.

Normal parçalarından daha az rahatsız ediciydi ama yine de dağınık ve hamdı, tıpkı içimden geçen tüm duygular gibi. Bu gece kesinlikle sonsuza kadar hafızamda kalacaktı. Kelime oyunu yapmak istemiştim.

Kendime yalan söylemiyordum. Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama bu Liam'ın öfkeli halini izlemekten zevk aldığım gerçeğini değiştirmiyordu. Sözlerinin kontrollü olmadığı ve dikkatle seçilmediği sadece birkaç zaman vardı, bu yüzden beni başka bir erkekle görmekten kışkırttığı gerçeğinden zevk aldıysam beni affedin.

"İşte buradasın!" Matt doğrudan kulağıma doğru konuştu, eli en sevdiği yer olduğunu tahmin ettiğim yere gitti. "Benden kaçtığını sanmıştım."

Yapmalıydım.

"Sadece bu parçanın güzelliğine bakıyorum. Bunun bir müzede asılı olması gerekmiyor mu?"

"O değil. O parça kişisel. Salvador büyük babamın yakın bir arkadaşıydı. şu gökyüzünde harmanlanmış kadın var ya?" Matt arkamda durdu, tüm vücudu benimkine yaslanmıştı ve dudakları kulağımda tuvali işaret ediyordu, "O benim bykannemdi."

"Kolyesinde neden iki yüzük var?" Resmin bu kısmı diğerlerinden daha belirgindi; kocaman yüzük, etrafındaki koyu renklere karşı parlak altın tonlarıyla ne çıkıyordu.

"Bu bir çeşit aile geleneği, nesillerdir devam ediyor. Baş harflerimiz kazanmıştır ve aile reisinin bunu hayatının aşkına hediye etmesi beklenir. Büyük babam o olduğunu anlar anlamaz yüzüğü vermiş. Bu da ilk tanıştıkları zamana denk geliyor."

"Vay canına. Hızlı hareket ediyor." Yardım edemedim ama bazı benzerlikleri fark ettim. "Peki ya diğeri? Orada iki yüzük var."

"ok kur yapan bir kadındı diyelim."

"Elinde kendisinden daha büyük bir silah var. Doğanın gücü gibi görünüyor."

"Evet, çok vahşiydi." Sesinde hayranlık ve zlem vardı, böylesine sert bir adamdan çıkan yumuşak bir ton.

"ok güzeldi."

"Salvador, büyük babam ve bir avuç adam da öyle düşünüyordu." Yüzümü ona dönmem için beni çevirmeden önce fısıldadı, "Seni gördüklerini bir düşünsene."

Güzeldi. Bunu nasıl çevirdiği, tavlama dilinde bir ustalık dersiydi. Yanaklarıma yerleşen derin bir kızarıklıktan başka bir yanıtım yoktu.

"Gel, partiye geri dönelim." Sözlerimin kaybolduğunu görerek teklif etti.

Alison misafirlerini karşılamakla meşgulken Matt beni odanın içinde dolaştırıyor, güçlü elleri tenimi sürekli okşuyordu. Liam'ın bakışlarını üzerimizde hissedebiliyordum, öfkesi kafatasımın arkasında bir delik açıyordu.

Tepkisinin kafa karıştırıcı olduğunu söylemek hafif kalır. Beni başka biriyle gördüğü için çok kızgındı ama yine de beni kendinden uzaklaştıran oydu. Onun için yeterince iyi değilim.

Yani sana sahip olamam ama başkasına da sahip olamam öyle mi?

Siktir et!

Kardeşiyle ilişkiye girecek değildim ama kesin olarak bildiğim şey, Liam'ın inanmasına izin vermek istediğim şeyden çok uzaktaydı.

"Sana gerçek bir içki getireyim mi? Bu ampanyanın tadı ieki dükkânı gibi." Alison'ın da daha önce benzer bir yorum yaptığını fark edince gülmekten kendimi alamadım. Elmalar ve ağaçları, değil mi?

"Ne kaçırıyorum?" eytan demişken, Alison arkamdan cıvıladı, dudakları geniş bir gülümsemeyle yayıldı, kaşları beni ve Matt'i yakaladığı yakınlığa atıfta bulunarak zıplayan bir dans yaptı.

"Jamie'ye düzgün bir içki almak üzereydim. Sen de ister misin?"

"Evet, lütfen. Rom. İyi maldan." Matt bana baktı, sessizce zehir seçimimi sordu.

"Aynen." Alison'la baş başa kalabilmek için gitmesini beklerken Matt bu fırsatı kaçırdı ve Alison'ın elinden tutup onu da yanına çekti.

Yine yalnızdım, parmaklarımla oynuyordum, ne yapacağımı bilemiyordum. Yine de kısa sürdü.

"Eğlendiğini görebiliyorum." Liam yine beni irkiltti, kısık ve boğuk sesi kulağımın hemen yanındaydı. Ona döndüğümden neredeyse dengemi kaybediyordum, Liam'ın eli kaburgalarımın üzerine gelerek duruşumu sabitledi. Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Her zamanki gibi derin ve tedirgin ediciydi.

Elini üzerimde tuttu, tenime ulaşana kadar yavaşça geriye doğru kaydı, parmağının ucu elbisemin ucundan omurgamı takip etti, i çamaşırına ulaşmadan hemen önce durdu, tüm bunları yaparken doğrudan gözlerimin içine baktı.

Bakışları o kadar yoğundu ki, beni hipnotik yeşil gözlerinin altına hapsetmişti, gözlerini . İlk karşılaşmamızın tekrarı gibiydi ama bu sefer neyle karşı karşıya olduğumu biliyordum. Gğşm her geçen saniye daha da ağırılaşırken boğazım kasıldı, yumruyu yutmaya çalıştım.

Liam'ın bakışları aşağıya kaydı, sıcak elinin vücudumda gezinmesinin doğrudan bir sonucu olarak elbisemin ince kumaşı altında mükemmel bir şekilde görünen sertleşmiş meme uçlarımı alırken dudaklarını büken bir sırıtış.

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve ben de şehvetini dizginlediğini biliyordum, gözleri ifadesiyle birlikte kararıyordu. Bunu bilerek yapıyordu, ona vereceğim tepkiyi görmek, onu yerleştirdiğim kaidenin üzerinde hâla durduğunu teyit etmek için beni yönlendiriyordu ve ben de buna kandım.

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes vererek büyüsünü bozdum, kesici sözlerinin tekrar zihnime girmesine izin vererek kontrolü yeniden kazanmaya çalıştım.

"Benim için doğru kişi değilsin, tamam mı?"

Elini sertçe vücudumdan çektim, beni manipüle etme girişiminden sonra içimi öfke kapladı.

"Eğlenceli mi? Evet, öyleyim. Bunda yanlış olan ne? Görünüşe göre Matt onun için doğru kişi olabileceğimi düşünüyor. Bunun nereye varacağını görmekten zarar gelmez." İçimdeki kinci susuzluk kulağa ne kadar yanlış geldiğini umursamadan tükürdüm.

"Yapamazsın..."

"Ne yapamam, Liam? Ne? Başka biri var mı? Beni istemiyorsun, beni çöpe attın, unuttun mu? Bu konuda hiçbir söz hakkın yok." Sözünü kestim, acımı ve öfkemi bu kelimelere döktüm.

Liam'ın eli hızla boynuma, saçlarımın altına gitti, bir avuç yumruk yaptı ve gözlerimin tekrar onunkilere dikildiğinden emin oldu.

"Seni istemediğimi hiç söylemedim." Yüzü her kelimedede benimkine yaklaşıyor, aramızdaki boşluğa düşmeyeceklerinden emin oluyordu. "Şu anda seni öpmeyi ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin. Seni buradan çıkaralım ki bu piçlerin hiçbirisi o elbisenin içinde sana gözlerini dikemesin. Onu vücudundan söküp atmaktan ve sen bayılana, avazın çıktığı kadar adımı haykırmaktan boğazın yanana kadar seni defalarca boşalmaya zorlamaktan başka bir şey istemiyorum." Sözlerinden zehir damlıyordu, gözleri sınırsız bir ateşle parlıyordu. Liam eğildi, boynumun ipeksi derisini sertçe içine çekti, daha iyi erişebilmek için saçlarımı çekti, "Benden başka biri gibi kokmandan nefret ediyorum."

"Bu kıskançlık mı Bay Dornier?" Yaptıkları karşısında midem bulandı ama söylediklerini ve bunları söylerken ne kadar soğuk olduğunu unutamadım.

"Hayır, Bayan Harden. Bu cinayet sebebidir."

"Çok az çok geç, Liam. Kelimeler artık benim için hiçbir şey ifade etmiyor." Sert bir şekilde cevap verdim, kalbimden geriye kalanları korumaya çalışırken sözlerimi kızgınlık kapladı, elim saçlarımdan onunkini sıyırdı.

Aldığım her nefes göğsüme milyonlarca eşek arısı gibi saplanıyordu, ciğerlerime yeterince hava ulaşmıyordu, vücudumda kalan tüm güçle ondan uzaklaştım. Alison bardan geri , Matt de onun arkasından geliyordu, elinde içkilerimiz vardı.

Alison'ın bileğini tuttum, onu sertçe kendimle birlikte çektim, kalabalığı yarararak dışarı çıktığımızda durdum, serin akşam esintisi nihayet nefes almamı sağladı.

"Jamie? Neyin ? Ne oldu?" Bana ısrar etti.

Gerçek beni boğuyor ve tüm solunum yollarımı tıkıyordu. Ona baktım, gözlerim bir an bile kırpmadan yüzünü deldi, bir süre sessizliğimi korudum, bu onun umutsuzluğuna yol açtı.

"Jamie Harden, bana hemen sorunun ne olduğunu söyle!"

"Ben Liam, Alison." Sonunda kelimeler ağzımdan döküldü, "Başından beri Liam'dı."

Alison orada öylece durmuş bana bakıyordu, yüzünde ne düşündüğünü ima edecek herhangi bir ifade yoktu. Artık onun kardeşi olduğunu bildiğime göre, bunun arkadaşlığımızı bir şekilde bozmasından korkuyordum. Uzun süren sessizliği beni korkutmaya başlamıştı, bu konuda ne hissettiğini bilmem gerekiyordu.

"Lütfen bir şey söyleyebilir misin?" Fısıltıyla bağırdım.

"Tahmin etmeliydim." Basitçe cevap verdi, gözlerini yere çevirdi, dudakları ince bir çizgiye düştü.

"Ne demek istiyorsun? Oh, Tanrım! Alison, lütfen bana kızma." "Kızgın değilim. Hem de hiç. Sadece Liam biraz karışık. Ben öyle biri değilim. seni incinmiş görmek istiyorum. Ve şimdi Matt'i de senin üzerine ittim. Kahretsin, çok üzgünüm. Hiç haberim yoktu."

"Yemin ederim Liam'ın kardeşin olduğunu bilmiyordum."

"Yapmadığını biliyorum. Ailemin kim olduğunu tam olarak açıklamadım. İnsanlar kimlerle akraba olduğumdan dolayı yakınlaşıyor. Merdivenleri tırmanmaya çalışıyorum, anlıyor musun? Bu yüzden kendime saklamaya çalıştığım bir şey. Özür dilerim." İtiraf etti ve sonunda böylesine harika bir insanın neden bu kadar sınırlı bir arkadaş listesi olduğunu anladım.

"Alison, bunun için özür dilemene gerek yok. Kiminle akraba olduğun umurumda bile değil. Sadece kardeşine karşı bir şeyler hissettiğim için seni kaybetme düşüncesine katlanamıyorum."

"Bir şey mi?"

"Bunun için bir ismim yok ve isimsiz bırakmayı tercih ederim. Çok dağınık."

"Evet, anlıyorum ve az önce yangına körükle gittim. Matt'i nasıl geri çekeceğimi bilmiyorum. Emirlerle uymaya pek hevesli değil. Ayrıca, ikisi de istedikleri şey konusunda oldukça ikna edici ve kararlılar. Ve bu ifadeleri gevşek kullanıyorum."

"Ne istedikleri umurumda değil. Bu karmaşanın içine zaten olduğumdan daha fazla girmeyeceğim."

"Umalım da seçme şansın olsun-" Alison, garsonlardan biri araya girmeden önce söyledi.

"Akşam yemeği beş dakika içinde servis edilecek. Sakıncası yoksa yerlerinize oturun."

"Her şey yoluna girecek." Alison cesaretlendirdi ve içeri girmeden önce beni kucakladı, "Bunu çözeceğiz."

Kusursuz bir şekilde dekore edilmiş masaların kurulduğu devasa salona doğru ilerleyen kalabalığı tarayarak Liam'ı aradım ama onu hiçbir yerde bulamadım. Matt sadece birkaç adım ötede bizi bekliyordu, geniş beyaz bir gülümsemeyle bizi karşıladı.

Bir kol mesafesine gelir gelmez Matt beni kaya gibi sert vücudunun içine çekti, kolu belime dolandı. Elimi kaslı göğsüne koyup darbeyi emmeye çalışırken kulağıma eğildi, nefesinin sıcaklığıyla tenim karıncalandı.

"Kucağımda oturmanı tercih ederdim ama annem bazı görgü kuralları koyduğu için yemekte yanımda oturmanı ayarladım."

Neden onu üzerimden itmiyordum? Birincisi, bir kez olsun istenmek iyi hissettiriyordu, hem de Matt gibi bir adam tarafından. İkincisi, Liam'ın blöfünü görmeye kararlıyım. İfade ettiği gibi, "cinayet sebebi" derken tam olarak neyi kastettiğini bilmek istiyordum.

"Doğrudan öldürmek için," diye mırıldandım nefesimin altında, daha çok Liam'ın itip çekmesiyle ağabeyinin özür dilemeyen açık sözlülüğü arasında bir karşılaştırma yapmak için kendi kendime, ama Matt yine de duydu.

"Bu gece olmaz. Yatağımda çıplak olmak yerine hâlâ buradayız."

Elindeki içeceklerden birini kaptım ve tek seferde yuttum. Bunun için kafamın açık olması gerekiyordu ama duyularımın kesinlikle uyuşması gerekiyordu.

"Vay canına, sakın ol kaplan." Matt kıkırdayarak boş bardağı elimden aldı. "Seni bu kadar geriyor muyum?"

"Hayır, üzgünüm. Sadece işte kötü bir hafta geçirdim." Mümkün olan tüm flörtöz tavırları silerek reddettim.

"O kadar kötü, ha? Yaşamak için ne yapıyorsun? Patronun senin hayatını emiyor gibi görünüyor." Son kısımda durakladım. Sanki lanet olası zihnimin içindeymiş gibiydi.

"Ben bir mimarım. AD'de çalışıyorum. Peki ya siz?"

"Al ile mi çalışıyorsun yoksa Liam ile mi?" Matt soruma cevap verme zahmetine katlanmadan sordu.

"Liam'la birlikte. Peki ya sen?" Tekrar sordum.

"İkisiyle de." Kıkırdadı, "Peki, küçük kardeşim ofiste sana nasıl davranıyor? Bektan bir hafta geçirmenin sebebi o olabilir mi?"

Siktiğimin otu.

"Hayır." Yalan söyledim, "Ve sen benimkine cevap vermeden başka hiçbir soruya cevap vermeyeceğim."

"Ne yaptığımı mı öğrenmek istiyorsun? Bu oldukça sıkıcı bir konu." Matt sorumu yine geçiştirdi.

"Buraya sorgulanmak için gelmedim ve tek taraflı bir konuşma aradığınıza göre, sanırım sorgulayacak başka birini bulmalısınız. Memnun oldum Matt." Gitmek için döndüm ama Matt elimi tutarak beni hafifçe geri çekti.

"Tamam, tamam. Yeterince makul. Birkaç iş yerim var." Sonunda cevap verdi, gözleri kızgınlık ya da can sıkıntısı gibi görünen bir şekilde yuvarlanıyordu.

"O kadar da zor değilmiş, değil mi? Demek aile işine girmeyen tek kardeş sensin."

"Aile işinin başka bir yönünü takip ettim diyelim." Verdiği cevap kafamı karıştırdığı için kağlarımı kaldırdım, ama Matt daha fazla ayrıntı vermeyecekti, ben daha soramadan sözümü kesti, "Sanırım yemek hazır. Gidelim mi?"

Matt bir elini sırtımın alt kısmına koyarak beni masamıza doğru götürdü ve gerçek bir centilmen gibi sandalyemi çekip yanıma oturdu. Alison tam önümdeki yerine çöktü, belli etmeden sağımı işaret etmeye çalışırken kaşları neredeyse saç çizgisine doğru yükseliyordu.

Onun hareketine doğru baktım ve nefesimi kesen o yeşil gözlerle karşılaştım. Tabii ki Liam hemen yanımda oturuyor olacaktı.

Bir kılıç ve bir kalkan arasında sıkışıp kalmaktan bahsediyoruz!

Gözlerimi Alison'a kilitledim, Matt ve Liam'ın arasında oturduğumu unutmaya çalışırken ona odaklandım. Akşam yemeği servis edildi ve biri ne olduğunu sorsa, tüm odağım bu kabustan kurtulmaya çalışmak olduğu için düzgün bir cevap veremezdim.

Liam parmaklarını kolumda gezdirdi ve omzuma tüy kadar hafif bir öpücük kondurmadan önce dikkatimi onun kararmış gözlerine çekti.

Şok oldum. Ortadan kaybolduğunda ve özellikle de tüm yemek boyunca tek bir kelime bile etmediğinde bu oyundan bıktığından emindim.

"Seni izliyordum." Fısıldadı, sesi sert ve alçaktı, tam da olmaması gereken yere yerleşiyordu.

"Ne?"

"Seni izliyordum, bu gece iç çamaşırı takımından vazgeçip vazgeçmediğini anlamaya çalışıyordum. Elbisenin altında sütyen olmadığını biliyorum. Tangasız da mı geldin?" Liam'ın sıcak eli kalçama yerleşti, hem şaşkınlıktan hem de bu basit hareketin omurgama gönderdiği heyecan verici akımdan dolayı, ayrılmış dudaklarımdan kaçmakla tehdit eden küçük bir nefes aldım.

Eli bacağımdan yukarı çıkmaya başladı, daha fazlasına olan ihtiyacımı besleyen dayanılmaz derecede yavaş bir tempoyla elbisemin altına istikrarlı bir şekilde tırmanıyordu.

Kalbim göğsüme çarptı ve kulaklarımı akan kanın pompalanmasından başka bir şey doldurmadı. Bacaklarımı onun için ayırdım, içgüdüsel tepkime Liam'ın sırtışı büyüdü.

"Sen ne-" Kalçalarımın arasında, amımın hemen önündeki noktaya ulaştığında sesim kesildi.

"Sadece kendim için kontrol ediyorum." Kuru bir şekilde yutkundum, beklenti beni onun dokunuşu altında yakıyordu.

"Tatlının tadına bakmayacak mısın?" Matt diğer taraftan sordu, yakışıklı yüzünde şeytani bir gülümseme vardı ve başımı ona doğru çevirmemi sağladı. Yanaklarımdaki kızarıklığı ve gözlerimdeki Çehveti gizlemeye çalıştım.

"Oh, umm... tabii ki." Önüme konduğunu fark etmemiştim bile.

Liam ilerleyişini durdurmadı, parmakları tam olarak istediğim yere tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. Bu tehlikeli bir oyun gibi geliyordu ama lanet olsun ki onu durduramıyordum.

Ağır pantolonumu ve kabaran göğsümü Matt'in bakışlarından saklamak için elimden geleni yaptım, adrenalin ve şehvet vücudumun her santimini ele geçirmişti. Bacaklarımı kapatıp onları birbirine kenetlemeye çalıştım ama Liam'ın başka fikirleri vardı. Ayağını benimkinin etrafına dolamadan önce eliyle aceleyle bacağımyı tuttu, böylece olduğum yerde kalmaktan başka çarem kalmadı.

"Bunu çok lezzetli bulacaksın." Önümdeki lezzeti denemek için hiçbir hareket yapmadığımda Matt bastırdı.

Liam parmaklarını etime geçirip tangamı kenara iterken, onun dikkatli bakışları altında titreyerek kaşığımı aldım.

tenime sürtünüyordu. Pannacotta'dan bir parça aldım ve aēzıma .

Dudaklarımı kaşıēın etrafına kapatır kapatmaz, Liam bir parmaēını kaydırđı, avucu klitorisime sıkıca bastırđı. Mkemmek bir zamanlamaydı, lezzetli müdahaleden gēsmden derin bir inilti kaçtı.

Matt az önce ıkardıēım sese şaşırarak bana baktı ve ben de bunu ifade etmesi zor sözcüklerin altına gizleme ihtiyaı hissettim.

"Tanrım... bu çok iyi..." Sesim gergindi, Liam'ın pompalayan parmaklarının bana verdiēi zevki maskelemek için başarısız bir girişimdi. Liam'ın parmaklarının her itişinde verdiēi enfes işkenceyle birlikte tatlının tadını çıkarırken gözlerim sımsıkı kapalıydı, sessiz ve gizli kalmak için elimden geleni yapıyordum.

Matt, "Dudaēında biraz var," deyince dönüp ona baktım ve gözlerimi atıēımda dudaklarına yayılan geniē bir gülümsemeye karēılaētım. Biliyor muydu? Hayır. Bilemezdi.

Dudaklarımı yalayarak onları temizlemeye çalıştım, görünüşe göre başarısız oldum.

Matt sert eliyle çenemi tuttu ve yüzümü tekrar ona çevirdi, "Dur, ben yapayım." Ben daha ne olduēunu anlamadan dudakları dudaklarımı yutuyordu.

Dili dudaēımın üzerinde gezindi ve öyle hızlı bir hareketle aēzımın içine girdi ki, durdurma şansım yoktu. Liam'ın dokunuşuyla zihnim bulanıklaşmıştı, elimde olmadan Matt'in aēzına bir inilti daha bıraktım.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, durdurmak için yapabileceēim hiçbir şey yoktu.

Liam parmaklarını içimden çekti, ıēlık atarak sandalyesini geriye itti ve peçetesini masaya fırlattı.

Liam göz açıp kapayınca kadar Matt'in yanına çömelmiş, kendi başına durabilecek kadar derin olan kalçasına gizlice bir atal saplamıştı.

Matt yüzünü buruşturdu ve gēsnden alçak bir hırıltı yükseldi, ama bunun dışında bir tepki bile vermedi.

"Ona bir daha dokunursan ölürsün." Homurdanarak sylediēi sözler tüylerimi diken diken etti.

Liam'ın sesini hiç bu kadar nefret ve öfkeyle dolu duymamıştım. Hem de onca insan arasından kardeşine karşı.

Ayaēa kalktı ve ceketini düzelttikten sonra arkasını dönüp koridorun çift kapısından geçerek gözden kayboldu ve bana kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissettirdi.

Çünkü ben öyleyim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

Liam

"Bir tane daha," diye homurdandım Dea Tacita'nın bar müdürü Lilly'ye, yüzündeki onaylamama ifadesini görünce. "Kararlarını gerçek müşterilerine sakla. Aynı gece *içinde hem* işini *hem de* kelleni alamayacak olanlara."

"Elbette patron." Ses tonundaki asiditeyi gizlemeden mırıldandı, "Sadece *Signore* Matteo'nun hiçbir şey söylemememi onaylayacağından emin değilim."

"*Sinyor* Matteo'yu sikeyim!" Resmen tükürdüm. "Eğer burada bok suratlı olduğumu bilmiyorsa, beni hiç tanımıyor demektir."

Kulüpte Alison'ı bekliyordum, Dea Tacita'ya gökten inmiş bir Tanrı gibi hükmeden ofiste, kardeşimin koltuğunda oturuyordum.

Hayır, hayır.

Burası cennetten olabildiğince uzak bir yerdi. Burası Günah Şehri'ydi. -Şeytan gibi cehennemin derinliklerindeki taştan tahtından inmek kulağa daha uygun geliyordu.

O lanet masadan daha hızlı kaçamazdım. Matt'in Jamie'nin ağzının tadını çıkardığını gördüğümde, onun dudaklarına karşı inlediğini duyduğumda, daha fazla dayanamadım.

Gitmekten başka çare yoktu. Alternatifi çok kanlıydı ve küçük kız kardeşimin doğum günü kutlaması için uygun değildi. O anda nasıl bu kadar objektif olmayı başardığım beni aşıyordu.

Elimi hemen içinden çektim ve Jamie başını bana doğru çevirerek özür dileyen ve kafası karışmış gibi görünen bir bakış fırlattı. Umurumda değildi. Olan olmuştu.

Matt bir şeyi kanıtlıyordu, farkındaydım. Yine de kendime bunun gerçek olmadığını tekrar tekrar hatırlatmak zorunda kaldım. Ama göğsümdeki, yumruğumla suratında bir delik açmayı arzulayan bu kuduz his, kendi hislerimi de anlatıyordu. Hissettiğim için beni rahatsız eden duygular.

Bunu ben istememiştim. Onları istememiştim. Ama lanet olsun, *onu* istiyordum. Bacağındaki o çatal mı? O benim kardeşim olduğu için nazik bir tavizdi.

Lilly bana bir içki daha doldurdu. Onuncu muydu? On beşinci mi? Sayısını unutmuştum. Ama diğerleriyle aynı kolaylıkla boğazımdan aşağı kaydı ve midemin çukurundaki yanmayı yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Dea Tacita'ya girmek için bekleyen insanların oluşturduğu kuyruğu taradım. Başka bir gün olsa gözüme çarpacak bir düzineden fazla kadın vardı. Kolay sikileceklerdi, karmaşık olmayacaklardı ve hiçbir bağları olmayacaktı. Ertesi sabah telefon yok, yatıya kalmak yok, gözyaşı yok, isim yok. Çok kişiliksizdi ama kaşıntı giderilmiş ve hayatım kolaylaşmış olacaktı.

Jamie'nin yaratacağı karmaşayı neden arzuladığımı anlamak mümkün değildi.

Michelle gibi olabilir.

Bu düşünce tarzını denemiştim ama Michelle'in hiçbir anlamı yoktu. AD'ye başlamadan önce birlikte yatmıştık ve uygun olduğu için ara sıra yatıyorduk. Orada bulanık çizgiler yoktu. Anlaşmanın ne olduğunu başından beri biliyordu.

Jamie bu kategoriye girmiyordu. Başka hiçbir kadının yanına bile yaklaşamadığı, kendine ait bir tane vardı.

O uyurken, geçen hafta yaptığım gibi, sikimi pantolonumun içine sokarak ona sarılmaktan mutluluk duyardım.

Bu kesinlikle bir ilkti. Liam Battaglia, sarılmak için can atıyor. şimdi vur beni!

"Bir tane daha," dedim ve bu sefer Lilly itiraz etmedi, bana bir kadeh daha doldurdu, hala dilini tutmuyordu.

"Neye ihtiyacın olursa olsun, o bardağın dibinde bulamayacaksın. şimdiye kadar yedi kez denedin." Uzun zamandır bizimle birlikteydi. Güvenilir biri olduğunu biliyorduk ve bu ağınalık ona her fırsatta sınırlarını zorlama cesareti veriyordu. Belki de Matt onu birkaç kez siktiği için buna hakkı olduğunu düşünüyordu.

"Barmen psikolojisi mi, Lilly? Gerçekten mi?"

"Ne işe yararsa." Elleri kolumdan omuzlarıma doğru kayarak sandalyenin arkasında durdu ve avuç içleri gergin omuzlarımı sıktı.

"Etrafta yatan kardeşime baktığında gözlerinde evreni tutan Jamie Harden adında 1.80 boyunda esmer bir kız var mı?"

Burada bir yerde mi?" Alison kasıla kasıla ağabeyimin ofisine girdi, çok şükür *yalnızdı*. Lilly'nin elleri dondu, ilerleyişi sınırsız doğmuş bu ateşli küçük hanım tarafından durduruldu. "Hayır mı? O zaman işe yarayacak bir şeyin olduğunu sanmıyorum, Lilly."

Ona bir uyarı bakışı attım ve aynı bakışla karşılaştım.

Ben.

"Gidebilirsin," dedi Alison, Lilly'nin gitmesini bekleyerek ve kapıyı kapatarak arkasına geçti, tekrar konuşmadan önce masanın kenarına yaslandı, kollarını göğsünün önünde kavuşturdu ve yüzüne bir kaş çatma yerleşti. "Ne yapıyorsun sen?"

"Sarhoş olmak. Daha zeki olursun sanmıştım. Çıkarım yapabilirdin

Bu."

"Bana eşeklik etme Liam. Senin içini görebiliyorum. Deniyor olacaksın Beni kızdırmak istiyorsun ki ben de seni lanet olası sefaletinle baş başa bırakayım, böylece yutmak istemediğin gerçeği sana kaşıkla yedirmeyeyim. Hiç şansın yok. Keskin dilinin beni etkilemesine izin vermeyecek kadar iyi tanıyorum seni."

Ona el salladım, bir bardak daha doldurdum, Alison aramızdaki masadan kaptı ve içindekilerin tamamını boğazından aşağı döktü.

"Ugh, iğrenç." Yutkunduktan sonra homurdandı, tadı yüzünden yüzü buruşmuştu.

"O zaman içme. Zaten o benim içindi." Bardağı elinden kaptım ve yeniden doldurdum.

"Pislik gibi davranmayı bırakıp, seninle konuşana kadar döktüğün her şeyi içeceğim. Ben."

Alison tekrar bardağa uzandı ama ben onu masadan süpürdüm. içkinin tamamını içtim ve bardağı masaya çarparak elimi saklamak için bardağın etrafına sardım.

"Konuşacak bir şey yok Alison." Bu konuyu kapatmasını istedim. Tüm öfkenin tekrar boğazıma dolduğunu hissedebiliyordum. Buraya tek gelme sebebim içkiyle boğulmaktı ve Alison buna engel oluyordu.

"Cehennem gibi, yok. Jamie bana her şeyi anlattı. Neler olup bittiğini biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun." Tekrar geri ittim.

"Jamie'nin sana takıntılı olduğunu biliyorum. Bunu göremiyor musun?"

"Hayır. Matt'in dilini boğazına soktuğu için oldukça kendinden görünüyordu!" Bu ekşi sözler vücudumdaki her kasın yeniden gerilmesine neden oldu, serbest bırakılmamış öfke kütleleri yok etmek için bir hedef arıyordu.

" etme! Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Umurumda değil Alison." Ona ters ters baktım, sesim bir oktav düştü ama hâlâ geri adım atmıyordu. Küçük kız kardeşim kıcımlı bana teslim etmeyi bitirmemişti ve hiçbir uyarı taktığı onu geri adım attıramazdı.

"O zaman Jack'i neden kovdun?" Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan, ona yalan söylemem için beni cesaretlendirerek sordu.

"Jack de kim lan?" Umursamazca sordum, bir shot daha doldurdum ve hemen ardından içtim.

"Jack'in kim olduğunu yeterince iyi biliyorsun. En iyi barmenlerinizden biriydi ve siz yine de onu kovdunuz. Neden acaba?"

"Elinde ona ait olmayan bir şey vardı," diye homurdandım ve elimdeki bardağı masaya çarparak milyonlarca parçaya ayırdım.

"Ne oluyor Liam? Kendine zarar vermeye mi çalışıyorsun?" Alison bağırarak oturduğu yerden fırladı ve ellerimi camlardan silkeleyerek temizledi.

"Ben iyiyim," diye homurdandım ve ellerimi çektim.

"O da orada bir akor yakaladı. Bunu biliyorum. Neden buna sahip olmana izin vermiyorsun?"

"Alison, bu konuda konuşmak istemiyorum." Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim, başparmağım ve işaret parmağımla gözlerime bastırdım, bu düşüncelerden kurtulmaya ve Jamie'yi zihnimin gerisine, mümkün olduğunca yüzeyden uzağa itmeye çalıştım.

"Birlikte mi ayrıldılar diye merak ediyorsanız, cevabım hayır. O eve gitti. *Tek başına.*" Arkama yaslandım, sandalyeye yaslandım ve etkilenmemiş görünmeye çalıştım. "Gitmeden önce parmağını onun göğsüne soktuğunu gördüm. Sen ve senin itip çekmelerin yüzünden acı çekiyordu. Başta sen olduğunu bilmiyordum ama şimdi her şey anlam kazandı. Bahsettiği sıcak ve soğuk. Sen de mutlu olmayı hak ediyorsun Liam."

"Benim hakkımda konuşmayalım. Bugün senin doğum günün, buna odaklanalım."

"Hayır!" Ayağa kalktı, ayağı öfke geçiren bir çocuk gibi yere vuruyordu. "Bazen çok kalın kafalı olabiliyorsun. Sana sırılsıklam aşık olduğunu görmüyor musun?"

Şişeyi ağzıma götürdüm, başımı arkaya eğdim, sıvının doğrudan boğazımdan aşağı kaymasına izin verdim, beni uyuşturmasını diledim ve Alison'ın sözleriyle içimde büyüyen umut hissi.

"Liam-"

"Ben eve gidiyorum." Sözüni kestim, ayağa kalktım ve alnına bir öpücük kondurdum, "Gecen böyle geçtiği için üzgünüm. Bunu telafi edeceğim."

" yok. Sadece söylediklerimi düşün. Lütfen?"

"Eve sağ salım varabilecek misin?" Sorusunu bilerek görmezden gelerek söyledim. "Carl'dan seni götürmesini isteyebilirim. Ona bir mesaj göndereyim."

"Eve iyi gideceğim." Telefonumu tutan elini benimkinin üzerine koyup aşağı doğru iterek cevap verdi. "Bir refakatçiye ihtiyacım yok. Ayrıca, Carl seni götürüyor, diğer çocuklardan biri arabayı senin evine götürebilir." Masadan anahtarlarımı aldı, "İçtiğin içkiden sonra araba kullanmana imkân yok."

"Tamam. Başın belaya girmesin." Pes ediyorum ve gitmeden önce başına bir öpücük daha konduruyorum.

Normalde bu eve dönüş yolculuğunu kolumda kesin bir sikişle yapıyor olurum. Kulüpte bulduğum ateşli bir piliç sırtımı tırmalarken kapıyı tekmelerdim.

Bu gece dairemdeki ürkütücü sessizlik, tüm lanet düşüncelerimi dayanamayacağım kadar yüksek sesle dile getiriyordu.

Kendimi bu boka nasıl bulaştırdım?

"Siktir!" Öfkeyle homurdandım. Telefonumu Dea Tacita'da bırakmışım, yani onun yerini bile kontrol edemiyordum.

Jamie'yi düşünmeden edemiyordum, onun altımda kıvranışını izlerken inlemeleri havayı dolduruyordu, ben ona tekrar tekrar çarparken beni bir tanrıça gibi alıyordu. Ve bu görüntüler zihnimde yanıp sönerken bile, benim gibi aptal bir sikik için ağlarken onu göğsüme yaslama fırsatına razı olurum.

Yatağıma uzandım, ancak tekrar kalkıp kanepeye gittim, bu da istenen etkiyi yaratmadı, bu yüzden kendimi oturma odasından mutfığa doğru volta atarken buldum, sanki kilometrelerce koşmuşum gibi ağır nefes alıyordum. Onun nerede ve kiminle olduğunu öğrenmek için beni ele geçiren dürtüden kaçınmaya çalışıyordum.

Kız kardeşime güveniyordum ve sözlerinden şüphe duymuyordum ama yine de Jamie'nin rahatlamak için başka bir adamın kollarına koşmadığına dair görsel bir teyide ihtiyacım vardı. Kimin? Biliyorsam ne olayım.

Burada kalıp merak etmeye devam edemezdim, bu yüzden ceketimi raftan çektim ve anahtarlarımı aldım, arabamın yalnızlığında penceresinin altında oturduğum bir başka geceye hazırdım.

Hayır.

Onunla konuşmak zorundaydım. Ne söylemem gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama solunum yollarımı daraltan bir şey vardı ve onu serbest bırakmam gerekiyordu. Umarım Tremont'a gittiğimde bunu çözmüş olurum.

Kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz koridora baktım ve kalbim küt küt atmaya başladı.

Jamie tam orada duruyordu. Olduğu yerde durmuş bana bakıyordu, gözleri kocaman açılmıştı ve sadece korku olarak tanımlayabileceğim bir şekilde parlıyordu. Jamie bir dakika boyunca bana baktı, konuşmak için ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı, sonra bakışları sanki sözleri yere düşmüş gibi aşağıya doğru kaydı. Ellerini iki açmış, avuçlarını gergin bir şekilde birbirine sürtüyordu. Tekrar başını kaldırdı ve sanki bir şeyler elde etmek istercesine emin olmayan bir adım attı.

onun küçük sesinin bana ulaşması için çekiş.

"Özür dilerim." Dedi. Endişeliydi ve titriyordu ama bu sözcükler hiç kuşkuya yer bırakmayacak kadar sağlam çıkmıştı. Ciddiydi. "Lütfen bana bir dakika izin verir misiniz?"

Geri çekilip dairemin kapısını tekrar açmadan önce birkaç saniye daha ona bakmaya devam ettim ve içeri girmesini işaret ettim.

Jamie yanımdan geçip gitti, daireme girerken dengesiz adımlar atıyordu. Elimde olmadan gözlerimi kapattım, derin derin içime çektim ve onun geçişindeki tatlı kokunun tadını çıkardım, ama kardeşimin ellerinin onun üzerinde olduğu o lanet görüntü beni rahat bırakmadı.

Kapıyı arkamdan hafifçe tıklatarak kapattım ve buraya söylemek için geldiği kelimeleri zihninde karıştırırken onun titrek figürünü izledim.

Sanki bir gelgit dalgası onu vurmuş gibi, Jamie çılgınca konuşmaya başladı, "Çok üzgünüm Liam. Böyle bir şey beklemiyordum-"

Bileğinden tutarak, tek bir kelime bile etmeden onu banyoya doğru çektim ve söylediği her şeyi kestim.

"Liam? Ne yapıyorsun?" Konuşurken sesi korkuyla titriyordu ama o başka bir erkeğin kokusunu almışken bu konuşmayı yapamazdım.

Suyu açtım ve onu duşakabinin içine ittim, kıyafetleri ve her şeyiyle spreyin altında ıslattım. Jamie'nin nefesi soğuk suyun etkisiyle boğazında düğümlendi, ağzı açık kaldı ve nefes almakta zorlandı.

Bu kokunun gerekiyordu. Giyeceği tek koku Benim.

O itiraz edemedi ben de duşa girdim, ondan bir santim uzakta durdum, yüksek figürüm onu soğuk sudan korurken onun yerine beni sıırıslıklam etti.

Jamie gözlerimin içine baktı, yüzümden onun yüzüne buz gibi su damlıyordu. Bir süre gözlerine baktım ve gözlerindeki kızarıklığı fark ettim. Ağlıyordu.

Bu düşünce kalbime saplandı ve beni cezalandırmak için dilimi ısırma naden oldu. Bunu ben yapmışım.

Lanet olsun, savunmasızlığı çok güzeldi. Su ikimizi de soymuş, geride sadece çıplak kemikler ve dürüstlük bırakmıştı.

Daha fazla tutamadım. Damarlarımda öfke ve göğsümde adını koyamadığım bir şeyle onu öptüm. Jamie benim onu öptüğüm kadar tutkuyla beni öperken, su birbirimizi tüketme ihtiyacımıza karıştı. Tadı yağmurlu bir günde güneş ışığı ve gökkuşağı gibiydi. O bulutların dağılması gerekiyordu ve onları oraya koyanın ben olduğumu biliyordum.

"Özür dilerim." Tekrarladı, dolgun dudakları öpüşmemizin şiddetinden biraz şişmişti. "Kardeşinin benim yanımda olmasına verdiği tepkiyi görmek hoşuma gitti ve bu yüzden onu durdurmadım. Gözlerinde ufacık bir kıskançlık belirtisi görmek bile senin için bir anlam ifade ettiğimi gösteriyordu. Tek istediğim buydu. Senin için bir şey ifade etmek. Bu yanıştı, biliyorum. Çok, çok yanıış. Duygularını hesaba katmadım bile ve gerçekten de olayın bu şekilde tırmanacağını hiç beklemiyordum." Neredeyse nefes almadan ağzından kaçırdı. Gözlerini tekrar aşağı indirdi, devam ederken utanmış görünüyordu, "Affını hak etmediğimi biliyorum. Bencillik ettim, sadece seni kızgın görmenin benim için ne anlama geldiğini düşündüm. Sana zarar verip vermediğimi ya da ne halt ettiğimi düşünmek için bile durmadım. Hem de öz kardeşinle! Çok aptalım! Nasıl bu kadar..." Sözcükleri yine kaybolmuştu, belki de benden bir tepki gelmediği için. "Özür dilerim" diyerek son sözünü söylerken umudu kısa sürdü.

Jamie beni iterek geçmeye çalıştı ama ayaklarım yerdeki beton bloklar gibiydi. Bir elimi karnına koyarak onu daha önce bulunduğu noktaya, altına geri ittim.

Gözleri benimkilere dikilmiş, konuşmamı bekliyordu. Gözlerini aradım, sahtekârlığa dair bir ipucu bulmaya çalıştım ama bulamadım.

Dökülmemiş gözyaşları ve samimiyetle parlıyorlardı.

Jamie gözyaşlarını tutmaya ve düşmelerine izin vermemeye çalışırken ben de onun yüzünü inceliyor ve söylemek için evden çıktığım sözleri beynimde arıyordum.

"Ben de özür dilerim." Sonunda sessizliği bozdum, vücudu sürekli bir titreme halindeyken ondan şok olmuş bir bakış kazandım.

"Ne? Sen bir şey yapmadın ki, neden özür diliyorsun?"

"Sana karşı dürüst olmadığım için özür dilerim. Kendini bana verdikten sonra hiçbir şey ifade etmediğini hissettirdiğim için özür dilerim." Öne doğru bir adım atarak onun duvara doğru geri çekilmesini sağladım. "Geçen sabah seni yalnız bıraktığım için özür dilerim. Michelle'i öptüğümü düşünmene izin verdiğim ve seni kıskanç gördüğüm için mutlu olduğum için özür dilerim. Bunu ben yapmadım. Senin yüzünden yapamadım. Seni bırakmadığım için özür dilerim. Ve en çok da sana karşı hissettiklerim konusunda kendime yalan söylediğim için özür dilerim." Sözlerimi bitirdim, her cümlede aramızdaki mesafeyi bir santim kalana kadar kapattım, işim bittiğinde sırtı duvara çarptı.

Yavaşça tekrar eğildim ve dudaklarını şimdiye kadar verdiğim en içten öpücükle yakaladım.

Dudaklarımız buluşur buluşmaz Jamie derin bir nefes aldı, göğsü beklenmedik bir hareketle doldu. Aksi takdirde asla tadamayacağım bir cennetti.

Öpüşmeyi keserek alnımı onunkine yasladım ve parmaklarımızı birleştirdim, göğsüm benim olduğunu söylediğini duyma ihtiyacıyla doldu.

"Beni affettiğini söyle Jamie. Beni istediğini söyle çünkü seni tüm varlığım ile istiyorum." Onu bu sefer farklı bir aciliyetle tekrar öptüm, tekrar yalvarmadan önce alt dudağını ısırdım. "Bana benim olduğunu söyle."

BÖLÜM 18

Jamie

"Ben seninim."

Liam'ın dudakları dudaklarıma yerleştğinde zihnimdeki tüm çalkantılar duruldu. Benim.

Bu gece dokunuşunda farklı bir yoğunluk, farklı bir ağırlık vardı. öpücüğünde. Arzudan yoksun olmasa da şehvetten daha fazlasını barındırıyordu. Bu öpücükte rahatlama, sahiplenme ve ruhumun her parçasını ele geçiren derin bir bağ ile yüklü bir tutku vardı.

Dairesine giderken konuşmamızın olası tüm sonuçlarını düşünmüştüm. Ağzımdan çıkan tek bir kelimeyi bile duymak istemeyip kapıyı yüzüme kapatması ya da bu gece olanlardan rahatsız olduğunu inkar eden boş bir ifadeyle Liam'a bakması gibi. Bu senaryo kesinlikle listede yoktu.

Beni daha önce hiç öpülmediğim gibi öptü. Dudaklarımızın birbirine değmesinden çok daha fazlasıydı. Sanki ruhu benim ruhumu asla bırakmayacağına söz veren içten bir kucaklamanın içine çekiyordu.

Yumuşak, yavaş ve kalıcı ama aynı zamanda sert ve yakıcı. Beni coşkuyla titretti ve aynı zamanda bana daha önce hiç hissetmediğim bir huzur verdi.

Liam yüzümü olduğu yerde tutarken, dudakları tekrar tekrar dudaklarımı ele geçirdi, dili varlığımın her parçasını eriten bir yumuşaklıkla ağzımın içine girdi.

"Kal." Dudaklarıma fısıldadı, adanmışlık tadı veren talepkâr gagaların arasında. "Bu gece benimle kal."

Liam alnını benimkine yasladı, su sırtından aşağı akıyordu, yeşil gözleri beni delip geçiyordu. Bu, engelleri yıkan ve bu adama karşı olan hislerime direnebileceğime dair sahip olduğum tüm yanılsamaları paramparça eden bir ruh arayışıydı. Gözlerinde gördüğümü sandığım sıcaklık, sonuçlarını umursamamamı sağladı.

O bir ateŖi ve ben yanmaya fazlasıyla istekliydim, ne kadar acı verse de k zlerinin sıcaklığı ve güzelliği buna fazlasıyla değerdi.

Kollarımı boynuna doladım ve talebine sessiz bir yanıt olarak onu bir öpücük daha için kendime çektim. Diğerlerinden farklı olarak, isteğinin ikinci bir niyet taŖımadıęını fark ettim. Ve haklıyım da.

Suyu kapattı ve kurulanabilmem için bana bir havlu uzattı, üstümü deęiŖtirmem için de kendi eŖofmanlarını getirdi. Beni odasında bekledi, ben banyodan çıktıktan sonra yataktan kalktı. Zaten tamamen giyinikti, saçları hala dağınık ve nemliydi.

Liam beni oturma odasına doğru çekti, eli elime sıkıca sarılmıŖtı, ancak loŖ ışıklı mek ndaki kanepeye ulaŖtıęımızda durdu. Uzandı, beni üzerine çekti, vücudum onunkine mükemmel bir Ŗekilde oturdu.

Bir eliyle saçlarımı okŖarken diğer eliyle beni kendine doğru çekti, baŖımı kaslı göğsüne yasladı, onun sabit kalp atıŖları benim sevinçle çarpan kalbimi yatıŖtırdı.

Ait olduğum yer burasıydı, kollarıyla sarmalanmıŖ, kokusuyla sırlıklam olmuŖ, onunla kaplanmıŖım.

Sonunda kendimi güvende hissettim.

Sonunda kendimi evimde hissettim.

"Sabah hâlâ burada olacağını söyle bana," diye fısıldadı Liam saçlarıma, yumuŖak öpücükleriyle beni Ŗefkat yağmuruna tutarken.

"Olmayı tercih edeceğim baŖka bir yer yok." Ağzımdan hiç bu kadar doğru sözler  ıkmamıŖtı. Ona daha da sokuldum ve sonunda uykuya dalana kadar okŖamalarına kendimi bıraktım.

Yaptığım Ŗeyin hiçbir mazereti yoktu. Sadece d Ŗ nm yordum. Aptalca,  ocuk a ve bencilceydi. Yine de Matt'in beni  pmesini beklemiyordum. Ne kadar berbat bir Ŗey olduğu konusunda beni hazırlıksız yakalamıŖtı. Geri  ekilip Liam'a baktığımda, öfkeden kuduruyordu ve buna hakkı da vardı.

Kaya gibi yapılı olmama rağmen, Matt'in suratına bir yumruk atmam gerekirdi ama yerimde donup kalmıŖım.

Liam'ı kışkandırmaya o kadar odaklanmıŖım ki, Matt'i doğru mesajı alması için yeterince geri itmemiŖtim. Liam'ın beni izlediğini ve üzerimde baŖka bir adamın ellerinin olmasının onu kızdırdığını bilmek çok iyi hissettiriyordu. Bu bana onun için önemli olduğumu söylüyordu. Bunun ona nasıl hissettireceği umurumda bile değildi.

Liam'ın hıŖımla çıkmadan önce bana attığı tiksinti dolu bakıŖ kalbimi delip geçti ve beni parçalara ayırdı. Onun bana bakmasını asla istemedim.

tekrar o şekilde. Kendimi kirli ve küçük hissediyordum ve sadece bu bakış bile zihnimi, onu varlığımdan söküp atmak için harcadığım onca çabadan sonra hiç işi olmadığı Jacksonville'e geri götürmeye yetmişti.

Ona karşı hissettiklerimi itiraf etmek bir riskti ama tek yol buydu. Bunu şimdi görebiliyordum. İşimi kaybetme ihtimalim gerçektir ama umurumda değildi. Liam'ı kaybetmek terazimde daha ağır basıyordu.

Burada olmak, Liam'ın kollarına sarılmak, sonunda beni bıraktığını ve itmeyi bıraktığını hissetmek bulutların üzerinde yürümek gibiydi. Cennetteydim.

Tek başıma uyandım, üzerimde bir battaniyeyle onun kanepesine kıvrılmıştım, sabah güneşi o kocaman pencerelerden pırıl pırıl parlıyordu. Ayağa fırladım, panik ciğerlerimi doldurdu, Liam'ı aradım, her döndüğümde ve onu bulamadığımda dehşetin arttığını hissettim.

"Beni mi arıyorsun?" Derin sesi arkamdan geldi, kalbim nihayet normal hızına yavaşladı. Ta ki arkamı dönüp ona bakana kadar.

Liam orada gömleksiz duruyordu, düşük bel eşofman hayal gücüne çok az şey bırakıyordu, çarpıcı bir V kasları, deneyimleme zevkine sahip olduğum bir şişkinliğe doğru iniyordu.

Mükemmelliği karşısında çarpılmıştım, önümdeki görüntü karşısında ağzım açık kalmıştı. Havluyu ıslak saçlarına sürterken yırtık kasları kasılıyor, her bir kütle hareket ettikçe geriliyordu.

Tıpkı onu tişörsüz ilk gördüğümde olduğu gibi, kolunun hemen altında, gövdesi boyunca uzanan dövmeyle fark ettim. Bir kadın ve bir kafatası, ikisinin de ağzında bir kelebek ve onları bir arada tutan bir sonsuzluk halkası. Dövmeleri çekici bulacağımı hiç düşünmezdim, ama lanet olsun, mürekkeple iyi görünüyordu.

Bu adam saf günahla yontulmuş, cazibeyle çizilmiş ve tanrısallıkla boyanmıştır.

Tıpkı onu ilk kez bu şekilde gördüğümde olduğu gibi, gözlerim belirgin şişkinliğine kaydı ve boğazım hemen büyük bir yumru tarafından işgal edildi.

Kutsal Babamız, aklımdan ne kadar çok günah geçiyordu.

"İstersen bakmayı bıraktığında *ılık* bir duş alabilirsin." Liam hayallerimi yarıda keserek gözlerimi tekrar yüzüne çevirdi, dudakları sırtarak bükülmüştü.

En yakın yastığı aldım ve ona fırlattım, yanaklarım ona hayranlıkla bakarken yakalandığım için iyice kızarmıştı. Yastıktan kaçtı ve iki büyük

Ben onun kucağında kıvrılırken, o beni şakacı bir şekilde kucaklıyor, gıdıklıyor ve küçük öpücüklerle boğuyordu.

"Bana karşı böyle kırırdanmaya devam edersen, bir saniye içinde bakacak daha çok şeyin olacak." Durdum, sırtımı ona yasladım, onu tamamen hissetmek istiyordum. Liam burnunu boynumun kıvrımına gömdü, eğlenceli hava aniden yoğun ve ciddi bir hal alırken derin derin nefes aldı. "Bu hayatımın en güzel gecesiydi."

Hassas tenime fısıldanan savunmasız bir itiraftı, kelimeleri kalbimi ve midemi titreten bir anlamla sıırılsıklamdı. Kesinlikle hiçbir şey olmamıştı ama yine de her şey değişmişti.

Boğazımdaki düğüm konuşmama izin verdiğinde, "Daha fazla katılamazdım," diye cevap verdim.

"Haydi. Duş zamanı, Bayan Harden. Yatağımın üzerine sizin için kıyafetler ve banyoya da bir havlu bıraktım. Kahvaltıda pastırma ve yumurta nasıl olur?"

Arkamı döndüm, kollarımı boynuna doladım, güzel gözlerinin derinliklerine baktım, yüzüm bir gülümsemeyle aydınlandı, mutluluk her gözeneğimden taşı.

"Sesin kesinlikle mükemmel geliyor."

Daha önce hiç aşk hissetmemiştim. Sadece hayatımda hiç olmamıştı.

Biri bana sorsa, ona nasıl bir his olduğunu anlatamazdım. Kokusu, tadı, hissi ve sıcaklığı benim için yeniydi ve şimdi banyosunda duş alırken bana kahvaltı hazırlayan adama bağlıydı.

Aşkın hep küçük şeylerde olduğunu hayal etmişim. Okuldan eve döndüğünde fırında pişen en sevdiğin kek. Kendinizi kötü hissettiğinizde rahatlatıcı bir sarılma. Birinin size kahvaltı için pişirdiği pastırma ve yumurta kokusu. Kabul edildiğinizi ve istendiğinizi bilmenin sıcaklığı ve güvenliği, çünkü sizi seven biri bunları sizin için sevgiyle yapmıştır.

Hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Sevgi babamın bana karşı beslediği bir duygu değildi. Gözlerinde sadece aldatma ve küçümseme vardı. Kendimi onun gibi görmeyi öğrendim.

Annemin ölümü için beni suçladı ve bir bakıma ben de suçladım. Çaresiz bir bebekten başka bir şey olmadığım halde beni affetmeyi asla içine sindiremedi.

Benimle ilgilenen hep başka biri vardı. O faturaları nasıl ödediği bugün bile bir muamma. Ama nedense o kadınlar hiç uzun süre kalmadılar. Altı yaşındayken kendi mısır gevreğini yapmayı öğrenir öğrenmez gelmeyi bıraktılar.

Yolundan çekilmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Onunla aynı ortamda bulunmaktan vebadan kaçır gibi kaçındım. Söyleyecek tek bir güzel sözü bile yoktu ve bu iyi günler için geçerliydi. Bütün bir gece, hatta bütün bir hafta sonu boyunca bir dolapta kilitli kalmak, çalıştığı eczanenin bodrum katından bir nebze olsun uzaklaşmak demekti.

Değeri onun standartlarına göre ölçmekten kendimi nasıl kurtaracağımı öğrenemediğim için değersizlik sözleri beni hâlâ rahatsız ediyordu. Beni hala etkiliyorlardı. Beni paramparça ettiler ve her gün farklı bir hayatım olmasını dilememe neden oldular. Ya da hiç olmamasını.

Dolayısıyla bugün burada olmak, belki de mutluluğu hak ettiğim gerçeğini kabul etmek çok büyük bir adımdı. Dün gece yaptığım aptalca şeyden sonra bile Liam'ın kollarında istendiğimi ve kabul edildiğimi, güvende olduğumu hissettim.

Tüm bu duyguları küçük kutularına kilitledim, oturma odasına geçmeden önce kurulandım ve Liam'ın kahvaltısını bitirmesini izledim. Hoparlöründe çalan müzik eşliğinde mırıldanıyor ve sallanıyordu ve ben yine bakmaya ve hissetmeye devam ediyordum. Çok ama çok fazla şey hissediyordum.

Liam varlığını hisseder hissetmez beni bir gülümsemeyle karşıladı. Yüzünü aydınlattı, gözleri yıldızlardan daha parlak parlıyordu.

"Kıyafetlerimi senin üzerinde daha çok seviyorum." Gözleri tepeden tırnağa vücudumda gezinirken bana doğru yaklaşıp vücudumu inceledi. Bir kolunu belime dolayan Liam beni kendine çekti ve neşelendirici melodiyle birlikte beni de salladı.

Bu nasıl benim hayatım olabilirdi ki? Küçük bedenime sığmayan mutluluk alışık olduğum bir şey değildi.

Dudaklarımın onunkileri bulmasına izin verdim, Liam'ın elleri vücudumda serbestçe dolaşırken öpüşmemiz hemen derinleşti, kalçalarımı kasıklarına doğru sıkıca iterken bir avuç içi kıcımı sıktı. Vücudumun ona tepkisi anında oldu, dokunuşunun sıcaklığı beni ateşledi.

"O kadar aç mısın?" Liam, midemden gelen hırıltıların ardından geri çekildi; boşluğu ve kahvaltı kokusunu görünce ilerleyişini durdurdu.

"Yanan pastırma kokusu beni her zaman heyecanlandırır." Kıkırdadım ve Liam'ın fırına koşup onu kurtarmaya çalışmasını izledim. Onun kahkahaları

Bu sırada elinde kömürleşmiş domuz pastırması parçalarıyla dolu bir tabakla bana doğru döndü.

"Bacon a *la Vesuvio*. Benim spesiyalitem." Dedi, daha sert gülerek ve ben de yardım edemedim ama katıldım. "Ben bize gerçekten sindirebileceğimiz bir pastırma hazırlarken oturun."

Rahat bir sessizlik içinde oturmuş, birlikte kahvaltı ediyorduk, sanki bunu ezelden beri yapıyormuşuz gibi bir aşinalık içindeydik.

Liam'ı bu kadar kaygısız görmek garipti, sanki dün gece içinde bir şeylerin kilidini açmış gibiydi. Ama bu onun görmekten hoşlandığım bir yanıydı.

Yemeğini yemesini izledim, gözlerim sürekli ona kilitlenmişti, dövmesini inceliyordum. Kadın ve ağızlarının üzerinde kelebek olan kafatası, ne anlama geldiklerini merak ediyordum. Kolunun uzunluğu boyunca uzanan bir tane daha fark ettim. El yazısıyla karalanmış, anlamını çözemediğim bir cümle.

"Yine beni mi kesiyorsunuz Bayan Harden?" Liam'ın gözlerinde eğlence vardı, mükemmel yüzündeki o sinsî sırıtış geri gelmişti, tekrar yakalandığım için yüzüm kızarmıştı. Yine de bunu inkâr etmek mümkün değildi.

"Etrafta *böyle* dolaşırken bunu yapmamak çok zor!" Gömleğinin olmayışını işaret ettim.

"Üzerime bir şey atayım mı?"

"Benim hesabıma zahmet etmeyin. Şu haliyle manzaradan oldukça memnunum." Kahve fincanımın arkasına saklanıp yavaşça bir yudum almadan önce itiraf ettim. "Aslında dövmelerinize hayranlıkla bakıyordum. Çok güzeller. Ne yazıyor?"

"*Perdonare sì dimenticare mai*. Anlamı 'Affet evet, asla unutma.'"

"Bunun arkasında bir hikaye var mı?"

"Onun gibi bir şey," dedi Liam, gözlerinde rahatsızlığa benzer bir ifade vardı.

"Kim o?" Cevabından korktuğum soruyu sormaya cesaret ettim. Gerçek birini, teninde ömür boyu iz bırakacak kadar önemli birini temsil etmediğini umuyordum. O kadın onun başka hangi yerlerini de yaralamıştı?

"Roma Mitolojisi bilginiz ne kadar iyi?"

"Roma mitolojisi mi?" Antik olan her şey kesinlikle benim favorimdi. Mısır, Yunan ya da Roma, ama bu hiç tanıdık gelmedi. "O bir Tanrıça mı? Böyle bir imge gördüğümü hiç hatırlamıyorum."

"Dea Tacita." Dedi, aksanında İtalyan kıvrımları . "Kulübü beğendin mi?"

"Kulüp gibi." Tekrarladı. Alison'ın neden orada bağlantıları olduğunu söylediği şimdi anlaşıyordu. Ama bu isim neden bu kadar önem taşıyordu?

Şimdi kafam daha da karışmıştı. Liam kafamdaki soru işaretlerini fark etmiş gibi açıkladı: "Ölülerin Tanrıçası. Değersizlerin Silensor'u. Ve evet, kulübün sahibi biziz."

"Adını hiç duymadım. Zaten ben hep Yunan mitolojisini tercih etmişimdir. Ama neden bir Roma Tanrıçası? Bir anlamı var mı?"

"Yunanlıları mı tercih ediyorsun? Gerçekten mi? Bunu bir hakaret olarak kabul ediyorum Bayan Harden." Öfkelenmiş gibi yaparak cevap verdi.

"Ne? Neden?" Tamamen kaybolmuştum.

"Çünkü biz İtalyanlar mirasımızı çok ciddiye alırız. Ve Yunanlıları bizden üstün görmek ciddi bir suçtur."

"İtalyan mı? Fransız olduğunuzu sanıyordum. Baban en az onlar kadar Fransız, soyadın da öyle."

"Evet, babam Fransız ama annem çok İtalyan."

Onu dün partide görmüştüm ama tanışamamıştık ve Alison da bu konuda tek kelime etmemişti. "Fransa'nın güneyinde, Cannes'da tanışmışlar, annem İtalya'ya kısa bir ziyaretten sonra akrabalarını ziyaret etmek için tatile gittiğinde."

"Kesinlikle hiçbir fikrim yoktu. Sözümü geri alıyorum, sanırım değiştirdim. İtalyan benim yeni tercihim olmaya başladı." Muzipçe gülümsedim, "Ama neden bir Ölüler Tanrıçası?" Bu seçenek ilgimi çekmişti. Mitolojide seçilebilecek kadar çok güçlü figür vardı ki, neden daha az bilinen ve karanlık bir tanrıyı seçmişti ki?

"Bu uzun bir hikaye. Belki başka bir gün sana anlatırım." Duruşunda yeni bir rahatsızlık vardı, göğüs kasları ritmik bir şekilde esnerken sesi daha ciddi bir tona büründü. Liam tabağındaki çırpılmış yumurtalarla oynarken bakışlarımı kaçırıyor, karşımda oturan kendinden emin adama özgü bir tedirginlik sergiliyordu.

Kolunda yazan kelimeleri sormak istedim ama şu an kesinlikle doğru zaman değildi.

İkimiz de sustuk ve öncekinden farklı olarak bu seferki farklı bir enerjiyle doluydu, sanki onun alanına çok yaklaşmışım, kimsenin dokunmasını istemediği bir sınırı zorluyormuşum gibi hissettirdi. Ben de mümkün olan tek şeyi yaptım. Bıraktım ve yön değiştirdim.

"Bugün benimle ögle yemeği yemek ister misin?"

"Benim zaten planlarım var." Pek de hoşlanmadığım bir ses tonuyla cevap verdi. "Oh, umm, tabi. Bunları yıkayıp eve gideceğim." Ayağa kalkıp tabağını alırken titreyen sesim bunu söylemeyi başardı. Bir şeyler varsayıyordum,

ve eğer utanç öldürseydi, iyi ve gömülü olurum.

"Planımız sizi Pazar gecesine kadar bu dairede kilitli tutmak. Siz, Bayan Harden, yakın zamanda buradan ayrılmayacaksınız." Peçetemi toparlayıp göğsüne fırlattım, dudaklarıma rahatlamış bir gülümseme yayıldı.

"Sen bir pisliksin, bunu biliyor muydun?"

"Bu bir evet mi?"

"Bunu düşüneneğim." Düz bir ses tonuyla konuşuyormuş gibi yaptım ve bulaşıkları yıkamak üzere lavaboya koyarak uzaklaştım. Liam'ın kolları belime dolandı, dudakları kulağımın hemen altındaki hassas tene sürtündü.

"Düşünmek mi? Düşünmen mi gerekiyor?" Dişlerini yavaşça tenime batırarak alay etti. "Düşünmen gerektiği konusunda ne düşündüğümü sana göstermeme izin ver."

Liam bir avuç su alıp yüzüme sıçrattı, ben nefesimi tutmaya çalışırken amansız kahkahası tüm mutfakta yankılandı. Yüzüme damlayan soğuk su gömleğimi sıırılsıklam etti.

Ona doğru döndüm, gözlerim ince yarıklar halinde daraldı, aklımdan 'intikam' kelimesi geçti.

"Az önce yaptığın şeyden dolayı oldukça mutlu görünüyorsun. Şu kendini beğenmiş suratına bir bakayım." Namluyu tam ona doğrulttum, her şeyin ıslanmasını umursamadan.

Aşkta ve savaşta her şey mübahtır.

Liam su jetine karşı mücadele etti, sonunda onu ele geçirdi ve bana doğru yönlendirdi. İkimiz de ıslak, nefessiz ve oksijen almakta zorlanacak kadar çok gülüyorduk.

Yerdeki büyük su birikintisi kaymasına neden oldu ve ağzımdan çıkan daha da yüksek sesli kıkırdamaları tutamadım. Orada kıkırdayarak oturdu, ıslak saç telleri yüzünü çevreliyordu, ayağa kalkmak için yardım istemek üzere elini uzattı.

Elimi onun elinin içine koyar koymaz güçlü bir çekim hissettim ve tam üstüne düştüm. Liam bizi döndürdü, sırtım su birikintisinin içine düşerken o da bacaklarımı ayırıp aralarına yerleşti.

Daha önce ıslanmışsam bile şimdi tamamen sırılsıklam olmuşum. Bana ödünç verdiği beyaz tişört artık şeffaftı, meme uçlarım soğuk su ve Liam'ın bana bastırdığı düşüncesi yüzünden sertleşmişti.

Birden gülümsemesini kaybetti, ellerimi başımın üzerinde tutarken gözleri vücudumda gezinmeye başladı.

"Kıyafetlerim kesinlikle sana daha çok yakışıyor." Sesi alçaktı ve tam da onun bana karşı sertleştiğini hissettiğim tatlı noktaya vuruyordu.

Liam'ın dudakları sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca benimkilerin üzerinde gezindi, sadece bir nefes uzağımdaydı, yakınlıklarıyla benimle alay ediyor, her geçen saniye o öpücüğü daha çok arzulamama neden oluyordu. Sanki bu anı hafızasına kazıyormuş gibi gözlerimin içine baktı; uzun bir duraklama, çözmeye cesaret edemediğim bir yoğunlukla sırılsıklam olmuştu.

Dudaklarımı yumuşak bir öpücükle yakaladı, sanki son kezmiş gibi dudaklarımın tadını çıkarırken gözleri dalgalanarak kapandı. Ve aniden her şey bitti.

"Bu mutfakta sahip olduğum en iyi anı bu olabilir," diye fısıldadı dudaklarımı ağızla tekrar dudaklarının arasına almadan önce.

Şehvet ve tutku bunu tanımlamak için yeterli değildi. Dilinin her vuruşuyla, kalçalarının her itişiyile, vücudumun her santimini dolaşan elleriyle beni tüketti.

Liam sert aletini daha da içime bastırırken, eli sırılsıklam tişörtümün eteklerinde gezinirken elektrik akımları tenimde yükseldi. Bana dokunan her parmak beni zevkten titretiyor, bu yeni bağımlılıktan daha fazlasını arzulamama neden oluyordu.

Eli göğsüme ulaşmadan önce aniden öpücüğü tekrar kesti. Ağzından kaçan ağır pantolon, bana bunun nereye gittiğini durdurabilmek için tüm öz kontrolüne ve daha fazlasına ihtiyacı olduğunu söyledi.

Nefesini toplamak için birkaç dakika harcadı, kuru bir şekilde yutkundu ve konuşmadan önce gözlerini sıkıca kapattı.

"Hasta olmadan önce seni bu ıslak kıyafetlerden kurtarmalıyız." Ayağa kalktı ve ayağa kalkmama yardım etti. Ona şaşkınlıkla baktım, neden her şeyin açıkça olduğu gibi gitmesini engelleme ihtiyacı hissettiğini anlamıyordum.

Gözlerimdeki tedirginliği gördü ve yanağımı kavrayarak yüzümü olduğu yerde tuttu.

"Başka bir şey olmadan önce konuşmamız gerekiyor. Hatalarımı tekrarlamak istemiyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

Liam

Jamie'nin dudaklarından çıkan her lezzetli iniltiyi yedim ve her yenisi ona olan açlığımı daha da artırdı. Vücuduna yapışan ıslak giysilerim beni denize düşürmüştü ama dürtülerimi kontrol etmem gerekiyordu. Ve *lanet* olsun çok zordu.

Onu orada sahiplenmek, altıma hapsolmuş bu inanılmaz yaratığın tadını çıkarmak için zaman ayırmak istedim, yalvaran gözleri şehvetle parlıyordu, neredeyse kendi kararımı bozmama neden olacak bir zayıflık. Tekrar.

Sözümü tutma konusunda hiç bu kadar zayıf olmamıştım ama söz konusu ondan uzak olmak olduğunda, verdiğim sözler kumdan yapılmış sütunlar gibiydi.

Ama bu sefer bocalamamın imkânı yoktu. Matt'in dilini kızın gırtlığında gördüğüm anda, sanki biri yumruğunu göğsüme gömüp kalbimi tek hamlede çıkarmış gibi hissettiğimde kaybettiğimi anladım. Öz kardeşimi öldürmek istemek, bu kızın sadece sikip atmak istediğim taze bir kış parçası olmadığını anlatmaya yetiyordu.

Daha fazlasını istiyordum ve Jamie ile hepsini istiyordum.

Bunun olması için gerçek benle tanışması gerekiyordu. Onu sonsuza dek almadan önce bilmesi gereken şeyler vardı. Şeytanlarım karanlıktı ve onları sonsuza kadar halının altında tutamazdım. Dahası, Jamie dürüstlüğü hak ediyor.

Her şeyimi ortaya koymuştum ve bunu fark ettiğimde omuzlarımdan büyük bir yük kalktı. Kalkanım yerle bir oldu. Daha da iyisi, onu parçalara ayırmıştı ve sonunda öldüğünü düşündüğüm bir parçama ulaşan kadınla kendim olabiliyordum.

Her ne kadar sikim onun içine gömülmek için yalvarsa da ondan faydalanmak istemiyordum, öyle ki vücudu benim şeklime göre şekillenecekti. Hakkında hiçbir şey bilmediği bir şeyin içine girmesini istemiyordum. Bu yüzden toplayabildiğim tüm gücü kullanarak ayağımı frene bastım.

Sözlerim, mutfakta onu öperken içine soktuğum sert ereksiyonla uyuşmadığı için gözlerindeki şaşkınlık açıkça .

Dün gece onu kucağıma aldığımda ona ne söyleyeceğimi, kim ve ne olduğumu nasıl açıklayacağımı tekrar tekrar düşündüm ama bu konuşmanın hiçbir versiyonu kulağa hoş gelmiyordu.

Bu versiyonların hepsinde Jamie'nin tepelere doğru kaçtığını gördüm.

Giymesi için başka bir tişört ve bir eşofman altı hazırladım ve Jamie'yi biraz yalnız bırakmak için odadan çıktım. Yaklaşık on dakika sonra hala dışarı çıkmamıştı.

"Hey, orada iyi misin?" Kapıyı çalarak sordum. "Evet. İyiyim.

İstersen içeri gelebilirsin."

"Kemiklerim soğuğu hissediyor-" İçeri girdim, önümdeki manzara sözlerimi kesti. Jamie yatağında yatıyordu, karnı şilteye yaslanmıştı, kıcını ona verdiğim kuru tişört zar zor örtüyordu.

Sikimin seğirmesine engel olamadım. Soğuk ya da değil, onun yüzünden sertleşiyordu. Vücudumdaki tüm güç, bakışlarımı teninin mükemmelliğinden ayırmak için kullanıldı. Pembe, sıkı, artık kime ait olduğunu hatırlatacak iyi bir el izi için olgunlaşmıştı.

Beni içine soktuğu ıstırap için uygun bir ceza olacaktı. Bu bir testti ve yanından geçip giderken çıkardığı iç çekişe bakılırsa, fena halde başarısız olmuşum.

Gözlerini bana dikmiş, kuru bir çift iç çamaşırı ve eşofman giymemi izliyor, üstümü değiştirmek için banyoya doğru yürürken de beni takip ediyordu.

Onu inkâr etmek damarlarımda dolaşan bir zehir gibiydi ama kişisel Pandora'nın kutusunu ona açana kadar bu gerekliydi. Bunu ağzımdan kaçırabilirdim ama bencil bir herifim ve en azından bugünü onunla geçirmek istiyordum.

Düzeltilme ihtimali olmadan onu mahvetmeden önce tadını çıkarmak için lanet bir gün.

Banyodan çıktığımda Jamie yatağın kenarında oturuyordu, başparmakları birbiriyle endişeli bir ifade kaşlarını birbirine kenetlemişti.

"Gel." Basitçe söyledim, elimi tutması için uzattım.

Jamie bana baktı, soruları ve suskunluğu gözlerinde parladı, sonra ayağa kalktı ve elini bir tüy gibi benimkinin içine koydu.

Bu kararından emin değildi ve bunu kavrayışındaki hafiflikten anlıyordu.

Parmaklarımız iç içe geçerek oturma odasına doğru yürüdük, eli sanki tam olarak benim için yapılmış gibi benimkine uyuyordu.

Kanepeye oturdum ama Jamie beni takip etmedi. Orada tereddütle durdu ve buraya ilk geldiğinde oturduğu diğer uca baktı.

"Hayatta olmaz," diye homurdandım sahiplenici bir şekilde, aramıza biraz mesafe koymayı düşündüğünü biliyordum. Elini, tökezleyerek tam istediğim yere gelmesini sağlayacak kadar sertçe çektim. Tam yanımda, teni benimkine değiyor, sanki tek bir parçaymışız gibi bana yapışmıştı. "Burası senin yerin."

"Ama..." Jamie sahip olmadığı kelimeleri aradı. Sorular oradaydı, onları gördüm ama tam olarak ne soracağını bilmiyordu.

Bunları onun için ifade etmeye çalışmadım. Hâlâ cevap vermeye hazır değildim. Alabileceğim her şeyi almam, bugünlük ondan beslenmem gerekiyordu. Onu kendi gerçeğimle kaybetme korkum çok gerçikti ve bağımlılığımın en azından hafızamda yaşayabilecek bir örneğine ihtiyacım vardı.

Burnumu boynunun kıvrımlarına gömdüm ve ciğerlerim daha fazla dayanamayana kadar onu içime çektim.

"Liam," sesi küçük ve titrekti.

"Hmm?" Sadece mırıldandım, duyularım onun kokusuyla tamamen sarhoş olmuştu.

"Her şey yolunda mı? gereken bir şey mi yaptım?" "Hayır, hiç de değil."

"O zaman lütfen bana neler olduğunu anlat." Gözleri belirsizlikle dolup taşarak bastırdı. Daha fazla erteleyemezdim. Zaten Jamie'nin çekip gitmesine bir nefes kalmıştı.

"Tamam," diye kabul ettim sonunda. "Ama kaçmadan önce beni dinleyeceğine söz vermelisin."

Jamie

Liam beni yine itiyordu.

Dokunuşu tam tersini söylese de, beni bir kol mesafesinde, ait olmak ve sadece olmak arasında bir arafta tutuyordu.

Her sorduğumda, ilerlemeden önce bana bir şeyler anlatması gerektiğini söyleyerek geçiştirdi, ancak garip davranışları hakkında vermek istediği bilgi bu kadardı. Birkaç saat geçmişti ve ben hâlâ karanlıkta, düşüncelerimle boğuşuyordum ama sonunda bana açılmaya hazır olduğunu hissettirdi.

"Neden kaçayım ki?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Çünkü ben senin düşündüğün kişi değilim. Ve sana söyleyeceğim şey beni nasıl gördüğünü sonsuza dek değiştirecek. Senin duygularını da değiştirecek."

"Beni sinirlendiriyorsun Liam. Lütfen ağzındaki baklayı çıkarır mısın?"

Ona karşı olan hislerimi değiştirecek kadar kötü ne olabilirdi ki? Bundan uzaklaşmak istememe neden olacak hiçbir şey düşünemiyordum. Ondan.

Hem korkudan hem de bana söyleyeceklerini beklemekten karnıma ağrılar girdi. Liam yüzümü inceledi, ben gittikçe gerilirken sakinliğini koruyordu.

"Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Seni o kadar da korkutmayacak kelimeler."

"Doğru. Sözlerini filtrelediğini hiç görmedim, belki de bu bir güven meselesidir. Bana bu büyük şeyin ne olduğunu söyleyecek kadar güvenmemeni anlıyorum. Belki de her şeyi olduğu gibi bırakmalıyız." Koltuktan kalktım, bedenim onun tenine sarıldığı noktalarda ürperiyordu. "Layık olduğumu düşündüğün zaman beni ara."

Sözlerimi ıslatan kızgınlığı inkâr etmek mümkün değildi. Düşmek üzere olan gözyaşlarımı yutmaya çalışarak eşyalarımı toplamaya başladım.

Bana daha önce söylediği her şeye ek olarak, ona ulaşamayayım diye etrafıma doladığı ağ yüzünden sinirleniyor ve inciniyordum.

Beni hak etmediğini söylediğinde beni uyurken bıraktığı o gizemli tek cümleden, onun için doğru kişi olmadığımı söylemesine ve hâlâ başka erkekleri kıskanmasına kadar kafam her zamanki gibi karıştı.

"Jamie," diye homurdandı Liam ayağa kalkarken, ses tonu beni olduğum yerde sabitliyordu. "Lütfen otur. Bunu nasıl söyleyeceğimi düşünmeme izin ver. Lütfen?" Bana yumuşak, yalvaran bir bakış fırlattı, ben yavaşça karşısındaki kanepeye otururken asla gözlerini kaçırmadı.

"Tamam, yani... AD ailemin sahip olduğu tek iş değil." O başladı.

"Biliyorum, kardeşin bana söyledi, toplantıdan yarım saat sonra beni." Ses tonumda suçlama vardı. Birkaç saat içinde, Matt

Liam hakkında bildiklerimden daha fazlasını anlatmıştı.

"Onun için gerçekler acı değil. Burada kaybeden benim." Liam içini çekti, başı ellerinin arasına düşerken vücudu kanepeye yığıldı. "Şehirde stratejik olarak konumlanmış birkaç iş yerimiz var. Barlar, kulüpler ve restoranlar. Şu anda Dea Tacita bizim operasyon üssümüz."

"Dea Tacita, dövmeni beğendin mi?"

"Dövmem gibi. Alison'ın doğum gününde seni götürdüğü kulüp." "Demek nerede olduğumu böyle biliyordun. Zaten oradaydın." " gibi bir şey, evet." Ses tonunda bir sırtıma vardı.

Gerçi yüzü bunu göstermiyordu ama ben daha fazla kurcalamadan devam etti. "İşin yürütülmesine yardım ediyorum. Birkaç nesildir ailemizde, hala İtalya'da. Bu yaşam tarzı içinde büyüdük ve konumumuzu büyükbabamızdan miras aldık. Hâlâ ailenin reisi ama yakında emekli olacak." Liam tepkimi ölçmek için durakladı. Söylediği her kelimeye kilitlenmiş, her şeyi kavramaya ve bizi nasıl etkilediğini anlamaya çalışıyordum.

"Tamam, demek ki reklamcılık dışında başka işleriniz de var. Bunda ne var?"

"Yürütülmesine yardımcı olduğum iş tam olarak kulüpler ve restoranlar değil. Bunlar aynı zamanda diğer kısım için bölgesel işaretler olarak çalışan yasal işletmeler."

"Doğru." Liam'ın ne demeye çalıştığını anlamaya başladığımı sanıyordum ama yine de başka bir şey söylemeden öylece oturdum.

Liam aniden ayağa kalktı ve yatak odasına doğru yürüdü, sadece birkaç saniye sonra geri döndü. Ağır ayak seslerini takip eden bir tıkırtı, ne olduğunu görmek için dönmeme neden oldu.

Liam'ın ustalıkla parçalara ayırdığı siyah silahın parlak metalini gördüğümde gözlerim yuvalarından fırladı. Gürültülü bir gümbürtüyle silahı ahşap masaya çarptı ve elleri kalçalarında durup bana bakmaya başladı. Kalbim doğal olmayan bir hızda atmaya başladı, kulaklarımdaki kan o anda söylenen kelimelerden daha yüksekti.

"Şimdi ne söylemeye çalıştığımı anlıyor musun?" Liam'ın sesi hayal kırıklığıyla gerilmişti, kelimelerinde de endişe yüzüyordu.

"Ben... Sanırım biliyorum." İnançsızlık içinde kekeledim.

"Söyle." O istedi. Kuru bir şekilde yutkundum, tutmaya çalıştığım gözyaşlarımdan dolayı gözlerim yanıyordu. "SÖYLE!" Bağırdı, sesiyle tüm vücudum titredi.

İnkâr edercesine başımı salladım, az önce yeni bulduğum mutluluğumu küle çeviren kelimeyi duymak istemiyordum.

"Ben İtalyan'ım, harcayabileceğimden daha fazla param var, vücuduma kazınmış bir ölüm imgesi var, o silahı sanki benim bir parçamış gibi idare ettim ve sen şirketin formunu doldurmadan önce nerede yaşadığını biliyordum." Sesi sert ve soğuktu, garip bir şekilde suçlayıcıydı. "*Mafya*, Jamie. Bunu söyleyebilirsin. O benim bir parçam olduğu kadar ben de onun bir parçasıyım. Benim tüm hayatım günahla dolu, ya sen?" Liam önümde diz çöktü, gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni gözlerinin içine bakmaya zorladı, sesi kısık bir fısıltıya dönüştü. "Sen benim karanlığımdaki tek ışıksın, Jamie."

Gözlerimi olabildiğince sıkıca kapattım, yanaklarımdan daha fazla yaş süzülüyordu. Liam başparmağının ucuyla onları sildi ve her zaman olduğu gibi öpücüğüne karşılık vermeyen dudaklarımı öpmek için dudaklarını uzattı.

Liam geri çekildi, elleri bacaklarının üzerine düştü, tepkimin yarattığı hayal kırıklığıyla başı öne eğildi. Taş kesilmiştim, şok bedenimi ele geçirmişti.

"Gitmekte özgürsün." Nefesinin altında mırıldandı, sesindeki titreme beni göğsümün tam ortasından delip geçti.

Sözleri ilk başta beni rahatlatsa da, içimde hareket edecek gücü bulamadım. Vicdanım bana kaçmamı ve asla arkama bakmamamı söylerken, her parçam önümde yerde diz çökmüş mağlup adama sarılma ihtiyacı içinde çılglık atıyordu.

Bunun yerine kaldım ve içine dalmaya hiç hakkım olmayan bir karanlığı daha da derinlemesine araştırdım.

"İnsanları öldürdün." Bunun bir soru mu yoksa onaylama mı olduğundan emin değildim. Açık sözlülüğüm karşısında Liam'ın yüzü soldu ve cevabın evet olduğunu anladım.

"Şu anda her şeyi Matt yönetiyor. Benim işim kurallara uyulduğundan emin olmak. Ben bir uygulayıcıyım."

"Yaptın." Israr ettim, Liam'ın kanlı ellerinin görüntüsü gözlerime daha fazla yaş getiriyordu ve bu yaşların serbestçe düşmesine engel olamıyordum.

"Evet, var."

Onun onayıyla kalbim durdu, hıçkırıklar vücudumu kontrolsüzce sarsmadan önce uzun, acı verici bir duraklama oldu. Yüzümü ellerimin arasına aldım ve

Ama Liam beni kendine çekti, kollarına hapsetti, kokusu ve yumuşak öpücükleriyle beni yatıştırdı.

Bir katilin kucağında ağlarken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım, hayal gücüm kokusunu alabileceğim kadar tanıdık olan şiddet sahneleriyle çılgına döndü.

"İyisin," diye fısıldadı Liam, beni sakinleştirip sözlerini tekrar algılayabileceğim bir duruma getirmeye çalışarak. "Bir şeyin yok."

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, yaşadığım şokun etkisinden kurtulmuştum, gözyaşlarım hâlâ yağmur damlaları gibi gözlerimden süzülüyordu ama fırtınam o kadar şiddetli değildi. Liam parmağını çenemin altına sokarak başımı yukarı kaldırdı ve beni ona bakmaya zorladı. Gözleri kıpkırmızıydı, yüz ifadesi acı ve işkence içindeydi ve ben tüm bunları öpüp yok etme isteğimle savaştım. Yapamazdım, değil mi? Onu hâlâ nasıl umursayabilirdim?

Liam sonunda sessizliği bozarak, "Sana asla zarar vermem," dedi. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sadece başımı salladım. Sesim bu sorunun gerçekliği karşısında boğazımda düğümleniyordu ve bunu söylemeye cesaret edemiyordum. Beni sevmesi ve koruması gereken insanlar tarafından daha önce de incitilmiştim. Bu, deneyimlerimden kaynaklanan içgüdüsel bir tepkiydi.

"Gözlerinde korku var Jamie. Bana yalan söylediğini biliyorum."

Başımı tekrar göğsüne gömdüm, kendimi onun bilen bakışlarından korudum, ayrılmadan önce onu bir kez daha içime çektim, bir daha geri dönüp dönmeyeceğimi bilmiyordum.

Liam haklıydı. Kaçmayı düşünüyordum. Ama kaçmak istememe neden olan tek şey vicdanımdı. Bunu nasıl kabullenebilirdim? İfşaatları ona karşı hissettiklerimi nasıl değiştirmezdi?

Kırıldım ve şimdiye kadar beni bir araya getirebilecek tek kişi Liam'dı. Onu çok istiyordum ama şimdi onu nasıl alabileceğimi bilmiyordum.

BÖLÜM 20

Jamie

O lanet kelimeyi söyleyebilmem iki haftamı aldı.

Mafya.

Ma-fi-a.

İmgeler ve kelime beynimde her çarpıştığında omurgamda serbestçe dolaşan ürpertiye engel olamıyordum. Dilimden ilk döküldüğünde sanki onunla birlikte bir parçamı da kaybediyordum.

En çılgın hayallerimde bile Liam'ın paylaşmak için mücadele ettiği büyük sırrın bu olacağını tahmin edemezdin. Matt, Alison'ın doğum günü partisinde o perdeyi kaldırmıştı ve ben bunu göremeyecek kadar kördüm.

Liam'a dair kafamdaki imgeyi mafyada olduğunu varsaydığım şeyle ilişkilendirmeye çalışmışım ama yapamamışım. Onun kana bulanmış mükemmel ellerini hayal etmek gerçek olamayacak kadar gerçek dışıydı.

Değil mi?

Ama öyle değildi. O böyle biriydi ve beni en çok şaşırtan şey, itirafından çok, onun ifşasına verdiğim tepkiydi.

Yok.

Hiçbir

şey.

Kesinlikle NADA!

Nasıl hissettiğim konusunda hiçbir şey değişmedi. İğrenmeli, korkmalı ve gözümü korkutmalıydım. Ama Liam'ın kendini bana açtığını gördüğümde vücudumda dolaşan tek dürtü ona sarılmaktı. Beni kaybetme korkusunu öpüp yok etmektir. En az benim kadar seilmeyi hak ettiğine dair hiçbir şüphesi kalmayana kadar onu sevmek.

Bunun yerine, Liam'dan her şeyi kafamda toparlamak için zaman ve alan istedikten sonra oradan ayrıldım. O da tam olarak istediğimi yaptı. Yine de, gün boyunca mesafeli davranmasına rağmen, her gece bana tatlı rüyalar dileyen bir mesaj gönderiyordu. Soru yok, talep yok. Sadece

Her gece onun aklında olduğumu hatırlatıyordu. Sanki her gün kapıma bıraktığı taze kırmızı gül bu işi yeterince iyi yapmıyormuş gibi.

Doğru ve yanlış, vicdanımın rahatlığında bir savaş yürütüyordu, hileli savaşı her kazandığında ahlaki *pusulam* yüksek atından düşüyordu.

Bunu nasıl kabullenebildim? Nasıl olur da bavulumu toplayıp iz bırakmadan gitmezdim? Onun korkunç gerçekliğiyle ilgili hiçbir şeyin bu adam için içimde yanan ateşi söndürmemesi için ne kadar hasta ve sapkın olmam gerekiyordu?

Lanet olası bir tetikçiye aşıktım. Onun deyimiyle bir infazcıya ve düşünebildiğim tek şey dudaklarının dudaklarıma mükemmel bir şekilde oturmasıydı. Vücudunun sıcaklığı kalbimdeki buzu dengeliyordu. Onun şeytanları ruhumu cehenneme ve ben de çift yönlü olduğu sürece tek yönlü bilete aldırılmazdım.

O ve ben.

Ben ve o.

Geri kalan her şeyin canı cehenneme.

Aklım başımda değil. Akli başında bir insan bunu kabul etmez.

İki hafta geçmişti ve hâlâ bu konudan ya da bizden bahsetmemiştii. Beni zorlamayacak kadar saygı duyuyordu.

Onun kim ya da ne olduğunu önemsemediğim için kendimi etiketlemeye o kadar kaptırmıştım ki herkesi dışlamıştım. Yine de kendime söylediğim hiçbir şey beni rahatlatmadı.

Ben: Biliyorum.

Alison'a mesaj attım. Bu iki kelimededen başka bir şey çıkmadı ve bunu tekrar düşünecek zamanım olmadan gönder tuşuna bastım. Beni anlayan biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Ama ondan başka hiç kimse bunu yapamazdı.

Son iki hafta boyunca bana birkaç kez mesaj atmış ve iyi olup olmadığımı kontrol etmişti. Cevap veremedim çünkü nasıl cevap tam olarak bilmiyordum. Beynim vicdanımı yiyip bitiriyordu, yoksa tam tersi miydi?

Her iki durumda da, bu kadar basit bir soruya doğru dürüst bir cevabım yoktu. Az sonra telefonum onun cevabıyla çaldı.

Alison: Biliyorum. Liam söyledi. Bu konuda konuşmaya hazır mısın?

Bir süre ekrana baktım, ne söyleyeceğimi, soracağımı, çığlık atacağımı düşündüm. Şüphelerimi ya da endişelerimi dile getirmeye hazır olup olmadığımın emin değildim, çünkü bunların ne olduğunu ben bile bilmiyordum. Belki Alison tüm bunlara bir ışık tutabilirdi. Ne de olsa her şeyin tam ortasında idi. Vicdanımı rahatsız etmesini nasıl engelleyebileceğimi bilirdi.

: Sanırım öyle. Öğle yemeği için buluşabilir miyiz?

Alison: Tabii ki. Seni saat 1'de lobide bekleyeceğim.

O aptal kapıya bakmadan önce derin bir nefes verdim, bugün açık olduğunu ve Liam'ın gözlerinin beni delip geçtiğini gördüm. Onu bakarken yakaladığım anda dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı ve bu ruhumu eritip kalbimle harmanlamaya yetti.

Önümdeki evrak yığınının odaklanarak uzaklaştım ama onu zihnimden silemeden kokusu bir tren enkazı gibi duyularıma çarptı. Liam masamın önünde duruyordu, elleri pantolonunun içine gömülmüştü, saçları darmadağın idi ve parmaklarımla onları tekrar yerine oturtmasını istiyordu.

Kararlılığımı kum yığınının çeviren o korkunç ifadeyi takınmıştı, yeşil gözleri keskin bıçaklar gibi irademi kesiyordu. Ellerini kıpkırmızıya boyayarak, parlak ayakkabılarını kana, beyaz gömleğini günaha bulayarak çarpan kalbimin hızını azaltmaya çalıştım.

Hiçbir şey. En ufak bir korku bile vücudumda dolaşmıyordu. Liam yakınımdayken nabzım her zaman olduğu gibi dört nala atmaya devam ediyordu.

Yine korku değil, efendisinin elindeki çaresiz bir kukla gibi göğsümdeki ipleri çeken başka bir şey. *O*, benimkini ömür boyu kafese kapatmış olan kalp hırsızı, tam karşımda duruyordu.

Ellerim sandalyemin kolçaklarını kavrarken nefesim göğsümde düğümlendi. Bunu fark eden Liam'ın bakışları sertleşti ve gözlerini benimkilerden kaçırıldı.

"Umm..." Liam boğazını temizledi, gözleri hâlâ aramızdaki masaya takılmıştı, "Verten ile aylık toplantımız iptal edildi. Bu hafta sonu yıllık bağış toplama etkinliklerine ev sahipliği yapacaklar. Los Angeles'ta. İkimiz de davet edildik. Anladığım kadarıyla gitmeyi düşünme ihtimalin çok düşük ama gidersen bana haber ver."

Evet dilimin ucundaydı ama kıpırdamadım. Liam birkaç saniye öylece durdu, dikkatle bakışlarını izlerken bir yandan da cevap bekledi.

gözlerini yüzüme çevirmeden önce beni sıkıca kavradı. Yuttuğum yumruyu takip ettiler, dudaklarım hala suskunluğumla mühürlüydü.

Bir şekilde cevabımın bu seyahatten çok daha fazlasıyla ilgili olduğunu hissettim ve Alison'la konuşmadan önce henüz bu adımı atmaya hazır değildim.

Bana arkasını dönüp ofisine doğru yürürken Liam'ın burnundan keskin bir nefes çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Tepkimde her ne okuduysa onu incitti, bunu gözlerinde gördüm. Bu bakış beni çok üzdü ama yoluma devam edebilmem için ördeklerimin düzgün bir şekilde sıralanması gerekiyordu.

Koşarak aşağı indim ve Alison gelene kadar lobide volta attım, zihnimden konuşmamızın nasıl geçeceğini geçirdim, onu asansörden çıkarken görür görmez boşluğa düştüm.

Sessizce yakındaki bir lokantaya doğru yürüdük ve en تنها yere oturduk.

"onu." Alison buzları bir balyozla kırarak konuştu. "Ben... Nasıl?"

Ağzımdan çıkan tek şey buydu.

"Etkileyici," diye alay etti, yüzüme uzun zamandır kaybolmuş bir gülümsemeyi geri getirdi. "Ama bunu detaylandırman gerekecek."

Burnumun köprüsünü parmaklarımın arasında tuttum ve kelimelerim doğrudan beynimden filtresiz bir şekilde dökülmeden önce derin bir nefes verdim. "Umurumda değil. Nasıl umursamayabilirim? Liam'ın insanları öldürdüğünü bilerek nasıl iyi olabilirim? Öldürdüğünü biliyorum ama bu onun hakkında hissettiklerimi değiştirmede. Onunlayken hayatımda hissettiğim en güvende hissettiğim gerçeğini değiştirmede. Her şeyi değiştirmeliydi ama . İçimde onu umursayacak bir şey bulamıyorsam bu beni nasıl bir insan yapar?" Ses tonum belli nedenlerden dolayı kısıktı ama yine de hayal kırıklığı, suçluluk ve sabırsızlıktan yoksun değildi.

İki haftadır kendimin iki versiyonu arasında gidip geliyordum ve bu topun hep onun sahasına düşmek istediğini fark ettim.

"Seven ve sevmek isteyen türden." Alison basitçe ifade etti. "Şeytana aşık olmanın gerçekten bir sakıncası var mı? Seni Cehennem'i sevdiği kadar sevdiği sürece, gerçekten bir sorun göremiyorum. Ayrıca, Liam öyle biri değil. O çelişkili biri. Bir kurt, , ama derisi ona uymuyor. Ama koyununki de yakışmıyor. Kardeşim olduğu şeyle olması *gerektiğini* düşündüğü şey arasında kaybolmuş durumda, tıpkı senin şu anda hissettiğin şeyle hissetmen *gereken* şey arasında denge kurduğun gibi. Bazı şeyler sizinle birlikte doğar, seçme şansınız yoktur." Bu konuda her şeyi biliyordum. "Ve bizim durumumuzda, seçme ya da seçmeme diye bir şey yok.

tıklayabileceğimiz bir düğme. Benim ailem bu ve doğuşundan beri de böyle. Bunu doğru ya da yanlış olarak etiketlemek mi? Bu büyük ölçüde gündeme bağlı."

"Ne demek istiyorsun?"

"İlk nefesimizi aldığımız andan itibaren boğazımızdan aşağı itilen bir doğruluk kavramı var. Söyleyin bana, adalet deyince aklınıza ne geliyor?"

"Şey... umm, polis, mahkeme, yargıçlar. Bilmiyorum."

"Aynen öyle. Eşitlik ve adalet ölçeğini gözetmesi gereken tüm yüksek şahsiyetler. Ancak bunlar yolsuzluk perdesinin altına düşen ilk piyonlar. Neredeyse hiçbiri kendi gündemlerinin işlerine karışmasını engelleyemiyor. Bu yüzden kaç masum insan hayatını kaybetti? Rüşvet, tecavüz, hırsızlık, uyuşturucu ticareti, göz yumma ya da kendilerine en çok fayda sağlayacak sonucu elde etmek için aktif olarak işe karışma. Hepsini yapıyorlar ve sırf yasaların 'doğru' tarafında oldukları için yanlarına kâr kalıyor. Bu adalet gibi mi görünüyor? Kendi çıkarları için başka ülkelere karşı savaş açmak, kendi ülkemizi masum insanları öldürmeye ve evlerinden, sevdiklerinden uzakta ölmeye göndermek. Bu adil mi? Adalet ve erdem maskesinin arkasına saklanıyorlar. En azından biz ne yaptığımızı kabul ediyoruz, ki bu her zaman kötü olduğu anlamına gelmiyor. Bize saygı, sadakat, aile ve hakikat gibi değerler rehberlik ediyor. Bu berbat dünyada kendimizinkileri koruyoruz. İyiliğin örneği olduğumuzu söylemiyorum ama tek kötü adamlar da biz değiliz. Dikkate almanız gereken koca bir gri alan var. Sizi mutlu olmaktan alıkoyan şey bu doğru kavramı. Neden nasıl hissetmeniz gerektiğini başkalarının dikte etmesine izin veriyorsunuz?"

Alison'ın sesi tereddütsüzdü, mantığı bana çok mantıklı geliyordu ya da belki de sadece bir çıkış yolu bulmak için can atıyordum. "Neden kendin için bir tanım arıyorsun? Neden sadece Liam'a aşık olan Jamie olamıyorsun?"

Liam'a aşık olan Jamie.

Bu sözleri yüksek sesle duymak yüzüme çarpan temiz bir hava gibiydi. Onları söyleyen ben değildim ama yine de beni boğan gerçeğin bu şekilde dünyaya fırlatılması bir şekilde özgürleştirici hissettirdi.

Bu gerçeği kabul etmenin getirdiği olasılıklar karşısında vücudumdan heyecan verici bir ürperti geçti.

"Ondan korkuyor musun?" "Ne?"

"Kardeşimden mi korkuyorsun?"

"Hayır!" Öfkeyle karışık cevabımı kesin bir dille ifade ettim.

"Sana hiç zarar vereceğini düşünüyor musun? Çünkü sana zarar vermeye çalışan herkesi bir saniye bile düşünmeden öldüreceğine inanıyorum. Tribünde oturur ve ona tezahürat yapardım." Alison güven vermek için elimi sıkarken beynim onun hiç çekinmeden cümleye eklediğı kelimeye takılıp kalmıştı.

"Liam'ın bunu yaptığını hayal etmek benim için çok zor. Birini öldürdüğünü." Bu söz boğazımı yakan bir asit gibi çıktı ve L kelimesinin duygularımı kabul etme yolunda attırdığı iki adımı geri almamı sağladı.

"Herkes doğru koşullar altında öldürme kapasitesine sahiptir, Jamie." Buna inanmakta ve hatta kabul etmekte zorlandım. "Belki bir gün sana o insanların kim olduğunu söyleyebilir ve kalbini yatıştırabilir. Eğer ona bu şansı verirsen tabii."

"Sen de mi varsın?"

"Bu bizim mirasımız Jamie. Kim olduğumuzun bir parçası. Ama ben *bunun içinde* değilim. Kardeşlerim gibi değilim." Alison itiraf etti. "Beni karanlıkta tutmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bazı şeyler beni de rahatsız ediyor. Sadece onları, onlar için hissettiklerimden daha büyük şeyler yapamayacak kadar çok seviyorum." Samimi gülümsemesi göz kamaştırıcıydı, kardeşlerine duyduğu sevgi saf ve her şeyi fethediyordu. "Aile bizim için her şeydir. Benim için artık siz de ailesiniz, bir suçluyu sevdiğinizi kabul etseniz de etmeseniz de."

Sıcak sözlerine karşılık ona küçük bir gülümseme verdim ama boğazımdaki yumru yerinden kıpırdamadı.

"Bir suçlu..."

"Söylediklerimden tüm anladığınız bu mu?" "Hayır, tabii ki değil."

"Size şunu sorayım: Liam'ın sonsuza kadar bekar kalmayacağını farkındasınız, değil mi? Ve eğer kalbinin sana söylediklerini görmezden gelmeyi seçersen, bir gün birini bulacak ve yerleşecek. Bu görüntü hakkında ne hissediyorsun? Kardeşim, başka bir kadınla evli?"

Ağzıma bir öfke ve kalbimi paramparça eden bir hüznü doldu.

O kadın benim. Başka kimse değil. BEN.

Alison bir baş sallama döngüsüne takılıp kalmıştı, gülümsemesi bana o anda aklımı okuyabildiğini söylüyordu, yeşil gözleri zaferle parlıyordu.

"Aynen öyle. Onu tanımıyorsun ve şimdiden onu parçalara ayırmak istiyorsun. Onu seviyorsun. Ne bana ne de kendine yalan söyleme."

"Seviyorum. Onu seviyorum." Ben de gülümsedim, kalbim biraz yatıştı, yaptıklarının ona karşı hissettiklerimle hiçbir ilgisi olmadığını fark ettim. Kalbim kimin için attığını biliyordu. "Bu fikre alışmak zaman alacak."

"Biliyorum. Neye karar verirsen ver, onun acısına son ver. Her zamankinden daha büyük bir baş belası oldu ve ikimiz de kardeşimin gerçek bir pislik olabileceğini biliyoruz."

Omuzlarımı dikleştirip buradan nereye gideceğimi düşünmeye başlamadan önce kahkahasına katılmaktan kendimi alamadım.

Hâlâ her şeyden yüzde yüz memnun değildim ve beni o noktaya getirmek için iki haftadan ve moral konuşmasından çok daha fazlası gerekecekti ama bir şekilde kalbim daha rahat hissetti.

Bu yeni gerçekliğe alışmak için zamana ihtiyacım var. Belki iş ve onların hayatları hakkında daha fazla şey bilmek yardımcı olabilirdi. Belki Liam daha iyi anlamama yardımcı olabilirdi.

AD'ye geri yürüdük, sohbetimiz keskin bir sola dönerek hafifledi. Yukarı çıkmadan önce Alison'a sarıldım, öğle yemeği ve bana sağladığı açıklık için teşekkür ettim.

Masama geldiğimde Liam'ın ofis kapısının hâlâ kapalı olduğunu gördüm. Derin bir nefes aldım, onunla yüzleşmek için tüm cesaretimi topladım ve kapıyı açmadan önce nazikçe çaldım.

"Bir dakikan var mı?" Sorduğumda hemen bir gülümseme ve küçük bir baş sallama ile karşılaştım.

"Tabii ki."

Kapıyı arkamdan kapattım ve ona yalnız ve izole olmanın benim için sorun olmadığını gösterdim.

Liam sandalyesinden kalktı, sadece açık alana doğru adım attı, aramızdaki boşluğu kapatmak için bir hamle yapmadı. Yaptığı her hareket dikkatlice düşünülmüştü, beni korkutmak istemiyordu.

"Seninle konuşmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Beklemediğim çok fazla bilgi vardı." Başparmağımı avucumun içinde ovuştururken, gözlerim onunkilerden yere doğru gidip geliyordu. Liam konuşmadı, bu da beni daha da huzursuz hissettirdi. "Hâlâ istiyorsan Los Angeles'a seninle birlikte gideceğimi bilmeni istedim."

"Tabii ki biliyorum." Hemen cevap verdi. "Benimle yalnız kalmak istediğine emin misin?"

"Ne? Neden olmayayım ki?"

"Jamie, dairemde çıkarken titriyordun." Bakışlarını benimkilerden ayırmadan söyledi, endişeli bir ifade kaşlarını birbirine örüyordu.

"Biliyorum. Özür dilerim. Sadece... hazırlıksız yakalandım."

"Biliyorum, seni zorlamaya çalışmıyorum. Sana kaçacağını, benim hakkımda daha az düşüneceğini söylemiştim." Dedi, bana sırtını dönüp koltuğuna geri dönerken sesindeki yenilgi açıldı.

"Liam..." Yavaşça ona doğru hareket ederek seslendim. "Ben... Ben kaçmıyorum. Ben buradayım." Kollarımı açtım, ona ayaklarımın yerinde sabit durduğunu ve onu beklediğimi gösterdim.

Sözlerim ona ulaşır ulaşmaz başını bana doğru çevirdi. Göz kırpmamı henüz tamamlamıştım ki Liam benden bir santim uzaktaydı. Dudaklarımdan bir santim uzakta, eli yüzümün her iki yanında geziniyor ama bana dokunmuyordu. Ağır ve sıcak nefesini yüzümde hissedebiliyordum, gözleri ruhumu delip geçiyor ve bir belirsizlik işareti arıyordu.

"Emin misin?" Nefes verdi.

Bana dokunma, beni göğsünde sıkıca tutma ihtiyacını hissedebiliyordum ama yine de cevabımı bekledi.

"Öyleyim."

Sözlerim ağzımdan çıkar çıkmaz Liam yüzümü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını dünyayı sarsan bir öpücükle dudaklarıma bastırdı, tüm ihtiyacını ve aciliyetini bu öpücüğe döktü ve kalbime tam olarak ait olduğum yerin burası olduğuna dair güvence verdi.

BÖLÜM 21

Liam

Jamie, *benim* Jamie Harden'ım, gölgelerimi kabul etmişti.

Soyadı Dornier olan bir melek cennetten bize bakıyordu ve bu işte onun parmağı olduğundan emindim.

Havaalanına giderken arabada oturuyor olması, Los Angeles'a yaptığımız bu yolculuğun tek heyecan verici yanıydı.

Her şeyle ya da benimle yüzde yüz rahat hissetmesi zaman alacaktı. Çantasının kayışını göğsüne bastırışından ve benden o kadar uzakta oturuyordu ki arabanın kapısına karışabileceğini düşündüm.

Carl dikiz aynasından bana baktı, Jamie'yi evinden aldığımızdan beri cipi dolduran gergin atmosferden çekiniyordu.

Bana neredeyse hiç bakmamıştı, tüm vücut dili panik içinde olduğunu haykırıyordu. Jamie'nin benden korkma ihtimali olduğunu biliyordum ama bilmek ve görmek çok farklı şeylerdi. Göğsünün anormal bir ritimle inip kalkmasını izlerken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Varlığım ona bunu yapıyordu. Bunun farkına varmak, hayatım boyunca yediğim tüm kurşunlardan çok daha fazla canımı yaktı.

En azından havaalanına giden yol kısaydı ve onu bir yaprak gibi titreten katille böyle dar bir alanda sıkışıp kalmaktan kurtulacaktı.

Jamie'yi rahat bırakmanın bu noktada en iyi seçenek olduğunu düşünerek uçuşlarımızı ve ayrı otel odalarımızı bizzat ayarlamıştım. Benim yanımda rahat hissetmesini istiyordum. Güvende. Yine de görünüşe bakılırsa, önümüzde hâlâ uzun bir yol vardı.

Jetimiz yerde kaldı, gölgelerim Mike ve Jimmy de öyle, Matt'in anlaşmazlığına rağmen. Gittiğim her yerde peşime takılan adamlarla Jamie'yi daha fazla strese sokmama gerek yoktu. Uçağa binene kadar Carl'ın yanımda olması orta yolu bulmamızı sağladı.

manifesto titizlikle tarandı ve diğer tarafta bir silah beni bekliyordu. Vincenzo Massimo'nun izniyle, California *ailisinin* gelecekteki Don'u.

Bu zaten fazlasıyla yeterliydi.

Jamie'nin gözleri önünde gerçek doğamızın işaretlerini göstermek erken ve doğrusu felakete davetiye çıkarmak gibi görünüyordu. Benim gerçekliğim onun için hâlâ yeni ve hassas bir konuydu ve gerçeği bildiği için onu yaşam tarzımıza alıştırmamanın, bunu boğazına tıkmaktan daha verimli olacağını düşündüm.

Bu bir riskti. Hesaplanmış ve gerekli, ama yine de bir risk. New York güvenliydi. Yönetmek bize aitti.

Bizim alanımızın dışına çıkmak her zaman zor bir işti, özellikle de tek başına. Matt, Don Massimo'ya ailemizin üst kademelerinden birinin mafyayla ilgisi olmayan bir iş için birkaç günlüğüne Los Angeles'a gideceğini bildirmeyi ihmal etmemişti. Bana bir silah temin etmesine ihtiyacım olmasaydı bile bunu yapardı.

Gelecekteki yanlış anlamaları önlemek için sadece bir nezaketti. Eğer roller tersine dönseydi bunun karşılığını görmekten memnun olurduk. Massimo'larla aramızda husumet yoktu, bu yüzden Jamie'nin güvenliği güvence altındaydı. Benimki mi? Bu ikinci plandaydı.

O hıyar Mercier ile aramızda söze dökülmeyen bir gerilim vardı. Bir sansarın kokusunu bir mil öteden alabilirdim ama pis kokusunu birinci sınıf bağlantılar ve yüz dolarlık banknotlar gizliyordu.

Yine de at bokuna basmak kadar onunla kaynaşmak için de sabırsızlanıyordum.

O canlı kadvrada tüm damarıma basan bir şeyler vardı ve sevgili babam bunu bildiği için bana o piçle iyi bir ilişki sürdürmenin önemi hakkında ders vermeyi ihmal etmemişti.

Los Angeles'a gitmenin tek iyi yanı, yanımda oturan ve ne pahasına olursa olsun bakışlarımdan kaçınan bu muhteşem yaratıktı.

Havaalanının VIP salonunda uçağa binmeyi beklerken dizlerinin zıplamasını izlerken, "İstersen kalabilirsin," dedim. "Hazır değilsen anlarım."

"Hayır. Ben iyiyim." Jamie, mükemmel dudaklarında küçük ama son derece sahte bir gülümsemeyle cevap verdi. "Sadece uçakları pek sevmem. Sadece bir kez uçağa bindim ama bir daha uçağa binmek zorunda kalmamak için böbreğimi bile veririm."

"Sadece beş saatlik bir uçuş, eğer kendini daha iyi hissedeceksen yol boyunca elini tutabilirim." Gülümsedim, havayı yumuşatmaya ve tenimin onunkine değmesine vereceği tepkiyi ölçmeye çalıştım.

Elini kendi elimle kapattığımda , kolçağı sıkıca kavrayışı biraz da olsa azaldı.

"Yani... tam olarak kitaplarda okuduğumuz gibi değil," dedi Jamie, sanki tüm vücudunu saran gerginlikten kurtulmaya çalışıyormuş gibi omuzlarını sallayarak ve aramıza yerleşen sessizliği bozarak.

"Ne değil?"

"Kitaplarda erkekler... umm," diye duraksadı. "*Senin* gibi adamların özel uçakları ve gizli iniş pistleri var."

Ona soru sorarcasına baktım, yüzü arabaya adım attığından beri sahip olduğu solgun tenin aksine kırmızının daha canlı bir tonuna dönüşmüştü.

"Gangsterler ve benzeri şeyler hakkında birkaç roman okuyor olabilirim."

Kendimi tutamadan kahkahalar vücudumu terk etti, paramparça olmuş umudumun her bir parçası bu itirafla aniden yeniden birbirine yapıştı. "Ne?"

Koluma hafifçe vurarak kızgın bir şekilde sordu. "İhtiyacım vardı "Benim gibi kızlar için senin gibi erkeklerle mutlu bir son olabileceğini bilmek çok güzel."

Jamie utanç içinde bakışlarını aşağıya doğru çevirdi ama ben buna izin vermedim. İşaret parmağımı çenesinin altından geçirerek gözlerimin içine bakmasını sağladım ve neredeyse onun gerçek tatlılığının içinde kaybolacaktım.

Bana geri dönmek için kendi yolunu buluyordu. Korkularıyla savaşmak için elinde ne varsa kullanıyordu.

"Bu zor bir soru. Kaderim benim değil ve hayatım tehlike ve günah üzerine kurulu, varsayılan olarak mahkûm edilmiş. Mutlu sonlar hak edilmeyen sayfalara yazılmaz Jamie. Elde edebildiğim çalıntı anlarla yetineceğim."

Bu doğrudu, ama sadece yarım bir cevaptı. Onun iyiliği için arzularımı dizginlemeye çalışıyordum, çok güçlü bir şekilde ortaya çıkıp onu korkutmamak için. Böyle bir meleği hayatımızdaki tehlikeye bulaştırma, kaderimi ona dayatma düşüncesi beni titretiyordu.

Jamie cevap vermediğimi fark etti, kıbar yan gülümsemesi hayal kırıklığını ele veriyordu. Uzlaştırmacı bir şeyler söylemem, onu tekrar kendime çekmem gerekiyordu.

"Ve sen bir kız olmaktan çok uzaktasın, Jamie. Kendini küçümseme. Sen bu kelimenin taşıdığı tüm ihtişamla bir kadınsın. Ve Tanrım, ne kadın ama!" Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım, başparmağımla yanağını okşadım.

Bu kez gülümsemesi daha genişti, derin bir allıkla lekelenmişti ve gözlerinde yeni bir ışıltı vardı. Yine de kısa sürdü.

"Patron, uçağa binme vakti geldi. Massimo'nun adamlarından biri iner inmez üzerine biraz çelik almanı sağlayacak." Carl attığı yanlış adımı umursamadan konuşurken, Jamie onun sözleriyle boğazında oluşan yeni yumruyu yuttu ve eli sandalyeyi sıkıca kavramaya geri döndü.

Duvarında yıktığım her tuğla için, bir çukurla güçlendirilmiş ve köprüsü olmayan lanet olası bir bailey büyüdü. Lanet olsun.

"Teşekkürler Carl. Hemen geliyoruz." Jamie'ye dönmeden önce onun uzaklaşmasına izin verdim ve onu tekrar ikna etmek için önceki konumuza döndüm. "Soruna cevap vermek gerekirse, o romanlarında birkaç şeyi doğru yapmış olabilirsin. Sadece jetimde benimle baş başa kalmak yerine etrafta başka insanlar varken daha rahat hissedeceğini düşündüm."

"Seninle yalnız kalmak benim için sorun değil Liam." Sesi kısık ve ikna edici olmaktan uzaktı. Jamie, ona bir jete sahip olduğumuzu söylediğim gerçeğini göz ardı ederek, hayatımda birlikte olduğum birçok kadının aksine, statü ve zenginliğin onun için hiçbir şey ifade etmediğini gösterdi.

Olabildiğince gerçetti, bu da tepkisinin daha da acı vermesine neden oldu.

"Bundan şüpheliyim. Gördün mü?" Parmaklarını sandalyeyi kavramaktan kurtararak cevap verdim. "Hâlâ korkuyorsun."

"Sadece ben-"

"Uçakları sevmiyorsun." Sözünü kestim, daha önce kurduğu umutlar tuzla buz olmuştu. Her ne kadar doğru olsa da, uçma korkusunun arkasına saklandığını hissetmekten kendimi alamadım. "Sana istediğin kadar zaman vereceğim Jamie. Benim gerçekliğimi anlayan için sana zaman vereceğim ya da istersen seni serbest bırakacağım ama dürüstlüğe ihtiyacım var."

Jamie birkaç gün önce ofisime geldiğinden beri öpüşmemiştik ve her nasılsa şimdi aramızda bunu garipleştiren kocaman bir boşluk vardı.

Sözleri tam tersini söylerken benden uzaklaştığını hissediyordum. Bu karışık sinyaller beni çıldırtıyordu. Dürüstlüğün ve doğruluğun merkezi bir rol oynadığı bir onur kuralına uyuyorduk, bu yüzden Jamie'nin gerçek duygularını saklaması sinirlerimi bozuyordu.

"Burası sizin koltuğunuz Bay Dornier, asistanınızın de cam kenarında." Uçuş görevlisi uçağın kuyruğuna doğru ilerlerken Jamie'yi durdurdu.

Kadının eli kolumda gereğinden uzun süre kaldı ve parmaklarını Jamie'nin gözlerinin takip ettiği bir izde yukarı doğru sürükledi. Dirseğinden omzuma kadar. "Hizmetinizde olacağım, efendim. *Neye* ihtiyacınız olursa."

Ses tonundaki ve kelime seçimindeki ima açıktı, Jamie'nin kaşları sarışın kadını duyunca saç çizgisine doğru kalktı. Gözlerim Jamie'nin gözlerinde takılı kalmıştı, kaşları bir silahın namlusuna bakar gibi çatılmıştı.

"Birinci sınıf mı, Liam? Bu bir servete mal olmuş olmalı! Otobüsle de gayet iyi giderdik. Belki *servis* bu kadar *kişisel* olmazdı ama yine de iyi olurdu. En azından benim için." Jamie tiksintisini gizlemedi, sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyordu. Sözlerinin onu gerçekten rahatsız eden şeyi ifade ettiğinden emin değildim.

"Jamie, sana jeti getirmememizin tek nedeninin seni bunaltmamak olduğunu söylemiştim. Zaten büyük bir risk alıyorum. Paranın bir önemi yok. Ayrıca tüm bunların parasını AD ödüyor."

"*Asistanınız* için biraz fazla." Ofladı ve yüzünü benden çevirerek cam kenarındaki yerine oturdu.

Kollarını sürekli göğsüne siper edip koruyucu bir duruş sergileyerek, içine kapanmış bir şekilde otururken sıkıntısı endişesini azaltmıyordu. Gözleri sanki bir çıkış yolu gibi birkaç kez etrafını taradı.

Piste çıkmak üzereydik ve artık çıkış yolu yoktu, bu yüzden önemsiz konuşmalar yaparak onu rahatlatmaya çalıştım.

"Bu akşamki gala için elbisen ne renk?"

"Kahretsin!" Jamie gözlerini kocaman açıp eliyle ağzını kapatarak küfretti. "Evde bırakmışım. Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Alison'a hemen bir mesaj atarak otelden birkaç elbise almasını ve Jamie'nin odasına yerleştirmesini istedim. Beni koruyacağını biliyordum.

"Tamamdır. Otele vardığımızda aralarından seçim yapabileceğin bir çiftin olacak."

"Bu kolay oldu." Tükürdü, sesinden zehir damlıyordu ve beni tamamen şaşırtmıştı. "Sanki bunu daha önce birkaç kez yapmış gibisin."

"Ne?"

"Birinci sınıfta seyahat etmeme gerek yok Liam. Bana pahalı telefonlar ve elbiseler almana da ihtiyacım yok. Eminim bunu *kadın arkadaşlarıyla* yapmaya alışkınsındır ama beni satın alamazsın." Sesi kırılmıştı, öfkesi

Yüzeyin altında kaynayan su, yanaklarının öfkeyle kızarmasına neden oldu. Ona ne olmuştu böyle?

"Woah, woah. Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Seni satın alabileceğimi hiç düşünmemiştim! Bu fikre nereden kapıldın?" Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırarak cevap verdim.

"Ben senin diğer fahişelerin değilimO yüzden bana öyleymişim gibi davranma."

"Bunun nereden gerçekten anlamıyorum ve atladığınız bu basmakalıp sonuçları takdir etmiyorum. Herhangi bir sorunuz varsa, bana sorun. Hakkında hiçbir şey bilmediğiniz konularda varsayımda bulunmayın."

Uçuşun geri kalanında birbirimizden uzak durduk, Jamie telefonunda okuduğu kitapla ilgilenirken ben de bazı işlerimi halledip yolumdan çekildim.

Yaşam tarzımızı onun önünde sergilememek için çok uğraştım, onun iyiliği için her şeyi yumuşattım. Yine de, onun önünde para saçarak sevgisini satın almaya çalıştığımı düşündü. Her şeyi yanlış anladı. Varsayımları göğsümde bir noktaya çarptı, tüm dikkatimi ve düşüncemi kanatan bir delik açtı.

Siktir et!

İstenilen etkiyi yaratmıyorsa gereksiz riskler almaya gerek yok.

Los Angeles'a varır varmaz New York'a dönüş uçak biletlerini iptal ettim ve Alison'dan jeti göndermesini ve Çarşamba gününe kadar müsait olmasını istedim, her ne kadar bu yolculuğun olması gerektiği kadar uzun süreceğini ve bir saniye bile uzamayacağını öngörmüş olsam da.

Don Massimo'nun adamlarından biri planlandığı gibi varışımızı bekleyen limuzindeydi ve Jamie'nin tüm alışverişi gördüğünden emin oldum. Beni istiyorsa, tüm paketi kabul etmek zorundaydı. İyi, kötü ve aradaki her şeyi.

Küçük kavgamızdan bu yana hâlâ tek kelime konuşmadık ve geçen her dakikada ima etmeye çalıştığı şeye daha da sinirlendim. Limuzin yolculuğu garip sessizlikler ve kaçınmalarla doluydu ve sınırlarımı daha da bozuyordu.

Ona uyum sağlamak, yanımda rahat hissetmesini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Bu nasıl oldu da onun sevgisini satın almaya çalıştığımı düşünmesine dönüştü?

"Üzgünüm ama limuzin de çoktan rezerve edilmişti." Tükürdüm, sesimden asitli bir alaycılık damlıyordu. "Bize Waldorf'ta oda ayırttım. "Waldorf'ta oda ayırttım.

Bu çok fazla, istediğiniz yerde kalmakta özgürsünüz. Gala saat yedide Ritz'de. Sanırım orada görüşürüz."

Çok acımasızdım. İstese ona dünyaları verirdim ama onun sevgisini satın almam gerektiğini ima etmesi canımı çok acıtmıştı.

Yine de dilimi ısırdım ve beyaz bayrak çekmeye çalıştım: "Bunun sana diğer *bayan arkadaşlarım* gibi davranmak olacağını düşünmüyorsan sana memnuniyetle eşlik ederim. Yediye çeyrek kala ayrılacağım, bir dakika bile geç kalmayacağım."

Onu beklemeden arabadan indim ve doğruca odamın anahtar kartının beni beklediği resepsiyona yöneldim. Asansör kapıları kapanırken ona son bir kez bakmaya cesaret ettim, yüzü pişmanlık maskesine dönüşmüştü.

Jamie Harden benim sonum oldu. Benimle başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde uğraştı. Sözleri acıtıyordu çünkü ondan geliyordu. Beni nasıl bu kadar az düşünebilirdi? Yeterli değil *miydim*? Değerim sadece ailemin sahip olduğu zenginlik ve statüde mi yatıyordu?

Siktir et!

Odama vardığımda doğruca banyoya gittim. Yüzüme biraz su sıçratmak belki hayal kırıklığımı gidermeye yardımcı olabilirdi. Su yüzümden aşağı akarken başımı kaldırıp yansımama baktım ama onun yerine gördüğüm tek şey kandı. Kısa bir süre önce kollarımda ölen masum bir kızın kanı.

Gözlerimi kapattım, görüşümü temizlemeye çalıştım ve karanlıkta Jamie'yi kollarımda gördüm, ellerim onun kanıyla ıslanmıştı, onu öpüp hayata döndürmeye çalışıyordum.

Acı bir yangın gibi içime yayıldı, gözlerim o lanet görüntüyü silmek için ardına kadar açıldı. Yine aynadaki yansımamla karşılaştım. Tekrar tekrar yumrukladım, yumruğum kemik kırıcı bir güçle cama çarptı ve lanet olası şeyi parçalara ayırdı.

Kimi kandırıyordum ki? Mutluluğu hak etmiyordum. Jamie'yi hak etmemiştim.

Ellerim makyaj masasını kavradı, hırıltılı nefes alış verişimi sakinleştirmeye çalıştım, kırmızı bir kan akışı beyaz mermeri lekeliyordu.

Böyle bir melek benim gibi bir canavara nasıl bakabilir? Benim karanlığım onun ışığını boğacaktı, ta ki eskiden olduğu kişinin silik bir hatırasından başka bir şey kalmayana kadar.

Onun için bunu istemedim.

Kendimi temizledim, ilk yardım çantasından aldığım gazlı bezle elimi sardım ve giyinip bara doğru yola koyuldum. Ona söylediğim gibi onu bekleyecek ve sahip olduğumuz ya da olmadığımız her şeyi kıracaktım.

"Burbon," diye homurdanarak barmene anahtarımı uzattım, odama yüklesin diye. "Resepsiyona söyle üzerine bir de kırık ayna eklesin."

"Zor bir gün müydü?" Kırmızı, dekolte elbiseli bir kadın, sözlerimi duyduktan sonra elimi işaret ederek yanımdan sordu. Az önceki sarışın uçuş görevlisiydi.

"Zor bir hayat." İçkinin tamamını tek seferde boğazımdan aşağı boşaltmadan önce basitçe cevap verdim ve yeniden doldurulmasını işaret ettim.

"Böyle yakışıklı bir adamın tüm ihtiyaçları nasıl karşılanmaz?" Eli benimkinin üzerinde gezindi, tüy kadar hafif bir dokunuş bandajı takip etti. Gözlerim bir an için onun hareketlerini takip etti ve onu odama götürüp becermenin ne kadar kolay olacağını düşündüm. Davet çok açıktı ama zerre kadar ilgilenmiyordum. Cevap alamayınca biraz daha zorladı, "Benim için sipariş verersen ne yiyorsan ondan yerim."

"Üzgünüm ama birkaç dakika içinde çıkacağım."

"Bu gece boşum. Burada buluşabiliriz. O zaman bir *şeyler içeriz*." Israr etti, göğüs dekoltesini net bir şekilde görebilmem için öne doğru kaydı.

"Zaten misafirim var. Ama teşekkür ."

"Görünüşe göre şirketiniz size iyi davranmıyor. Sana telefon numaramı bırakıyorum, fikrini değiştirirsen beni arayabilirsin." Bir peçeteye bir şeyler karalarken söyledi.

Jamie arkamdan, "Liam, bu hanımın İngilizceyi düzgün konuştuğunu sanmıyorum," deyince, ona dönmeden önce dudaklarım istemsizce bir sırtışı dönüştü. "Bakalım bu şekilde daha iyi anlayacak mı?"

Jamie bacaklarımın arasında durmak için hareket etti, elleri göğsümden yukarı kayarak omuzlarımda durdu ve dudakları benimkilerle yavaş bir öpüşmeyle buluştu. Onun dokunuşuyla şeytanlarım duruldu, Jamie evrenimin merkezinde yerini alırken gerçeklik bir detaya kadar küçüldü.

Jamie uzaklaştığında seyircilerimiz ortadan kaybolmuştu, ben ise onun cesareti karşısında hâlâ sersemlemiş bir şekilde oturuyordum.

"Bana eşlik etme teklifini hâlâ kabul edebilir miyim?" Yanaklarına doğru pembe, doğal bir kızarıklık yükselirken sordu.

"Benim için bir zevk," diye cevap verdim, ayağa kalktım ve elimi tutması için ona uzattım. Onu döndürdüm, gözlerimin vücudunda dolaşmasına izin verdim, benden önceki tanrıçayı aldım. "Kesinlikle inanılmaz görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Sesi küçük ve utangaçtı, kirpikleri arka arkaya milyonlarca kez kırışıyordu. İltifatımı kabul etmişti ama ses tonumun bozuk olduğunu fark ettiğinden emindim.

Yalan söylemiyordum, asla söylemem. Ama kararımı elmas bir çekmeceye hapsetmişim, Jamie'nin tüyden bir öpücük ve siyah ipek bir elbiseyle paramparça ettiği bir çekmeceye.

Kendimle savaş halindeydim ve bu sefer kalbimin kazanmasına izin veremezdim.

"Özür dilerim Liam," dedi Jamie limuzine binmeden hemen önce, bana dönüp bir fısıltı kadar uzağımda durdu ve eliyle siyah smokinimin yakasını düzeltti. "Benim sevgimi satın almaya çalıştığını ima etmek istememiştim. Sadece ne kadar çok kadına elbise ve süslü hediyeler aldığını düşündüm. Bu sana o kadar doğal geliyordu ki, sanki bunu daha önce defalarca yapmışsın gibi, artık refleksten başka bir şey değildi. Onlardan biriymişim gibi hissetmekten nefret ediyordum."

Lanet olsun. *Lanet bir tüy!* Lanet olası bir tüy öpücüğü, yeniden dirilme ihtimali olmadan kararlılığımı öldürdü.

Yanağını avuçladım ve ruhuna ulaşana kadar gözlerinin derinliklerine baktım. Sözlerimi orada hissetmesini, bana inanana kadar özünün derinliklerine işlemesini istiyordum. "Siz, Bayan Harden, onlardan biri olmaktan çok uzaksınız."

BÖLÜM 22

Jamie

Pişmanlık öldürseydi, şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdum.

O lanet uçakta Liam'a söylediklerimden sonra dilimi ısırırsam boğulacaktım, ama sanki damarlarımda doğru düzgün işleyemediğim bir sürü şey dolaşıyordu.

Korku ve kıskançlık, onunla kavga etmek için aptalca bir ihtiyaçta birleşiyor. Herhangi bir şey. Beynimi o uçan tabutun içinde olmaktan kurtaracak herhangi bir şey. Özlediğim adamı dürtebilecek herhangi bir şey. nasıl tepki vereceğini anlamaya çalışıyordum.

Ne de olsa hayatımda sadece bir adam vardı. Beni kayıtsız şartsız sevmesi gerekirken, hayatım boyunca bunun tam tersini yapmıştı.

Liam'ın tepkisinde şiddet yoktu, söylediğim aşağılayıcı sözlere rağmen gözlerinde kana susamışlık yoktu. Kavga yüzünden midemin düğümlenmesine ve Liam'ın benden uzaklaştığını hissetmeme rağmen, vücudumda yabancı bir rahatlama hissi vardı.

Onunla güvendeydim. Zihnim bana bunu defalarca söylemişti ama bir şekilde geçmişim hâlâ varlığını sürdüren bir hayaletti.

Düşünmek için beş saatim vardı ve Liam'ın sessizliğinin her geçen dakikası kalbime daha da ağır geliyordu. O *ne olursa olsun*, şüphesiz ben ona aittim.

Bu yüzden otele vardığımda ayrı odalar ayırttığını görmek beklemediğim bir darbe oldu. Pastanın üzerindeki krema mı? Liam bana sırtını döndü, resepsiyona doğru yürüdü ve beni yalnız bıraktı. Centilmen jestleri bırakması onun karakterine tamamen aykırıydı ve bana sözlerimin ne kadar sert geldiğini gösterdi.

Odama girdiğimde kocaman yatağın üzerine serilmiş elbiseler, hepsine uygun aksesuarlar ve ayakkabılar vardı. Tam ortada küçük bir kutu ve bir zarf vardı.

*Umarım elbiseleri, kardeşimin üzerinizden
çıkarmaya bayılacağından emin olduğum gibi
seversiniz.*

*Ve eğer hala şüpheleriniz varsa, benden size
yolculuğu atlatmanız için küçük bir hediye var
Yalnız.*

*Seni seviyorum, kızım.
Alison*

Onun sözlerini okurken kendi kendime gülümsedim, Liam'ın çıkmazıma bulunduğu çözümün arkasındaki kişinin o olduğunu bilerek rahat bir nefes aldım.

Kırmızı kutuyu elime aldım ve açmak için abartılı fiyonkunu çekiştirdim. İçinde ne olduğunu gördüğümde gözlerim büyüdü, kalbimi hafiflikle dolduran bir kahkaha attım. Dantelli siyah bir iç çamaşırının üzerinde küçük pembe bir mermi vibratör vardı.

Açık ve seksi, yığının üstündeki siyah ipek elbiseyle mükemmel bir uyum.

Derimin altında yanan yenilenmiş bir kararlılıkla giyindim - Liam'ın uzaklaşmasına izin vermeyecektim. Sevgisiz bir hayat yaşamak, yavaş bir ölüm yaşamak demekti. Gelecekte kalp kırıklığı pahasına da olsa mutluluğu seçiyordum.

Ritz'e vardığımızda her şey bir moda dergisinden fırlamış gibiydi. Dekor, ortam, insanlar. Her şey.

Yersiz yurtsuz hissedeceğimi düşünmüştüm ama Liam ayın kuraklığını bile evim gibi hissettirebiliyordu. Bana gizlice dokunmaya devam ediyor, tanıştığımız insanların isimlerini ve konumlarını kulağıma fısıldıyordu. Dudakları bazen kasıtlı olarak tenimi sıyrıyor, sıcak nefesi altında titrememe neden oluyordu.

Sırtımda, belimde ya da elimde bana rehberlik eden elinin rahatlığı her zaman vardı. Ama yine de işle ilgili olmayan en ufak bir fısıltısı bile olmamıştı.

Büyük salonda dans ederek ilerleyen parmak yemeklerini, damak tadıma göre biraz fazla acı olan uzun, kristal Fransız şampanyası kadehleri izledi.

Baktığım her yerde haute couture giyinmiş kadınlar vardı, yüksek fiyat etiketleri mükemmel formlarından ve manikürlü tırnaklarından belli oluyordu. Ya mankendiler ya da manken gibi yaşıyorlardı. Saçlarının tek bir teli bile yerinde değildi, makyajları da burunları kadar kusursuzdu.

Daha az hissettim.

Nasıl oldu da koca odadaki en yakışıklı adam *beni* daha iyileri varken kolunda asılı kalması?

Garson önümüzde durup tepsisinin ortasına kabarcıklı *olmayan* bir bardak koyduğunda kendimi küçümsemem kısa sürdü. "İçkiniz, Bay Dornier."

"Teşekkür ," Liam, bardağı tepsiden alıp bana uzatırken. "Sanırım kulüpte Alison'la birlikte içtiğiniz şey buydu. Hoşuna gitmiş gibiydi." Düşünceli tavrı karşısında gülümsedim ve bardaktan bir yudum aldım. "Burnunun kırıştığını görmek hoşuma gidiyor ama takdir etmek varken katlanmaya gerek yok."

"Kesinlikle haklısınız Bay Dornier. Siz de aynısını yapabilir misiniz? Takdir etmekten bahsediyorum." Liam bana şaşkınlıkla baktı, ne demek istediğimden emin değildi. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Liam'ın dudakları göz kamaştırıcı beyaz bir gülümsemeye dönüştü ve elini uzatarak benimkini tutmamı istedi. Ama ben elimi tutamadan Liam'ın gözleri omzumun üzerinden kaydı ve neşeli parıltı yerini tam olarak tarif edemediğim bir şeye bıraktı. Yüzünde sadece iki kez gördüğüm bir şey.

Kan tutkusu.

Gölgeleri onu altına çekiyordu, korku vücudumun tüylerini diken diken ediyordu. İçgüdüsel olarak ani değişimin kaynağını görmek için arkamı döndüm; bekleme odasındaki uğursuz yabancı ve onun çarpık gülümsemesi beni iliklerime kadar ürpertti.

Liam'ın sertçe nefes aldığını duydum ve adamdan kaçmak için ona döndüğümde yüzü yine değişmişti. Şimdi tek görebildiğim sahte bir gülümseme ve zoraki bir resmiyet duruşuydu.

"Bay Mercier," diye selamladı Liam, sesi bir saniye önce gördüğüm şeytanları gizleyen sert ve profesyonel bir tona bürünmüştü. "Davetiniz için teşekkür ederim."

Ellerini kuvvetlice sıktılar, Liam'ın çenesi onunkinin ritmiyle titreşiyordu. Kalp.

"Bu Bayan Jamie Harden. *Verten*'in projesinin İsteddiğiniz gibi yeşil. Jamie, bu Bay Mercier, Verten'in CEO'su." Hay sikeyim. Ben!

Karşımdaki bu uğursuz yaratık tüylerimi diken diken . Hatırladığımdan daha zayıftı, buz mavisi gözleri mor yuvalarının derinliklerine gömülmüştü. Elimi avucunun içine aldı ve

Parmak eklemlerimi öptü, parmaklarının tenimdeki nemli dokunuşu midemi tiksintiyle çalkaladı.

Ona neden bu şekilde tepki verdiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu AD'deki bekleme odasında otururken gördüğümünden beri beynimde temkinli ve tetikte olmaktan başka bir şey yoktu.

"Sizinle tanışmak büyük bir zevk Bayan Harden. Adamlarım işbirlikçilerinizden biri olan Liam'ın güzelliğinden bahsetmişlerdi ama anlattıkları gerçeklikten çok uzaktı. Siz de bu kırmızı gül kadar nefes kesicisiniz Bayan Harden." Çiçeği yakasından çıkarıp bana uzattı.

"O zevk bana ait Bay Mercier," diye cevap verdim, kendime olabildiğince profesyonel ve kibar olmam gerektiğini hatırlatarak. Ama bu adamın yanında rahatsızlığımı hafifletmek mümkün değildi.

"Bu gece iş yok, Liam. Lütfen iyi vakit geçir." Gülümsedi ve ensemde büyüyen ürpertiye zapt etmemi sağladı. "Sizi yakında göreceğim Bayan Harden. Belki bir dans için?"

Bay Mercier elimi tutup dans ediyormuşuz dönmemi sağlarken Liam'ın bakışları bana sabitlenmiş, şampanya kadehinden büyük bir yudum alıyordu.

Bay Mercier gider gitmez Liam homurdanarak, "Daha sert bir şeye ihtiyacım olacak," dedi ve beni bara doğru çekti. "Lanet olası pislik." Çenesi sıkıca kenetlenmişti, eli barın mermer tezgahına bir balyoz gibi iniyordu.

Sıkılı yumruğunu elimle kapattım ve yüzüme yapabildiğim en dürüst gülümsemeyi yerleştirdim. "Unut onu." Durakladım, dokunuşumun onu yavaşça ışığa geri getirmesini izledim. Neden bu kadar sinirlendiğini sormak istedim ama bu onu karanlık gölgelerine geri gönderecekti.

"Yine de seninle dans etmek isterim," dedim onun yerine, Liam boğazına dolu bir bardak likör doldururken parmağım teninde daireler çiziyordu.

Bir an durakladı, gülümseyerek cevap vermeden önce ekşi ruh halini dizginlemeye çalıştı: "İsteğiniz benim için emirdir, Bayan Harden."

Liam beni dans pistine götürdü ve yerimizi seçtikten sonra beni sert göğsüne çekti. Belimi mengene gibi kavrayışı emredici, sahipleniciydi. Kokusu duyularımı istila ederken etrafımızdaki her şey kayboldu, yakınlığı beni aşırı güce sürükledi.

Başımı göğsüne yasladım ve sadece içime çektim, varlığımın her zerresine tam olarak bu duyguyu yerleştirmeye çalıştım.

"Sanırım ne yapacağımı şaşırdım," fısıldadı, kulağıma konuşurken dudakları saçlarımı okşuyordu. "Bu gece ne kadar mükemmel görüldüğünü tarif edecek kelime yok." Tepkimi görmek için durakladı ama cevap veremeyecek kadar kendimden geçmişim. "Onlara baktığını gördüm, yanlarından geçerken gözlerin hüznüydü. Değerinizin farkında değilsiniz Bayan Harden. Bu odadaki hiç kimse, tek bir kişi bile sizin güzelliğinizin eline su dökemez."

Liam beni topuklarımın üzerinde döndürerek bir kez daha kendine çekti ve bilerek sert kaslarıyla çarpışmamı sağladı. Yeşil gözleri benimkilere bakarken, sırtımdaki eli aşağı doğru kayarak kırımın kıvrımından önceki iffetli kenara yerleşti.

"Kahrolası enfes." Ağzımdan bir santim uzakta homurdandı, parmakları tenime batıyordu.

Bu sesle bacaklarımın arasında yanan bir sıcaklık büyüdü, omzunu kavrayışım tepki olarak sıkılaştı. Gözlerinde zincirsiz bir şehvet vardı, dudakları beynime daha fazla işkence yapmak için tekrar kulağıma yerleşmeye geldi.

"Bu odada kaç erkeğin benim yerimi almak için adam öldürebileceği hakkında bir fikrin var mı? Şu anda kalçaların ereksiyonumu ararken gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyorum. Ama tek biri bile tadının ne kadar tatlı olduğunu bilmiyor. Benden başka kimse." İstemsizdi ama şimdi bundan bahsettiğine göre hareketlerime daha fazla dikkat ediyordum ve lanet olsun haklıydı. Liam karşılık olarak içime doğru itti, dilinin ucuyla daha fazla alay etti. "Hissedebiliyor musun? Bana yaptığınız şey bu, Bayan Harden. Ve bu gece, cezalandırılmayı arzuluyorum. Bana karşı pek nazik değildin, değil mi?"

Tanrım! Bana ne yapıyordu?

Tangam sırlıklam olmuştu ve bu cümleyi kulağıma ısırarak noktaladığında dudaklarımdan kaçan iniltiye engel olamadım. Beni duymuştu. Bana karşı sırtışını hissedebiliyordum.

"Terbiyeli olun, Bayan Harden. Yoksa bu lanet partiyi kısa kesmek zorunda kalabiliriz." Sesi şehvetle sırlıklamdı, kutsal olmayan vaatler ısınan bedenlerimiz arasındaki dar boşluğu dolduruyordu.

"Seni kim durduruyor?" Ona meydan okudum, yüzüm meydan okurcasına bakışlarıyla buluşmak için yukarı kalktı.

"Araya girebilir miyim? Bu güzel genç bayanla dans etmek için sabırsızlanıyorum." Bay Mercier, başımdan aşağı soğuk bir kova buz dökülmüş gibi sözümü kestti.

Liam elimi daha sıkı kavradı, hazır değildi, eğer hazır olduysa bile.

"Çok isterdim Bay Mercier. Ama aslında Liam'a zavallı ayaklarımın dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylüyordum. Moda yüksek bir işkence biçimi olabilir." Onu elimden geldiğince kibarca başından savmaya çalıştım ama o acımasızdı. Kısa süre önce sağladığımız anlaşmayı yapabilecek ya da bozabilecek adamı gücendirme riskini göze alamazdım. Liam'ın bunun için yorulmadan çalıştığını görmüştüm, şimdi bunu tehlikeye atmamın imkânı yoktu. "Saçmalık. Eminim sadece bunun için biraz daha dayanabilirsin. dans et."

Liam'a baktım ve elimi onun elinden çekerken özür dileyen bir bakış attım.

"Madem ısrar ediyorsun." Elimini onun elinin içine koyarken kuru bir şekilde yutkundum.

Liam'ın öfkeli gözlerinin her hareketimizi takip ettiğini hissedebiliyordum. Her nasılsa yeşil gözlerinin ardındaki o fırtına kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Sınırların aşılmasına izin vermesine kesinlikle imkân yoktu.

Sonunda, müzik tarihindeki en uzun şarkı gibi görünen şey sona erdi ve Bay Mercier bana Liam'ın durduğu yere kadar eşlik etti, elinde burbon olduğunu tahmin ettiğim bir bardak daha vardı.

"Umarım kalış süreniz yarın akşam sizi yemeğe götürebileceğim kadar uzun olur, Bayan Harden. Anladığım kadarıyla müsaitsiniz, değil mi?" Bay Mercier, Liam'ın duyma menziline girer girmez konuştu. Adamın söylediği her kelimeyi kesinlikle duymuş olan Liam'a şaşkın bir bakış fırlattım.

"Peki, Bayan Harden, müsait misiniz? Müsait misiniz?" Liam gözlerinde meraklı bir ifadeyle sordu.

"Ben... umm... Ben zaten konuşulduğumu düşünmek istiyorum, Bay Mercier. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama saygıyla reddetmek zorundayım." Konuşurken Liam'ın bakışlarını tutarak cevap vermeyi başardım. Dudaklarının kenarındaki hafif gülümseme beni rahatlattı ve bir an önce buradan gitme ihtiyacı duydum.

"Düşünmek ister misin? Bir ilişkide belirsizlikler asla iyiye işaret değildir. İyi karakterli ve akıllı başında bir adam senin o güzel parmağına bir yüzük takardı. Dünyada kim senin gibi mükemmel bir küçük şeyin bu dünyada başıboş dolaşması riskini alır ki? Bence çocuk ne yaptığını bilmiyor. Belki de ihtiyacın olan şey bir erkektir."

"İhtiyacı olan tek erkek o çocuk," diye homurdandı Liam, kolu belime dolanıp beni sahiplenici bir şekilde kendine çekerken sesi cehennemin derinliklerine iniyordu.

"Oh, anlıyorum." Bay Mercier işaret parmağıyla aramızı göstererek cevap verdi. "Bir erkeği erkek yapan sözler değildir *evlat*. Eylemlerdir. Senin al, yoksa başkası alır. Birkaç ay sonra New York'ta görüşürüz. Liam, babana selamlarımı ilet lütfen." Kıs kıs gülmesi mide bulandırıcı, bakışları ise tiksindiriciydi.

O uzaklaşırken nihayet hissedebiliyordum, ancak Liam'ın bana bakışını görünce tekrar gerildim.

"Öyle *mi düşünüyorsun*?"

Tam olarak ne diyeceğimi bilemeden omuz silkmekle yetindim. İlişkimiz hakkında hiç konuşmamıştık. Bir ilişkimiz var mıydı ki? Emin değildim.

Liam belimden tutup beni göğsüne çekti, dudaklarını tekrar kulağıma dayarken bir eliyle beni sertçe kendine doğru tuttu, önceki dokunuşunun hafifliği tamamen kayboldu. Tekrar ürperdim, korkudan değil ama saf heyecan ve zevkten. Tehditkâr sesi bana çok yanlış şeyler yapıyordu.

"Öyle olduğuna emin olabilirsiniz. Hadi seni buradan çıkaralım, paylaşmaktan bıktım."

BÖLÜM 23

Liam

Elim kaşınıyor ve seğiriyordu, soğuk çeliği ve işaret parmağımın ucundaki tetiği hissetmek için can atıyordum. Lanet kurşunu tükürüğümle kapladığım görüntüler zihnimde dans etmeye başlamıştı bile, böylece onu kan kaybından ölmesinden daha kısa sürede zehirleyecektim.

Jamie'nin o herifin kollarında dans edişini izlemeye dayanamadığımı söylemek hafif kalır. Onların dans pistinde süzülüşünü izlerken içinde bulunduğum durum için kaynamak bile yeterli değildi.

Bu yüzden oradan çıkmak en büyük önceliğimdi. Jamie'yi içimde yıkamak ise ikinci sıradaydı.

Onu partinin içinden geçirdim, elimi sırtına koydum, kimse için durmadım, onu doğrudan dışarıda bekleyen limuzinin güvenliğine götürdüm.

Parmaklarımız iç içe geçmiş bir halde sessizce geri döndük. Bu, beni içinde bulunduğum çaresizlikten kurtarmak için ihtiyacım olan huzurun can simidiydi. Otele vardığımızda Jamie'ye yapmak istediğim her şeyi sıralıyordum, eğer yeterince yaklaşmama izin verirse, pencereden şehrin bulanık bir şekilde geçip gitmesini izlerken. Birden telefonumdan gelen bir mesajla ahlaksızlığımdan sıyrıldım.

Konuşmamız gerek. Beni hemen ara. Komisyon yarın toplanıyor.

Onu görmezden gelerek ekranı kapattım. Bu özel konu beni germiştii ama bu gece ona teslim olamazdım. Lanet olası barış teklifinin ne olduğunu bilmek istemiyordum çünkü içimden bir ses bunun benim zararına olacağını söylüyordu.

Otele vardığımızda Jamie'ye odasına kadar eşlik ettim, Matt'in bana söylemek istedikleriyle ilgili aklımdan çıkmayan düşünceler attığımız her adımda beni gerçekliğe geri çekiyordu.

Kimi kandırıyordum ki?

Ben kaybedilmiş bir davaydım ve bu kaderi bir başkasına dayatamazdım. Jamie'yi ölüm ve yozlaşmayla dolu bir hayata mahkûm edemezdim. Onu sürekli gölgelerimle boğamazdım.

Tüketilebilirdi. Çok
kolay tüketilirdi.

Hayatımın, kendimin her köşesinde pusuya yatmış olan tehlike, böyle bir meleği maruz bırakamayacak kadar büyük ve nihai idi.

Jamie odasının kapısını açtı ve benim takip edebilmem için aralık bıraktı. Sandalyeye oturup kolyesiyle oynamasını izledim, eşikte onu takip etmemi engelleyen görünmez çizgiden habersizdi. Çizgiyi geçip geçemeyeceğimi ya da geçip geçmemem gerektiğini tartışıyordum. Eğer geçersen onun ruhundan bir parça almadan buradan ayrılamazdım.

"Geç oldu, yarın sabah erkenden uçağımız var. Biraz uyumalısın." Ellerim beni kapının pervazında dengede tutarken, bedenim beni içeri çekerken beynimin beni dışarıda tuttuğunu söyledim.

"Oh, umm... tamam." Sesinde acı verici bir teslimiyet vardı. Reddedilmem onu bana bakamayacak kadar yaralamıştı. "Yarın görüşürüz." Sesi kırılmamak için mücadele ederek bitirdi.

Siktir, siktir, siktir.

Bu duymaya dayanamadığım bir sestti. Sebepleri paramparça ediyor, sahip olduğu her acı hissini küle ve uzak anılara dönüştürmek için ayaklarımı ona doğru itiyordu.

Gözlerinin arkasında yaşlar vardı, yaklaştığımda aynadaki yansımasında onları görebiliyordum. Onları oraya koyan bendim. Sonunda beni kabul ediyordu, olduğum her şeyi kabul ediyordu ve ben yine geri çekiliyordum.

Ama başka bir seçeneğim var mıydı? Hangi acı daha büyük olurdu? Bugünkü mü yoksa benim zehrimi tattıktan sonraki mi?

Zihnim bedenimle senkronize değildi ve elim şimdi saçlarını boynundan çekerek ağzımın tenine yerleşmesine yol açıyordu. Dişlerimi etine geçirmekten başka bir şey istemiyordum. Onu işaretlemek, Bir günahkâr tarafından alındığını görsünler diye onu benim olarak sahipleneceğim.

Ama Jamie bu şekilde lekelenemeyecek kadar saftı. Çok hassas.

Teninin tadına baktım, dudaklarım omzundan boynuna ve kulağına doğru küçük öpücükler bıraktı.

Beni gönder, Jamie.

Sözcükler dilimin ucundan bile geçmiyordu, özellikle de şu anda onu ağzıma almışken. Kulak memesini ağzımın içine çektim, dişlerimi yavaşça içine batırdım, parmaklarım onu sabitlerken kollarının etrafındaki tutuşlarını sıkılaştırdı.

Jamie'nin sığ nefesleri sikime fısıltı gibi geliyordu. Bastırılmış her bir iniltiyi sanki üzerine bırakılıyorlarmış gibi hissedebiliyordum. Açlığım onun istekliliğiyle daha da arttı ve elim saçlarına dolandı, her hassas noktaya daha iyi erişmek için onu çekti.

Doymak bilmiyordum, ağzımı açarak öpüyor ve sert ısırıklar arasında ona ziyafet çekiyordum. Onu tüketmeye, içime çekmeye, sahiplenmeye ihtiyacım vardı. *Bu* asla yeterli olmayacaktı.

Saçlarını sıkıca kavrarken, diğer elim tam memesini sıkmak için kayıyor, elbisesinin ipeği arasından dikkat çekmek isteyen sertleşmiş meme ucunu çimdikiyordu.

Çenesini kavrayıp sonunda dudaklarını dudaklarımla yakalayana kadar teninin her santimini aç, tutkulu ve utanmazca sert bir öpücükle öptüm.

O da beni öptü, benim karanlığımı arzuladığı kadar onun ışığını da arzuluyordu. Dilim onunkini ele geçirirken zevk iniltileri boğazını terk etti, her geçen saniye daha fazlası için çaresizdi.

Siktir. Ben.

Gözlerine bakmak için geri çekildim ama gözlerimi açtığımda lanet olası aynada kendi yansımamla karşılaştım. Görüşüm, camı yumruklayıp parçalara ayırmadan önce odamda gördüğüm görüntüyle bulanıklaşmıştı. Kan ve yıkım sivri kenarlardan aşağı kayıyordu.

Onun karşısında sakın bir ifade takınmaya çalışırken içimi bir panik dalgası kapladı.

Bu çılgınlıktı!

Jamie'nin pantolonunu görmezden gelmek için elimden gelenin en iyisini yaparak dik durdum ve çekilmeden önce kendimi sabitledim.

"İyi geceler Bayan Harden," dedim elimden gelen en sakın ses tonuyla, kalbim göğsümü yumrukluyordu.

Bunun üzerine ceza olarak dilimi ısırdım, arkamı döndüm ve Sola.

Jamie

Bu da neydi böyle?

Beni odamda öylece nefes nefese bıraktı!

Beni baş başa bıraktığı zonklamayı hafifletmek için başarısız bir girişimle bacaklarımı birbirine sıkıştırdım. Baskı daha da kötüleştirdi ve kendi kendine geçme şansı olmadığını biliyordum.

Liam'ın öpücükleri her zaman dizlerimi titretirdi ama bu seferki? Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. O öpücükte bir sahiplenme vardı, sanki vücudumdaki her hücreye beni sahiplendiğini bildiriyordu.

Boynuma kondurduğu birkaç öpücük ve ısırıkla bu kadar tahrik olabileceğimi kim bilebilirdi? O kadar delicesine yoğunlu ki, hâlâ duracak gücü nereden aldığını anlamaya çalışıyordum.

Bunu neden yapıyor? Neden kendini tutuyor?

Bedenim hâlâ onun tenime her dokunuşunu hissederken, zihnim Liam'ın neden geri çekildiğini bulmaya çalışıyordu. Birinin vazgeçmesi gerekiyordu ve zihnim hızla bacaklarımın arasında yükselen ağrıya teslim oldu.

Soğuk bir duşun içinde bulunduğum duruma iyi geleceğini düşünerek suyu açtım ve en azından biraz dinlenebileceğimi umdum.

Nedense dürtülerini kontrol ediyordu ve bana Mafya'da olduğunu söylediğinden beri ilk kez kontrolünü kaybetmesini istedim. Sadece bu bile ona olan güvenimin eskisi gibi olduğunun iyi bir göstergesiydi.

Soğuk suyun altına girdiğimde kıpırdamadan durdum, hiç gelmeyen rahatlığı bekledim ve farkına bile varmadan ellerim onunkilerin birkaç dakika önce izlediği yolu takip ediyordu.

Liam'ın kiler kadar bile zevkli değillerdi ama şu anda kendi parmaklarımla yetinmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Elim karnımdan aşağı kayarak bacaklarımın arasına yerleşti, klitorisimin üzerinde sert daireler çizdi, ilk darbeye sırtım zevkten kamburlaştı. Sürtünmeden önce bile klitorisim şişmişti, Liam'ın öpücükleri beni çaresizliğe sürüklüyordu.

Parmaklarım içime doğru ilerlerken bir inilti boğazımda dalgalandı, elimin topuğu şimdi tam olarak ağrıyan yere sürtünüyordu. Gözlerimi kapattım ve onu düşündüm, ne kadar sert olduğunu, o lanet kelimeleri

uzun zamandır ağzından duymamıştım ama rüyalarım girmekten vazgeçmemiştir - *aferin kızım*.

Olmayı çok ama çok istediğim şey buydu. *Onun* iyi kızı.

Kendimi düşün duvarına yasladım, o olmasaydı kendimi görmekten utanç duyacağım bir pozisyonda kamburlaşırken ellerim daha hızlı pompalıyordu. Ben böyle biri değilim, hiç olmadım. Bu şekilde boşalabilir miydim, onu bile bilmiyorum. Ama bir şekilde Liam bana bir *şeyler* yaptı.

Düşünceli davranıp ayrı odalar ayırttığı için ona lanet olsun. Bana baskı yapmadığı için ona lanet olsun. Gittiği için ona lanet olsun.

Tenim buz gibiydi, bir ürperti beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Suyu kestim ve Alison'ın hediyesini aklımda tutarak odaya girmeden önce kurulandım. Belki bu, şu anda ihtiyacım olan rahatlamayı sağlamama yardımcı olabilirdi.

Pembe mermiyi kutudan çıkardım, yıkadım ve kendimi yatağa rahatça bıraktım. Onu klitorisime yerleştirir yerleştirmes ruhun neredeyse bedenimi terk etti.

Sik beni!

Kalp atış hızım anında yükseldi ve göğsüme doğru ağır bir şekilde çarptığını hissedebiliyordum. Kızarmış yanaklarım klitorisime çizdiğim her yeni çemberle zonklıyor, vücudumdaki her kas kasılırken ağzım açık kalıyordu.

Birden telefonum yeni bir mesajla çaldı ve dikkatimi başka yöne çekti. Görmezden gelmeye çalıştım ama bir tane daha geldi.

Yarın saat 8'de lobide buluşalım. Erken bir uçuşumuz var.

Tatlı rüyalar, Bayan Harden.

"Tatlı rüyalar mı? Tatlı rüyalar mı?" Sesim öfkeyle yükselirken kendi kendime söyledim. "Sen bana bunu yaptıktan sonra nasıl tatlı rüyalar görebilirim ki?" Telefonuma bağırdım ve bir gümbürtüyle yastıkların üzerine düştüm.

Sadece birkaç gün içinde ayrılacağımızı sanıyordum. Bir şey mi olmuştu? Cevap vermemeyi düşündüm, beni bu halde bıraktıktan ve küçük özel seansımı böldükten sonra görmezden gelinmeyi hak ediyordu. Ama bunun yerine tek başıma acı çekmemem gerektiğine ve Liam'ın kendi zehrinden biraz tatmaya ihtiyacı olduğuna karar verdim.

Uyku bu gece kolay gelmeyecek. Beni nasıl bir durumda bıraktığın hakkında bir fikrin var mı?

Liam: Hayır, bilmiyorum. Ama bana söylemeni istiyorum.

Şu anda yapamam. Bacaklarımın arasında bıraktığın zonklamayı düzeltmekle meşgulüm.

Liam'ın sözlerimi okuduğunu düşündükçe bile yüzüm kızarıyordu. Ama bir şekilde ekranın güvenliği beni olabileceğimi düşündüğümünden daha cesur yaptı. Yanıtını beklerken o üç noktanın benimle alay ettiğini gördüm ve ekranda belirir belirmez kendi kendime sııttım.

Tamir mi? Tamir etmek de ne demek?

Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Belki de odana gelip sana göstermeliyim.

Siktir, Jamie!

Çatı katı süiti. Seni almaya gelmeden önce buraya gelmen için sana 2 dakika veriyorum.

Ayağa fırladım ve üzerimde büyük boy bir tişört ve kısa bir şorttan başka bir şey olmadan odadan çıktım. İç çamaşırı için zamanım yoktu. Ne de olsa ihtiyacım olmayacaktı.

Otelde olabildiğince hızlı bir şekilde koştururken, bu beklenti ayak parmaklarımı kısıyor ve tenimi karıncalandırıyordu.

Odasına girdiğimde Liam kapı çerçevesinin üst kısmına yaslanmıştı, üzerinde tişört yoktu, pantolonu bacaklarını ve kasıklarını mükemmel bir şekilde sarıyordu. Kasları kitleler halinde sıkışmış, yaklaştığım her adımda nabız gibi atıyordu. Kahretsin, bu adam çok seksiydi! Gözlerim onun mükemmel tenine takılır takılmaz nefesim boğazımda düğümlendi.

Saçları darmadağınktı ve gözleri vahşi, şehvetin karanlık vaatleriyle yüzüyordu. Ellerini üzerimde hissetmek için sabırsızlanıyordum, her öpüşte bastırılmış tüm bu ihtiyacı kovalıyordum.

"Yeterince uzun sürdü." Liam ben eşikten geçerken alay etti, içeri girmem için kenara çekildi. Bakışları adımlarımı takip etti, yüzümdeki sırıtış silinecek gibi değildi.

Öte yandan Liam'ın kaşları çatıktı ve yüz hatlarında tehlikenin pusuda beklediği fark ediliyordu. Tehdit etmek yerine, omurgamdan aşağı heyecan verici elektrik sarsıntıları gönderiyordu.

Kapı arkamdan sertçe çarptı ve ben süütünün ihtişamını içime çekmeden Liam kolunu belime doladı ve beni geri çekti.

Ellerim başımın üzerinde tutulmuştu, ölümcül bir kavrama ve eşleşen bir bakış beni giriş duvarına sabitliyordu. Vücudum daha fazla bağlantı için çığlık atıyor, eğiliyor ve onu arıyordu ama Liam vücudunu güvenli bir mesafede tutuyordu. Tenime dokunan tek şey onun eliydi ve bileklerimi bir mengene gibi tutuyordu.

Dudakları yüzümün üzerinde geziniyor, geziniyor ama asla dokunmuyor, alaycı bir şekilde yaklaşıyor, bedenimi benzeri görülmemiş bir ihtiyaca uyandırıyor. Dudaklarımdan boynuma, kulağıma. Ne bir sıyrık, ne bir dokunuş. Sıcak nefesinin tenime değdiğini hissedebiliyordum, bu da beni öpmesini istememe neden oluyordu. Beni almasını. Beni yutmasını.

"Burada ne yapıyorsunuz Bayan Harden?" Fısıldadı, sesi tam kulağımın dibinde boğuk bir tona alçalmıştı.

"Ben... İhtiyacım olanı almaya geldim." Kekeledim, bedenim arzuya beynimin önüne geçmişti.

"Peki neye ihtiyacınız var Bayan Harden?"

İsmim, bana ihtiyacım olduğu halde dokunmamakta ısrar eden dudaklarında ilahi bir günah gibi hissediliyordu.

Sırtım tekrar duvara yaslandı, ona ulaşmaya çalışıyordum, vücudum daha fazlası için sağır edici bir yalvarışla ona sesleniyordu.

"Sana ihtiyacım var, Liam." Cevabım kararlı ve kendinden emindi, neredeyse soluk soluğa bir haykırış gibiydi.

Yüzünü bir sırıtma kapladı, gözlerindeki parıltı bana tam da duymak istediği cevabın bu olduğunu söylüyordu.

"Aferin kızıma!"

Ağızımdan çıkan inilti kontrol edilemezdi, sanki bu sözler tam amıma fısıldanmış gibiydi.

Liam sonunda kendini bana doğru bastırdı, göğsü acı verici bir şekilde sertleşmiş meme uçlarımda sıcaktı. Büyük sikini içime sokarak beni almaya ne kadar hazır olduğunu gösterdi. Bacaklarımı kendi bacaklarıyla ayırdığında bir inilti daha çıkardım, dudaklarımı dünyayı sarsan bir öpücükle yakalamadan önce sikini zonklayan seksime bastırdı.

Dili dudaklarımı okşayarak içeri girmemi istedi ve ben de hemen kabul ederek ağızımı onun iradesine teslim ettim.

O güçlü elleri vücudumun yan taraflarında sert ve muhtaç bir şekilde gezindi, kığımın üzerine geldi ve öyle bir güçle kavradı ki yarın morarmış olacağımdan emindim. Umursayacak gücü kendimde bulamıyordum. Liam'ın bana bu kadar aç olduğunu görmek arzumu daha da körükledi.

Ona dokunmak, onu yakalamak, kendime çekmek isteyerek elinin altında kıvrandım ama Liam rahat durmuyordu. Serbest eli kıcımdan vücudumun ön tarafına, aramıza kayarak parmaklarını muhtaç amcığımaya dayadı, sadece şortumun ince tabakası onu tenimden ayırıyordu. Klitorisimin üzerine çizdiği sert bir daire, ağzının içine doğru inlememe neden oldu, Liam'ın dudakları dudaklarıma karşı bir gülümsemeye dönüştü.

"Hoşunuza gitti mi, Bayan Harden?"

Tek yapabildiğim başımı güçlü bir şekilde "hayır" anlamında sallamaktı. Bana verdiğinden çok daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Hayır mı? Belki böylesi daha iyidir." Eli şimdi şortumun paçasından aşağı kayıyor ve doğrudan çıplak tenime iniyordu. Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve önünde hiçbir şey bulamadı. "Siktir, Jamie. Bunun altında hiçbir şey yok."

Hızlı bir hareketle havalandım, bacaklarım onun kaslı vücudunu sararken ellerim boynunu yakalamak için uçuyordu.

Liam beni sıkıca kendine doğru çekti, devasa poster yatağına götürdü ve şiltenin üzerine yerleştirdi. Bir adım geri çekildi, gözleri vücudumda geziniyordu.

"Ne?"

"Sadece senin yatağımdaki görüntünü alıyorum. Hiçbir şey bu kadar muhteşem görünmemişti." İçimi aydınlatan gülümsememe engel olamadım, sözleri her santimimi ısıtıyordu. "Şimdi, bunu nasıl aşabiliriz?"

"Bu işe yarayacak mı?" Tişörtümü çıkarmadan önce meme uçlarımla serin hava yüzünden daha da sertleştiğini söyledim.

"Bunun yeterli olduğundan emin değilim." Liam'ın bakışları için için yanıyor, sadece bakışlarıyla bile tenimi yakıyordu.

"Belki bu işe yarar," diye cevap verdim, şortumu bacaklarımdan aşağı kaydurdum ve kumaşı ona doğru fırlattım. Havada yakaladı, burnuna götürdü ve sertçe içine çekti.

"Siktir!" Ellerini dizlerimin üzerine koyarken şortunu arkasına atarak inledi. "Tadı olmayan bir görüntünün ne anlamı var ki? Sadece kokusu bile bana hayatımın ziyafetini yaşayacağımı söylüyor."

Liam'ın parmakları tenime battı, her bir dizime bastırarak onları açtı ve beni tamamen ona gösterdi. Beni saklayacak hiçbir şey yoktu, ışıklar açıktı, kıyafetlerim yoktu ve Liam vücudumun her santimini net ve kesintisiz bir şekilde görebiliyordu. Her nasılsa, endişelenmiyorum ya da utanmıyordum. Tenim

Gözlerinin taradığı her santimde dokunuşunu hissetmek için sabırsızlanırken ona duyduğum ihtiyaçla yanıyordum.

Liam bir dizini bacaklarımın arasındaki şiltenin üzerine koydu, bir elini başımın hemen yanına koyarak onu yukarıda tuttu. Serbest eli klitorisimin üzerine yerleşti, gözleri benimkilere dikilmişken parmaklarıyla daireler çiziyordu. Hiçbir uyarıda bulunmadan iki parmağını soktu, geri çekildi ve parmaklarını tekrar içime gömmek için geri dönmeyen önce klitorisimi biraz daha kızdırdı.

Dokunuşunun altında kıvrılırken, daha fazlasını isterken sırtım tekrar tekrar yükseldi, ama saldırısını yavaş ve alaycı tuttu.

Liam parmaklarını sertçe içimden çekerek dudaklarına götürdü ve tenindeki her damla uyarılmışlığımı emdi.

"Tatlı ve baştan çıkarıcı. Daha fazlasına ihtiyacım var." Homurdanarak beni itti, ellerini dizlerimin altından geçirdi ve yere diz çökerken kıcımlı yatağın kenarına doğru çekti.

Gözleri artık çıplak amımın hizasındaydı, bana dokunmasına sadece birkaç santim kalmıştı, hırıltılı nefesleri hassas tenimi havalandırıyorlardı.

"Çok güzelsin, Jamie. Bana benim olduğumu söyle. Tamamen benim olduğumu."

Ben daha konuşmadan Liam'ın dudakları klitorisime yapıştı ve vücudumda bir zevk dalgası yükseldi. Sırtım mutluluktan yatağa yapışmıştı, dilinin her hareketi bana bir öncekinden daha fazla zevk veriyordu.

"Ben seninim." Nefes nefese ama kararlı bir şekilde inledim, kelimeler kalbimin derinliklerinden geliyordu, "Tamamen seninim." Bu gerçikti, tereddütsüz ve sarsılmaz. Olabileceğim her şekilde ve beni istediği her şekilde onun olmuşum.

Ellerim Liam'ın saçlarında düğümlenmişti, dili içime girip çıkarken onu kendime çekiyordum. Saç tellerini sertçe çekiştirerek amıma yaptığı saldırıyı durdurmasını sağladım.

"Daha fazlasına ihtiyacım var, Liam. Sana içimde ihtiyacım var." Yalvarışım sessizdi, sanki kelimeleri söylemeye cesaret edemiyormuşum gibi, ama söyledim. Onu tekrar içimde hissetmek istiyordum, bu sefer tamamen çıplak, ilk seferinde olması gerektiği gibi.

Liam geri çekildi, pantolonunu ve boxer'ını çıkarmak için ayağa kalktı. Karın kaslarından dövmelelerine, vahşi siyah saçlarından uzun ve muhteşem duran ereksiyonuna kadar mükemmel vücudunun her santimini gözlerimin içine almasına izin verdim. Mükemmelliğe ondan daha yakın bir şey yoktu.

Liam kalın sikini elinde tutuyordu, parmakları onu bir mengene gibi kavıyor, tabandan uca doğru pompalıyordu, gözleri alev alev yanıyordu ve benimkine dikilmişti.

tüm zaman boyunca.

Yavaşça tekrar bacaklarımın arasındaki yerini aldı, sikinin başı içeri itmeden tam girişime yerleşti. İçgüdüsel olarak gözlerimi kapattım, Liam içime doğru iterken acıyı bekledim, ama o acı hiç gelmedi.

"Gözlerini aç, güzelim. Bana bakmanı istiyorum." Birbiri ardına bakıyorum, bacaklarımı sabitlemeye çalışsam da titriyorlar. "Geçen seferki gibi piç olmayacağım, söz veriyorum. Bu ikimiz için de zevkli olacak. Acırsa söyle, hemen durayım."

Neden birdenbire bu kadar endişelendiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Derin bir nefes aldım, kendimi olabildiğince sakinleştirmeye çalıştım ve Liam'a devam etmesi için küçük bir baş selamı verdim.

Liam sıcak sikini yarığımdan klitorisime kadar sıyırdı, rahatlamama yardımcı olmak için acele etmedi, sadece tekrar ulaştığında girişime dürttü. Beni öptü, hareketini tekrar tekrar tekrarlarlarken acelesi sakinleşerek ciddi bir şeye dönüştü.

Her seferinde daha derine battığını hissettim, sadece geri çekilip beni tekrar yavaşça germeden önce ıslak amım boyunca şaftını kaydırды. Bir santim daha ona teslim oluyor, sanki bu adam için yaratılmışım gibi ona uyum sağlıyordum. Bu sefer acı yoktu, sadece zevk ve yeni bir tatmin duygusu.

"O kadar da zor değildi, değil mi?" Dudaklarımdan geri çekildi, kendini bana doğru sürttü, tümseği klitorisime süründü. "İçine gömüldüm bebeğim ve bu dünyadaki en güzel duygu."

"Aman Tanrım." Kısa vuruşlarla pompalarken inledim, her seferinde klitorisimi sıyırdığından emin oldum. Bu sefer acı yoktu, sadece saf mutluluk vardı.

"Ben senin için yaratılmışım, Jamie. İçine ne kadar iyi sığıdığımıza bak. İyi misin?"

"Ben mükemmelim," diye cevap vermeyi başardım, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, kendimi tutmadığımdan emin oluyordu. Mükemmelden daha fazlasıydım. İlk defa kendimi tamamlanmış hissediyordum.

Liam önce yavaşça, sakin hareketlerle içime girmeye başladı, içime her gömüldüğünde kalçalarını gıcırdatıyordu. Ağzım açık kaldı, küçük pantolonlar zevk inlemelerine dönüştü. Bunu o kadar uzun zamandır hayal ediyordum ki, mahvedeceğimden korkuyordum.

İtiş gücü arttı, baktıkça derinleşti ve hızlandı, isteğim üzerine içime daha sert daldı ve ben nefeslerimi ve inlemelerimi tutamadım

artık. Kontrolsüz ve vahşı.

"Liam... Tanrım!" Ona yakın olduğumu söylemeye çalıştım ama konuşmak giderek zorlaşıyordu, tutarlı bir şekilde konuşmak daha da kötüydü.

"Kendini tutma Jamie. Benim için gel, sert ve güzel bir şekilde," diye teşvik etti Liam, sesi beni titreten emredici bir tona bürünmüştü. Meme uçlarımdan birini ağzına aldı, dişlerini tenime batırmadan önce sertçe emdi ve bu beni uçuşumun kenarına göndermek için gereken tek şeydi. "Adımı söyle bebeğim. Zevkini duymak istiyorum."

"LIAAAMMM!" Serbest kalmak için umutsuz bir yalvarışla yüksek sesle inledim, sertçe dalmasını sağladım, şaftı tamamen dışarı çıktı ve sonra tamamen içeri girdi, çözülürken tüm doğru noktalara çarptı.

"İşte benim iyi kızım. Açgözlü bir kız gibi sikimi ." Doruk noktandan inerken içimde zonkladığını hissettim, oda onun gürültülü iniltisinin sesiyle doldu. Boşalmasını izledim, kasları tamamen gevşemeden önce kitleler halinde gerildi.

Bedenim, çekirdeğimi terk eden ve vücudumun her santimine yayılan yoğun zevk dalgalarıyla titriyordu. Liam sanki ilk ve son kez öpecekmiş gibi dudaklarımı yakaladı, öyle derin bir öpücüktü ki ruhumu okşadı. Üzerime yığıldı, vücudunun ağırlığı bana cennet gibi geldi.

Bir süre öylece uzanıp soluklandık ve ben yüzümdeki kocaman gülümsemeye engel olamadım.

Liam beni kendine çekti, ulaşabildiği her yere tüy kadar hafif öpücükler kondurdu.

"şekilde uyuyabilir miyiz?" İçimden çıkmasına hazır olmadığım için sordum. "Elbette, önce seninle ilgilenmeme izin ver."

Liam banyoya gidip nemli bir havluyla döndü ve beklemediğim bir özenle içimden sızan dölleri temizledi. Bir saniye sonra geri döndü, beni yanıma çekti ve siki tekrar içimde yolunu bulurken arkamdaki yerini aldı.

Orada rahat bir sessizlik içinde yatıyorduk, kalbim az önce olanların anısıyla doluyordu.

"Bekleyebildiğine sevindim," dedim, sesim pişmanlıkla ağırlaşmıştı.

Liam sırtımı daha da içine çekti, siki kabzasına kadar gömülmüştü ama ne bir hareket ne de ikinci bir tur için bir girişim vardı. İkimizin de aradığı yakınlık, bağlantı ve savunmasızlıktı. İtiraf etmesi çok tehlikeli olabilecek tüm bu şeyler onunlayken kolay geliyordu ve bunun değişmesini hiç istemedim.

"Geri döndüğüne sevindim." İtiraf etti ve kalbim çırpınarak onun içinde ne kadar kaybolduğumu gösterdi. Bu seksten daha fazlasıydı. Bu sahip olmaktan daha fazlasıydı. Söylemeye cesaret edemediğim bir şeydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

OCEANOFFPDF.COM

BÖLÜM 25

Jamie

Tanrım, lütfen bu bir kabus olsun.

Üçe kadar saydığımda gözlerimi açacağım ve yatağıma geri döneceğiz, sıcak ve birbirimize sarılmış olacağız.

Ama gözlerimi açtığımda hâlâ o lanet jetin içindeydik ve bu en kötü rüya değildi.

Ciğerlerim hava almak için çılglık atarken, gözlerim düşmemesi için umutsuzca mücadele ettiğim yaşlarla doldu. Olmak üzere olan felaketi düşünmeye devam ederken kalbim boğazımdan dışarı fırlamaya hazırды.

Jacksonville'e gidiyorduk.

Ellerim sanki pilot sıcaklığı kutup dondurucuya çevirmiş gibi titriyordu ama ben güneşin yüzeyi kadar sıcaktım, alnımda boncuk boncuk ter vardı.

Jacksonville benim Vegas'ımdı: orada ne olduysa, orada kaldı. Hayatıma devam edebilmek için geçmişi yeni hayatımdan sürgün etmişim. O çukura düşmek hiç iyi bir şey getirmedi.

Ama şimdi dünyalarım çarpışmak üzereydi. Geçmiş ve şimdiki zaman. Gerçek benliğimin çirkin yüzü, hayal kırıklığına uğratmaya dayanamadığım tek kişiye başını kaldırıyor.

Her zaman olmam gerektiğini düşündüğüm güçlü kişiye dönüşerek, bildiğim kadarıyla kendimi savunuyordum. Liam'ın olduğumu düşündüğü kişiye. Ve bir parça da olsa o olmayı başarmışım, oradan uzakta olabileceğimi hayal ettiğim kadın. Ondan uzakta. Tüm bunlar acı gerçekliğim tarafından açığa çıkarılmak üzereydi.

Belki başka biriyle birlikte olduğum için uslu

durur. Belki değişmiştir.

Belki, sadece... belki.

Daha başımı kaldırmadan Liam'ın gözlerini üzerimde hissettim ve kaldırdığımda kaşları endişeyle birbirine çarpılmıştı.

Dudakları hızla kıpırdadı, gözleri yüzümde gezindi ama kelimeleri algılayamadım.

Panik bedenimi ele geçirmişti, kulaklarımda çınlayan tek ses çaresizlik içinde akan kendi kanımın sesiydi.

Görecek. Ne kadar zayıf olduğumu bilecek.

Onun kim olduğu ve benim kim olduğum arasındaki zıtlık hiç bu kadar net olmamıştı. O lanet mafyanın içinde. Ben zayıf biriyken, o güç ve kuvvetten ibaret.

"JAMIE!" Liam ellerini omuzlarıma koyarak bağırdı ve beni sarsarak sersemliğimden kurtardı. Bu hareket, şimdi yanaklarımdan aşağı serbestçe süzülen gözyaşlarımı tutmamı engelledi. Artık onları tutacak gücüm kalmamıştı. "Neden titriyorsun? Neyin var? Söyle bana."

Endişesi talepkâr sözlerinde açıkça görülüyordu ama ne kadar denesem de konuşmadım. Donup kalmıştım.

Liam'ın yaşadıklarını görmesine izin vermek, hayatım boyunca kapalı tutmaya çalıştığım bir kutuyu açmak anlamına geliyordu. Mesele sadece istismarı öğrenmesinin yaratacağı kırılganlık değildi, daha çok sonuçlarıyla ilgiliydi. Onu karanlığıma soktuktan sonra beni asla aynı ışıktaki göremeyecekti. Artık beni istemeyecekti.

Onun ihtiyacı olan şey güç iken ben zayıftım. Kurtarılmaya ihtiyacı olmayan birine. Sadece onun yanında olarak onun gücünden bir şey almayacak birine.

Büyük bir adamın arkasında her zaman büyük bir kadın vardır.

O ben değildim. Liam gibi bir adamın ihtiyacı olan kadın ben değildim.

Liam elime iki hap, diğerine de bir şişe su tutuşturdu ve onları içmemi işaret etti. Tek kelime etmeden göğsüne kıvrılmadan önce mecburen içtim.

Liam bana sarıldı, ben uyuyana kadar elleriyle sırtımda rahatlatıcı daireler çizdi.

Geçmişimden kaçış yoktu. Şimdi arkamızı dönsek bile Liam'ın tepkime yarım yamalak bir açıklama yapmakla yetinmeyeceği açıktı.

Ben sahte bir cephenin ardına saklanırken, onun bana açılarak, gerçekte kim olduğunu söyleyerek böylesine büyük bir risk alması adil miydi? Mantıken öyle olmadığını biliyordum ama ona gerçeği söylemeyi bir türlü beceremiyordum.

Onun sevgisine layık olmadığımı, sevilemeyecek kadar kırılmış olduğumu düşünmesinden çok korkuyordum.

Gözlerim açılmadan önce etrafımdaki her şeyin hareketsiz olduğunu hissettim. Gürültü ya da türbülans yoktu, uçağın motorlarından gelen titreşim yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Hâlâ Liam'ın kollarındaydım ama uçak inmişti.

"Nasıl hissediyorsun?" Liam uyandığımı fark edince sordu.

"Neredeyiz biz?" Bir önceki sorusuna cevap vermek yerine sordum.

"Jacksonville." Sesi acılıydı, sanki bunu anlamış ve beni buraya getirdiğine pişman olmuş gibiydi. "Yaklaşık iki saat içinde yola çıkabiliriz."

Onun sözlerini duyunca rahatladığımı hissettim ama aynı zamanda saklanmanın bana bir faydası olmayacağını da biliyordum. Bu öylece geçip gitmeyecekti ve Liam kesinlikle neler olduğunu bilmek isteyecekti.

Ayrıca, babamın bana yaptıklarından bahsetmeyi denemiştım, ama açıldığım çok az insan bana inanmıyor gibiydi.

Onun kucağına daha da gömüldüm ve sevgisinin her zerresini içime çektim. Elimden geldiğince duygularımı kontrol etmeye çalıştım. Bana verdiği ilaç her neyse, bana daha net düşünmemi sağlayan bir huzur ve berraklık getirdi.

Liam'ın aklında milyonlarca soru olduğunu görebiliyordum ama şimdilik bunları kendine saklıyordu.

"Hayır. Gitmeliyiz." Başını sallayıp yerimden kalkmama yardım ederken yüzünde temkinli bir ifade vardı.

Uçaktan inip arabaya bindiğimizde Liam nihayet sessizliği bozdu.

"Eve döndüğünüz için mutlu olmadığınız çok açık. Özür dilerim. Bunun hoş bir sürpriz olacağını düşünmüştüm. Eve son gelişinden bu yana birkaç ay geçti. Evini özlemiş olabileceğini düşündüm." Yüzünde pişmanlıkla karışık bir hayal kırıklığı vardı. Buranın kendisini evinden daha uzakta hissettiremeyeceğini bilmesine imkân yoktu. New York benim için Jacksonville'den daha iyi bir ev olmuştu. Ama jestinin ardındaki düşünce çok tatlıydı ve ben bunu kabul etmemiştim.

Liam sırlarını benimle paylaşmış, hayatını tamamen benim ellerime teslim etmişti. Bana verdiği tüm bu bilgilerle polise gitmeyeceğimden emin olmasının hiçbir yolu yoktu. Hayatı kelimenin tam anlamıyla tehlikedeydi ve o yine de bunu yaptı.

Acı verse bile bilmeyi hak ediyordu.

Her şeye rağmen Liam ona uygun olmadığıma karar verdiyse, o zaman belki de kismet değilmiş. Bu düşünceyle yüzümden yeni bir gözyaşı seli aktı, zihnim beni terk edeceği tüm yollarla yarıştı.

Önce beni New York'a geri götür. Lütfen.

"Özür dilememelisin. Nereden bilebilirdin ki? Sadece... burada olman, çirkin geçmişimi görmem çok zor." Gözyaşlarım serbestti, dizginlenmeden akıyordu.

"Burada senin hakkında daha az düşünmeme neden olacak hiçbir şey göremiyorum." Liam başparmağıyla gözyaşlarımı sildi ve kalbimin pır pır etmesine neden olan rahatlatıcı bir hareketle yanağımı okşadı.

Gözleri ruhumu çıplak kemiklerine kadar sıyrarak gözlerimin içine baktı, gözleri şefkatle ve sadece aşk olması için dua edebileceğim bir şeyle doluydu. Liam bana doğru uzandı ve dudaklarıma yavaş ve sevgi dolu bir öpücük kondurdu, kalbim sadece bu öpücükle bile ısındı ve hızlandı.

Zamanlaması mükemmeldi, çünkü o geri çekilmeden önce araba tam çocukluğumun geçtiği evin önünde duruyordu.

"Gidelim mi?" Liam arabadan inmeme yardım etmeden önce sordu, bacaklarım yeni bir panikle titrerken eliyle beni sabitledi. Her ne kadar gizlemek için elinden geleni yapsa da, pantolonunun arkasına bir silah sıkıştırdığını gözden kaçırmadım. Belli ki benim durumum onun bazı kırmızı bayraklarını kaldırmıştı.

Yanındaki kayadan güç almaya çalışarak eline yapıştım.

Ben.

Liam başını , göğsü bende olmayan cesaretle doluydu, Ben daha ne olduğunu anlamadan merdivenleri tırmanmıştık ve o sertçe kapıyı çalıyordu.

Babamın iyi günlerinden birini geçiriyor olmasını umarak nefesimi tuttum. O günlerde bana pek iyi davrandığı söylenemezdi ama o kadar da kötü değildi.

Avuçlarım nemli ve kalbim sanki göğsümden kaçmaya çalışıyormuş gibi göğüs kafesime çarpıyordu. Liam hiç tereddüt etmeden, ilkinden daha güçlü bir şekilde ikinci kez kapıyı çaldı, parmak eklemleri ahşap panele her çarptığında endişem tavan yapıyordu.

Tam Frank evde olmadığı için rahatlamış bir şekilde onu uzaklaştırmak üzereyken, babam kapıyı açtı ve ne diyeceğimi şaşırdım.

"Oh harika, sensin." Homurdandı, ses tonu beni kapısının eşiğinde görmemin hayal kırıklığını vurguluyordu. "Burada ne halt ediyorsun? Şimdiden aldığın o havalı işin içine mi sıçtın? Senin gibi işe yaramaz bir bok parçası için bile bu bir tür rekor olmalı." Konuşurken içeri döndü, koridorda yürümeye başladı ve kapıyı kendi takdirimize göre takip etmemiz için açık bıraktı.

Liam bana baktı, bu sıcak karşılama karşısında şaşkınlıktan ağzı hafifçe açık kalmıştı.

"Hayır, berbat etmedim. Bu benim patronum, Liam Dornier. Liam, bu da babam Frank." Titrek bir sesle cevap verdim, Liam arkamdan yaklaşırken onu mutfağa kadar takip ettim.

Ona doğru bir bakış atmaya cesaret ettim, yüzü karanlık ve yüksek alarm maskesiydi. Liam etrafına bakındı, çevresini dikkatle inceliyor ama beni asla gözden kaçırmıyordu.

"Söyle bakalım, ziyaretinden duyduğum bu mutlak memnuniyeti neye borçluyum?" Babam sordu, ses tonu maskesiz bir alaycılıkla damlıyordu.

"Los Angeles'ta bir iş toplantımız vardı ve Liam evi özleyebileceğimi düşündü." Sadece gerçekleri ifade ediyor olsam da bu sözler asit tadındaydı.

"Hiç zahmet etmeseydin." Cevabı, henüz tek bir kelime bile etmemiş olan Liam'a yönelikti. Aklından neler geçtiği konusunda endişelenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

"Bunu görebiliyorum." Liam sonunda konuştu, kelimeleri küçümsemesini gizlemeyen alçak bir sesle, küçümseyerek tükürüyordu. Elini sırtımın küçük kısmına koydu, koruyucu bir duruşla üzerimde yükseldi.

"Liam'dı, değil mi? Şirketinizin ciddi hayır işleri yaptığını görüyorum. Bunun vergi avantajı var mı?" Benim hakkımda konuşuyordu ve babam konuşurken Liam'ın göğsündeki alçak hırıltıyı duyabiliyordum.

"Vergi avantajı yok, ama bazen hak eden bazı insanlara yeni ve parlak bir çift ayakkabı verebiliyoruz." Babam bağlantıyı anlamamış olacak ki burnunu kıvırdı. Ben de biraz şaşırmıştım ama bir şekilde Liam'ın AD hakkında konuşmadığını hissediyordum. Eliyle beni daha da sıkıca kavradı ve yanına çekti. "Buna insanlığa yardım diyelim."

Babam Liam'a asit almış gibi bakarak el salladı, söylediği tek bir kelimeyi bile anlamadı.

"Oh, şimdi anlıyorum. Patronunu becerdiğin için hâlâ o övündüğün havalı işte çalışıyorsun. Akıllı kız!"

Gözlerimin ucuyla Liam'ın çenesinin kaslarının hızına uygun bir ritimle sıkıldığını görebiliyordum. Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim ve onu sakinleştirmek için nafile bir çabayla elini sıktım. Yüzü şimdi ürkütücü bir dinginliğe dönüşmüştü ve omurgamdan aşağıya korku dolu bir ürperti gönderiyordu. Bunun iyi sonuçlanmayacağını biliyordum.

"Jamie hakkında konuşmadan önce o lanet ağzını çamaşır suyuyla yıkamalısın." Liam gıcırdayan dişlerinin arasından tükürdü.

"Eğleneceksin ve sonra yoluna devam edeceksin. Onun iyi olduğu tek şey bu. Göreceksiniz. O katil küçük orospu bir gün bile yaşamayı hak etmiyor." Göz açıp kapayınca kadar Liam beni bıraktı, tezgâhın üzerindeki bıçağa doğru hamle yaptı, bir bıçak çekti ve babamı dolaplara sıkıştırdı. Liam'ın eli babamın boğazına sarılmış, bıçak adam elmasının üstündeki zayıf deriye bastırılmıştı. Zaten kan vardı. Sadece bir damla, ama babamın yüzündeki tüm rengi kurutmaya yetecek kadar. Liam şaka yapmıyordu ve o da bunu biliyordu.

"Ona bir kez daha öyle dersen yemin ederim seni burada öldürürüm." Liam homurdandı, öfkesi her kelimeyle dışarı damlıyordu. "Günümü gün et."

"LIAM, DUR." Çaresizlikten ellerim lanet bir yaprak gibi titrerken haykırdım. "Buna değmez."

"Dilin artık o kadar keskin değil, değil mi? Hadi, seni lanet korkak. Boğazını parçalamam için bana küçük bir sebep ver." Liam'ı hiç böyle görmemiştim. Şişkin gözlerinden ve esneyen çene kaslarından söylediği şeyi aynen yapacağı belliydi.

Onun bu yönünü biliyordum ama yine de bunu görmek beni şok etmişti. Her an çatlayacak diye korkuyordum. Babamın ölümünün onun vicdanını rahatsız etmesini istemiyordum, ben de kendi vicdanımı rahatsız etmesini istemiyordum.

"Liam, lütfen. Bana bak!" Onu öfkesinden ve babama odaklanmasından uzaklaştırmaya çalışarak tekrar seslendim.

"Sen işe yaramaz bir orospu çocuğusun. Bir insan kendi kızına nasıl böyle davranabilir? Onunla aynı havayı solumayı hak etmiyorsun." Hem bıçak hem de babamın boğazındaki tutuşu sıkılaşıyor ve keskin altından daha fazla kan sızdığını görüyorum. "ÖZÜR DİLE! O senin lanet olası kızın!" Liam'ın bağırışları duvarları sarsıyor, babamın yüzü acıyla buruşuyor, sonra da kararlılık yüz hatlarına yansıyor.

"O bir hata." Kesik kesik nefesler alarak mırıldandı. "O doğmamalıydı!" Bu sözleri hayatımın her lanet gününde duymuştum ama yine de bir arı sürüsünün hep bir ağızdan bana saldırması gibi sokuyorlardı.

Liam'ın parmak eklemleri daha da beyazlaşırken babamın boğazını daha da sıktı.

"LIAM!" Tekrar ığlık attım, babamın hayatından çok onun ruhunu kurtarmak istiyordum.

"KIZINDAN ÖZÜR DİLE, SENİ OROSPU OCUğU."

Liam babamın yüzüne doğru kükredi, tükürük babamın derisine çarparken her kelimeyi öfke noktalıyordu.

"BEN ONUN BABASI DEğİLİM."

Bir duraklama oldu. Hepimiz donup kaldık.

Liam elini bıraktı ve babam büyük bir gürültüyle yere düştü, kanayan boğazını tutarken nefes nefese kalmıştı.

"Ben senin baban değilim. Sen annenin en başından beri ilgilenmesi gereken bir hataydın. Peki ya sen? Onu benden aldın. Onu öldürdün!" Acımasızca tükürdü, sesi boğuklaştı, itirafıyla ciğerlerimdeki havayı çaldı. "Sonunda bunu söylemek çok özgürleştirici. Ben senin baban değilim. Sen bir pisin. İstenmeyen bir pisin."

Nefes çalıştım ama hava ciğerlerime ulaşmadı.

Havaya ihtiyacım var.

Arkamı dönüp dışarı koştum, çok ihtiyacım olan oksijeni soluk soluğa içeri çekmeye çalıştım ama yanan ciğerlerime ulaşmıyordu.

Dışarı ıkarken Liam'ın adamlarına çarptım, ancak ön bahçenin ortasına durabildim.

O benim babam değil mi? Nasıl? Neden?

Görüşüm bulanıklaştı ve karanlık yavaşça görüş alanımı işgal etti. Dizlerimin zayıfladığını hissettim, sonra pes edip altımda kaldılar. Yere düşmeden hemen önce dünya sessizleşti ve karanlığa gömüldü.

Jamie

Gecenin bir yarısı uyandığımda Liam'ın kollarına gömülmüştüm. İkimiz de hayatımın en harika anı olarak değerlendirebileceğim şeyi yaşadıktan sonra huzur içinde uykuya dalmıştık.

Yatakta döndüğümde beni sıcacık bedenine sıkıca bastırarak tutuşunu güçlendirdi. Cennet gibi hissettiriyordu - kokusu, dokunuşu, gücü ve en önemlisi, uykusunda bile beni kollarına alma ihtiyacı.

Aletin in çıplak bedenimde sertleştiğini hissedebiliyordum. Gece boyunca bir yerlerde içimden kayıp gitmişti. ekirdeğim

İçimde yeni bir alev yükselirken, meme uçlarım sertleşirken ve klitorisim yeni bir arzu patlamasıyla nabız atarken daha hafif.

Liam derin bir uykuya dalmıştı ve içimde bulduğum tüm cesareti toplayarak onu sırt üstü yatırdım ve bedenimi nazikçe onunkinin üzerine koyarak altına aldım.

Kalbim vücudumdaki tüm şehvet ve adrenalinden dolayı hızla çarpıyor, endişem her geçen saniye artıyordu.

Ereksiyonunu girişime yerleştirdim ve üzerine kayarken tabanından sıkıca tuttum. Yine acı yoktu, bunun yerine sadece vücudumun her santimini dolduran en şaşırtıcı zevk hissi vardı. Liam kalçalarımın uzandı, elleri kalçalarımın üzerinde geziniyor, parmakları tenimi kazıyordu. Kalçamı sıkıca kavrayarak tamamen üzerine yerleşmeme yardımcı oldu.

"Lanet olsun." İnledi ve kararlılığımı artırdı. "Gecenin bir yarısı uyandırıldığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

"Seni uyandırdığım için çok üzgünüm." Bir saatlik dinlenmeyi kaçırmayı zerre kadar umursamadığını görerek alay ettim.

"Mafya adamları uyumaz, Bayan Harden. Komada bile olsam, senin bu mükemmel amcığının beni ölümden uyandırır. Fuuuuuck!" Ben yukarı çekerken tekrar inledi, ancak tekrar aşağıya doğru itti.

Liam'ın elleri her yerime dokunmak için çılgınca bir çaba içindeydi, parmaklarının izlediği her yerde küçük elektrik sarsıntıları tenimi tutuşturuyordu. Ağzım istemsizce açılırken başım coşkuyla geriye düştü, her derin itişte küçük inlemeler kaçtı.

Liam büyük elini tamamen açıkta kalan boynuma doladı, içimde akan zevkin her bir zerresini yoğunlaştırmaya yetecek kadar azıcık sıkı.

Doğrulup beni sert göğsüne sıkıca bastırdı ve dudaklarımı sert, ilkel bir öpücükle yakalamadan önce boynumu öptü. Tüm bedenim onun olmuştu, sevişmemizin tadını çıkarırken ruhum tamamen ona teslim olmuştu.

Milyon yıl geçse de bu tür bir savunmasızlıktan bu kadar keyif alacağımı hayal edemezdim. Tam o anda kalbimin ona ait olduğunu ve eğer o da aynı şekilde hissetmezse beni onulmaz parçalara ayıracağını biliyordum.

Bu her neyse, böyle hissetmem için her şeyin çok taze ve yeni olduğunun . Birbirimizi çok az tanıyorduk. Ama ben biliyordum.

Liam hızlı bir hareketle beni kaldırdı, sırt üstü yatağa yatırdı ve kontrolü yeniden ele aldı. İlk karşılaşmamızdan beri, onun kararları veren kişi olmaya alışkın olduğumu anlamıştım. İş sekse geldiğinde de farklı olmayacağı kesindi. Yine de şikayet etmiyordum. Durumu yönetme ve kontrol etme şekli beni arzuyla daha da ateşlendirdi. Elimden tutulmasından hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim ama lanet olsun, hoşlanmıştım.

Onun hükmedici doğası bana ve şehvetime mükemmel bir şekilde hizmet etti. Her dokunuşu ihtiyaç doluydu, vücudumun her parçasını takip ediyor, her gözeneğimden zevk fışkırtmasına neden oluyordu.

Vücudunu bacaklarımın arasına yerleştirdi, başı bacaklarımın arasına gömülene kadar göğsümden ve karnımdan aşağı ıslak, aç öpücüklerden oluşan bir yol çizdi, zonklayan klitorisime öpücükler, yalamalar ve ısırıklarla saldırdı.

Islak, sıcak dilinin içime daldığı hissiyle gözlerim hemen başımın arkasına yuvarlandı. Nefesim tekrar hızlandı ve doruk noktamın çukuruna düşmeye başladığımda göğsümün düzensiz bir şekilde kabarmasına neden oldu.

"Liam.... Ben... ben... eğer sen... İSA'yı tutamazsam..." demeye çalıştım, almayı başardığım her nefesin arasında.

Liam umursamıyor gibi görünüyordu ve yerinde kaldı, iki parmağını içime soktu, en hassas noktayı bükte ve ovdu. Gözlerimi sıkıca kapadım, içimde ezici bir hissin büyüdüğünü, kaslarımı sıktığını ve sonunda ilahi bir orgazmla serbest kalmadan önce nefesimi tutmama neden olduğunu hissettim. Vücudum her güçlü coşku dalgasıyla sarsılıyor ve titriyordu, ben inliyor, nefes nefese kalıyor ve mutluluğun güçlü zirvesinde nefes veriyordum.

Sonunda gözlerimi açmayı başardım ve yüzünde kocaman bir sırıtışla hâlâ kalçalarımın arasında Liam'a baktım. İnceleyen bakışları altında yanaklarımın kızarmasına engel olamadım ve yüzümü bir yastıkla kapattım.

Liam elini çekti, aç bir öpücükle ağzımı yakaladı ve sessizce benimle işinin henüz bitmediğini söyledi. Belimi kavradı ve beni döndürdü, karnım şiltenin üzerinde düz dururken kalçalarımın çekerek kıcımı yukarı kaldırdı.

Ona dönüp baktım ve beklediğini bildiğim küçük, onaylayıcı bir baş selamı verdim. Sonra sert şaftını içime gömdü ve gözlerimin açılmasına neden oldu. Her itişte Liam'ın hareketleri daha düzensiz, daha acil hale geldi. Beni yerimde sıkıca tuttu, bir eli kalçamda sertçe dururken diğeri saçlarımı sıkı bir düğüm haline getirip geri çekti.

Acı zevkle karıştı, tüm duyularım onun dokunuşunun ucuyla arttı.

Liam'ın iniltileri daha da yükseldi. Daha hızlı. Daha fazla. Bu ilkel sesler kulağıma her geldiğinde vücudum titriyordu. Vücuduma yaptığı her şeye karşılık olarak aldığım zevk artıyordu.

Siktir, daha gelmeden geldiğini duydum.

Son bir derin itme ile ikimiz de boşaldık, sıcak spermi beni ağzına kadar doldurdu.

Liam yavaşça saçlarımdaki tutuşu bıraktı ve içimden çıkmaya başlarken kalçalarımı yerinde tuttu. İleri doğru hareket etmeye çalıştım ama beni orada tuttu, arkamda diz çökerken kığım havadaydı, gözleri yoğun bir şekilde amıma yapışmıştı.

"Bizi görmek istiyorum. Temizlenmen için sana bir havlu getirmeden önce senin dölün benimkine karışsın."

Yanaklarım bir kez daha alev alev kızardı, kafamda çizdiği imgeden utanç duydum.

"Çok güzel." Parmakları girişime sürtünüp döllerimizi içime geri itmeden önce söylediğini duydum. "Artık senin bir parçanım. En azından oğullarımın her birini dışarı atana kadar."

Gülmekten kendimi alamadım, Liam çılgınca hepsini geri itmek için mücadele ederken bu hareket içimden daha fazla döl fişkırmasına neden oldu.

"Gülmeyi kesin, mükemmel yüzücüleri şımartıyorsunuz."

Daha yüksek sesle güldüm, öne doğru eğildim ve onu da kendimle birlikte çektim.

Hiç böyle bir huzur hissetmemiştim. Tıpkı kolları beni koruyacak şekilde sarıldığında hissettiğim gibi. Dünyadaki en güvenli yerdeydim ve kimse bu balonu patlatamazdı.

"Sen harikasın, bunu biliyor musun?" Liam fısıldadı, parmakları yavaşça tenimi okşuyordu.

"Seninleyken kendimi harika hissediyorum," diye itiraf ettim. "Gerçekliğe dönmeden önce birkaç gün daha burada kalabilir miyiz?"

"Yarın bir yerde olmamız gerekiyor ama New York'a dönüşümüzü birkaç gün öne çekebiliriz."

"Nereye gidiyoruz?" Çenemi onun geniş göğsüne dayayarak merakla sordum.

"Bu bir sürpriz. Ve beni bunu bozmaya ikna edemezsin. Oraya vardığımızda göreceksin." Yüzünde şeytani bir gülümsemeyle alay etti. "Oh, ve

senin kitaplarındaki gangsterler gibi seyahat edeceğiz. Sabah ilk iş olarak jetin yakıtı doldurulacak ve hazır olacak."

Uçak yolculuğu sırasında verdiğim tepkileri hatırladıkça kalbim sıkıştıyordu. Uçağın dar alanında yine darmadağın olacaktım ama bu sefer kıskançlık, korku ya da bunların hepsine birden kapılmadan önce sakinleşmeye çalışacaktım.

"Aşırı tepki verdiğim için özür dilerim. Seni ne zaman başka biriyle hayal etsem, içimde büyüyen yakıcı bir ısırap hissediyorum. Etrafta olduğunu biliyorum. Elbiseler, mücevherler, birinci sınıf biletler ve bunun gibi şeyler almanın normalde onlardan biri için yapacağın bir şey olduğunu düşündüm. Senin için çok doğal görünüyordu, sık sık yaptığın bir şey olduğunu tahmin ettim."

"Evet, buralardaydım. Sadece anlamsız takılmalar, kaşıntı kaşımak gibi. Bunun gibi bir şey değil." Gülümsedi, bakışları derin bir şekilde benimkilere gömülmüştü. "Asla böyle bir şey olmadı."

"Bunun gibi... peki *bu* ne?" Sormadan edemedim.

"Sen nasıl istersen öyle olsun. Seni hiçbir şeye zorlamak istemiyorum ama benim olduğunu düşünmek istiyorum. *Tamamen* benim. Sadece benim."

Ağzından çıkan her kelime öncekinden daha ciddiye. Arzularımı dile getirdikten sonra dudaklarım tutkulu bir öpücükle onunkilere çarptı. "Bu senin de benim olacağın anlamına mı geliyor? Tamamen benim mi? Sadece benim mi?" Önceki sözlerini mükemmel bir şekilde yankılayarak sordum, bilmeden nefesimi tutarak

onun cevabı.

"Zaten öyleyim." Cevabı tereddütsüzdü, tüm yüzünü aydınlatacak kadar büyük bir gülümsemeyle geldi. Onu tekrar tutkuyla öptüm ve anlaşmamızı mühürledim.

Sabah , Liam'ın öpücüklerinin çıplak sırtımda bıraktığı izlerle , vücudumun her yerinde küçük tüylerim diken diken olmuştu.

"Günaydın, güzelim." Liam gözlerimi açtığımda beni selamladı. "Otel çalışanlarına çantalarını hazırlatıp buraya getirmelerini söyledim. Gitmeden önce duş alıp üstünü değiştirebilirsin."

Uykulu gözlerle gözlerimi açtığımda Liam'ın belinde sarkan bir havludan başka bir şey olmadığını, saçlarının ıslak olduğunu ve üzerime damladığını gördüm. Hayal kırıklığımı yüzüme vurmuş olmalıyım ki bir kahkaha patlattı.

"Merak etme, birlikte duş almak için bolca vaktimiz olacak. Şu anda acele etmeli ve saat dokuzdan önce jete yetişmeliyiz." Dedi ve alnıma şefkatli bir öpücük kondurdu.

Hiç çekinmeden yataktan çıktım, çırılçıplaktım, çarşafın vücudumdan aşağı kaymasına izin verdim, nasıl yapılacağını bildiğim kadar baştan çıkarıcı bir şekilde banyoya doğru yürüdüm, sadece kapıya geldiğimde döndüm.

"Pitty. Duşta üçüncü raundun iyi bir fikir olduğunu düşündüm." Banyonun kapısını kapatmadan önce dudaklarımı yalayarak alay ettim ve Liam'a aklımda ne olduğuna dair grafik bir fikir bıraktım.

Sıcak su dün gecedan kalan gergin ve ağırlı kaslarımı gevşetmeme yardımcı oldu. İyi bir duyguydu, iyi bir ağrıydı. Ama yine de rahatlamayı memnuniyetle karşıladım.

Liam'ın koyu renk bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giydiğini görünce hemen rahatça giyindim. Nereye gittiğimizi tekrar sordum ama yine de bana söylemeyi reddetti.

Uçak pistine vardığımızda ve aslında *sadece* bizi bekleyen lüks bir jete adım attığımızı gördüğümde şaşkına döndüm.

Liam personeli selamladı ve bana koltuklarımızı gösterdi. Kömür rengi halı zemini kaplıyor, beyaz deri koltukları, ahşap masaları ve detayları vurguluyordu.

Lüks ve güç, kusursuz bir zevk ve zenginlik gibi kokuyordu.

Yine de, altınla kaplanabilirdi ve bu bile midemin çukurunda zaten büyüyen endişeyi ortadan kaldırmazdı, göğsüm sanki dünyanın ağırlığı aniden ona baskı yapıyormuş gibi sıkılaşıyordu.

Liam havalanırken parmaklarını benimkilere kenetledi ve elimin arkasında küçük, rahatlatıcı daireler çizdi. Gökyüzüne yükseldiğimizde pilot konuşmaya başladı ve bize uçuşla ilgili bazı bilgiler verdi.

"Gökyüzü açık, ileride türbülans yok, uçuşumuzu yaklaşık dört buçuk saate indiriyoruz. Jacksonville'de hava durumu..."

Kulaklarım tılandı. Görüşüm bulanıklaştı. Kalbim hep birlikte atmayı bıraktı.

JACKSONVILLE???

Bir panik atak geliyordu. Sert ve hızlı. Yeterince hızlı hava alıp veremiyordum. Göğsümde şiddetli bir ağrı vardı.

Nefes al.

Liam'la eve geri dönemezdim.

Nefes al, Jamie

Babamla tanışamadı.

Nefes al.

Bir felaket gerçekleşmek üzereydi.

Nefes al.
Kutsal, , kutsal, siktir!

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

Jamie

10 yıl önce

Yine karanlıktaydım.

Tırnaklarım tahtaya kazınıyor, birinin beni duyması için dua ediyordum. Ama kimse duymadı.

Yıllar geçtikçe buna alışmış olmalıydım. Nefes alacak havanın hızla tükeneceği dar alanlarda kilitli kalmaya alışmalıydım. Bazı günler öyle olmasını diliyordum ve tüm acımı alıp götüren derin bir uykuya dalıyordum.

Avazım çıktığı kadar bağırmıştım ve çaresizliğimden boğazım yanmış ve çiğ kalmıştı, ama o zaman bile benim için gelmedi.

Gün ışığını tekrar görmemin ne kadar süreceği onun kullandığı alana bağlıydı. O çizgiyi asla aşmaz ve cinayetden yakalanma riskini göze almazdı. Sekiz ya da belki dokuz yaşındayken bu gerçeğin farkına varmıştım. Bu kapalı alanlarda geçirdiğim her dakika o garip ahlaki çizginin yasını tuttum.

Şimdi, on beş yaşındayken bile, onun tetikleyicisinin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Bulduğum tek düzen, doğum günüm civarında belirgin bir şekilde kötüleşmesiydi.

"Lütfen dur."

"Hayır. Dolap olmaz, lütfen."

" kapatacağım. Lütfen beni bagaja kilitleme."

Ve en çok acıtanı, "Hayır, baba, lütfen. İyi olacağım, söz veriyorum iyi olacağım."

Ama halemın büyüklüğü ne olursa olsun, onun gözünde iyi olmamın hiçbir yolu yoktu.

Bir gün bu kutudan çıkacağım. Bir gün bu halimi silip yeni bir Jamie olacağım. Bir gün beni seven birine sahip olacağım ve belki kendimi de sevmenin bir yolunu bulacağım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

Liam

Tanık olduğum şeye inanamıyordum.

Bu dünya pisliklerle doluydu, ama bu pislik çoğunu utandırıyordu.

Jamie'nin koştuğunu gördüğümde ilk içgüdüm onu takip etmek oldu. Kırılmış olacağını biliyordum ve parçaları toplamasına ve onu onarmasına yardım etmek istedim. Kahretsin, eğer o yapamıyorsa bunu tek başıma yapardım. Onun için bunu yapmak istedim.

Yere yığıldığında oradaydım, son saniyede, bedeni betona çarpmadan hemen önce onu yakaladım. Yerde oturdum, onu kollarımda baygın halde tuttum, nazikçe salladım ve bana geri dönene kadar solgun yüzünü öptüm.

"Uyan bebeğim, lütfen. Ben buradayım." Saçlarını yüzünden uzaklaştırarak fısıldadım. "Bir daha kimse sana zarar veremeyecek. Bana geri dön, Bebeğim."

Jamie yavaşça gözlerini açtı ve ben de onu kucağıma alıp arabaya götürdüm. Onu yolcu koltuğuna oturttum ve direksiyona geçip onu doğruca otelimize götürmeden önce kemerini bağladım.

O dışarıdayken Jimmy ve Mike'a geride kalmalarını ve o şerefsizden gerçeği öğrenmelerini söyledim. Jamie eninde sonunda cevapları isteyecekti ve istediğinde, cevapları onun için hazırlayacaktım. Bir daha asla o zavallı insan müsveddesiyle uğraşmasına izin vermeyecektim.

Eğer geri çekilirse adamlarım onu zorlayacaktı ve eğer kırılmazsa, onu kırmak ve ihtiyacımız olanı aldıktan sonra kalıntıları atmak için tam yetkileri vardı. Her iki durumda da yaşamayacaktı. O herif yer ve oksijen israfıydı.

Neden, kim ve nerede. Gerçeği öğrenmeye hazır olduğunda muhtemelen bilmesi gereken tek şey buydu.

En çılgın rüyalarımdayken bile bizi bekleyen şeyin bu olduğunu hayal edemezdim. Jamie'nin tepkisi haklıydı ve yardım edemedim ama merak ettim

Hayatı boyunca bu tür bir istismara maruz kalıp kalmadığını ve daha fazlası olup olmadığını hala bilmiyordum.

Aile hayatımın temel direğiydi, bu dünyadaki en iyi şeydi. Benimki için ölürüm de, öldürürüm de. Hem de gözümü kırpmadan.

Yani o şerefsizin kadınıma kötü davrandığına tanık olmak beni en ilkel yollardan etkiledi.

Yarım saatten fazla bir süredir odamızdaydık ve Jamie hala aynı pozisyondaydı - yatağın ortasında oturuyor, titreyen kolları dizlerini göğsüne doğru sarıyor ve teni gözyaşlarıyla ıslanıyordu.

Ona bilgiyi sindirmesi için ihtiyaç duyduğunu düşündüğüm boşluğu verdim ve şimdilik konuşmamaya ya da bir şey sormamaya karar verdim.

Aklımdan milyonlarca soru geçiyordu ama şimdi zamanı olmadığını biliyordum. Jamie kendi düşüncelerinin evreninde kaybolmuş, gözyaşları yüzünden aşağı serbestçe düşerken gözlerini kırpmıyordu.

Vücudumda dolaşan öfkeyi hafifletmeye çalışarak ileri geri yürüdüm, geri dönüp o pisliğin işini bitirme ihtiyacıyla savaştım. Dünya onsuz daha iyi bir yer olurdu. Ama yine de onu öldüresiye dövmek onun için fazla iyiydi. Bu güzel yaratığa yaşattıkları için ömür boyu işkence görmeyi ve sürekli cezalandırılmayı hak ediyordu.

Jamie'ye itiraf etmek hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi. Yanlış gidebilecek o kadar çok şey vardı ki. Hayatım kelimenin tam anlamıyla onun ellerindeydi ve eylemlerimin herhangi bir sonucuyla başa çıkabilirdim. Ama polise, hatta düşmanlarımıza gitme riskinden daha kötüsü, benden nefret etme ihtimaliydi. Bu her şeyden daha ölümcül olurdu.

Onun yanında kendimi kontrol edeceğime söz vermişim. Hayatımı lekeleyen şiddeti ona asla göstermeyecektim. Ama bugün kendime engel olamadım. Kana susamışlık beni taşaklarımdan yakalayan lanet bir güçtü.

O şerefsizin çığlıklarını arzuluyordum. Her nefes alışından besleniyordum. Hayatını yavaşça ve acı çektirerek tüketmekten başka bir şey istemiyordum.

O orospu çocuğunun kadınımı taciz edişini dinlemeye dayanamadım. Onun acı çektiğini görmeye dayanamıyordum. Ve onu tekrar buna iten bendim.

Suçluluk duygusu damarlarımda bir zehir gibi dolaşıyordu.

Jamie'nin hayatı boyunca neler yaşadığını hayal bile edemezdim. AD'deki işinin ve New York'taki hayatının onun için neden bu kadar değerli olduğunu nihayet anlamıştım. Bu, eski hayatından uzak olmak demektir.

Bu berbat dünyada onu en çok sevmesi gereken kişi tarafından ömür boyu süren istismardan kurtulmak. AD onun için bu anlama geliyordu.

Ve neredeyse onun için bunu mahvettiğimi düşünmek.

Bir daha kimsenin onu incitmesine izin veremezdim.

Odanın aniden sessizleştiğini fark ederek volta atmayı bıraktım. Küçük çılgınlıkları kesilmiş, nefes alış verışı nihayet dengelenmişti.

Jamie ağlamayı bırakmıştı ve vücudu sabitti, artık titremiyordu. Yüz ifadesi hala acılıydı, normal ışığı sönmüş, bulutlu gölgelere dönüşmüştü. Gözlerinde umudu ya da kapanışı andıran bir şey vardı, emin olamıyordum.

Sakince yatağa doğru yürüdüm ve kenarına oturdum.

"Jamie," diye , yanağını avuçlayarak gözlerimin içine bakmasını sağladım.

Gözler.

"Ben iyiyim." Küçük bir sesle söyledi.

"Emin misin? Benimle konuşabilirsin. Senin için buradayım." Ona güvence verdim.

Dünya üzerinde buradan başka olmak isteyeceğim bir yer yoktu, bir meleğin kırık parçalarını çalışıyordum.

"Liam, bu şekilde öğrenmeni istemedim. Özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok. Yapmadığın bir şey için neden özür diliyorsun?"

"Zayıftım Liam. Bunu biliyorum. Onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Bunu bana her gün yapmasına izin verdim ve asla karşı koymadım. Ben senin sandığın kadar güçlü biri değilim. Ben bir sahtekârım. Güçlü birine ihtiyacın var, senin dünyanda kendi ayakları üzerinde durabilecek birine."

"Ne? Yanımda olması gereken tek kişi sensin." Ona güven verdim ve bir kez daha bakışlarımla buluşmasını sağladım. "Sen bunu bıraktın. Kendin için ayağa kalktın ve ihtiyacın olan ve istediğin şeyin peşinden gittin. Dışarı çıktın. Artık senin hakkında bunları bildiğim için, seninle ne kadar gurur duyduğumu anlatamam. Tüm hayatın boyunca buna nasıl katlanabildin ve hala nasıl bu kadar harika bir insan olabildin?"

Dudaklarını dudaklarıma götürdüm ve o öpücükte söylediğim her kelimedeki gerçeği hissedebilmesini umdum.

Ben geri çekildikten sonra Jamie'nin gözleri bir süre kapalı kaldı, tekrar konuşmadan önce cesaretini topluyormuş gibi keskin bir nefes aldı. "Doğum günümde Michelle'in senin dairende olduğu o geceyi hatırlıyor musun?"

"Evet. Daha önce evimde çıplak bir kadın gördüğümde hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım." Küçük bir şakayla ortamı yumuşatmaya çalıştım.

"Evime geldin ve benimle ilgilendin. Seni gönderdikten sonra bile kaldın. Ağlamak için bir omuza ihtiyacım olduğunda bana sarıldın. Hayatım boyunca ilk kez önemsendiğimi hissettim." İtiraf etti, kendi sözlerinden utanıyormuş gibi gözleri benimkilerle buluşmadı, devam ederken bakışlarını şiltede "O gece sana aşık oldum."

Jamie

İçimde bir savaş vardı.

Bu vahiyle yıkılmalıydım. Frank'ın babam olmadığını bildiğim için hüngür hüngür ağlamalıydım. Hayatımın bir yalan olduğunu.

Ama bunun yerine, kendimi hissettirebildiğim tek şey rahatlamaydı. Rahatladığım için de suçluluk duyuyordum. Tıpkı Liam'ın mafyada olmasını ve doğası gereği buna bağlı olan her şeyi umursamadığım için kendimi suçlu hissettiğim gibi.

Alison'ın doğru ve yanlışla dair önyargılarla ilgili sözleri aklıma geldi.

Bu duyguyla savaşamazdım, bastırılamayacak ya da görmezden gelinemeyecek kadar güçlüydü.

Beni koşulsuz sevmesi gerektiğini düşündüğüm ve hiç sevmemiş olan tek kişinin aslında o kişi olmadığını bilmek beni rahatlatmıştı.

Frank'ın nefret dolu sözlerinin asla benimle ilgili olmadığını bilmek rahatlatmıştı. Onlar, kendisi hakkında hissettiklerinin bir yansımasından başka bir şey değildi.

Beni inandırdığı gibi biri olmadığımı bilmek beni rahatlatmıştı ve bir mucize eseri onun tacizinin hayatımı belirlemesine izin vermediğim için mutluyum.

Frank'ın babam *olmaması*, ilk nefesimi aldığım andan beri üzerimde taşıdığım bir yükü kaldırdı.

Bir an için, Liam'ın yaptıklarını gördükten sonra ondan korkacağımı düşündüm. Gözlerindeki dengesiz bakıştan, vücudundaki öfkeden, sesindeki kızgınlıktan ve eylemlerindeki şiddetten sonra.

Liam parmaklarının baskısı altında tükenmekte olan hayatı umursamadı. Gözlerinde hiç pişmanlık yoktu. Ama sürpriz bir şekilde, Liam bana mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şey hissettirdi.

Kendimi güvende hissettim, önemsendim ve en önemlisi sevildim.

Liam'ın yanında ihtiyacı olan tek kişinin *ben* olduğumu söylediğini duyduğumda, duygularımın *beni* ele geçirmesine izin verdim ve ona aynen şunları söyledim

Nasıl hissettiğimi. Bugün benim doğrular günümüş gibi görünüyordu.

"Özür dilerim. Aptalca, çok erken ve bunu sana söylemek için çok garip bir an ama daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Ben ağlarken hiç kimse bana sarılmamıştı. Acı çekerken bütün gece bana sarılan biri olmamıştı. Sen bunların hepsini yaptın. Ve bugün, yine yaptın. Yani... Sanırım sadece teşekkür etmeye çalışıyorum." Beyaz çarşafa bakıp işaret parmağımla üzerinde gergin daireler çizerken yanaklarım utançtan kızarmış bir şekilde ağızımdan kaçırdım.

Liam bileğimden tuttu ve beni kucağına çekerek üzerine oturttu. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü. Dudakları, ruhumu eriten ve kalbimi tutkulu bir öpücükle yavaşça benimkine taptı ve dokunuşuna daha da gömülmemi sağladı.

Geri çekilmeden önce öpücük daha da vahşileşti, dudakları göz kamaştırıcı derecede mükemmel bir gülümsemeye dönüşürken alnını benimkinin üzerine koydu.

"Bana aşık oldun..." Alay etti, bunu söylerken gülümsemesi genişledi ve güzel yeşil gözlerini aydınlattı.

"Mırıldanıyorum... Ben..." Sözleri ve derin bakışları yüzümün kızarmasına ve kekelememe neden oldu. Liam işaret parmağını dudaklarıma koyarak konuşmamamı işaret etti.

Liam hâlâ o kocaman gülümsemesiyle gözlerimin içine baktı ve tüm dünyamı ayaklarının dibine sermeden önce saçımın bir tutamını kulağımın arkasına attı.

"Ve seni seviyorum, Jamie Harden."

Klişeydi ama bu sözleri duyduğumda kalbim birkaç kez çarptı, boğazım sevinçten tikanırken midem çırpındı.

Bu nasıl benim hayatım olabilir? Liam da beni seviyordu.

Kollarımı boynuna doladım ve ona sarıldım, sırtını yatağa doğru ittim, muazzam bir mutluluk hissi her gözeneğimi doldurdu.

Burası Liam'ın kollarında olmak için dünyadaki en güvenli yerdi. Yan tarafına sokuldum, parmakları tenimde daireler çizerken kolu bedenimi sarıyordu.

Liam konuşmadan önce bir süre bu şekilde, bağlılık soluyan rahat bir sessizlik içinde kaldık. "İyi misin, bebeğim?" Sesi yumuşaktı, bu mükemmel balonu patlatmamak için dikkatli davranıyordu.

"Öyleyim. Gerçekten öyle olduğumu düşünüyorum. Babam olmadığı için rahatladım. Beni hiç sevmedi, bana hiç değer vermedi, bu yüzden babam olmadığını bilmek bir şekilde rahatlatıyor. Şimdi her şey anlaşılıyor. Annem babama aşık oldu.

ve ben bunun yaşıyan bir hatırlatıcısıyım. Beni doğururken öldü ve her şeye rağmen onu hala seviyordu. Bu sadece benden daha fazla nefret etmesine neden oluyor."

"Onun yaptıklarını anlamaya çalışma Jamie. Bir çocuğa bunu yapmak için yeterince iyi bir neden yok. Kendi kızını boş ver." Liam öfkelerini dizginlemek için elinden geleni yapıyor, eliyle tişörtümü yumruk yapıyordu.

"Acıtmıyorum. Demek istediğim şu ki artık o kadar da acımıyor, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

Kendimi bir şekilde özgür hissediyordum. Daha hafif ve daha az yara bere içinde.

"Gördüğün şey en kötüsü bile değildi. Beni günlerce bodruma ya da dolaba kilitlerdi."

"Lanet olası pislik!" Hırladı, sadece öfkeli ses tonu bile kemiklerimi sızlattı. Doğrudum ve onu sakinleştirmeye çalışarak usulca öptüm. Her nasılsa, ilk defa utanmadan, suçluluk duymadan bu konu hakkında konuşabiliyordum. Liam bana cesaret ve sevgi aşlamıştı ve hiçbir yargılama olmayacağını biliyordum.

"Kapalı alan korkum da buradan geliyor."

"Anlaşıldı." Yüz ifadesindeki acı, yeşil gözlerinin ardında yanan öfke kadar vahşiydi.

"Bu yüzden tanıştığımız gün AD'deki asansörde bana saldırmadan önce titriyordum."

"Lanet olsun! Çok özür dilerim, Jamie. Tam bir pisliğim."

"Hayır. Kesinlikle değilsin. Bu hayatımın en iyi asansör yolculuğuydu. O zamandan beri her gece rüyamda onu ve seni görüyorum." Hafifçe kıkırdadı, gözlerindeki karanlık biraz olsun dağıldı. "Ne?"

Liam beni vücuduna çekti, kollarım onu altımda hapsederken bacaklarım ona sarıldı. "O zaman beni seviyordun?"

Sinsi bir gülümsemeyle, "Belki de öyledir," diye cevap verdim.

"O zaman da seni seviyordum. Sadece anlam veremiyordum."

İtirafı karşısında daha geniş gülümsedim. Kalbimin derinliklerinden gelen ve tüm vücuduma yayılan bir tür gülümseme. Parmaklarımı siyah saçlarının arasından geçirerek eğildim ve onu bir öpücüğe sığdırabileceğim tüm tutku ve sevgiyle öptüm. Yavaş başladı ama hızla vahşileşti.

Liam'ın elleri vücudumda aşağı doğru kayarak kıcımlı kavradı ve beni içine çekerek onu ne kadar etkilediğimi hissettirdi.

"Bana yaptığınız şey bu, Bayan Harden. Sizi ilk gördüğümünden beri her seferinde."

Liam'ın telefonu çaldı, artan gerginliği kesti ama onun aramalarında duymaya alışık olduğumdan farklı bir zil sesiydi. Liam yataktan fırladığında kimin aradığını çok iyi biliyordu.

Odayı geçip cevap vermesini izledim. "Merhaba Matt. N'aber?" Liam'ın sesi, arayan kendi kardeşi olmasına rağmen kızgınlıkla kazanmıştı. "Bu bekleyemez mi?"

Sustu ve yüz hatlarının yeniden karardığını, çenesinin sıkı bir ısıklıkla kenetlendiğini izledim. "Birkaç gün içinde döneceğim." Matt'in buna katılmadığı yüzünden belli oluyordu, Liam'ın yüzü daha da gerilmişti. "Peki. Yarın öğle yemeğinden sonra orada olacağım."

Liam başka bir şey söylemeden telefonu kapattı ve yatağın üzerine fırlattı. Liam'ın New York'a dönmesini gerektirecek kadar acil olan şeyin ne olduğunu merak etsem de burnumu sokmayacaktım, onun yerine sadece gülümsedim.

Ama Liam'ın buna tahammülü yoktu. Vücudunun yatağın üzerine yığılmasına izin verdi, ağırlığı tüm yatağın sallanmasına neden oldu.

"Hâlâ bu gecemiz var," dedim, hayal kırıklığımı umutla değiştirerek onu rahatlatmaya çalıştım. Gerçekliğe geri dönmeye hazır değildim. Liam'la daha fazla baş başa kalmaya, henüz zar zor girebildiğimiz küçük balonumuzda daha fazla zaman geçirmeye ihtiyacım vardı. Ama Liam'ın yüz ifadesi değişmedi. "Ciddi bir şey mi var?"

"Sadece hemen ilgilenmem gereken bir iş. Özür dilerim, aşkım." Görünüşe göre sesimi hafifletme çabalarım zayıftı. Benim içimi görmüştü.

Gerçeğe dönmek bizim için ne anlama gelecekti? Liam ağzı sıkı olmak, bu her neyse sadece ikimizin arasında kalmasını mı isterdi? Yoksa açık mı olacaktı?

En iyi yaklaşımın ne olduğundan emin değildim. İyi bir yerde olduğunuzda ve bunu gösterdiğinizde, herhangi birinin bunu berbat etmesi çok daha kolaydır.

Liam'ın hâlâ patronum olduğunu da unutmamak gerek. Bu ayrıntı AD'de ne kadar dedikodu yaratacak?

"Varır varmaz doğruca Dea Tacita'ya gitmem gerekecek." Ayağa kalkıp süitin diğer köşesindeki bara doğru ilerlerken ve kendine bir içki doldururken sesi ağırdı, kaşları çatıktı ve ağır adımlarıyla uyumluydu. Bir saniye bile geçmeden tüm içki bitmiş, tek bir yudumda boğazından aşağı dökülmüştü.

"Sorun yok," diye güvence verdim, ona doğru ilerledim, kollarımı beline doladım ve arkasından sarıldım. "Önemli bir şey değil. Vardığımızda bir Uber çağırabilirim."

Ben bu cümleyi bitirdiğimde Liam arkasını döndü, eli sırtımın alt kısmında, tam terbiye sınırında geziniyordu. Beni sıkıca kendine doğru çekti, başım kaslı göğsüne yaslandı.

"Bu gece seni bir randevuya götürsem nasıl olur?
Gerçek bir randevuya." "Hm, emin değilim. Beni
ikna et."

Liam beni tekrar kendine çekmeden önce etrafımda döndü, kığım kasıklarına sıkıca sokuldu. Bir eliyle amımı avuçlarken diğer eliyle sertçe göğsümü kavradı ve fısıldadı: "Bu gece seni benimmişsin gibi göstereceğim Bayan Harden ve işim bittiğinde tatlı niyetine bu amı yiyeceğim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

Jamie

Lobide onunla buluşmak için merdivenlerden inerken Liam, "Büyüleyici görünüyorsunuz Bayan Harden," dedi. Gerçek bir randevunun nasıl olacağını taklit etmeye çalışarak ayrı ayrı hazırlandık.

Liam'ın sataşmaları içimi ısıtmıştı, bu yüzden bavulumdaki en seksi kıyafeti seçmiştim. Doğum günümde giydiğim küçük siyah elbisenin aynısını, ince topuklu ayakkabılar ve altına giydiğim siyah tangayla eşleştirmiştim.

Liam merdivenlerin dibinde beni bekliyordu, elini tutmam için uzatmıştı. Gözleriyle beni yutuyordu, bakışlarıyla beni adeta soyuyordu, yeşil gözleri ben yaklaştıkça daha da koyulaşıyordu. Ona doğru salınarak ilerlerken bakışları kendimi seksi hissetmeme neden oldu. Liam'ın bana bakışı yüzünden çalımларımın altında alışılmadık bir özgüven vardı.

"Çok büyüleyici." Kollarına girer girmez kulağıma inledi, o kısık boğuk sesi omurgamdan aşağı hoş bir ürperti gönderdi. Bu ses tonunun altında dizlerim titredi ve amım umutsuzca onun ilgisini arzuladı.

"Bu çok mu fazla?" Küçük bir dönüşle ona tüm manzarayı gösterdim, sırtım ona dönükken yavaşladığımdan emin oldum, elbisenin kırımının etrafında ne kadar sıkı olduğunu gösterdim.

"Bu mükemmel. Ben iyi bir dövüşçüyüm, benim olana göz dikmeye cüret eden her pisliği alt edebilirim. Ayrıca silahım dolu ve gitmeye hazır."

Sahipleniciliği heyecan vericiydi ve silahından bahsetmesi bile bacaklarımın arasında biriken sıcaklığı soğutmadı.

"Siz de oldukça şık görünüyorsunuz, Bay Dornier." Liam, fit vücuduna göre dikilmiş siyah bir takım elbise giymiş, beyaz bir gömlekle eşleştirmiş ve kravat takmamıştı. Onu överken gözlerimin vücudunda gezinmesine izin verdim, alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım, kıyafetlerinin altındaki yontulmuş kaslarının görüntüsü ağzımı sulandırdı.

"Şu randevuyu aradan çıkaralım, olur mu? Birdenbire seni tekrar yatağında görmek için yanıp tutuşmaya başladım." Homurdandı ve başparmağının ucuyla dudağımı dişlerimin demir kısılcından kurtardı.

Liam bir elini sırtıma koyarak beni dün gördüğüm iki adamın beklediği arabaya doğru yönlendirdi. Yüzlerine temkinli bir ifade kazınmıştı ama biz yaklaşır yaklaşmaz yumuşadıklarını hissettim, her ne kadar kaşlarının bir santimi bile çatılmamış olsa da.

İkisi de ön koltuklara geçerken Liam arka kapıyı benim için açık tuttu ve yanımdaki arabaya bindi. Ağzına kadar mafya adamlarıyla dolu bir aracın içindeydim ama o güne kadar kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Yolculuk kısa sürdü ve şehvet dolu bir enerjiyle doluydu. Liam'ın bana verdiği tek şey yan bakışlar ve iffetli dokunuşlardı, başparmağı elimin arkasında tam bir daire çizdiğinde kalbimin düzensiz atışıyla uyuşmayan sakin bir dış görünüşle birlikte.

O bakışlarda gördüğüm tek şey, daha fazlası için gizlenmiş bir özlem. Bana bu saf romantizm anını yaşatmak için evcilleştirilen tüm iğrenç arzuları geri püskürten samimi gülümsemeler. Yansıtıyor muydum? Büyük ihtimalle.

Bekleyişte, olacakların beklentisinde bir şeyler vardı. Beklenti, sigortamın her iki ucunda da yanıyordu. İki kıvılcım ortada buluştuğunda ne olacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

Liam bize kaliteli bir restoranda masa ayırtmıştı. Fiyat listesine bakmaya cesaret edemediğim bir yerdi. Avizeler tavanı süslerken, sade ama zarif yemek takımları masaları ihtişamla kaplıyordu.

Enfes dekoru incelerken gözlerim büyüdü. Başım sağa sola sallanıyor, zenginliğe alışkın olmayan zavallı bir kız gibi her şeyi içine çekiyordu.

"Liam," diye seslendim, kolunu kavrayışım aniden geri çekildi.

Tereddütümün nereden kaynaklandığını çok iyi bildiği için muhteşem adımlarını durdurdu ve yüzünü bana döndü. "Bu gece bunların hiçbirisi yok. Bir randevumuz var Bayan Harden. Ben bir beyefendiyim, yarım iş yapmayan türden. Buna alışmaya başlasanız iyi olur."

Dudaklarıma kondurduğu bir öpücükle tartışmayı sonlandırdı ve bana hiçbir tartışmanın olmadığını ve söylediğim hiçbir şeyin fikrini değiştiremeyeceğini söyledi.

Bir kez başımı salladım ve bizi şef garsonun arkasından masamıza yönlendirmesine izin verdim. Liam tam bir centilmen gibi sandalyemi çekti, yerime oturduğumda kocaman bir gülümsemeyle beni düzeltti ve olduğum yerde eritti.

Garson siparişimizi almak için geldi ve elimde olmadan tam da bu anı yeniden yaşıyormuşum gibi hissettim. Deja vu gibi bir şeydi, ağzımda acı bir tat bırakmıştı. Bu sahneyi daha önce de yaşamıştım.

Siparişimizi alan kadının ağzının suyu akıyor, kirpikleri Liam'a doğru kalbimden daha hızlı çarpıyordu.

Liam'ın konuşurlarken ona kibarca gülümsemesini, şarap listesini tartışmalarını ve lanet olası bir şişe seçmek için sonsuza kadar uğraşmalarını izlerken kıskançlık omurgama yayıldı. Parmaklarım peçetemi yumruğumun içine aldı ve bozulmamış kumaş üzerinde muhtemelen bir daha asla ütülenmeyecek sert kırışıklıklar bıraktı.

Gülüymüş gibi yaparken elini Liam'ın omzuna koydu ve onun o lanet takım elbiseyi ne kadar iyi doldurduğunu hissetme fırsatını yakaladı.

Gözlerimden onlara doğru fırlayan hançerler keskin ve kesiciydi ve onları gizleme zahmetine bile girmedim.

Liam kaşlarımı çattığımı fark eder etmez, "Bence *Chateau Lafite* iyi bir seçim, eğer karım da kabul ederse," dedi. Şeytani sırıtışı yüzüne yayılırken ben de bu sözler karşısında kaşlarımı kaldırdım. Garsonun gözleri büyüdü ve cilveli kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak uzaklaştı, sadece bardaklarımızı doldurmak ve yemeğimizi getirmek için geri döndü.

Kendimi hiçbir zaman bir kadının sadece erkeğiyle konuştuğunu görmeye dayanamayan kıskanç kız arkadaşlardan biri olarak görmemiştim, ama Liam'la gittiğim her yerde, her zaman pantolonlarına girmesi için can atan bir sürtük varmış gibi görünüyordu.

"Umarım restorani ilk randevumuz için uygun bulursunuz, Bayan Harden"

"değil." Kızgınlığım huysuzluğumdan belli, elimi sallayarak . "Yine de personelin daha iyi davranışlara ihtiyacı var."

"Kıskançlık sana yakışıyor, Aşkım. Ama buna gerek yok. Ben seninim, bebeğim. Bu dünyada benim kız arkadaşımın eline su dökebilecek hiçbir kadın yok." Kalbim küt küt atmaya başladı, hayal kırıklığım biraz da olsa hafifledi.

Bu tanım karşısında kalbim gururla kabardı. *Kız arkadaş*. Liam bunu yüksek sesle söylediğinde farklı bir tınısı vardı. Sahiplenme ve iddia kelimenin üzerine örtülmüştü ama ses tonunda gurur da vardı ve bu, kimsenin bana karşı hissettiğini hatırlamadığım bir şeydi.

Dünyayı umursamadan yemek yedik ve sohbet ettik, aramızdaki rahatlık sanki bunu tüm hayatımız boyunca birlikte yapmışız gibi derindi. Liam'ın yanında kendim olabiliyordum ve aynı şey onun için de geçerliydi. Onun bu hafif tarafı

sık sık ya da hemen hemen hiç kimseye gösterdiği bir şey değildi, bu yüzden onu görmek, onun bu gölgesine tanık olma ayrıcalığına sahip olduğum hissiyle geldi.

"Bana kendin hakkında bilmediğim bir şey söyle," diye sordum, Liam'ın soru sorar gibi kaşlarını kaldırmasını izleyerek. "Bu bir randevu, birbirimizi tanımamız gerekiyor."

"Benim hakkımda bilmen gereken hemen her şeyi zaten biliyorsun, bilmemen gereken kısımları bile. Ama bu sorunun arkasında özel bir şeylerin saklandığını görebiliyorum."

"Şey, sadece merak ettim. İtalyan söylediniz ama soyadınız Fransız. Babanın Fransız olduğunu biliyorum. Onunki gibi bir aksanı taklit edemezsin. Geriye anne tarafından ailen kalıyor."

"Doğru. Orada bir yerde bir soru var mı?"

Yukarıdakilerin hepsinin gerçek olduğunu fark ederek güldüm. Kendi sorularımı bulmaya çalışıyordum ama tam olarak nereden başlayacağımdan emin değildim.

"Hangi mafyadan bahsediyoruz? İtalyan mı? Fransız Mafyası diye bir şey var mı? Sanırım AD'nin işini lekelememek için Dornier'i mafia adınız olarak kullanamadınız, yoksa AD bir paravan mı? Lider kim?" Çılgınca , Liam cevap verebilsin diye durmayı unuttum. Saldırıma güldü ve cevap vermeden önce şarabından bir yudum aldı.

"İtalyan Mafyası. Hayır, AD sahte değil. Babam bu işle ilgili her şeyden tutkuyla nefret eder. Büyükbabamın adını kullanıyoruz ve o Don ya da sizin lider olarak adlandırdığınız kişi, Matt ise onun ikinci adamı ya da *sottocapo*. Hepsini anladım mı?" Her soruya yanıt verdiğinde bir parmağını uzatarak onları sayarken sesi şakacıydı.

"Neredeyse, ama hayır. O zaman kullandığın isim ne?"

"Battaglia." Bu açıklamadan sonra sanki ağzını yıkıyormuş gibi şarabından bir yudum aldı. Ben de onun hareketlerini taklit ettim ama zengin sıvı boğazımdan aşağı indikten sonra dudaklarımı yaladım.

"Battaglia." Kullandığı İtalyan aksanını taklit etmeye çalışarak tekrarladım, kelime dilimi kadife bir şehvet gibi kapladı. "Çok seksi. Sana ikinci bir deri gibi yakışıyor."

Liam'ın çenesi sıkıştı, yüz hatları bir nebze de olsa karardı ve konuyu hızla bana çevirdi. "Peki ya sen? Bana senin hakkında bilmediğim bir şey söyle."

Bingo. Tam istediğim yerde.

Sorumu bana geri fırlatmasını bekliyordum. Elini tuttum ve kapalı yumruğumu içine yerleştirdim, o sırada kıpırdattığım tangayı serbest bıraktım.

ve elini onun etrafına kapattı.

"İç çamaşırı giymiyorum," diye fısıldadım, gözlerim onunkilere dikilmişti. Tepkisinin bir saniyesini bile kaybetmek istemiyordum. Önce gözleri karardı, sonra dili alt dudağında gezindi, sonra da hınzır bir sırıtış dudaklarına yayıldı.

" durun, Bayan Harden." Tehlikeyle sırsıklam olmuş neşeli bir şarkıyla uyardı. Liam sıkılı yumruğunu burnuna götürdü, gözleri zevkle kapanırken derin derin içine çekti. "Tatlı gibi kokuyor."

O boğuk sesi, içimdeki her şeyi karıştıran alçak bir tona dönüşmüştü. Sözlerinin ardındaki kalıcı vaat, tüm doğru yerlerde karıncalanmama neden oldu.

"Gitmek için alalım mı?" Ben ısrar ettim.

Liam hesabı işaret ederek, "Elbette," diye cevap verdi. Bu küçük hamleyle onun da en az benim kadar gitmeye hazır olduğu belliydi.

"Ön tarafta buluşalım Bay *Battaglia*." Ayağa kalkıp elbisemi düzeltirken adını vurgulamaya özen gösterdim, ellerim yavaşça vücudumda geziniyordu. "Gitmeden önce makyajımı tazeleyeceğim."

Tuvalete doğru yürürken Liam'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, onun seyir zevki için kıcıma fazladan bir salınım ekledim. Olacakların beklentisi klitorisimin karıncalanmasına neden olurken bacaklarımın arasında ıslaklık birikmeye başlamıştı bile.

Liam babamın evinde olanlardan sonra beni rahat bırakmıştı. Frank'in evinde yani. Ben de ona iyi olduğumu göstermek için bir teşvikten zarar gelmeyeceğini düşündüm.

Banyo boştu ve en az evin geri kalanı kadar lükstü. Klozetin arkasındaki büyük ayna banyoyu olduğundan daha da büyük gösteriyordu. Yanaklarıma biraz su sıçrattım, elim boynumu biraz serinletti.

Sanki ilk kez seks yapacakmışız gibi başım dönüyordu. Mantıklı gelmiyordu ama yine de kaygılandığımı hissediyordum. Belki de bu birikim, bunun kesinlikle gerçekleşeceği düşüncesi, içimde alevlenen arzuydu.

Gerginliğimin ne anlama geldiğine karar veremedim banyonun kapısı pat diye açıldı ve iki kat şiddetle kapandı. Kapıya doğru döndüm, kalbim artık farklı bir şekilde çarpıyordu, kim olduğunu gördükten sonra bile yavaşlamadı.

"Liam," diye seslendim yarı rahatlama, yarı şaşkınlık içinde. Gözlerinde yine o tehlikeli bakış vardı ve beni iliklerime kadar ürpertti.

"Canavarı baştan çıkarabileceğini ve bunun için cezalandırılmayacağını düşünmüyorsun, değil mi?" Bana doğru yürüdü, iki geniş adımda bana ulaştı ve sırtım onun önüne gelecek şekilde beni döndürdü.

İlerlemeye devam etti, ereksiyonu kıcıma baskı yapıyor ve kalçalarım lavaboya çarpana kadar beni onun isteğine göre hareket etmeye zorluyordu.

"Size iyi davranmanızı söylemiştim Bayan Harden. Sizin gibi kötü bir kıza ne yapabilirim ki?"

"Oh Tanrım." Cevap olarak inledim, dişleri boynuma gömülürken eli göğsümü kuvvetle kavradı. "Birileri bizi görebilir."

"Ne kadar kıskanacaklarını bir düşünsene. Yaramazlık yaparsan böyle olur işte." Kulağıma doğru inledi ve ben daha ne olduğunu anlamadan elbisem belime dolandı, parmakları arkamdan damlayan yırtmacımın izini sürüyordu. "Bunların hepsi benim için mi?"

Göğsünden bir gümbürtü yankılanmadan önce parmaklarını ağzına götürüp emmesini izledim. Sanki zihninde bir düğmeye basılmış gibiydi. Ayaklarımı birbirinden ayırdı ve sert aletini çıkarıp hiç istifini bozmadan içime soktu.

Boğazımı yırtan yarı soluk, yarı iniltiyi tutamadım, elim kendimi sabitlemek için zayıf bir girişimle önümüzdeki aynaya indi.

"En karanlık tarafımı çağırıp bedelini ödememeyi bekleyemezsin." Liam tekrar içime dalmadan önce sonuna kadar çekti, gücü kalçalarımın mermere çarpmasına neden oldu. "Tekrar söyle." Bir başka cezalandırıcı itiş.

"Bay Battaglia." Onun amansız saldırıları arasında nefes nefese kaldım. Vücudum heyecandan titriyor, tüm kaslarım olan bitenin heyecanıyla geriliyordu.

"Bana yaptığınız şey bu, Bayan Harden. Beni tamamen çıldırtıyorsunuz. Sen daha şimdiden benim için sırlısklam olmuşken eve dönmeyi nasıl bekleyebilirim ki?"

"Aman Tanrım, Liam."

"Arkanı dön." Beni lavabonun üzerine kaldırıp tekrar içime girmeden önce çekip çevirdi. "Elbisen kışını zar zor örtüyor ve sen lanet olası restoranda iç çamaşırsız dolaşmaya mı karar veriyorsun?"

İticileri öncekinden daha sertti, beni her seferinde ona doğru çekiyordu, vücudum acımasız bir güçle onunkine çarpıyordu. Bunun bir ceza olması gerekiyordu ama vücudum bunu bir ödül gibi kabul ediyordu. Göbeğimden göğsüme doğru yükselen bir sıcaklık vardı. Herhangi birinin kolayca içeri girip bizi seks yaparken yakalayabileceği gerçeği neredeyse kışkırtıcıydı.

Onun gazabına uğradığım için başımı keyifle geriye attım ama Liam buna izin vermedi. Eli çenemi kavradı ve dudakları sert ve açgözlü bir öpücükle gök gürültüsü gibi dudaklarıma çarpmadan önce gözlerimi tekrar onunkilere çekti.

Vücudumun dokunduğu her yeri yanıyor, dokunmadığı her yeri acıyordu. Liam beni çılgınca sikerken göğsüm hızlı ve kontrolsüz nefes alışımına kabarıyordu.

Liam tekrar içime girerken dudağımı ısırды, gözlerim saf bir zevkle başımın arkasına yuvarlandı. Ele geçirilmiş bir adamdı - beni ele geçiriyor ve her bir parçamı kendine mal ediyordu. Liam'ın bu ilkel yanıyla ilgili bir şey içimde bir ateş yaktı ve karşılık vermem için beni cesaretlendirdi. Vücudumun ağırlığının bir elim tarafından tutulmasına izin verirken, diğer elim saçlarına uzandı, onu yumrukladı ve ardından bir çekiştirme yaptı.

"Sıra sende. Tekrar söyle. Ben kimim?"

Göğsünden bir hırıltı yükseldi, tam klitorisime yerleşti ve heyecandan zonklamasına neden oldu. "Sen benim kız arkadaşımsın. Sen de benimsin, Jamie."

Liam'ın itişleri daha çılgınca, daha hızlı ve daha çaresiz hale geldi. Neredeyse tepeyi aşmıştı, beni de kendisiyle birlikte çekiyordu. Son bir güçlü hamleyle ikimizin de boşalmasını sağladı, bedenlerimiz zevkten titriyordu.

"Benim," diye inledi beni döllerıyla kaplarken, her pompa vücudumda yükselen zevki yoğunlaştırırken bacaklarım titriyordu. Onun etrafında nabız gibi atarken tüm vücudum damarlarımdan geçen elektrik akımıyla sarsıldı.

"Senin," diye fısıldadım, ikimiz de nefesimizi tutarken alnım onunkine yaslandı. Liam'ın yanında yumuşak ve tatlı olanın, hızlı ve sert olan kadar işe yaraması inanılmazdı. Her zaman onun dokunuşunu, öpücüklerinde kaybolmayı, her ne şekilde olursa olsun yakınlığımızın tadını çıkarmayı arzuluyordum.

"Bana yaptırdığınız şeyler, Bayan Harden." Ayağa kalkmama yardım etmeden ve bir avuç kağıt havlu almadan önce çekilirken alay etti.

"Sanırım daha sık yaramazlık yapmam gerekiyor Bay Battaglia."

"Bu çok uysalcaydı, Jamie. Bir dahaki sefere bu kadar kolay kurtulamayacaksın." Bunun bir uyarı olması gerekiyordu ama nedense beynimin tek kaydedebildiği

Sözlerinin arkasında heyecan verici bir
kışkırtma var.
Devam edin, Bay Battaglia.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

Jamie

Liam bir elinde bir bardak burbon tutarken diğer eliyle de kalkıştan beri uçağın koltuğunun kolçağını kavıyordu. İki saatten biraz fazla bir süre geçmişti ve henüz tek bir kelime bile etmemişti. Çenesi gergindi, beynini kurcalayan bir şey onu zihninde gizlenen gölgelere doğru sürüklerken ritmik darbelerle sıkılıyordu.

Matt'in bir an önce New York'a dönmesini istemesinin nedeninin bu olduğuna emindim. Mafyayla mı ilgiliydi? Liam bu konudaki her sorudan ya da konuşmadan kaçtığı için neredeyse emindim.

Parmağım elinin arkasında daireler çizerek sakın ve yatıştırıcı bir ritim tutturdu ama yine de onu karanlıktan çıkarmak için hiçbir şey yapmadı. Eve yaklaştıkça yüz hatlarına kazınan dehşetin büyümesini izledim. Normalde mükemmel olan yüzünü karanlık gölgeler kaplıyordu.

Benim de aklımın bir köşesinde gizlenen şeytanlar vardı. Hayatlarımıza geri döndüğümüzde *bunun* neye benzeyeceğinin belirsizliği içimi kemiriyor, küçük mutluluk balonumuz patladığında bunun bir şekilde hissettiğim kadar kanlı olmayacağı umuduna hala sıkı sıkıya tutunuyordum.

Liam'ı sadece birkaç gün kendime ayırmıştım ve daha fazlası için açgözlüydüm. Onu hayatıyla, işiyle ya da hatta AD ile paylaşmak istemiyordum. Los Angeles'ta yaşadığımız rüya gibi gerçeklikten daha fazlasını istiyordum. Sadece ikimiz, herkesten ve bunu bir şekilde bozabilecek her şeyden uzakta.

Tekrar Liam'a baktım, kaşları içimi burkan ve kalbimi paramparça eden bir endişe düğümüne dönüşmüştü. Dün geceki sohbeti gözden geçirerek, belki de onun mükemmel tenini kırıştıran şeyden uzaklaştırabilecek hafif bir konu bulmak için elimden geleni yaptım. Bu yüzden onu transından çıkarmadan önce yüzüme bir gülümseme yapıştırırken ses tonumu şeker-tatlı olarak ayarladım.

"Bay Battaglia," diye seslendim ve bana bakmasını bekledim. Dün gece ona böyle seslenmem hoşuna gitmiş gibi görünüyordu, her ne kadar şu anda benim

sesi bir önceki gece olduğu gibi imrenmeyle sırlı sıklam değildi. "Size rahatsız edici sorularımdan birini daha sorabilir miyim?"

"Elbette," diye yanıtladı Liam, göğsünden hafif bir kıkırdama çıktı ve hemen görünüşünü değıştirdi.

Sormadan önce kendimi koltuğa sabitledim, bu hareket bana gözleriyle tam olarak buluşmayan bir gülümseme daha kazandırdı. "Kitaplarımdan anladığım kadarıyla İtalyanlar miraslarıyla gurur duyuyorlar. Neden senin ya da kardeşlerinin daha İtalyan kökenli isimleri yok?"

"Matteo senin için yeterince İtalyan değil mi?"

"Tamam, belki öyledir. Ama Liam değil ve kesinlikle Alison da değil."

"Dün de söylediğim gibi, babam mafyayla ilgili her şeye karşı özel bir nefret besliyor. Büyükbabamın değer verdiği her şeyden başlayarak. Matt doğduğunda, büyük ve ünlü Adrian Dornier hala kendi adına bir isim yapıyordu, çoğunlukla dünyayı dolaşıyordu ve neredeyse hiç ortalıkta yoktu. Diyelim ki annem ilk raundu kazandı ve isminden DNA'sına kadar tüm mirasını kardeşimin üzerine damgalamayı başardı. Matt bu şeyi sanki ciğerlerindeki oksijenmiş gibi soluyor. Ancak bana ve Alison'a gelince, babam hayatlarımız için farklı bir yol çizme konusunda kararlıydı, hatta isimlerimizi bile kendisi seçti. Liam ve Alison, tabii ki Fransız esintili." Elindeki üçüncü burbondan bir yudum alarak durakladı. "Yine de ona pek yararı olmadı. Yine de bir mafya olarak yetiştirildim ve büyütüldüm. Görünüşe göre sandığı kadar etrafta değilmiş. Yine de bir şekilde ilgi alanlarımıza bulaşmayı başardı. Hem Alison hem de ben hâlâ onun izinden gidiyoruz, ancak Alison'ın bunu kendinden çok onu memnun etmek için yaptığını düşünüyorum. Matt ise? O babam için çoktan kaybedilmiş bir davaydı."

Sözlerinde ağır sorunların ipuçları vardı. Yine de niyetim onu daha fazla karanlığa gömmek değil, ışığa geri döndürmekti.

"Böylece Matt sorumlu oldu."

"Kısmen. Bu onun kanında var. Matt mafya tarafı olmadan var olamaz, birbirlerinden ayrılamazlar. Bu onun kim olduğu. Her şeyi seviyor."

"Peki ya sen?" Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz dilimi ısırđım ve Liam'ın yüzüne geri dönen gerginlik bana tam olarak istemediğim bir yere bastığımı söyledi.

Cevap vermek için derin bir nefes almadan önce bardağın tamamını devirdi. "Eskiden içerdim." Derin bir yara açtığını gördüğüm bir itiraftı bu. Liam herhangi bir olumsuz tepkiden çekinerek yüzüme baktı ama bu konuşmada yargılamaktan uzaktım. Tek istediğim onu tanımak, anlamak ve olduğu gibi sevmekti.

"Ne değişti?" Sorma cesaretini gösterdim.

Liam sözlerini dikkatle seçerken yeşil gözleri bir süre sessizlik içinde bana baktı. Birdenbire, kendi haline bırakılsa daha iyi olacakmış gibi görünen bir yarayı deştiğim için kendimi aptal gibi hissettim.

"Seninle tanışmadan yaklaşık bir hafta önce bir şey oldu. Beni değiştirdi." Daha fazla kurcalamak istedim ama Liam bunu aramızda havada bırakma ihtiyacı duyduysa, bunun nedeni bana anlatmak için doğru zamanın gelmemiş olmasıydı. Bu onu derinden rahatsız ediyordu, bu çok açıktı.

Yeniden doldurması için uçuş görevlisine işaret ederken parmakları deri koltuğa gömülmeye devam ediyordu. Belki bir gün bana anlatacak kadar güvenir.

"Alison da sen ve Matt'le birlikte mi çalışıyor?" Kendimi konuyu değiştirirken buldum, rahat olmaktan uzak bir sessizliği doldurmaya hevesliydim.

"Hayır. Elimizden geldiğince onu bu işin dışında tutmaya çalışıyoruz. Tıpkı benim senden uzak durmaya çalıştığım gibi."

"Ne? Neden?"

"Bu hayat, lanet bir sülük gibi bacağa bağlı tehlikeyle birlikte geliyor Jamie. Şu kitapların var ya? Yapmamaları gereken şeyleri romantikleştiriyorlar. Beni istememeliydin. Sana ne olduğumu söyledikten sonra geri gelmemen gerekiyordu."

"İstediğin bu mu?" Sesim kesilmişti, birden Liam'ın yine beni ittiğini hissettim.

"Siktir, hayır. Ama bu beni daha da bencil bir orospu çocuğu yapar. Seni o kadar çok istiyorum ki canım acıyor. İçimdeki suçlunun sonuçları umurunda değil, ama senin için kanayan yanım var ya? O parçam bu hayatın sana zarar vereceği günden ölesiye korkuyor."

Liam

"Los Angeles nasıldı?" Matt az önce havaya üflediği duman perdesinin arkasından sordu. Yüzünde ağır bir ifade vardı, gözleri

Bana ihtiyaç duyduğu iş her ne ise, benim hoşuma gitmeyeceğini söyleyen karanlık.

Dahası, Dea Tacita'daki ofisindeki kahverengi deri koltuklardan birinde oturmuş beni bekliyordu. Masasının arkasında değil, kanepede. Sadece bu ayrıntı bile bana bunun işten öte kişisel bir mesele olduğunu söylüyordu.

"New York'tan daha iyi," diye cevap verdim, ses tonumu yumuşatarak karşısındaki kanepeye çöktüm. Hissettiğim acıyı gizleyemedim. Yolculuğu kısa kesmek zorunda kaldığım için hâlâ fkeliydim.

"Anladığım kadarıyla. Umarım tek başına seyahat ederek aldığın riske değmiştir." İçinde bir yerlerde bir azarlama vardı ama umurumda bile değildi.

Hayatımda henüz deneyimlemediğim bir duyguyla kr olmuştum, akıllıca kararları aptalca dürtülere dönüştüren bir şey. Yine de onun yüzü her aklıma geldiğinde yüzümde sinsi bir gülümseme belirliyordu.

"ok haklısın, yle." Sözlerim kuruydu ama yüzüme yapışan sırtış çok daha yüksek sesle konuşuyordu.

"Siktir. Sen gidicisin."

"Gururla yle. O her şeyi biliyor, Matt. Ona söyledim ama yine de geri geldi. Yine de kalbinde geri dönmeyi buldu." Bu benim için hâlâ inanılmazdı. Böyle bir melek, kanatlarını kıpkırmızıya boyayacak bir karanlığı nasıl kabul edebilirdi? "Onunlayken mutluyum. Bu kelimeyi en son ne zaman söyledim? On yaşındayken mi?"

"Onu seviyor musun?" Matt'in gözleri daha yumuşaktı ve acımayı andıran bir ifade taşıyordu.

"İstiyorum."

"Lanet olsun." ne doğru eğildi, anlamadığım bir inkrla başını sağa sola sallarken parmaklarıyla şakaklarını kavradı. "Bunu çok daha zor hale getirdin."

"Sen neden bahsediyorsun?" Dirseklerimi bacaklarıma dayayarak onun pozisyonuna benzer bir şekilde öne doğru eğilerek talep ettim.

"Amatolar barışı koruma karşılığında ne istediklerine karar verdiler." Gözlerim, bana doğru gelecek olan darbeye hazırlanmak için çırpınarak kapandı.

"Tükür." Sonunda söyledim, yarısı omuzlarında bu kadar ağır olan şeye hazırdı, diğer yarısı ise geleceğini bildiğim cümleden korkuyordu.

"Enzo Amato'nun yeğeni Francesca ile evlenmeni ve aileleri birbirine bağlamayı istiyorlar." Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve kanım damarlarımda dondu. Bunun olduğuna inanamıyordum.

"HAYIR!" Kükredim, protesto için koltuktan fırladım.

Amato Ailesi Detroit bölgesini kontrol ve Enzo Amato onların tartışmasız Don'uydu.

Kanla girdiniz, kanla çıkıyorsunuz.

Birkaç ay önceki o korkunç günden beri Omertá'm omuzlarımda ağır yük olarak asılı duruyordu. Hâlâ cezamı beklerken hayatımı elimden alan o gün.

Bekleyiş sona ermişti, bu kadardı.

Büyükbabam, kudretli Giancarlo Battaglia bile beni bundan kurtaramadı.

Jamie ile tanıştıktan sadece bir hafta sonra, Tremont'ta koruma sağladığımız 7-Eleven'lardan birinde beyaz elbiseli bir kızla tanışmıştım. Arka koridorlardan birinde konuşmaya, flört etmeye, onu dışarı çıkarmam için bir tarih belirlemeye başladık, o sırada birdenbire bir grup maskeli çocuk dükkânı soymak için içeri girdi.

Üçü ön kapıdan içeri girerken diğer ikisi arkadan geldi. Onunla yalnızdım ve etrafım tamamen sarılmıştı.

Onları elimden geldiğince savuşturdum, sanki yumruk yerine tüy atıyorlarmış gibi darbelerine göğüs gerdim. Silahım yerdeydi, bana ulaştıkları anda kılıfından çıkarılmıştı. Deneyimli suçlulara benzemiyorlardı ama aptal da değillerdi ve beni silahla bırakmak büyük bir hata olurdu.

Üçe bir iyi bir oran değildi ama yine de denedim. Diğer ikisi de bana karşı eklendiğinde, yüzümün kirli, karo zemine çarpması ve bir silahın namlusunun kafatasımın arkasına sıkıca bastırılması bir dakikadan az sürdü.

Gözlerimi kapattığımda, yanağımı yapışkan zemine bastıran Chucks ayakkabılarımda, kirli tabanlarının görüntüsünü hâlâ görebiliyordum.

Kaderim o anda kesinleşmişti, ta ki beyazlar içindeki kız elindeki içki şişesiyle onlara saldırıp, kesin ölümünden kaçmama yetecek kadar uzun bir süre onları uzaklaştırmaya çalışana kadar.

Arka arkaya birkaç el ateş edildi, lanet şarjörümün yarısı şeytanı kurtarmaya cüret eden güzel yaratığa boşaldı. Haydutlardan biri silahımı almış ve öldürmek için nişan almıştı.

Göğsüne üç lanet atış.

Ardından gelen sessizlik sağır ediciydi, sadece bedeni yere çarpmadan saniyeler önce elinde tuttuğu şişenin kırılmasıyla bozuldu.

İki saniye sonra Jimmy ve Mike koşarak içeri girdi, beş çocuk arka kapıdan kaçtı. Aceleyle kalktım ve ince bedenini kollarımın arasına aldım, göğsünden sel gibi akan kanı durdurmaya çalıştım.

Kollarımda öldü, beni, ruhumu ve vicdanımı kanıyla lekeledi.

Ama o kızın Enzo'nun tek kızı Amelia Amato olduğunu bilmiyordum. Benim silahımla, benim gözetimimde, benim bölgemde öldürüldü.

Tüm soygun, mal sahibinin hizmetlerimiz için bize ödediği fiyatı düşürmek için yaptığı bir numaraydı. O sırada tüm güvenlik kameraları mucizevi bir şekilde arızalandığı için gerçekte ne olduğuna dair hiçbir kanıtım yoktu.

Amato ailesi beni suçladı. Ben de suçlardım. Aslında kendimi suçladım ve hala da suçluyorum.

Onu öldürenin ben olduğumu düşündüler.

Neyse ki, büyükbabam eski bir köpekbalığı, Mafya'nın geniş *ailesinde* saygın bir Don ve Amato'lar beni bitiremeden önce, Komisyon'u iletmeye ve kaderime hükmetmelerini sağlamaya karar verdi.

Komisyon adı verilen bu mafya konsorsiyumu, İtalyan yeraltı dünyasını düzenleyen, göletin bu tarafındaki en etkili beş Dons'tan oluşuyordu. Hem büyükbabam hem de Enzo Amato bu konsorsiyumda yer alıyordu ve bu durum bir şekilde en azından bir süre benim lehime sonuçlandı.

Cosa Nostra'daki farklı *Cosca*'lar arasında barış böyle sağlanırdı. Beş yaşlı adam, sanki ışık getiren ya da Azrail'miş gibi kartları dağıtıyordu.

Sen besin zincirinin efendisiyken kuralların bir önemi yoktu. Bir parmak şıklatmasından daha kısa bir sürede tersine çevirebiliyorlar. Göz açıp kapayınca kadar krallardan köylülere.

Kuralları onlar koyar ve onlar bozar. Güç bu demektir.

Komisyonun Lordları.

Onlara böyle derdik.

Hayatım o gün çıplak ellerimden sökölüp alındı ve şimdi geriye kalan azıcık şeyi de almaya geldiler. En iyi kısmını alıyorlardı.

Benim Jamie'm.

Matt'in sözlerinin tam olarak kafama dank etmesi biraz zaman aldı, ama dank ettiğinde çoktan gitmişim, vahşinin de ötesinde, delinin de ötesindeydim. Jamie'yle mutluluğun tadını zar zor tatmışım ama ağzımda ekşi bir tat kalmıştı.

Bir cümle içinde, sevdiğim kadınla sonsuza dek birlikte olma düşüncelerinden, onun asla benim olmayacağından emin olmaya geçmişim.

Zihnimin içinde bir düğme açılmıştı. Öfkemden dolayı Matt'in ofisine verdiğim zararın farkına bile varmamışım, ta ki Matt beni arkamdan yakalayıp kulağıma bağırana kadar.

"Bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok." Mike ve Jimmy beni tekrar kanepeye yatırmasına yardım ederken tekrarlardı. "Nefes al, Liam."

Dediğini yaptım.

Burundan gir, ağızdan çık. Tekrarla.

Burundan girer, ağızdan çıkar.

Zihnimdeki sis dağılmaktan çok uzaktı ama içimdeki katil zihnimde en ön sıra için savaşıyordu ve her zaman kemiklerimi ürperten bir soğuklukla geliyordu.

Her zaman savaştığım bir yanımdı, içimde kalan tüm ışığı gölgeleyen bir yanımdı, ama şu anda ışığım sonsuza dek söndürölmekle tehdit ediliyordu.

Ellerim günahla sırlsıklamdı, geri dönüşü olmayan bir noktadaydı, her beden etkilenmemiş vicdanımın üzerine daha fazla yığılıyordu, ama onunki lanet bir kül taşı gibi ağırdı.

Öfkemin yüzeyin hemen altına inmesini, ince derimin altını çizmesini istedim. Beni tüketmesine, orman yangını gibi yakmasına ihtiyacım vardı ki bir an önce lanet olası bir çözüm bulabileyim.

Her şey olup bittikten sadece bir hafta sonra yerin dibine gönderdiğim o beş kalleş için kendimi suçlu hissetmedim. Sadece onlarla birlikte ölen ruhumun parçaları için suçluluk hissettim.

Bu duygular, bu karanlık yer, kendi kişisel cehennemim şu anda olmam gereken yerdı. Kafam derinden odaklanmış ve oyundaydı.

"Bunu yapamazlar," diye karşılık verdim, kalbim bir daha onarılmamak üzere kırılırken tavrım rahatsız edici bir sakinliğe dönüştü.

"Çoktan kabul ettiler. Komisyon kabul etti. Birkaç ay içinde evleneceksiniz. Jamie ile o kadar zamanınız var. Francesca ile evlendiğinde bitmesi gerektiğini biliyorsun."

Kollarımı Mike ve Jimmy'nin elinden kurtardım, kendi üzerime kapandım ve çaresizlik içinde başımı ellerimin arasına aldım. Jamie'ye nasıl söyleyecektim? Bundan sonra benden nasıl nefret etmeyecekti?

Son birkaç gündür olanlardan sonra, onun kalbini tekrar kıracağımı bilmekten nefret ediyordum.

Bunu iki lanet ay boyunca sürdüremezdim ama bir çözüm bulmak için zamana ihtiyacım vardı. Hepsini katletmenin aklımdan geçen ilk şey olmadığını söyleyemezdim. Ama *onlar* çok kolay değiştirilebilecek figürlerdi. Komisyon'un Lordları çemberin içinde duran insanlardan çok daha büyük bir varlıktı. Asla ölmeyeceklerdi çünkü temsil ettikleri her bir Mafyaydı.

Yine de, bu evliliği sürdürmekten kaçınmam için en ufak bir şans bile olsa, bedeli ne olursa olsun bunu kabul ederdim.

Jamie'yle birlikte olmamak beni öldürüyordu ve ona sahip olmayarak onu başka birine teslim edeceğimi bilmek beni daha da çok öldürüyordu.

Tekrar ayağa kalktım ve Dea Tacita'ya bakan tavandan tabana devasa pencerenin önünde volta attım, beynim farklı senaryolar üzerinde çılgına dönmüştü ama hiçbirinde bulunduğumuz duruma uymuyordu.

Jamie... Gözlerimi kapattım, sanki tam karşımda duruyormuş gibi derin derin içime çekerken onun tatlı kokusunun hafızamı istila etmesine izin verdim.

"Ne yapacağım ben Matt? Ne mi yapacağım? Evlenemem!"

Acil bir çözüm bulamıyordum. Eğer Komisyon karar verdiyse, lanet olası bir ceset torbasının içinden başka çıkış yolu yoktu. Sorun, içinde kimin olacağını kimsenin tahmin edememesiydi.

Bunu riske atamazdım.

Bu evliliğin Amatolarla aramızda kuracağı ittifak onlara bizden daha çok hizmet edecekti. Onlar güçlü bir *koz kaydı* ama Battaglialar hâlâ küçük ailelerinin üzerinde devasa bir gölge gibi duruyordu.

Adımızın onlarınkiyle birlikte anılması statülerini on kat artıracak, onlara daha önce hiç görmedikleri kadar güç verecekti. Tercümesi - bu lanet evliliğin gerçekleşmesini sağlamak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardı.

"Liam, bundan kaçış yok. Ona söylemek zorundasın. Buna bir son vermelisin. Çünkü eğer yapmazsan, senin ve onun iyiliği için yapacağım." Matt soğuk bir şekilde

dedi. Her ne kadar bu sözler tam olarak öyle gibi görünse de, eşeklik etmeye çalışmıyordu. Ne demek istediğini biliyordum. Ve lanet olsun, haklıydı.

"Benden sonsuza dek nefret edecek." Nefes verdim, gözlerimi kapattım ve yenilgiyle kanepeye uzandım.

"Mükemmel. Bu, uzak duracağı ve güvende kalacağı anlamına geliyor. Zaten çok şey biliyor."

Ona bizden bahsederken hiç bu şekilde düşünmemiştim. Bildikleri, hiçbir şeye yakın olmasa bile, yine de sırtına lanet bir hedef çizmek için yeterliydi ve onu önemseydiğimi bilmek sadece lanet olası hedef tahtasını büyütecekti.

"Onu buraya getirmek zorundayım. Her bir askerimiz, ortağımız ya da müttefikimiz, herhangi bir nedenle ortalık karışırsa onun yüzünü hatırlamalı." Ona sadece nezaketen söylüyordum, izin istemiyordum. Onun güvende olduğundan emin olmalıyım. Her zaman.

"Tamam, ne yapman gerektiğini düşünüyorsan yap ama ona söyle. Ve durum kontrolden çıkmadan önce bunu hızlıca yap."

"Bunu bilen başka biri var mı? Alison biliyor mu?" diye sordum. Alison ve Jamie yakınlaşmışlardı ve Alison'ın arkadaşının yanışını izlemeyi başaramayacağından ve onu uyarmak gibi aptalca bir şey yapmaya çalışacağından korkuyordum. Kalbi doğru yerde olabilirdi ama ortaya çıkabilecek karmaşa tahmin edilemezdi.

"Hayır. Sadece sen, ben ve babam." Elbette büyükbabamızı kastediyordu. Rahatlayarak iç çektim. Ona söyleyecek kişi ben olmalıyım.

Jamie'ye mesaj atıp Carl'ın onu geç bir akşam yemeği için alacağını söyledim. Yine, bu bir soru değildi. Güneşi sonsuza dek gömmeden önce son bir kez onun güneş ışığından beslenmem gerekiyordu.

En azından onunla bir gece daha geçirebilirdim, vedalaşmak için son bir şans.

Bu hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacak.

Sonunda onu buldum. Sonunda ruhumu rahatlatan ve kalbimi ısıtan kişiyi bulmuştum ve onu elimde tutmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yapabileceğimi düşünerek açgözlülük etmişim.

Hayat ve onun boktan dersleri.

BÖLÜM 30

Jamie

"İşten sonra dediğimi sanıyordum," diye kıkırdadım Alison kasıla kasıla daireme girip kendini neredeyse kanepeme atarken.

"Sen yaptın." Etrafındaki yastıkları düzelterek ve kendini örtülere ve minderlere gömülene kadar yeniden düzenleyerek kayıtsızca cevap verdi. "Bir molaya ihtiyacım vardı, bu yüzden mükemmel bir zamanlamaydı."

Babası CEO olmasına rağmen Alison hiç kaytarmadı. Ofisteki herkesten daha çok ve daha uzun saatler çalışırdı. Yine de ne zaman arasam bir dakika içinde oradaydı.

Uçağımız öğle yemeğinden sonra inmişti ve Liam, doğrudan kulübe gitmeden önce Carl'a AD yerine beni eve getirmesini söyledi.

"Hadi, dökül. Yüzüne o aptal mutlu gülümsemeyi yerleştiren peri masalı hakkında her şeyi duymak istiyorum." Dalga geçerek, olan biten her şeyin anısına daha fazla gülümsemem için beni zorladı. Frank'in babam olmadığını öğrenmek bile o kadar da kötü bir an değildi. Bu sayede özgürdüm. Onun işkencelerinden ve tacizlerinden kurtulmuştum. Babamın bile beni sevemeyeceği kadar kötü bir insan olduğum düşüncesinden kurtulmuştum.

Ona her şeyi anlattım. Galadan Mercier denen o sürüngene kadar. Korkunç uçuştan, benim için sipariş ettiği elbiselerin zarifliğine kadar. Frank'in itirafından Liam'ın beni eve götürme düşüncesine kadar.

"Beni sevdiğini söyledi, Alison." Kendi sözcüklerimi duyunca kalbim eriyerek mırıldandım. "Görünüşe göre o da beni önemsiyor."

"Aman Tanrım, Jamie. İkiniz için de çok mutluyum." Ayağa fırladı ve bana sarıldı, o sıkı kavrayışta sevincinin samimiyetiyle kemiklerimi ezdi. "Ciddi, J. Liam gerçekten ciddi olmasa bunu söylemezdi."

"Ben de öyle düşünüyorum. Yani, beni öpüşünde ve bana bakışında bunu hissettim, anlıyor musun? Çok fazla düşünmek istemedim çünkü öpmezse kalbimin kırılmasından korkuyordum. Ama beni öpüş şekli bunu iliklerime kadar hissettiriyor."

"Ew. Sevimli, ama ew." Şaka yaptı. "Eğer kardeşimden bahsetmiyor olsaydık bu edepsiz konuşmayı kesinlikle kabul ederdim. Bu tür ayrıntılardan sonra lobotomiye ihtiyacım var."

"Geri dönmenin en güzel yanı sensin, bunu biliyor muydun? Gerçeklikten biraz daha uzak kalmak isterdim."

"İkinizin de hayatı burada. Eğer inatçı kardeşime kendisinin de sevgiye layık olduğunu kabul ettirebildiysen, her şeyi yapabilirsin Babe. Artık ona ömür boyu bağlısın." Normalde neşeli ve şen şakrak olan Alison konuşurken hiçbir yerde bulunmuyordu. Ses tonundaki ciddiyet, bu sözlerin her birini daha yoğun bir şekilde hissetmemi sağladı.

Ona gülümsemekten kendimi alamadım. Liam denkleme girdiğinde nedense sonsuzluk hiç de ürkütücü görünmüyordu.

Damarlarımda mutluluktan başka bir şey dolaşmıyordu. Deneyim eksikliğinden dolayı daha önce hiç tanımlayamadığım yeni bir aidiyet duygusu.

Zaferlerimi kutlayan ve sıkıntılı zamanlarımda bana yardım eden harika bir arkadaşım vardı. Hayallerimin işine sahiptim. Ve pastanın üzerindeki krema, artık bana hayatındaki en iyi şeymişim gibi bakan, sevdiğim bir erkek arkadaşımın olmasıydı.

Tam olarak olmam gereken yerdeydim. Geçmişim mi? Her şey tam olarak olduğu gibi olmasaydı, bugün burada olamazdım. Her ne kadar zor olsa da, içimde zerre kadar pişmanlık ya da kızgınlık bulamadım.

Carl beni dairesine bırakırken Liam'ın mesajını yüzüncü kez okuduğumda kalbim ısındı. Neredeyse bana eşlik etmesi için bir talepti. Memnuniyetle kabul ettim.

Alison daha önce evimden ayrılmıştı, kapımın önünde bulduğu kırmızı gülü elime tutuşturmadan önce aslında gitmek istemediği bir randevu hakkında bir şeyler mırıldanıyor ve jestin arkasındaki tatlılık için mide bulantısı numarası yapıyordu.

Avuçlarım terlemişti, dün gece restoranda hissettiğim sersemlik sanki Liam'la ilk kez karşılaşıyormuşum gibi içime geri dönüyordu. Ama ne olduğunu biliyordum. Vücudum onunkini çağırıyordu ve tam olarak ne olacağını biliyordum. Bu düşünceyle zevkten titredim, zihnim bu gece onun nasıl olmasını tercih edeceğime karar vermeye çalışıyordu - tatlı mı yoksa sert mi?

Liam'ın iki yüzü vardı, tıpkı parlak bir madeni para gibi. Tıpkı gece ve gündüz gibi. Ayı da güneş kadar sevdiğimi keşfetmiştim.

Dairesine giden koridorda yürüdüğüm anda cevap tam karşımdaydı.

Onu gördüğüm anda olduğum yerde durdum, düşüncelerimle birlikte nefes alış verişimi ve kalan konuşma yeteneğimi de durdurdum.

Liam kapıda durmuş beni bekliyordu. Üzerinde, düğmesi müstehcen bir şekilde açık bırakılmış, tehlikeli derecede düşük bir kot pantolondan başka bir şey yoktu.

Elleri kapının çerçevesine dayanmış, vücudunu geriyor, kasları mükemmel bir kütle halinde geriliyordu. Siyah saçları ıslak ve dağınıktı, bu da önümdeki ağız sulandıran resmin cazibesini daha da artırıyor. Ama aradığım cevabı bana veren onun gözleriydi. Karanlık, gölgeli ve ölüme aç gözler, bir avcının avını izlemesi gibi her hareketimi izliyordu.

Akşam yemeğinde ne olduğunu anlamak zor olmadı. Ben.

Öyleydim. Ve buna kesinlikle itirazım yoktu.

Liam tek kelime etmeden kenara çekildi ve inine girmem için sessiz bir davetle kolunu uzattı. Liam'ın kolu belime dolanmadan bir saniye önce kapı arkamdan çarparak kapandı. Göz açıp kapayınca kadar kapıya yapışmışım, dudakları dudaklarımdan sadece bir fısıltı kadar uzaktaydı ve sıcak nefesiyle yüzümü havalandırıyordu.

O yeşil havuzlara baktım ve ham bir ihtiyaç gördüm. Çözemediğim başka bir şeyle yüklü bir şehvet.

Bir an öylece durduk, birbirimizin ruhunu yokladık, nefeslerimiz ve kalplerimiz senkronize bir şekilde atmaya başladı. Liam üzerimde yükseliyor, kolu beni kapıya yaslar ken diğer eli her birini kalçamın etine batırıyordu.

Bu yoğunluk, bu yakınlık birkaç ay önce beni korkuturdu, ama sonra onun o kirli sözleri aklıma geldi ve ben neredeyse yanmaya hazırdım. *Aferin kızıma.*

Liam alt dudağını sertçe ısırdı ve öfkesini akıllara durgunluk veren bir öpücükle açığa vurmadan önce burnundan keskin bir nefes çekti.

Sert, baskın ve şehvetliydi ama kalbimi ateşleyen bir tür ihtiyaçla doluydu. Kalçamdaki eli beni kendisine doğru çekerken, ağzı kontrolsüz bir şekilde benimkinin ırzına geçiyordu. Diğer saçları arasına girmiş, öpüşmemizi derinleştirmek için saçlarını avuçluyordu.

Zaten dağınık bir şehvet yığınıydım ve adamın tek yapması gereken öpmekti.
Ben.

Liam beni kaldırıp bacaklarımı sararken ayaklarım yerden kesildi.
beline doladım, zaten sert olan sikini içime ittim.

Beni kanepeye götürdü, oraya varmaya fırsat bulamadan üstümü ve
sütyenimi çıkardı, neredeyse vücudumdan koparıyordu. Sert, sıcak göğsü
meme uçlarımı sıyrırken beni daha da yakın tuttu, vücudum sanki ona aitmiş
gibi onunkine dönüştü.

Liam üzerime uzandı, pantolonumu ve iç çamaşırımı çıkarırken
vücudumun her yerini çılgınca ve aceleyle öptü, ardından kendi pantolonunu
çıkardı. Bu gece oyun yoktu, onda farklı bir dürtü vardı, içimde olmak için
saplantılı bir ihtiyaç, sanki susuzluktan ölüyordu ve ben onun çölündeki
vahaydım.

Hızlı bir hareketle kendini içime gömdü, kalınlığına alışırken ağzımdan
zevkli bir inilti kaçtı.

"Özür dilerim." Liam durdu, göğsü ağır ağır inip kalkıyordu, alnını
benimkine yaslariken gözleri olabildiğince sıkı kapalıydı.

"Hayır, hayır. Özür dileme. Sorun yok, acımıyor." Acı vardı ama bu acı
zevkle karışarak nihai olarak mutluluk verici bir his yaratıyordu.

Dürüstlük için yüzümü inceledikten sonra Liam yavaş ama güçlü bir
şekilde hareket etmeye başladı, içimdeki her hassas noktaya vururken
dizlerimi yukarıda ve geniş tuttu. Her sert darbeye inlediğimi duyuyordum
ama onları tutmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Sert öpücükler ve ısırıklar boynumu tüyler ürpertici bir şekilde kapladı,
vücudumda dolaşan her elektriklenme hissini yoğunlaştırdı.

Büyük eli vücudumun yan taraflarında geziniyor, hızını artırıp sertçe
girerken kıcımlı sıkıca tutuyordu. Bu, o, bizimle ilgili her şey tam bir
mutluluktı.

Liam beni tuttu, dizlerim göğsüme değmesine bir santim kalmıştı, bir
yandan da sikinin çılgınca içime girip çıkmasını izliyor, hayatımın en çiğ, en
ilkel ve en yoğun yükselişini yaşamama yardım ediyordu.

"Tanrım, Liam!" İçimde bir ateş topu patlamak üzereyken benimkine
benzemeyen bir sesle inledim. Tırnaklarımı sırtına batırdım, onu
yaklaştırmaya çalıştım, çözülmeden önce klitorisimde biraz daha sürtünmeye
ihtiyacım vardı.

Sırtım kamburlaştı, başım arkaya düştü ve onun her hamlesini açıklıkla
kendi hamlemlerle karşılariken gözlerim doldu.

Bir.

İki.

Üç.

Tek gereken buydu. Üç sert pompa ve ben düşüyordum.

Liam'ın sıcaklığı içimi kapladı, hareketsiz kalmadan önceki son derin itişiyile göğsünden gürültülü bir inilti yükseldi, içime derinlemesine gömüldü.

Vücudu ağır bir şekilde benimkinin üzerine düşerken, bedenim hala onun altında kendi coşkumla titriyordu.

Liam burnunu boynumun kıvrımına gömmüş, yoğun bir şekilde uyarılmış kokumu içine çekiyordu. Onun gibi, yakınlığımız gibi, çığ ve sahiplenici seks gibi kokuyordum.

Ama bundan daha fazlasıydı. Duygu yüklüydü, sevgi dolu bir yerden gelen tutkuyla sıırılsıklamdı.

"Siktir, Jamie. Seni ne kadar sevdiğimi tahmin bile edemezsin." Liam umutsuz bir nefesle itiraf etti.

"Bana her sabah o kırmızı gülleri göndermeye devam et, belki bir gün sana inanabilirim," diye şaka yaptım, vücudu sözlerim karşısında gerildi.

"Ne gülü?" Boynumdan geri çekilerek sordu.

"Kapımın önüne bıraktıkların. Hadi ama, bu konuda hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranma."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum." İçimden çekildi, doğrudan yüzüme baktı, detaylandırmamı bekledi ama söyleyebileceğim başka bir şey yoktu. Güllerin ondan geldiğini sanmışım. "Kapına gül falan bırakmadım Jamie. Bunlar notlarla birlikte mi geliyor?"

"Hayır, hiçbir şey. Sadece kapımın önünde kırmızı bir gül vardı. Sen olduğunu sandım."

Liam bir an için çok uzun bir süre durakladı, havaya rahatsız edici bir sessizlik çöktü.

"Yarın işten sonra benimle Dea Tacita'ya geliyorsun." Liam sonunda, tartışmaya yer bırakmayan kesik bir ses tonuyla konuştu.

"Tamam... Özel bir nedeni var mı?" Konu değişikliğini tuhaf bularak sordum.

"Burayı ve benim için çalışan insanları tanımanı istiyorum ve onların da seni tanımasını istiyorum." Bunun üzerine gülümsedim. Çalışanlarının önünde benimle birlikte olmaya istekliydi. "Gerektiğinde kimi korumak için ölmeleri gerektiğini bilmelerini istiyorum."

"Ne?" Bu son kısım beni ürküttü.

"Bu sadece protokol." İçimden bir ses küçümsediğini söylüyordu ama yine de razı oldum.

"Tabii, sorun değil. Orada olacağım."

Gerginlik anı almıştı, bu yüzden kalktım ve pizza kokusunu takip ederek kutuyu çıplak yediğimiz kanepeye getirdim. Çok geçmeden, başladığımız yere geri döndük. Son parçamı bitiremeden Liam elimden çekip aldı ve her yerimi öpmeye başladı. Onun için gecenin daha yeni başladığı belliydi.

Yerde tekrar seviştik, sonra tekrar tezgahın üzerinde ve daha fazla dayanamayana kadar yatakta tekrar seviştik. Tamamen tükenmişim, kaslarımın her tarafı ağrıyordu, amım onun amansız açlığı yüzünden çiğ ve aşırı duyarlıydı.

Akşam yemeğinden önce Dea Tacita'da buluştuk. Liam bana etrafı gezdirdi ve herkesle tanıştırdı. Çoğunlukla iri, hantal, kızgın görünümlü adamlar. Mike, Carl ve Jimmy'yi zaten tanıyordum ama açılış saati için barı hazırlayanları saymazsak muhtemelen on iki ya da on beş adam daha vardı. Alison'ın arkadaşı Max de oradaydı ve beni onaylamak için küçük bir gülümseme gösterdi.

Her biriyle tanıştım ve Liam'ın talimatları doğrultusunda yüzlerini ezberlemek için elimden geleni yaptım. Çok fazla ve çok hızlıydı ama o kararlıydı ve hatırlamam için beni zorlamaya devam etti.

Matt'in en üst kattaki büyük, erkekçe ofisinde sandalyesine oturdum. Dans pistini gören tavandan tabana kocaman bir pencere vardı. Ve tam o anda, bir şey fark ettim. Liam doğum günümde beni bu pencereden görmüştü. Koridor köşeye sıkıştığı için tuvalete gittiğim zamanlar dışında tam olarak nerede olduğumu .

Bu konuda onunla dalga geçmeye hazırdım ama sandalyeyi ona doğru çevirdiğimde Liam'ın yüzünde sert bir ifade vardı. Muhtemelen dünden beri onu rahatsız eden bir şey vardı.

Başı her derde girdiğinde dönüştüğü hükmedici idareciden hoşlanmadığımdan değil. Ama onu dürtten ciddi bir şey vardı.

"Jamie, şimdi beni dikkatle dinlemen istiyorum." Sandalyeyi kendisine doğru çevirdi ve göz hizama kadar alçaldı "Tehlikede olduğunu hissettiğin her an buraya gelmeni istiyorum. Bu sadece güvende olmadığına dair garip bir his olsa bile. Kaçacağın yer burası. Bu adamların her biri seni koruyacak. Anladınız mı?"

"Neden dan-..."

"Sana söylediklerimi anlayıp anlamadığını sordum." Sözümlü kesti, sesi son derece ciddi ve kemiklerimi donduran bir karanlığa gömüldü.

"Tanrım, evet, anlıyorum. Neler oluyor Liam?"

"Hiçbir şey. Benim işimdeki tehlikeleri biliyorsun. İhtiyacın olduğunda her zaman kaçabileceğin güvenli bir yerin olduğunu bilmeni istiyorum."

Kesinlikle bir şeyler dönüyordu ama cevaplar için zorlamanın zamanı olmadığını da biliyordum.

"Bu gece seninle kalamam. Carl seni eve götürecektir ve Jimmy de gece kapının önünde bekleyecek."

"Kesinlikle hayır."

"Bu bir soru değildi Jamie. Birisi lanet kapının önüne kırmızı güller bırakıyor. Dairene girmenin ne kadar kolay olduğunu biliyor musun?"

"Hayır." İsteksizce cevap verdim.

"Diyelim ki seni sayamayacağın kadar çok uyurken gördüm ve şu ana kadar hiçbir fikrin yoktu."

"Ne? Nasıl?"

"Bir anahtar yaptırıp ve seninkiyle değiştirdim. Bu kadar basit. Jimmy kalıyor."

Başımı sallayıp talebini kabul etmeden önce ona inanamayarak baktım.

Carl anlaştığımız gibi bizi Tremont'a götürdü ve Jimmy kapının önünde nöbet tuttu. Hem Liam'ın itirafı hem de birinin beni takip ediyor olabileceği gerçeği yüzünden zihnim çılgına dönmüşken uyumak zordu. Her sabah beni gülümseten o lanet gülleri kim bırakıyor olabilirdi?

Bir ton çabadan sonra nihayet uykuya dalmayı başardım, Liam'ın beni o şekilde takip etmesine hâlâ kızgındım. Yine de rüyalarım boştu ve dün gece sarıldığım aynı yakıcı isyanla uyandım.

Liam'dan kaçarken sabah bulanık bir şekilde geçti. Ona söylemem gereken her ne varsa özel olarak beklemek zorundaydı. Ama ona vermem gereken bir parça aklım vardı. Bunu nasıl yapabilmıştı? Mahremiyetimi bu şekilde nasıl ihlal edebilirdi?

Öğle yemeği saatinde, *Bay Gece Avcısı* bana doğru yürüdüğünde Alison'la öğle yemeği için buluşmak üzere asansörü bekliyordum ve bir şekilde, lanet bir mucize olarak, içimde ne kadar kızgınlık varsa bu cennet gibi adamı görünce eridi gitti.

"Gidiyor muyuz?" Alison asansörden çıkarken arkamdan seslendi. Kaşımı kaldırıp gerek olmayan bir soru sordum, cevabı sanki kafamın içinde yaşıyormuş gibi geldi. "Acıkmıştım ve sen de çok uzun sürdün."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Liam, sanki bir podyumdaymış gibi kasıla kasıla bize doğru gelirken. Öfkemi tutmaya çalıştım ama onun parlak gülümsemesine karşılık kalbimin durmaksızın çarpmasıyla bu neredeyse imkânsızdı.

"Liam?" Liam masasının önünde yürürken Michelle ona seslendi. "Telefonda seni arayan biri var."

"Onlara dışarıda olduğumu söyle. Bir mesaj al." Gözleri sürekli benimkilere sabitlenmiş bir şekilde kovdu.

"Acil olduğunu söylüyor."

"Bir mesaj al dedim, Michelle." Adamın sinirli tonu bu kez daha sertti ama kadın yine de yumuşamadı.

"Nişanlın arıyor."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

Jamie

Nişanlısı.

Nişanlısı mı?

Hayır. .

Michelle'e baktım, sözlerini düzeltmesini bekliyor, bir tür yanlış anlama ya da yanlış yorumlama olmasını umuyordum. Belki de mafyada kullandıkları garip bir koddu ve kelimenin kendi içerdüğinden tamamen farklı bir anlamı vardı.

Bir şeyler olmalı. Duyduklarımın dışında bir şey olmalı.

Ama Michelle'in yüz hatları da en az benimki kadar şaşkınlık içindeydi. Bu yüzden bakışlarımı tekrar Liam'a odakladım, kaşları panikle çatılmış, ellerini bana doğru uzatmış, avuç içleri 'sakın ol' anlamına gelen evrensel bir hareketle düzleşmişti.

Sakinleşmek mi? Nasıl sakinleşebilirim ki?

Bir hata olmadığını anlamam için tek gereken o bakış ve jestti. Gizli bir kod yoktu.

Nişanlısıydı.

O tek bakışla bunun doğru olduğunu anladım.

Nişanlın!

Nişanlın!

Nişanlın!

Nişanlın!

Michelle'in sözleri kulaklarımda durmaksızın çınlayan bir yankı gibiydi, öyle ki irkilmeme neden oldu. Beynimin içinde zıplayıp duruyor, anlamayı reddediyorlardı.

Aldığım her acı dolu nefeste kalbim göğsümün derinliklerine gömülüyordu.

Dizlerim güçsüzleşti.

Ruhum daha da öldü.

Vücudum donmuştu, hiçbir tepki veremiyordum. Gözümü bile kırpmadan öylece durdum ve yüzümdeki hayatın çekildiğini hissettim. Liam'ın benimle oynadığının farkına varmak gözeneklerime asit gibi işlemişti. Ona nasıl sıırıslıkam aşık olabilmıştim? İlk tanıştığımızda onda gördüğüm şeyi görmezden gelmem için nasıl kandırılmışım?

Sırf onunla birlikte olma şansı için hayatımdan vazgeçebilirdim. Sonunda varlığım için bir anlam bulmuşum. Sonunda tamamlanmışım. Çok mutluydum.

Peki ya

şimdi?

Hiçbir şey

yok.

Vücuduma bir boşluk yayılıyordu, tıpkı karanlığın gece karanlığında gölgelerini kazıması gibi. Yoluna çıkan her şeyi zehirliyor ve tüketiyordu. Acı, boşluğun ardından geldi, her çatlağı ve yarığı doldurdu, kalbimi nefesimi kesen bir kavrama ile sardı.

Omuzlarım inançsızlığın ağırlığıyla çökerken, ayaklarım lanet olası yere yapışmış gibiydi. Hareket edemiyordum. Beynim buradan çıkmam çığlık atıyordu ama göğsümün ortasına saplanan keskin bıçak darbesi tek kelimeyle felç ediciydi.

Düşmek için yalvaran gözyaşlarımdan boğazımda ateş yandı ama yapamadım. Burada parçalanamazdım. Kırıldığımı görürse o kazanırdı.

Çekirdeğim titriyor, yükselen bir basınç her yere yayılıyordu. Patlamanın eşiğinde bir saatli bombaydım.

Liam bana doğru bir adım attı, elleri hâlâ uzanıyordu ve şimdi bana uzanıyordu. O ilerlerken ben de bir adım geri attım ve neredeyse Alison'a çarpıyordum.

"HAYIR," diye uyardım, sesim alçak ama kararlıydı.

Geri döndüm ve asansöre doğru yürüdüm, öfkeyle lanet kapıları kapatmak için düğmeye bastım. Kapılar kapandıktan ve bu lanet olası ölüm kutusunun içinde güvenle yalnız kaldıktan sonra bile parmağımı düğmeye sıkıştırmayı bırakmadım.

duvara çarpana kadar tökezledim, kafatasımın arkasını sertçe duvara vurduktan sonra hissettiğim keskin acıyı memnuniyetle karşıladım. İçimde beni yiyip bitiren acıyı bastırabilecek her acı memnuniyetle karşılanırdı.

Gözyaşlarımla savaşmışım, ama barajı daha fazla tutamadım. Ağzımdan yüksek sesli bir çığlık çıktı ve gözyaşlarına boğuldum. Küçük, kapalı bir alanda olmanın verdiği panik, içine düştüğüm çaresizlik uçurumu tarafından tamamen bastırılmıştı.

Zemin kata ulaşmak için geçecek süre kendimi toparlamama yetmeyecekti, bu yüzden içimdeki korkuya rağmen durdurma düğmesine bastım ve içimi dökmek için kendime daha fazla zaman tanıdım.

Dizlerimin bağı çözüldü ve yere yığıldım, bedenim üzüntü ve umutsuzluk dalgalarıyla sarsılıyordu. Gözyaşlarımı durdurmak mümkün değildi.

Yakında benim için geleceklerini biliyordum ve şu anda tek ihtiyacım olan şey yalnızlığın lütfuydu. Telefonum durmaksızın çalışıyordu, hem Liam hem de Alison'dan gelen aramalar beni sersemliğimden çekip çıkarıyordu. Her aramayı reddettim, ancak telefonum tekrar çalmaya başladı. Bir Uber çağırmak ve buradan gitmek için o küçük netlik anını kullandım, arabanın arka koltuğuna sıkışır sıkışmaz telefonumu kapattım.

Evde onlardan kurtulamayacağımı biliyordum ama en azından kendi alanımda, yabancıların veya iş arkadaşlarımla bakışlarından korunmuş olacaktım.

Şoför sormayacak kadar nazikti. "İyi misiniz hanımefendi?" demek dışında gözlerini yoldan ayırmadı ve ben yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımla camdan dışarı bakarken kendi kendine düşünmeye devam etti.

Bunu nasıl yapabildi? Nişanlıyken beni sevdiğini nasıl söyleyebildi? Bunların hepsi onun için bir oyun muydu? Beni rahatlatmak, ona aşık olmamı sağlamak ve hemen ardından beni yok etmek?

Bu soruların cevaplarının hiçbir önemi yoktu çünkü hayatımın aşkının başka bir kadınla nişanlı olduğu gerçeğini değiştirmeyeceklerdi. Bu şekilde aldatıldıktan sonra hayatım boyunca yara alacağım gerçeğini değiştiremezlerdi.

Daireme çıkan merdivenleri ikişer ikişer çıktım, yüzümü bir yastığa gömüp bayılana kadar çılglık atmaya hevesliydim. Belki baygınken kendimi şimdiki kadar değersiz, aptal ve saf hissetmezdim.

Aptal küçük kız. Liam gibi bir adamın senin gibi bir hiçle yetineceğini nasıl düşünebilirsin?

Son iki adım atarak kapıma doğru koştum ama kapıyı ardına kadar açık buldum. İçeri girmeden dairemin içindeki görünür alanı keşfetmeye çalışırken kalbim göğüs kafesime sertçe çarpıyordu.

Kırmızı güller.

Aklım Liam'ın, kendimi tehdit altında hissettiğimde Dea Tacita'ya koşmam konusunda yaptığı uyarıdaydı. Bunun yerine, gözlerim

Kapının eşiğinde gül olmadığını görünce temkinli bir adım attım ve sonra oturma odanın ortasında durana kadar bir adım daha attım.

Ve işte oradaydı. Orada durmuş bana bakıyordu.

Daha bir gün önce yeşil gözlerinin ardında acı olduğunu söyleyebilirdim ama bugün o kadar emin olamıyordum. Hepsi bir oyundu. Beni küçük düşürmek ve hâlâ sahip olduğum azıcık özsaygımı da yakıp kül etmek için beni düşürmeye yönelik bir gösteri.

Sanki hâlâ güçlü olduğumu kanıtlamak zorundaymışım gibi omuzlarımı dikleştirdim ve göğsümün kendi üzerine çökmesine neden olan acıdan zihnimi uzak tutmak için tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim.

"Lütfen git," dedim fısıltının biraz üzerinde bir sesle, onunla yüzleşirken gözyaşlarımı tutmak için elimden geleni yapıyordum.

"Jamie, lütfen açıklamama izin ver."

"Bilmek istemiyorum, Liam. Lütfen ben polisi aramadan git." Tehdit ettim ama sesim zayıf ve titrek çıktı.

"Gelmeyeceklerini biliyorsun." Dedi ve bana doğru yaklaşarak mutfak tezgahına çarpana kadar geri yürümemi sağladı. Artık onu geçmekten başka çıkış yolu yoktu. "Lütfen sadece beni dinle." Liam bana dokunmak için elini uzattı, irkildiğimi fark edince hemen geri çekti. "Sana zarar vermeyeceğim."

Zaten var.

Elinin tenimde olduğu düşüncesi, onun dokunuşuyla her zaman içimde oluşan elektrik akımı, gözyaşlarımın yeniden serbestçe akmasına neden oldu. Bir daha asla böyle hissedemeyecektim. Bu dokunuşu asla kendime yapamayacaktım.

Bu düşünceyle hıçkırıklara boğuldum, içime kapandım ve üzüntü beni bataklık gibi yutarken dolaplardan aşağı kaydım. Yine de bedenim yere hiç değmedi. Ben onu geri itemedim Liam beni kollarının arasına almış, elleriyle saçlarımı düzeltirken bizi ileri geri sallıyordu. Kalbimdeki kırıksıklıkları düzeltmek için buna ihtiyacım vardı.

Bir daha asla bu kadar şiddetle sevmeyeceğim.

Beni hem kırabilecek hem de onarabilecek tek kişiye teslim olan zayıf bir kızıdan başka bir şey değildim. Onu istiyordum. Benim olmasını istiyordum. Sadece benim.

Ama kaçırıldı.

"Lütfen. Sana yalvarıyorum. Bunu yapamam. Lütfen git." Kontrolsüzce hıçkırdım, tüm vücudum kalbimden akan gözyaşlarıyla .

O benim hem uyuşturucum hem de ayıklığımdı. Çölümün suyu. Ciğerlerimin oksijeni idi.

Ama gitmesine izin vermeliydim. Ne kadar uzun kalırsa, vedalaşmak o kadar zor olacaktı.

Tekrar günaha girmeden önce temiz ve hızlı bir kesime ihtiyacım vardı.

"Senden nefret ediyorum." Yalan söyledim ama gerçek keskin kenarlar gibi kesti ve çoktan kan kaybından ölmüştüm.

"Biliyorum."

Liam başımın tepesini öptü ve beni göğsüne daha sıkı bastırdı. Şu anda beni bir arada tutan tek şey onun güçlü kavrayışıydı. Ait olduğum yer . Kendimi güvende hissettiğim yer. Ama orası benim yerim değildi. Başka bir kadına aitti.

Nişanlısı.

Kendimi onun kollarında sakinleşmeye bıraktım, mutfağımın zeminine uzandım ve konuşma yeteneğimi yeniden kazanmak için elimden geleni yaptım.

Bana sarılırken zaman durdu, belki bana acıdı, belki de bunun son olduğunu bir kez daha hatırlattı. Benim sonum. Bundan sonra kim olacaktım? Ondan sonra? Böyle bir şey var mıydı ki?

Dik oturdum ve tekrar konuşmadan önce elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim.

"Beni incitmek istemediğini söylemiştin. yüzden incitme. acıtıyor, varlığın acıtıyor, öpücüklerin acıtıyor Liam." Acı dolu sözlerime eşlik yeni bir gözyaşı akışıyla ağızımdan kaçırdım. "Lütfen git, Liam. Lütfen beni incitmeyi bırak."

Liam tek kelime etmeden ayağa kalktı ve beni yerden kaldırdı. Beni yatak odama götürdü, nazikçe yatağıma yerleştirdi ve gitmek için döndü, ancak kapının yanında durakladı. İki hamlede tekrar yatağın yanına döndü, dudakları veda eder gibi benimkilere yapıştı.

Tatlılığında acı ve zalim. Sessiz kurtuluşunda sert ama şefkatli.

Ağzı, kafatasımı delip geçen parmak uçlarının dürtüsüyle tezat oluşturan bir şefkatle benimkine tapıyordu.

"Özür dilerim." Geri çekilirken bana doğru fısıldadı, uzaklaştı ve ruhumun bir parçasını da yanında götürdü.

Demek içeride ölmek böyle bir şeymiş.

BÖLÜM 32

Liam

Jamie'nin incindiğini görmek tam bir ıstıraptı. Onun benim yüzümden acı çektiğini görmek beni sınır tanımayan bir tür deliliğe sürükledi. Amato'lar gidip kendilerini becerebilirlerdi. Gecenin sessizliğinde evime gelip lanet kafatasıma bir kurşun sıksalar bile umurumda olmazdı.

Bunu hak ettim.

Döktüğü her gözyaşı için, onu sarsan her hıçkırık için. Bunu hak etmiştim.

Jamie'nin dairesinden ayrıldıktan sonra Matt'i aradım ve ona tam olarak bunu söyledim. Bu sahtekârlığı yapmamın hiçbir yolu yoktu. Şu anda tüm kalbimle inanıyordum, açıklık kesinlikle bu eli oynamıyordu.

Bu yüzden Matt'e cehennemden bir resim çizmek ve bana tam olarak neden çekilemediğimi göstermek için bırakın. Bu sefer Omertà'mın bununla hiçbir ilgisi yoktu. Ellerinde beni taşaklarımdan kavrayan, üzerinde adımın yazılı olduğu bir ceset torbasının tehdidinden daha sert bir koz vardı.

Jamie.

Onu biliyorlardı. Bu meleğe olan saplantımı ve onu kendi yarattığım bu cehennem çukuruna sürüklediğimi biliyorlardı.

O lanet barmen Jack, Battaglia *cosca*'nın başına gelenleri bir şekilde öğrenmiş ve bizi ispiyonlamaya karar vermiş. Anlaşılan Jamie onun üzerinde de bir etki bırakmıştı ki intikam hırsıyla yanıp tutuşuyordu. Ya da belki de kızıma dokunmaya cüret eden her parmağından onun parmak izlerini kazımış olduğum içindir. Ayakkabı giydiği için şanslıydı, yoksa yaptırdığım on yerine yirmi olacaktı.

Tekrar ziyaret edip skoru eşitlemem gerekecek. Belki de Amato'ları ona gösterdiği için o lanet parmaklarını yemesini sağlamalıyım.

Hayatımın son kullanma tarihinin erken olması umurumda değildi. Sadece Jamie'nin tehlikede olduğu fikrine katlanamıyordum.

Söylemeye gerek yok, Amato denen kız Battaglia olmak ve lanet olası Amerikadaki en etkili Mafya *aillesine* girmek için hâlâ iyiydi. Kendi güvenliğim konusunda pervasız olabilirdim ama onunkiyle asla kumar oynamazdım. Jamie nişanı öğrendiğine göre, onu korumak çok daha zorlu bir görev haline gelmişti.

Dea Tacita'nın içine daldım, ekşi ruh halim arkamdan sürüklendi ve açılış öncesi hazırlıkların normal neşeli atmosferini değiştirdi. Alandaki herkes sessizleşti, sanki etrafımdaki her şeyi zehirleyen zehirli bir duman bulutunu sürüklemişim gibi yüzleri benimkiyle aynı kasvete büründü.

Lilly bir şey söylememe gerek kalmadan bana bir duble doldurdu ve ben kulübün ortasındaki barın önünden geçerken bardağı öne doğru itti. Hareket halindeyken bardağı kaptım, hâlâ Matt'in ofisine çıkan en arkadaki merdivenlere doğru ilerliyordum. Dolu bardak sahanlığa bile ulaşmadı. Hızlı bir hareketle içindekilerin tamamını boğazımdan aşağı döktüm, daha fazla acıya ve iki kat uyuşukluğa ihtiyacım vardı.

Hayır! Hiçbir şey bana unutturamazdı. İçkinin içinde boğulsam da onun acısını damarlarımda hissedebilirdim.

Alison merdivenlerin yarısında durmuş, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bana bakıyordu. Kesinlikle kızgınlık ve yargılama vardı, ama en kötüsü nefret de vardı. Aynı olan yeşil gözleri bana asla bu duygularla bakmamalıydı ama onu suçlayamazdım.

Tekrar söylüyorum, bunu hak ettim.

"Neden bunların hiçbirini Jamie'ye açıklamadın?" Alison sert ve suçlayıcı bir ses tonuyla sordu. Ona verebileceğim her cevap sağır kulaklara çarpacaktı. İyi bir neden yoktu. Olayların gelişimi planladığımdan çok uzak olsa bile, itiraf etmemem için hiçbir gerekçe yoktu.

"Burada olmaz," diye uyardım onu geçip merdivenleri tırmanmaya devam ederken, ses tonum sert ve kesikti. Dönüp beni takip etti ve Matt'in ofisinin ses geçirmez mahremiyetinde güvende olana kadar sesini çıkarmadı.

"Neden, Liam?" Kapı kapanır kapanmaz itti.

İçeri girdiğimizde Matt masasının arkasında duruyordu, parmaklarının arasında yarım bir sigara sallanıyordu ve tüm oda lanet olası bir sigara gibi kokuyordu.

kül tablası. Bu durum benim kadar onu da tüketiyordu.

Matt'in tek bağımlılığı nikotindi ve o bile kontrol altındaydı. Sadece kafası meşgul olduğunda ortaya çıkıyordu. Tabutuna bir çivi daha çakarken ciğerlerine huzur veren yatıştırıcı bir emzik gibiydi.

"Ona her şeyi, her ayrıntıyı anlatacaktım ama Amato denen kızın ofisi arayıp herkesin hayatını mahvetmesi gerekiyordu, değil mi?"

Çok kızmıştım. Telefonu açmamıştım, bu yüzden benimle konuşmak istediği her neyse hâlâ söylenmemiştir. Ama nişanım olduğunu söylemek yerine lanet olası adını söyleyebilirdi. O kadar hevesli miydi ki şimdiden bu unvanı benimsemiştir?

"Ona gerçeği söylemezsen Jamie seni asla affetmez. İşlerin büyük planında pek bir fark yaratmayacağını biliyorum, hala Francesca ile evlenmen bekleniyor. Ama en azından onunla oynamadığını bilecek. En azından o ağırlığı kaldırabilirsin." Tam da benim düşüncelerimi dile getirdi.

"Senden nefret etmesine izin vermelisin. Böyle yaparsa seni daha çabuk unutacaktır." Matt söyledi. Üçümüz arasında her zaman en mantıklı olan oydu. Bu özel durumda daha da mantıklıydı, çünkü o bu karmaşanın merkezinde değildi. Belki de mesafeli bakış açısı ona farklı bir anlayış kazandırmıştı.

"Bunu bilmeyi hak ediyor!" Alison Matt'e sesini yükselterek kızdı ve onun fikirlerine isyan etti.

Bu dünyada bir şeyden paçayı kurtarabilecek tek kişi oydu. Başka hiç kimse bırakın sesini çıkarmayı, kaşını bile kaldırmaya cesaret . Küçük *preensemize* duyduğu sevgi, onu her koşulda güvende tutan cankurtaran sandalıydı. Tek kelimeyle dokunulmazdı.

"Onun *hak ettiği* şey mutlu olmak ve başını omuzlarının üzerinde tutmak. Şu anda onu mutlu eden şeye sahip olamayacağını hepimiz biliyoruz, o yüzden bırakın yoluna devam etsin. Onu özgür bırakın." Matt, söylediklerinin bir matematik denklemi kadar kesin ve doğru olduğunu ima eden ses tonuyla detaylandırdı. Sigarasından keskin bir nefes daha çekti, kırmızı daire durana kadar daha da parladı. "Bir parçası hâlâ Liam'a tutunmaya devam ediyorsa bunu yapamaz."

Sözleri Alison'a yönelikti, ikisi de sanki ben o lanet odada yokmuşum gibi hayatımı tartışıyorlardı. Aslında, neredeyse değildim. Ben sadece boş bir kabuktum, onlar tartışırken sanki bu onların seçimiymiş gibi dalmıştım.

Sesleri gürültülü düşüncelerime karşı boğuklaştı, bir tür netlik bana izleyeceğim en iyi yolu gösterdi.

"Matt haklı," diye yüksek sesle söze başladım ve sakinliğimle tartışmalarını kestim. "Eğer benden nefret ederse, mutluluğu bulmakta özgür olacak." Bu sözler çok canımı yaktı ve kendi ağzımdan çıkarken kıskançlık ve acıyla dolu kanlı bir iz bıraktı.

"Yani bu kadar mı? Öylece... pes mi ediyorsun?" Alison itiraz etti, kolları da en az ses tonu kadar öfkesini gösteriyordu.

"Bunu düzeltme ihtimali olduğunu bilseydim bunu yapmazdım. Ama yok işte. Ve onun bu şekilde incindiğini görmeye dayanamıyorum. Bunu durdurmak için bundan başka ne yapabilirim? Ha?" Kız kardeşime doğru yürüyüp omuzlarını tutmadan önce öfkeyle ağzımdan kaçırdım. "Onu tekrar işe götürmelisin. Onu normal hayatına geri döndürmelisin. Mümkün olduğunca uzak durmaya çalışacağım ama lütfen onu bu durumdan kurtarmama yardım et."

"Elbette yardım edeceğim. Ben de onu seviyorum." Sesi sarsılmış, gerçek bir dostun sempatisiyle kırılmıştı.

"Anladığım kadarıyla Francesca AD'yi aramış. Onunla konuştun mu?" Matt araya girdi. İşe geri dönmüş, işleri doğru yola koymaya geri dönmüştü. Ama ben buna yanaşmıyordum.

"Hayır, AD'yi aradı ama telefona cevap vermedim çünkü hayatım alevler içinde kaldı. Sen ne düşünüyorsun?"

"Bunun olması onun suçu değil. Ve o senin karın olacak. Doğru bir başlangıç yapman en iyisi," dedi Matt ama ben bu konuyla ilgilenmediğim için onu el sallayarak başından savdım.

"Her neyse. Amato'lar bekleyebilir. Ne de ömür boyu bana sahip olacaklar. Sonsuzluğun genişliğinde birkaç günün daha ne önemi var?"

"Çok uzun sürmesin." Uyarmıştı. Bu sözlerin altında görüldüğünden daha fazlası vardı. Güvence vermekten bahsediyordu. Amato'lara gemide olduğumu ve Jamie'yi bu işin dışında bırakabileceklerini bildirmek.

Orada durup kız kardeşimin gözlerindeki ıstıraba ve acımasız erkek kardeşimin gözlerindeki şefkate bakarak, beni destekleyecek ve bu derin bok denizinde yolumu bulmama yardımcı olacak bu ikisine sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşündüm.

Jamie'nin böyle bir şansı yoktu, yalnızdı. Ona yaşattığım onca acıdan ve bu acıyı dindirmek için yanında olamamaktan dolayı duyduğum suçluluk duygusu gözeneklerimi tekrar doldurdu.

Gece gündüz onun karanlığında bir gölge olacak, ne kadar sürerse sürsün iyileşmesini sağlayacaktım. Jamie'nin beni unutması fikri iğrenç olsa da yapabileceğim tek şey buydu. Onun parmaklarımın arasından kayıp gidişinin görüntüsü beynimde geziniyor, et yiyen kurtçuklar gibi akıl sağlığımı tüketiyordu.

Bana asla sahip olamayacağını bile bile beni sevmesini istediğim için bencil bir orospu çocuğuyum.

Jamie

Uyuyana kadar ağlamayı bırakmam tam beş hafta sürdü. Bu küçük bir adımdı ama yine de memnuniyetle karşılanan bir ertelemeydi.

Liam'la da o kadar zamandır konuşmuyordum. Yine de onu düşünmeden edemedim. Sürekli aklımdaydı. Geceleri aklıma gelen son şey, sabahları ise dudaklarımdan dökülen ilk isimdi.

Kalbimden çok daha fazlasını kırmıştı. Her bir parçamı kırmıştı.

Tenim onun dokunuşunu, burnum onun kokusunu, dudaklarım onun adının lezzetli fısıltısını özlemişti. Kısa sürede benim oksijenim olmuştu. Kalbimin damarlarıma kan pompalamasını sağlayan şiddetli güç.

O benim geleceğimdi. Şimdiki zamanım ve geçmişten gelen acıyı unutturan parlak ışık. Yine de ruhumu çalmış ve onu bir kuruştan daha azına satmıştı.

Ama onu hâlâ seviyordum. Varlığımın her zerresi her zaman seveceğimi biliyordu. Bunun için kendimden nefret ettim.

Alison o korkunç günden beri her hafta sonu evimde kamp kuruyor, zihnimi meşgul ediyor ve acılarımla başa çıkmama yardımcı oluyordu. Kardeşiyle ilgili her türlü konuşmayı evimden kovduğumu söylememe gerek yoktu. Sadece masallarda ve yorumlarda bile olsa onu hayatıma sokmaya devam edersem gitmesine izin veremezdim. Zihnimde kira ödemedi yaşamayı yeterince kötüydü.

Her , bilmek istemiyordum.

Bu apaçık bir yalandı ama yine de hayatta kalmak için kendimi inandırmaya cesaret ettiğim tek şey buydu. Çünkü Liam olmadan hayat buydu - hayatta kalmaktan başka bir şey değildi. Ofis dedikodularını zaten yeterince duymuştum ve Alison söylenmeyen kuralı anlamıştı.

Uyu, ye, çalış ve tekrarla. Bazı günler yemek kısmı aslında gerekli değildi, hatta hoş karşılanmıyordu. Bu şekilde ihanete uğramanın getirdiği uyuşukluk halinin yanı sıra mide bulantısı dalgaları da hiç eksik olmuyordu. Vücudum hayatımın aşkını kaybetmeye hiç düşünmediğim şekillerde tepki veriyordu.

Birkaç gün sonra işe geri dönmeyi başarmıştım. Patronumun kapalı kapısına bakmaya geri döndüm. Liam artık böyle yapıyordu. Erken geliyor, geç çıkıyor, kendini ofisine kilitliyor, yüzünü sadece zorunlu hallerde gösteriyordu.

Biri kapısını her çaldığında nefesimi tutuyor, hem onu görmeyi umuyor hem de gördüğümde kalbimin çarpmasından korkuyordum.

Kendimi hissetmemeye, her şeyi, iyiyle kötüyü birlikte kapatmaya zorladım. Ama yapamadım. İçimdeki kökleri dipsiz bir okyanus kadar derindi ve ne kadar denesem de ona karşı *bir şeyler* hissetmeyi durduramıyordum.

"Günaydın, Bayan Harden." Derin bir ses beni sersemliğimden çıkardı. Yine dalıp gitmiş, bilgisayar ekranıma bakıyor ama hiçbir şey göremiyordum.

"Günaydın Bay Dornier." Ayağa fırlayıp önümde uzun boylu ve düşünceli bir şekilde duran adamı neredeyse selamlarken bu isim dilimden bıçak gibi kaymıştı.

İçgüdüsel olarak onun yanından Liam'ın kapalı kapısına baktım, Bay Dornier'in gözleri tekrar yüzüme dönmeden önce benimkileri takip etti.

"Umarım son zamanlarda seni *rahatsız* eden *rahatsızlıktan* dolayı kendini daha iyi hissediyorsundur." Bunu söylerken gözleri daha yumuşaktı.

O biliyordu! Hay sikeyim.

"Çok daha iyi, teşekkür ederim." Yalan söyledim, zorlukla yutkunmadan önce yüzüme küçük bir gülümseme yerleştirdim.

"Güzel, güzel. Bu da demek oluyor ki bu Cumartesi partide olacaksın." Yüzü yerine sözlerine odaklanabilmek için elimden geldiğince çabalayarak ona baktım. Bana Liam'ı o kadar çok hatırlatıyordu ki kalbim acıyla çarpıyordu.

"Parti mi?"

"Evet. Verten projesini kutlamak için. O anlaşmanın kapanmasında önemli bir unsurdunuz. Bay Mercier bana çalışmalarınızdan ve Los Angeles'ta sizinle tanışmaktan ne kadar keyif aldığını anlattı. Özellikle sizin de katılıp katılmayacağınızı sordu." Bunu duyunca içim kıpır kıpır oldu. Sadece Liam'la bütün bir gece yüzleşmek zorunda kalmayacaktım, şimdi bir de o sürüngele uğraşmak zorunda kalacaktım.

"Teşekkür ederim efendim ama bu hafta sonu şehirde olacağımdan emin değilim." Bu bir yalandı. Başka nerede olabilirdim ki? Şu anda bir partiyle başa çıkamazdım, üstelik bu partinin konuk listesinin başında Liam vardı.

"Saçmalık. Siz benim özel misafirimsiniz, Bayan Harden. Tartışmak yok. Saat dokuzda sizi alması için bir araba göndereceğim. Cumartesi günü görüşürüz." Bay Dornier kuru bir gülümsemeyle, tıpkı benim lanet celladım gibi karar çekicini vurdu ve uzaklaştı.

Sandalyeme geri çöktüm, vücuduma yeni bir endişe dalgası yayıldı. Telefonumu elime aldım ve Alison'a mesaj attım, bana bir çıkış yolu bulabileceğini umuyordum.

Baban cumartesi günkü partiye gitmem için beni köşeye sıkıştırdı. Beni bundan kurtar, lütfen.

Alison: Hayatıma hoş geldin. Adrian Dornier bir şey istediğinde ikna edici bir adamdır. Ama ben senin yanında olacağım.

Lütfen bana kardeşinin gitmediğini söyle. **Alison:**

Yalan söylemek şu an seni daha iyi hissettirir mi?

Ben: Hayır.

Alison: Orada olacağım. Bana odaklan ve diğerlerini engelle. Tamam mı?

Başka bir mesaj yazıyordu ki gözlerim bir hareket sezdi ve telefonumdan başımı kaldırdım. Liam ofisinden çıkıyordu, gözleri benimkilere takılınca kapıda durdu. Kuru bir şekilde yutkundum ve bakışlarımı kaçırdım ama artık çok geçti. Güzel yüz hatları göğsümde yeni bir delik açmıştı.

Çok iyi görünüyordu ve her nasılsa bu çok acıtmıştı.

Öte yandan ben berbat bir haldeydim. Solgun yüzüm ve kırmızı, şişkin burnumla tezat oluşturacak şekilde gözlerimin etrafında kalıcı bir sabit olarak koyu halkalar vardı. Tek istediğim onun kadar etkilenmemiş görünmekken, her gün ağlamak vücuduma büyük zarar veriyordu.

Alison'ın hala yazdığını işaret ederek dans eden üç noktaya baktım ve banyoya saklanma fırsatı bulmadan önce kırılmamak için elimden geleni yaptım.

"Nasılsınız, Bayan Harden?" Kulaklarımda lanet bir sone gibi çınlayan o ses, omurgamda hain bir ürperti yarattı.

Kahretsin, onu özledim.

Kendine gel, Jamie.

"Ben iyiyim, efendim. Teşekkür ederim." Soğuk bir şekilde cevap verdim, gözlerim hala telefonuma yapıştı, ona tekrar bakmadan önce cesaretimi topluyordum. Söylemek istediği başka bir şey olduğu belliydi ama onun yerine gözlerimde biriken akmamış yaşlara bakarken dudaklarını büzdü. Liam derin bir nefes aldı, elleri yumruk oldu ve güçlü çenesi nabız gibi atmaya başladı.

Nefesim ciğerlerimde sıkışmıştı ve gözlerim kırpmaya cesaret edemiyordu. Gözyaşlarımın bir an önce akacağını biliyordum, bu yüzden yeşil gözlerine odaklandım ve sanki içim parçalanmıyormuş gibi ona baktım.

Liam sessiz kaldı, arkamdan baktı ve Tanrı bilir lekeli yüzüm hakkında ne düşündü. Ondan daha önemliymiş gibi telefonuma yeniden odaklandığımda, lanet bir soru, özel dikim bir takım elbise ve acıma dolu o yeşil gözlerle son beş haftada kaydettiğim her türlü ilerlemeyi ezip geçerek çekip gitti.

Ondan nefret ediyordum. Ondan o kadar nefret ediyordum ki canım yanıyordu. Ne zaman bitecekti? Ne zaman duracaktı?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

Jamie

Tekrarlayan kâbuslar, nihayet kendimi çamurdan çıkardığımı düşündüğümde beni tekrar yıktı ve tüm ilerlememi paramparça etti.

Bazı huzurlu geceler geçirdim, ama yine de yıkıcı olanlardan sayıca çok daha fazlaydılar.

Bu sonuncularda onu hayal ederdim. Liam evime gelir, benimle sevişir, birbirimizin kollarında uykuya dalmadan önce bana olan sonsuz bağlılığını dile getirirdi.

Birdenbire iğrenç bir kabusa dönüşene kadar bu cazip bir rüyaydı. Uyandığımda onu kendi yatağında, kollarında başka bir kadınla, bacakları birbirine dolanmış, çırlıçıplak yatarken görüyordum. Liam onun saçlarını okşuyor ve başını öpüyordu, az önce bana yaptığı gibi onu seviyordu. Burnumu sokup yüzünü görmeye çalıştım ama asla başaramadım.

Liam ona bir kraliçe gibi davrandı. Değerli bir eşyası gibi. Hayatının aşkı gibi.

Seni seviyorum! Kulağına fısıldadığını duydum.

Her gece bu rüya peşimi bırakmıyordu. Ağlayarak uyanırdım, kendi nefes alışlarım ve hıçkırıklarımınla boğulurdum. Uyanık kalır, güneş doğana kadar geçen her dakikayı ve saati sayar, bir yandan da acıyı uyuşturmak için elimden geleni yapardım.

Daha iyisini bilmeseydim, odamda olduğuna yemin edebilirdim, kokusu her yerdeydi ve her gece biraz azalmak yerine daha da güçleniyordu. Ama Liam isteğimi ciddiye almıştı. Kilidi değiştirmeme bile gerek kalmadı çünkü bir daha geri gelmedi.

Ne kadar acınası olsa da, bazı geceler gelip özür dilemesini, benimle sevişmesini ve acımı öpüp yok etmesini diliyordum. Bu düşünceler zarar vericiydi ama bir veba gibiydiler. Var olmak için izin istemiyorlardı. Sadece vardılar.

Çok yorgundum. Bitkin düşmüştüm. Sadece beş hafta önce olduğum kişinin bir kabuğuydum.

Her sabah onu görme korkusuyla ve gözyaşlarımı tutamamak için kendimi yataktan zor çıkarıyordum.

Gururum incindi. Kendime olan sevgim zarar gördü. Kalbim milyonlarca parçaya bölünmüştü. Büyük olanları almıştı ve onları ne kadar geri istesem de bir daha asla benim olmayacaklarını biliyordum.

Alison her sabah beni almak için ısrar etti. Bu onun evden çıkıp tekrar hayatıma dönmemi sağlama yoluydu. Ben de ona kızgındım. Her şeyi bildiğini sanıyordum, bu yüzden beni uyarmadığı için onu suçladım. Bilmediğine yemin ediyordu ve doğru söylediğini yüzünden anlayabiliyordum.

Aralarındaki güçlü bağ göz önünde bulundurulduğunda, onun bu durumdan haberdar edilmemesi bana hâlâ garip geliyor.

Bugün de buradaydı. Partiye birlikte hazırlanmamız ve babasının beni almak için ayarladığı arabayla oraya gitmemiz bahanesiyle bana güç ve destek verdi.

"Ayrıca, bugün Cumartesi." Sanki Cumartesi günleri ait olduğu yer burasıymış gibi konuştu.

Eğer tüm gardırobu şu anda yatağımın üstüne yayılmış olmasaydı, şaşıırırdım. Elbiseler, makyaj malzemeleri, aksesuarlar, ayakkabılar ve ihtiyaç duyabileceğimiz her şey küçük alanın etrafına dağılmıştı. Ya biraz eğlenmek için heyecanlıydı ya da beni coşkusıyla pompalamak için ekstra çaba sarf ediyordu.

Hiç işe yaramıyordu.

Alison, tam göğüslerimin arasında biten V dekolte'li parlak kırmızı saten bir elbise seçmem için beni zorladı. Bunu giyecek kadar kendime güvenmiyordum ama yine de bir çift pijamayı giyecek kadar da kendime güvenmiyordum. O yüzden kırmızı bir elbise giydim.

Makyajımı yapmama yardım etti, koyu halkalar yaptığı büyü'nün etkisiyle kayboldu ve bana en dikkatli kalabalığı bile kandırabilecek sahte bir ışıltı verdi.

"Çok güzel görünüyorsun, J. Seni gördüğünde yıkılacak," dedi Alison, dili kötü bir niyeti olmadan kayarak.

"Onun için giyinmeyeceğim, Alison. Bu lanet şeye gitmemeliyim bile." Ona ters ters baktım, Liam'dan bahsetmesi evden çıkmama neden oldu.

"Biliyorum, özür dilerim. Ama onun biraz kıvrandığını görmenin de bir zararı yok."

Tepki istemiyordum. Tepkiler şu anda başa çıkamayacağım şeyler demektir. Ondan tüm kalbimle nefret etmek istiyordum, böylece belki bir gün kendimi ondan kurtarabilirdim.

"Adı her neyse onda aradığınız tepki bu mu? Max, değil mi?" Kendisi için de fazladan çaba sarf etmişti. Üzerindeki koyu mavi elbise, sırtını açana kadar ilk bakışta muhafazakâr görünüyordu, tenini kaplayan dantelden başka bir şey yoktu ve tehlikeli bir şekilde aşağıda bitiyordu.

"Ne? Sen deli misin? Tabii ki değilim."

"Bana yalan söyleme, Alison Dornier. Ona karşı bir şeyler hissediyorsun."

"Bu iğrenç, Jamie. O benim ağabeyim gibi. Ayrıca, onun etrafında gizemden başka bir şey yok ve ben sırlarla iyi başa çıkamam."

"Bu konuda sana katılıyorum." Beni kalp kırıklığı ve mutsuzluk diyarına götüren bir sır olmuştu. "Gidelim ve şu işi bitirelim, tamam mı?"

"Elbette." Ellerimi avuçlarının arasına aldı ve cesaret verici bir şekilde sıktı. "Yolun her adımında yanında olacağım."

Geldiğimizde Bay Dornier ve Matt dışarıda bizi bekliyorlardı. Matt AD'nin bir parçası değildi ama babasıyla ilişkisi, başarılarıyla gurur duyacağı ve onları kutlamak için ailesinin yanında duracağı bir noktaya doğru ilerliyordu. Liam'ın bir keresinde açıkladığı gibi, aile hepsi için çok önemliydi. Birbirlerinin güçlü ve zayıf yanlarıydılar.

Matt'le aramız hâlâ biraz tuhaftı, bu yüzden Bay Dornier'nin koluna girdim ve Alison ağabeyiyle yürürken ben de içeri doğru yürümeye başladım. Sadece birkaç adım atmıştık ki Matt aniden durdu.

"Bekle. Liam burada." Dedi, Bay Dornier durakladı.

Lanet olsun! Bunu gerçekten burada, kaçma şansımızın olmadığı yerde mi yapmak zorundayız? Lanet kolum patronumun koluna kilitlendi. Lütfen Dünya, beni yut artık!

Gözlerimi tam önümdeki girişe dikmiştim, dönüp kırık kalbimin hâlâ uğruna kanadığı o şeytani yakışıklı adamı görmek istemiyordum.

"İyi akşamlar," dedi Liam yaklaşırken. Göz ucuyla onu izledim, önce adamlara sarıldı, sonra Alison'a bir öpücük verdi, sonunda bana döndü ve tereddüt etti.

Kalbim sanki serbest kalmaya çalışıyormuş gibi göğsümde çarpıyordu. Onunla uğraşmak zorunda kalmadan önce bir iki kadeh içmiş olmayı umuyordum. Belki de duyularımı uyuşturmak her şeyi daha kolay hale getirebilirdi.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve ona baktım. Her zamanki gibi yakışıklıydı, o lanet smokinin cazibesi kalbimi çarptırıyor, gözlerim bir duyu şöleninde onun üzerinde gezinmekten kendini alamıyordu.

Kahretsin, çok zavallısın, Jamie Harden.

"İyi akşamlar Bayan Harden." Liam'ın sesi alçak ve çakıllıydı, fısıltının biraz üzerindeydi ama adımı söylemenin normalde beraberinde getirdiği flört tonundan yoksundu.

Yanağıma hafif bir öpücük kondurdu ve yüzünü ağır bir ifade kaplarken tenim anında milyonlarca tüyle doldu. Gözlerinde pişmanlık, hatta belki de acıma vardı.

Siktir et!

İsyan ciğerlerimi doldurdu, yüzündeki o lanet bakışa bir tepki olarak orman yangını gibi yayıldı. Onun merhametine ihtiyacım yoktu. Benim için üzülmesine ihtiyacım yoktu. Bunu ikimiz için de yeterince yaptım.

Bu, nedenini görmeden önceydi.

Daha uzun durdum ve Liam'ın ışığının parıltısının ötesine bakarak, arkasında duran güneşte kızarmış tenli güzel esmeri gördüm.

Kalbim tam bir dakika boyunca atmayı bıraktığında nefesim boğazımda düğümlendi.

İlk darbe hiçlikten oluşan karanlık bir delik gibiydi, sanki göğsümde sahip olduğum şey yok olmuş ve asla doldurulamayacak büyük bir boşluk bırakmış gibi beni çukuruna çekti. Kıskançlık beni ikinci kez vurdu, kaynayan kanımın sıcaklığı bir zamanlar yaralı kalbimin olduğu yeri kaplayan buzla tezat oluşturdu.

Bu oydu. Gelecekteki karısı. Olmayı hayal ettiğim kadın. Hayatımı alan kadın.

Olmasından korktuğum her şey onda vardı. Güzel, zarif ve hatta hoş görünüyordu. Kusurlarını görmek istedim, lanet omuzlarında göktaşı büyüklüğünde çipler. Ama hiç yoktu. Kibar bir gülümseme takınmıştı ama vücudundaki sertlik tedirginliğini ele veriyordu. Kim olduğumu bildiğini sanmıyordum. Bakışları benden zar zor geçmişti.

Keskin bir nefes aldım, soğukkanlılığımı korumak için elimden geleni yaparken kolum tekrar Bay Dornier'inkine dolandı.

Liam'ı seviyordum ve kalbimin derinliklerinden ona mutluluk diliyordum. Onunla benimle olduğundan daha mutlu olmasını kabullenemiyordum.

"Parti bizsiz başlamadan önce içeri girelim," dedi Alison, rahatsız edici sessizliği bozarak. Gözlerimdeki paniği görmüştü ve bu beni burada, seyircilerin önünde kırılmaktan kurtaran şeydi.

Şu anda neye ihtiyacım olduğundan emin değildim. Çılgılık atmaya, ağlamaya, yok olmaya. Emin olduğum tek bir şey vardı, şu anda bulunduğum yerde olmaktansa cehennem ateşinin ve kükürtünün ortasında olmayı tercih ederdim.

Bay Dornier kolumdan çekti, ben de onu takip ettim ve içeri girip saklanmamak için elimden geleni yaptım. Neyse ki karşılaşması gereken misafirleri vardı ve beni bara koşup bu geceki en iyi ikinci seçeneğimi uygulamakta özgür bıraktı - duygularımı dolu alkol bardaklarının dibine gömmek. Alison beni takip etti ve gözlerinde ağır bir ifadeyle yanıma koştu.

"Çok özür dilerim, geleceğini bilmiyordum." Özür diledi, devasa salonun diğer tarafına doğru ilerlerken parmakları benimkilere dolandı. "İki rom lütfen. En üst raftan olsun, bana sizin orada bulundurduğunuzu bildiğim o zayıf şeylerden vermeyin."

Garson siparişlerimizle ilgilenmeye başladı ve çok geçmeden bir elimde bardak, diğerinde kalbim vardı. Ben bardağı içmeden dudaklarıma götürürken Alison endişeyle bana bakıyordu. Ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum ve nedense aklıma gelen tek şey istifa mektubumu bir peçeteye yazıp bu gece Bay Dornier'e vermek oldu.

"Jamie, konuş benimle." Gözlerimi tezgâhtan ona çevirdim, hâlâ hayallere dalmıştım. "Kahretsin, o neden burada ki?"

"Sorun değil." İçkinin tamamını hafif bir irkilemeyle yuttuktan sonra bardağı tezgâha çarpıp bir tane daha sipariş ettim. "Zaten buna alışmam gerekiyor, değil mi?"

Benim de burada olacağımı bile bile onu buraya getirdiğine inanamıyordum. Ama yine de bana hiçbir şey borçlu değildi. Beni incitmemek için tüm hayatını yeniden düzenlemek zorunda değildi. Yakında evleneceklermiş, öyle duydum. Lanet olası ofis dedikoduları. Onu getirmemek mantıklı olmazdı.

Bunu nasıl düşünemedim?

İkinci içkiyi içtim ve sonra üçüncüyü. Niyetim tamamen sarhoş olmak değildi. Sadece başa çıkmama yardımcı olacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Sıcak bir el tezgâhın üzerinde duran kolumu sararak irkilmeme ve hızla arkamı dönmeme neden oldu.

Matt teslim olmuş bir halde, "Benim," dedi. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Bununla başa çıkmak çok zor olmalı."

"Ben iyiyim." Açıkça yalan söyledim. "Zaten beklemediğim bir şey değildi!" "Tamam, o zaman neden sarhoşken sızmaya çalışıyorsun? geldikten sonra?" Bardağı parmaklarımdan çekip aldı ve elimi tutarak beni arkasından dans pistine doğru çekti. "Gel!"

"Matt, bırak beni. Canım dans etmek istemiyor." Direndim ama o etkilenmeyecek kadar güçlüydü.

"Jamie, hadi ama, rahatlamana yardımcı olmaya çalışıyorum. Gizli bir niyetim yok, tamam mı?"

Matt'in kollarında kendimi rahat hissetmeye çalıştım ama başarılı olamadım. Diğer karGılaGmamızdan farklı olarak, Matt beni tutarken ellerini uygun yerlerde tuttu ve bizi yavaG ezginin ritmine göre sallarken ses tonu kardeGçe olmaktan baGka bir Gey değildi.

"İyisin. İyi olacaksın." Omuzlarımdaki gerginliği hissederek fısıldadı. "Bunu bilerek yapmadı, biliyorsun değil mi? İş ve özel hayat arasındaki çizgiler bizim hayatımızda o kadar net değil Jamie. Çok kolay bulanıklaşıyorlar. Seni incitmeye çalışmıyordu."

"Umurumda değil."

"Bu apaçık bir yalan. Ama sizi daha güçlü kılacaksa buna inanın. Sarsılmaz gerçeğiniz olana kadar inanın. Güçlü ol."

"Deniyorum Matt, ama onu onunla görmek beni yeniden yıkıyor." Matt'in fark ettiği o zayıf maskeyi takmaya devam edemeyerek pes ettim.

"Biliyorum." Bir hıçkırık kaçmak üzereyken bana daha sıkı sarıldı. "İhtiyacın olan her şey için buradayız Jamie. Tamam mı? Alison ve ben. Eğer çok fazla gelirse ve gitmek istersen, sadece söyle ve seni buradan çıkarayım."

Ona şüpheyile baktım, neden şimdi bana küçük kız kardeşiymişim gibi baktığını, beni ailesinden biriymişim gibi koruduğunu tam olarak anlamamıştım. En hafif deyiimiyle tuhaftı. Matt bakışlarımdaki tereddütü fark etmiş olmalıydı ki yakışıklı yüzüne rahatlatıcı bir gülümseme yayıldı.

"Tekrar söylüyorum, ikinci bir niyetim yok Jamie. Alison için önemlisin, dolayısıyla benim için de önemlisin. Bu ailede kendimizden olanları kollarız ve sen de artık bu ailenin bir parçasısın."

Anlayışla başımı salladım ve sessizlik içinde dans ederken hafifçe rahatlamayı başardım. Gözlerimi kapadım ve başımı onun göğsüne yaslayarak hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Kalbimin hâlâ nasıl attığını anlayamıyordum.

Şarkı bitti ve kalabalık bu gece bizim için çalan müzisyenlerin yeteneklerini takdir ederek alkışlamaya başladı, ama Matt beni yerimde tuttu

Ben geri çekilmeye hazır olana kadar.

"Jamie." Babasının sesi arkamdan geliyordu ve bu gece görmekten korktuğum diğer adama ve ona doğru dönmeden önce yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirmeye zorladı beni. "Bay Mercier'i hâlâ hatırlıyorsun, değil mi?" Solgun dudaklarında sinsî ve mide bulandırıcı bir gülümseme yayılırken, delici mavi gözleriyle karşılaştığımda omurgamdan bir ürperti geçti.

"İyi akşamlar, Bayan Harden. Ne kadar güzel görünüyorsunuz, değil mi?" Bay Mercier beni selamladı, parmak eklemlerime kondurduğu öpücük ensemdaki tüyleri diken diken etti. Beni tepeden tırnağa süzdü, gözleri neredeyse beni oracıkta soyuyordu.

"Gyi akGamlar Bay Mercier." GülümsüyormuG gibi yaparak elimi onun sıkı kavrayıGından çekmeye çalıştım, baGım Matt'e bakmak için geriye döndü. "Birbirinizi tanıdığınızdan emin değilim. Bu Matt Dornier, Bay Dornier'in büyük oğlu."

"İyi akşamlar." Bay Mercier bakışlarını bana çevirmeden önce homurdandı. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?" Adam, hâlâ nemli pençesine sıkışmış olan elimi çekiştirerek sordu. Ona bu kadar yakın olmak zorunda olduğum düşüncesi midemi altüst etti ama Bay Dornier bizi inceleyip bana cesaretlendirici bir baş selamı verdiğinde başka bir seçenek bulamadım.

Matt'e tekrar baktım, gözlerim beni bu iGkenceden kurtarması için sessiz bir yakarıGla parlıyordu ama ne bu adam hakkında ne de ona duyduğum tiksinti hakkında hiçbir Gey bilmiyordu. Kurtuluşum onun ellerinde değildi.

"Hadi Jamie. Bu bir parti, biraz eğlenebilirsin." Tereddüt ettiğimi hisseden Bay Dornier de katılmaya karar verdi.

"Elbette, neden olmasın. *Bir* dansın zararı olmaz." *Bir* kelimesinin altını çizdim, bundan fazlasına katlanmayacağımı açıkça belirttim ve şarkının kısa sürmesini umdum.

Bay Mercier beni kendisine doğru sıkıca tuttu, beklediğimden de fazla, ona karşı hissettiğim tiksinti midemin çalkalanmasına ve kalbimin hızlanmasına neden oldu.

Neyse ki şarkının üzerinden bir dakika bile geçmeden Alison kardeşiyle dans etmeye başladı.

"Bay Mercier, içeri girme zevkini bana bahşeder misiniz?" Onun cevap vermesine fırsat vermeden, neredeyse elini benimkinden sıyrarak sordu.

Liam'ın kollarını bırakıp aramıza girdi ve Bay Mercier'i bir burgu gibi bizden uzağa taşıdı. Dans pistinin ortasında ne yapacağımı bilemeden öylece duruyordum, gözlerim Liam'ınkilere gömülmüştü, sonra döndüm

ona sırtımı döndüm ve oradan ayrıldım. Gece her geçen dakika daha da kötüleşiyor, vücudum pek çok farklı duygudan dolayı aşırı hızlanıyordu.

Liam uzanıp kolumu tuttu ve beni kendisine doğru çekti. Kolunu belime doladı ve dans etmek için elimi tuttu. Yavaşça sallanmaya başladı, gözleri acımasızca benimkilere dikilmişti. Bedenim onun dokunuşuna küçük bir ürpertiyle karşılık vererek bana ihanet etti, teninin benimkine değdiği her noktadan tüylerim diken diken oldu.

O güzel yeşil gözler ruhumun derinliklerine işliyor, kalan tüm direncimi paramparça ediyordu.

Liam vücudumun onun varlığına tepki verdiğini hissetti, yakışıklı yüzüne küçük bir gülümseme yayılırken parlak gözleri parlıyordu.

"Bunun için teşekkür ederim," dedim, onu bedenimin hâlâ bunu ne kadar çok istediğini düşünmekten uzaklaştırmaya çalışarak. Hâlâ onu istiyordu.

"Bir şey değil. Çok güzel görünüyorsun Jamie. Seni çok özledim." Beni silahsızlandıran bir dürüstlikle söyledi.

Ondan nefret etmem gerekiyordu. Onu kendimden uzaklaştırmam gerekiyordu ama duymak istediğim her şeyi söylerken bunu nasıl yapabilirdim? Söyleme şekline de lanet olsun! Ondan şüphe edemezdim. Etmek de istemedim.

Ama yapmak zorundaydım. Nişanlısı bu salonda bir yerlerdeydi, belki de bizi izliyordu.

"Liam, lütfen yapma. İkimiz de bunu yapamayacağımızı biliyoruz. Bu doğru değil. Tanrı aşkına, burada nişanlınla birliktesin."

"Biliyorum. Özür dilerim. Lütfen sadece bir dans için bile olsa seni kollarıma almama izin ver." Yalvardı, gözlerindeki acılı bakış kalbimin etrafına örmeye çalıştığım duvarı anında eritti.

Başımı göğsüne yasladım, tıpkı biraz önce kardeşiyle yaptığım gibi, çok özlediğim o cennet kokusunu içime çektim. Yanağını başıma yasladığını, kolunun beni sert bedenine doğru çektiğini hissettim. Gözyaşlarımı tutmak için elimden geleni yaptım, tüm vücudum titriyor ve göğsümü işgal eden keder ve acı dalgaları altında kapanmakla tehdit ediyordu.

Liam bana hiç bırakmak istemiyormuş gibi sarıldı ve tam o anda kendimi yeniden güvende hissettim. Gözlerimi kapattım, alnıma kondurduğu sıcak ve şefkatli öpücüğün, tenimde kalan dudaklarının tadını çıkardım.

"Seni seviyorum Jamie. Seni her zaman seveceğim. Kalbim tartışmasız senin." Ona baktım, bu sözleri duyduğuma şaşırmıştım ve

Liam tereddüt etmeden dudaklarımı yumuşak, sevgi dolu bir öpücükle yakaladı. Ne yaptığımızı anlamadan önce zayıfça ona doğru eğildim.

Göğsünü iterek öpücüğü kestim, Liam gitmemi engellemek için beni sıkıca tuttu.

"Özür dilerim, gitme."

"Yapmak zorundayım Liam. Bununla başa çıkamam. Geçtiğimiz haftalarda yeniden inşa edebildiğim her şeyi yıkmaya izin veremem." Gözlerimde yaşlar birikirken bunu söylemeyi başardım.

"Sanırım şimdi benim sıram." Bay Mercier sözümüzü kesip beni aceleyle kendisine doğru çekerken arkamdan yine o cızırtılı ses geldi.

Liam'ın yüz ifadesinin tehlike kokan iğrenç bir karanlığa gömüldüğünü uzaktan görebiliyordum, alev alev yanan yüz hatlarının her yerinde cinayet yazıyordu. Başımı ona doğru sallayarak buna tepki söyledim ve sonunda yumuşayıp Matt, Alison ve müstakbel karısının durduğu yere doğru yürümesini izledim.

Liam'ın gözleri sürekli ikimize odaklanırken ben de kendi gözlerimi ona odakladım. Ama kıvrımlar ve dönüşler arasında bir yerde onu kaybettim.

"Sizi yalnız yakalamak son derece zor, Bayan Harden." Sesinde farklı bir hava vardı, sözlerinin arkasında beni daha da rahatsız eden bir şey gizleniyordu. "Artık sizinle konuşulmadığını duydum. Küçük erkek arkadaşının kendisine daha uygun bir sürtük bulması çok kötü. Bu da benim için yolu açık bırakıyor." Gülümsedi, eli sırtımda gezinirken sararmış dişleri tiksintiyle ürpermeme neden oldu.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Bay Mercier, ama ne müsaitim ne de ilgileniyorum. İyi geceler dilerim." Tüm cesaretimi toplayıp cevap vermek için kalkmaya çalıştım ama elini acı içinde sıkarak bana izin vermedi.

"Sadece ben söyleyince gideceksiniz." Alçak ve tehditkâr bir sesle fısıldadı ve bizi odanın arka tarafına doğru döndürdü. Aceleyle onun elinden kurtulmaya çalıştım, parmaklarım eli tarafından ezildi. Acıyla inledim ama umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Sırtımın küçük kısmına yapıştırdığı elini takım elbise ceketinin iç cebine daldırdı. Orada tutulduğu için ezilmiş ve yassılaştırmış kırmızı bir gül çıkardı. Tek kelime etmeden, beni sertçe vücuduna doğru çekmeden önce onu göğüs dekoltesinin içine yerleştirdi.

"AD bu projeyi aldığınız için size teşekkür edebilir. Seni daha sık görebilmek için onlara bu fırsatı verdim, Güzelim." Tüylerim diken diken oldu.

ses tonundaki karanlıkta omurga.

Gözleri bu gece vahşi ve korkutucuydu. Ondan o uzak durmaya çalışmışım ki yüz hatlarındaki acımasızlığı fark edememiştim. Bakışlarında delilik vardı, saplantıdan ve delilikten bahseden bir gülümseme.

Liam ya da Matt'i bulmak için başımı çılgınca her yöne çevirirken korku bedenimi sarmıştı. Boğazımda oluşan yumruyu yuttum ve hiçbirini göremediğimi fark ettim.

Bay Mercier beni dar bir koridora doğru itmeyi başarmış ve iki elimi başımın üzerinde tutarak acıdan titrememe neden olan ölümcül bir kavrayışla beni duvara yaslamıştı. Ben kurtulmak için zayıf bir çabayla vücudumu bükerken diğer eli sertçe tenimde gezindi.

"Lütfen dur. Lütfen," diye yalvardım, gözyaşlarım umutsuzca yüzümden aşağı akıyordu ama ya yalvarışlarımı duymadı ya da duymamış gibi davrandı.

Çılgılık atmaya çalıştım ve ilk ses ağzımdan çıkarken, ağır eli yanağıma sert bir tokat atarak dudağımı patlattı. Ağzımın kenarından akan sıcak kan, durmak bilmeyen gözyaşlarıma karışmaya başlamıştı bile.

"Bir ses daha çıkarırsan sen seni beceriyor olacağım." Bunun en kötü senaryo olduğundan emin değildim.

Vücuduma saldırmaya devam etti, diziyle bacaklarımı ayırdı, aralarına girebilmek için sertçe itti. Onları birbirine sıkıca kapalı tutmak için mücadele ettim, ama parmaklarını sert bir şekilde uyluklarıma gömdü ve onları ayırmaya zorlarken acı içinde nefes almamı sağladı.

Bunun benim başıma geldiğine inanamıyordum. Beni şimdi öldürebilirdi, böylece ben bunu yaşamak zorunda kalmazdım. Kendimi kurtarmak için her mücadele ettiğimde, bileklerimi sıkıca kavıyor, dayanılmaz acıyla inlememe neden oluyor, diğeriyle boğazımı sıkıyordu.

"Bana bak, Jamie." Sesi hastalıklı bir şarkı tonundaydı ve emrettiği şeyi yapmadığımda, elini çeneme götürüp mengene gibi kavradı ve yüzüme bağırmadan önce kafatasımı beni tuttuğu duvara vurdu, tükürükler yüzüme sıçradı. "BANA DEDİM."

Acı bedenimde yükselirken gözlerim onunkilere kaydı. Bakışlarında ölümümü gördüm. Karşımdaki bu deli adamın gitmeme izin vermesine imkân yoktu.

"Fahişelerime zevk verirken bana bakmalarını severim. Seni tatmin etmemi ister misin, Jamie?"

Yavaşça başımı hayır anlamında salladım ama cevabımı hiç umursamadı.

Göğsümü sıkıca kavradı, acı veren acıdan ve bana ne olduğu fikrinden daha fazla gözyaşı dökülürken acı verici darbelerle sıktı. Dilini dışarı çıkardı ve yüzümün yan tarafını yaladı, aşağı uzanıp amımı avuçlarken beni iğrenç tükürüğüyle kapladı.

"Seni çok iyi becereceğim. Seni çiğ kalana kadar becereceğim bebeğim. Seninle işim bittiğinde daha fazlası için yalvarıyor olacaksın."

"Lütfen dur." Hıçkırıklarım boğazımda düğümlendi, elimden gelenin en iyisini yaparak dönmeye ve onun pençesinden kurtulmaya çalıştım.

"Tatmin olduğumda duracağım. Kimse bana hayır diyemez Bayan Harden. Gece bitmeden döllerimi yerden yalayacaksınız ve ben de bunun her dakikasından zevk alacağım."

Geri tekme atmaya ve taşaklarına diz çökmeye çalıştım ama aldığım tek şey daha fazla acı, daha fazla tokat ve daha fazla morluk oldu.

Kavga etmekten yoruluyordum ve bu beni hiçbir yere götürmüyordu.

Bir kez daha çığlık atmayı denedim ama daha önce olduğu gibi çenemi tuttu ve başımı sertçe duvara vurdu. Yavaşça, karanlığın tatlı huzurunun gözlerimin köşelerinden içeri sızdığını hissettim. Merhametle gelmişti, acımı alıp götürmek, bu anının travmasını hafifletmek için.

Birden serbest kaldım, dizlerim altımdan çekilirken bileklerim ağır bir şekilde yanlarıma düştü. Kendimi tutamadım, yere düşerken kafatasımdaki acı görüşümü ve gücümü çaldı.

Görüşüm bulanıktı ama bayılmadan önceki son anım öfkeli bir Liam ve onun kıpkırmızı çizgilerle boyanmış güzel yüzüydü.

Ondan sonra mı?

Hiçbir şey. Ondan sonra nihayet özgürdüm ve karanlığa gömülüyordum.

BÖLÜM 34

Liam

Şu an burada olmamız tamamen benim hatam.

Jamie'yi her kucağıma aldığımda omuzlarımdan bir yük kalkıyordu.

Bugün de farklı değildi.

Dans ederken iri kahverengi gözleri benimkilerin derinliklerine bakıyor, hüznün ve azapla doluyordu. Kesinlikle nefes kesici görünüyordu, ama makyajının ve şık elbisesinin altında, dövülmüş yüz hatlarını ve çıkıntılı kemiklerini gördüm. Gözlerindeki ıstırabı her gördüğümde, ruhumdan bir parça daha kopuyordu ve bugünlerde zaten azaldım.

Onu sevdiğimi söylediğimde bana şok içinde baktı. Yardım edemedim ama son bir öpücükle onu kendime bağladım. Ona bunun doğru olduğunu göstermek, sonsuza dek ona duyacağım sevgiyi hissetmesini sağlamak.

Benim Jamie'm.

O bir taneydi.

Sadece bir tane.

Meleklerimi çağırabilen ve şeytanlarımı dindirebilen kişi.

Şu an burada olmamız tamamen benim hatam.

Ben Jamie'yi hastaneye götürürken Matt de Francesca'ya kaldığı otele kadar eşlik etti. Alison da bizimle geldi, yol boyunca gözyaşları içinde, Jamie'nin başını kucağına almış, başının arkasındaki kanamayı durdurmak için elinden geleni yapıyordu.

Yine de ellerimi kırmızıya boyayan kan onun kanı değildi. Ve bence, rahat etmek için kıyafetlerimi kirleten çok az kan vardı. Daha fazlasını arzuluyordum. Onun intikamını uzaktan da olsa aldığımı hissetmek için çok daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Beni o hasta orospu çocuğunun üzerinden neredeyse soymak zorunda kaldılar. Sonunda başardıklarında zar zor nefes alıyordu. Daha sonra tekrar ziyaret edip işi bitirmem gerekecek. Şu anda başka önceliklerim vardı. Onunla ilgilenmeli, bunu atlattığından emin olmalıydım.

Yaşananlardan, onun neler yaşadığını bilmekten dolayı kalbim dayanılmaz bir şekilde kırılmıştı. Fiziksel olarak acıyordu. Keskin bir acı göğsümü delip geçti, etimin derinliklerine yayıldı ve beni içten içe parçaladı.

Şu an burada olmamız tamamen benim hatam.

Çorak bekleme odasında yanımda Alison'la oturuyor, hastanenin mavi steril zeminine bakıyor, gözümü kırpmaya cesaret edemiyordum. İkimiz de umutsuzluğa kapılıp haberleri beklerken zaman acı verici bir yavaşlıkta akıp gidiyordu. Herhangi bir haber.

Sonunda bir hemşire geldi ve Jamie'nin bir odaya götürüldüğünü ve şimdi dinlendiğini söyledi. Bizi oraya götürdü, küçük bacaklarıyla bekleme odasından koridordaki son kapıya kadar olan mesafeyi kat etmesi çok uzun sürdü.

"Kocasınız siz misiniz?" Hemşire biz odasına girmeden önce sordu. "Evet, öyleyim." Gururla cevap verdim, Alison'ın gözleri bir an için bana utanç verici bir yalan. Daha az umursayamazdım. Ben onundum, o da benim, günün sonunda önemli olan tek şey buydu. Aksini söylesem asla bilgi vermezlerdi.

"Doktor birazdan sizinle konuşmak için burada olacak. Gece boyunca dinlenebilmesi için ona güçlü bir yatıştırıcı verdik. Dinlenebildiği kadar dinlenmeye ihtiyacı var."

Sonunda hemşire yolumuzdan çekildi ve gözlerim Jamie'ye takılır takılmaz yaşlarla doldu.

Derin uykusunda çok solgun görünüyordu. Çok kırılgan. Güzel cildini mavi ve siyah lekelerle boyayan çürükler vardı

Saçlarını nazıkçe okşadım ve alnından öptüm, sonra bir sandalye çekip yanına oturdum, soğuk ve kazınmış elini elimde tuttum. O orospu çocuğu pis ellerini vücudunun her yerinde gezdirirken hissetmiş olabileceği dehşeti hayal bile edemiyordum.

Şu an burada olmamız tamamen benim hatam.

Onu benden almasına asla izin vermemeliydim. Onu lanet dans pistinde döndürürken rahat olmalıydım. Ona nasıl baktığını gördüm. Onu istediğini, arzuladığını biliyordum.

Şirket maskesinin ardındaki hasta herifi nasıl görmedim? Onunla birlikte ortadan kaybolduğunu anlayamayacak kadar yavaşım. Kalabalığın ortasında onları kaybettim.

Eğer yukarıda bir Tanrı varsa, en kötüsünü önlemek için beni oraya zamanında getirmiş olmasını umuyordum.

Şu an burada olmamız benim suçum!!!

Doktor nihayet geldi, önce çizelgesini kontrol etti, sonra da

Biz.

"Siz onun kocası mısınız, Bay ...?" Yine aynı soruyu sordu ve elini sıkamak için ayağa kalktığımda daha önce yaptığım gibi aynı güvenle cevap verdim.

"Battaglia. Evet, benim." Adamın tanıyacağını bildiğim için bilerek bu ismi kullandım.

"Sizinle koridorda özel olarak konuşabilir miyim?" İfadesi kasvetliydi ve başıma geleceklerden korkmama neden oldu. Sadece ses tonundan bile kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Başımı salladım ve onu dışarıda takip ettim, Alison'ı Jamie'nin yanındaki yerime bıraktım, elini tuttum ve yumuşak, yatıştırıcı hareketlerle kolunu okşadım.

"Bay Battaglia, Bayan Harden üzerinde bazı testler yaptık ve kafasına aldığı darbeden dolayı hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş ve dikiş atılması gerekmiş. Vücudundaki morluklar yüzeysel ve zamanla iyileşecek, ayrıca kırık kemik de yok. Hepsi bu kadar. Zorla cinsel ilişkiye girildiğine dair bir belirti yok." Durakladı, sözlerinin kafasında yer etmesini bekledi. Rahatlayarak iç çektim. O şerefsiz herif yapmayı planladığı şeyi yapamamıştı.

"Uyandığında onu eve götürebilir miyiz?" Onunla ilgilenebileceğim ve bir daha başına bir şey gelmeyeceğinden emin olabileceğim güvenli bir yerde olmasından başka bir şey istemiyordum.

"Henüz değil."

"Ama az önce söylediklerinize bakılırsa, önemli bir sorunu yok. Neden onu burada tutuyorsunuz?"

"Bay Battaglia, onu gözlem altında tutmak istiyoruz. Eşiniz düşük yaptı ve aşırı kanama belirtilerine karşı onu birkaç gün boyunca yakından izlemek ve uyandığında durumuna göre bir psikiyatristle görüşmesini sağlamak istiyoruz."

Düşük mü?

Orada öylece durdum. Şaşkınlıkla doktora bakarken ağzım bir karış açık kalmıştı, sonra farkına varınca bedenim arkamdaki sandalyelere yığıldı, başımı ellerimin arasına gömdüm.

Hamileydi.

Jamie bebeğime hamileydi. Ve

şimdi... hiçbir şey.

Baba olmayı hiç düşünmemiştim. değil, ama yine de aklımdan hiç geçmemiş bir şeydi.

Ama sevdiğim kadının bebeğimi taşıdığını düşünmek dünyanın en güzel şeyiymiş gibi geliyordu. Ve o şerefsiz bunu benden aldı. Bizden aldı.

O biliyor muydu?

"Size bu şekilde haber verdiğim için üzgünüm Bay Battaglia. Çok erken yaşlardaydı, henüz fark etmemiş olması mümkün. Sizin fark etmediğiniz çok açık."

Ben orada oturup küçük, sığ nefesler alırken, keder beni ağzına kadar doldururken, o tam olarak algılayamadığım birkaç şey daha mırıldandı. Keder hızla öfkeye dönüştü ve hemen ardından nefret geldi.

Ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Doktoru gönderdikten sonra Mike'ı aradım ve benimle hastanede buluşmasını ve Jimmy'yi de yanında getirmesini söyledim. Jamie buradan çıkıp güvenli bir şekilde evine dönene kadar odasının kapısını koruyacaklardı.

Sandalyelerden kalkacak gücü bulduğumda odasına geri döndüm. Alison hâlâ onun yanında oturuyor ve düşüncelerine cesaret verici sözler fısıldıyordu.

O morlukları teker teker, her biriyle birlikte gelmiş olması gereken acıyı, kazanma ihtimalinin olmadığını bile bile savaşmanın ıstırabını içime çektim.

Büyükbabam her zaman gerçek erkeklerin sadece çocukları doğduğunda ağladığını söylerdi. Ben de ağlıyordum çünkü benimki asla doğmayacaktı. Acı çekmeyi hak eden hasta ve sapkın bir pislik yüzünden çocuğumla asla tanışamayacaktım.

İki geniş adımda, onun yanında diz çökmüş, bağışlanması için yalvarıyordum. Alison odaya girdiğimi görür görmez ayağa fırladı, gözyaşlarımı ve karanlık yüz ifademi görünce panikledi.

"Özür dilerim, bebeğim. Çok üzgünüm." Bir döngü halinde tekrarladım, ona sarıldım ve tenini öptüm, umutsuzca sevgimin onu iyileştirebileceğini umuyordum.

"Liam, ne oldu? Doktor ne dedi?" Cevap veremedim. Gerçek boğazıma takılmıştı ve yerinden kımıldamıyordu. "Liam, lütfen. Bana o orospu çocuğunun ona tecavüz ettiğini söyleme."

"Yapmadı," diye cevap verdim ve bunu yapmamış beni rahatlatmış olsa da kalbim hâlâ acıyla çarpıyordu.

Onu tekrar öptüm ve saçlarını okşayarak yüzünden çektim, soğuk sessizlik Alison'ın gözlerindeki paniği artırdı.

"Düşük yaptı." Sonunda söylemeyi başardım, yeni gözyaşları yanaklarımı boyarken kelimeler keskin bıçaklar gibi dilimi kesti. Alison'ın

İnançsızlık içinde yüksek sesle nefes alırken gözleri şok içinde büyüdü.

Gözlerimi sıkıca kapattım, başımı Jamie'nin boynuna yasladım, kokusunu içime çektim ve ciğerlerimi güç ve istekle doldurdum. İhtiyacım olan tek sebep oydu. Kanatlarımın altındaki güç ve damarlarımdaki delilik.

"İcabına bakacağım, bebeğim. Söz veriyorum." Saçlarına fısıldadım.

Mike ve Jimmy geldi, ben de emirlerimi bağırarak söyledim ve onun lanet odasına kimsenin girmesine izin verilmeyeceğini açıkça belirttim.

"Nereye gidiyorsun?" Hastaneden çıkıp kaderime doğru yürürken Alison bağırdı, ruhumdaki tüm karanlık tarafından yönlendiriliyordum.

Arabama bindim, otoparktan hız sınırının çok üzerinde bir hızla çıktım ve doğruca Dea Tacita'ya gittim.

Bunu düzeltmek zorundaydım. Bunu çözmek zorundaydım.

Elimde silahımla Matt'in ofisine daldım ve mermiyi hazneye yerleştirdim. Kaynayan kanım damarlarımda dolaşüyor, kalbime kendini korumaya dair ne varsa yakıp kül eden öfkeli bir sıcaklık pompalıyordu.

Sıktığım diğlerimin arasından öfkeyle üfleyerek silahı Matt'e doğrulttum. Öfke ve delilikle hareket ediyordum. Pişmanlık ve suçluluk duygusuyla. Ama en çok da sevgiyle hareket ediyordum.

"Liam, ne yaptığını sanıyorsun sen?" Matt sakın sesiyle sinirlerimi daha da bozarak sordu.

Elini sertçe kavradım ve silahı içine yerleştirerek namlunun ucunu başıma dayadım. Elini kendi elimle sıkıca kavradım, başparmağımı tetiğin üzerinde tutarak çeliği alnıma daha da bastırdım ve soğuk metalin derime gömüldüğünü hissettim.

"Vur beni, Matt. Hemen vur beni. Öldüm sayılır. Amato denen kızla evlenmeyeceğim!"

BÖLÜM 35

Liam

"Sakin ol," dedi Matt, sesi alçak ve sabitti, gerginliği dağıtmaya çalışıyordu, sözcükler arasında durakladı. "Ne olduğunu biliyorum."

"Ne? Nasıl?" diye sordum, kafam karışmıştı ama hâlâ öfkeyle hareket ediyordum, parmağım tetiğe sıkıca basılı kalmıştı.

"Sen hastaneden çıktığında Alison panik içinde aradı. O şerefsiz yaptıklarının bedelini ödeyecek Liam ve ben de bunun gerçekleşmesi için sana yardım etmek için buradayım. Sadece silahını indir. Burada aynı taraftayız."

Matt yavaşça ellerimi onunkilerden çekmeyi başardı. Mermi yatağını temizleyip şarjörü çıkardı ve yarı sökülmüş silahı güvenli bir şekilde masasının üzerine koydu. Başka biri olsaydı sonuç bu kadar dostane olmazdı. Kardeşimin koruması gereken bir itibarı vardı ve her ne sebeple olursa olsun yüzüne silah doğrultulması, onu tehdit eden kişi için asla iyi sonuçlanmazdı.

Dea Tacita, çizgiyi aşan insanlara ne olduğunu tüm *cosca*'ya hatırlatmak için duvarlarda kurumaya bıraktığı bazı sanatsal kan lekelerini örtmek için birçok kez yeniden boyanmıştı.

Ayrıcalıklıydım, ancak ofisine girip beni silah zoruyla tutmasını sağladığımda nihai amacım onu geri adım attırmak değildi.

Kendini tutup tutmaması umurumda değildi. Ben bir çözüm istiyordum. Eğer bir çözüm yoksa, gidip tetiği çekebilirdi, umurumda bile değildi. En azından bu aile içinde kalmasını sağlayacaktı çünkü Amatolara ve evlilik tekliflerine orta parmağımı kaldırdığım anda ya onlar ya da Komisyon ölüm fermanımı imzalayacaktı.

Odanın içinde çılgınca volta atıyordum, son birkaç saat içinde olan tüm berbat şeyler zihnimde tahribat yaratıyordu.

Hepsi benim hatamdı.

Jamie'ye iyi bakmış olsaydım, belki oğlum ya da kızım hala onun içinde büyüyor olacaktı. Belki de Jamie'nin yaşadığı

az kalsın tecavüze uğrayacaktı. Belki de şu anda lanet olası bir hastane yatağında yatıyor olmazdı, o şerefsizin ona yaptıklarını hatırlatan siyah ve mavi morluklarla lekelenmiş olmazdı.

"Hamileydi, Matt. Hamileydi amına koyayım!" Bağırđım, ellerim saçlarımı çekerken öfke kalbimden ruhuma doğru bir yol açtı. Sesimdeki umutsuzluğa tepki olarak, onun gözlerinin de benimkiyle aynı intikam arzusuyla parladığını gördüm. "Onu bırakmayacağım, Matt. Komisyon'un ne karar verdiği umurumda değil. Onun gözlerinde tekrar acı görmektense ölmeyi tercih ederim."

"Biliyorum. Bunu düzelterecğız."

"Bu bir uyarıdır. Bu gece Amatos'a gidiyorum."

Matt'in soğuk ve sakin tavrı, masasının arkasındaki sandalyeye doğru ağır adımlarla ilerleyip otururken ve bir sigara yakarken hiç etkilenmedi.

"Öyle bir şey yapmıyorsun." İlk derin dumandan bir duman bulutu çıkardıktan sonra söyledi.

"İzin istemiyordum Matt." Cevabım kırılmıştı ve Soğuk.

"Büyükbabamdan Komisyon'u çağırmasını istedim bile. Komisyon toplantı iki hafta sonra Cuma günü yapılacaktır."

"Dinlediğini sanmıyorum. Komisyon umurumda değil. Fikrimi değiştirmem için söyleyebilecekleri hiçbir şey yok. Benden bu kadar." Tükürdüm, öfkem her türlü sonucu görmemi engelliyordu.

"Bu hasar kontrolü, Liam. Liam Battaglia'nın başka bir kadına eşlik etmek için nişanlısını yalnız bıraktığı dedikodusu çoktan yayıldı." Sözlerine rağmen Matt'in tonu suçlayıcı değildi, sakin ve tarafsızdı, bu da sinirlerimi daha da bozdu.

"Beni doğru duyduğunu sanmıyorum. Ben vermiyorum. Vermiyorum. SIKLEMIYORUM." Onlar ne isterlerse düşünebilir, söyleyebilir ve yapabilirlerdi, ben hayatımı başkalarının kurallarına göre yaşamaktan bıkmıştım.

Amato'lar Amelia'ya olanlardan faydalıyor, amaçlarına ulaşmak için bunu benim üzerime yıkıyorlardı. Yapmadığım bir şeyin bedelini ödemeyecektim. Hayatım onların kontrolünde değildi.

"Dinle Liam." Matt sandalyesinden kalktı, omuzlarımdan tutup beni odanın içinde stresli yürüyüşümden alıkoydu ve sanki sözlerinin kafama yerleşmesi için yer açıyormuş gibi beni salladı. "Burada sana yardım etmeye çalışıyorum. Aynı taraftayız."

"Gerçekten mi? Komisyon'un fikrini değiştirmek için tam olarak ne yapabiliyorsun?" Canım yanıyordu ve bir o kadar da yanmayı hedefliyordum. Matt onun bir hiç olduğunu vurgularken ne demek istediğimi çok iyi biliyordu. Büyükbaba değildi. Henüz bir Don bile değildi. Meydan okurcasına ona baktım ve cevabını bekledim.

Matt omuzlarımı bıraktı ve odanın içinde sakince dolaGıp sigarasını küstahça üfledi. Onun sakinliği ve ürkütücü dinginliği çileden çıkarıcıydı ve benim artan endişemle büyük bir tezat oluşturunuyordu.

"Onlara reddedemeyecekleri bir anlaşma yapacağım." Topuklarının üzerinde döndü, kolları gerildi ve göğsü tavus kuşu gibi kabardı, üstüne de Cheshire kedisinin bile yüzünü kızartacak bir sırıtış ekledi. "BEN!"

"Ne?" Onu doğru duymadığımdan emindim.

"Beni duydun. Senin yerini alıp Francesca Amato ile evleneceğim ve sen de Jamie ile birlikte olmakta özgür olacaksın. Battaglia *cosca*'nın gelecekteki Don'u benim, reddetmeyecekler."

"Peki bunu neden yaptın?" Umut ve pişmanlık arasında sallanarak sordum.

Matt çıktığı hiçbir kadınla gerçek anlamda ilgilenmemişti, bu yüzden onun evlilikten bahsettiğini duymak şok etkisi yaratmıştı.

"Büyükbabamın şartlarından biri de görevi bırakıp benim devralmam. Bir aile babası olursam Komisyon da beni daha iyi kabul edecektir. Bir gün buna uymak zorunda kalacağım. Francesca ilgi çekici bir kadın, çok da güzel. Bir taşla iki kuş vurabilirim. Ve sen, küçük kardeşim," bana doğru geri yürüdü, elleri yine omuzlarımdaydı, "Özgür olacaksın."

Şaşkına döndüğümü söylemek hafif kalır. Matt'in benim için böyle bir şey yapacağını asla hayal edemezdim. Elbette başka motivasyonları da vardı ama yine de. Başka birini de seçebilirdi ve sonunda yine de istediğini elde edecekti.

Ağabeyim yakışıklı bir herifti, çok da zengindi. Yarışmacıların sırası uzun ve çeşitli olurdu.

Ya lanet olası bir vicdanı vardı, ki bunu pek olası bulmuyordum, ya da Francesca hakkında bana söylemediği başka bir şey vardı.

"Onu otele götürdüğünüzde aranızda bir şey mi oldu?"

"Hayır." Sigarasından abartılı bir nefes daha çekerek beni bıraktı.

"Ondan hoşlanıyorsun." Bu bir onaylamaydı, bunu küçük sözlerinde görebiliyordum, lanet şeyi daha sert sürüklüyordu.

"Hayır, . Onu ilgi çekici buluyorum, arada fark var."

"Doğru."

Son birkaç saatin karmaşasından sonra ilk kez gülümsedim, nefesim nihayet düzenli bir tempoya yavaşladı.

"Onunla evlenerek istediğimi elde edeceğim. Komisyon'daki o lanet koltuk çoktan benim olmalıydı."

"Hepsi bu kadar mı? Kolaylık ve başka bir şey değil mi?"

"Bunu bize yapıyorlar, bari onlara aynı para birimiyle geri ödeyelim." Söylediğinden daha fazlası vardı. Kardeşimi çok iyi tanıyordum ama şu anda sattığı şeyi alırdım.

Bu tünelin sonunda ışık vardı ve beni bana ait olmayan bir kaderden kurtarmak için kardeşimi kullandığım için en ufak bir suçluluk hissetmiyordum.

Geriye kalan soru şuydu: Jamie beni yine de geri kabul edecek miydi?

"Her şey bunlardan bahsetmeyin. Öngördüğümünden değil herhangi bir direniş, ama güvenli olmak en iyisidir. Şimdilik Jamie'yi gözetlemeye devam etmeli ve dikkat çekmemelisin. Amato'lar bugün ne yaptığınızı biliyor ve eminim bundan memnun değildirler."

"Elbette, Patron." Kardeşime sarılmadan önce gülümseyerek alay ettim ve sonunda yeniden umutlu hissettim.

Jamie

Uyandığımda uykulu hissediyordum, gözlerimi açmak için mücadele ediyordum. Başım ağrıyordu, kafatasımın tepesinde donuk ve sürekli bir ağrı zonkluyordu, uzuvlarım ağırlaşmıştı, her bir kasım mücadeleden dolayı ağrıyordu.

Başımın üzerinde parlak bir ışık vardı, yoğun bir şekilde parlıyordu ve ötesini görmemi zorlaştırıyordu. Yavaşça başımı sola çevirdim ve gözlerim Liam'a takıldı. Yatağımın yanındaki sandalyeye oturmuş, başını şiltenin üzerine yaslamıştı. Bir eliyle benimkini tutarken, diğer eli karnımın üstünde düz bir şekilde duruyordu, teninin sıcaklığı doğrudan içime yayılıyordu.

O burada.

Soluk bir maviye boyanmış çıplak duvarları, sabit bir ritimle bipleyen makineleri, dezenfektan ve kırık umut kokusunu içime çektim.

Hastanedeydim.

Hafızam önceki gecenin bulanık görüntüleriyle dolup taşarken gözlerim tekrar kapandı. Göz kapaklarımın altında gözyaşları oluştu, izinsiz ve merhametsizce yüzümden aşağı döküldü.

Bana tecavüz etti mi? İsteddiği şeyi bitirmeyi başardı mı? Bu belirsizlik beni öldürüyordu.

Üzüntümü yutmaya çalıştım ama her denememde tekrar topaklandı, her ısrarımda boğazım yanıyordu.

O iğrenç elin içimdeki yaşamı söküp aldığı görüntü sanki şu anda oluyormuş gibi geri döndü. Boğuk bir çığlık attım ve canlı geri dönüşler beni tekrar tekrar rahatsız ederken boştaki elimle ağzımı kapattım.

Olan her şey aniden geri geldi. Kirli elleri bana dokunuyor, parmakları tenimi kazıyor, dili yüzümde geziniyordu.

Mide bulantısı ağır dalgalar halinde üzerime çöktü, dokunuşunun iğrençliği hâlâ kirli tenimdeydi.

Liam aniden uyandı ve bana tek bir bakışıyla bunu tutamayacağımı anladı. Kapının yanındaki çöp kutusunu kaptı ve tam midemi içine boşaltmam için önüme koydu.

Gözyaşlarım durmak bilmiyordu, acı onlar aracılığıyla bedenimi terk etmeye çalışıyordu ama bu sadece durumu daha da kötüleştiriyordu. İçimde hiçbir şey kalmayana kadar tekrar tekrar fırlattım.

Liam beni temizledi, yumuşak bir bezle cildimi nazik dokunuşlarla ıslattı. Gözlerinde beni incitmekten duyduğu korkuyu gördüm, kaşları endişe ve dikkatle ortada birleşmişti.

Beni göğsüne sararak ağlamam için bana güvenli ve sıcak bir yer verdi, başımı kollarının arasına aldı ve tüy kadar hafif öpücüklerle acımı dindirdi. Onunla ilgili öyle bir şey vardı ki, ne zaman bana sarılsa tüm ıssızlığım boşalıyor ve yerini huzur alıyordu.

Özgür kalmadan ve şeytanlarımla yüzleşmeden önce onun dokunuşunun iyileştirici büyüsunü ve öpücüklerinin verdiği huzuru içime çekmeme izin verdim.

"Liam, lütfen söyle bana. Öyle mi yaptı?" Sesim kırık bir fısıltı gibiydi, boğuk ve acılıydı.

"Hayır, aşkım. O yapmadı." Gözlerimden yeni bir yaş akışı oldu, ciğerlerime rahatlama doldu. "Ama başka bir şey oldu, Jamie."

Gözlerinin içine baktım, beklentiyle tek kelime etmeden devam etmesini bekliyordum. İçinde yüzen ezici bir hüznü vardı.

Kalbimi yeniden paramparça eden o yeşil havuzlar. Durakladı, gözyaşlarının yüzünden aşağı akmasını kontrol etmeye çalışıyordu ama sonunda savaşı kaybetti.

"Hamileydin, Jamie. Düşük yaptın. Özür dilerim bebeğim, çok özür dilerim." Sesi doğrudan göğsüme vuran bir acıyla doluydu.

Hamile miydim? Nasıl?

Liam'a tekrar sarılırken anlamaya çalıştım, kalbim göğsümün derinliklerine batıyor, diğer tarafa doğru bir delik açıyordu. Sesindeki yıkım ruhumu mahvediyordu.

Bu sözler nihayet anlamaya başladığımda ciğerlerimdeki nefes kesildi.

Bilmiyordum.

Öğrenmeye fırsatım bile olmadı.

Bu adama olan aşkımın içimde büyüyen mükemmel bir varlığa dönüştüğünü bilmenin bana getireceği mutluluğu hissetmek. Birlikte değildik ve daha önce hiç aklımdan geçmemişti ama bu hediyeyle mutlulukla kabul eder ve o bebeği tüm kalbimle severdim.

Çılgılık atma dürtüsü felç ediciydi, yabancı bir acı içimde vahşice büyüyordu. Ben.

Önce Liam'ı, hayatımın aşkını, ruhumun en iyi yarısını kaybettim. Sonra Saygınlığım o canavarın ellerinde mahvoldu ve şimdi gerçekten istediğimi bile bilmediğim bir şeyi kaybettim. Bebeğimizi.

Tekrar yıkıldım, Liam benimle birlikte yas tutarken ona sarıldım. Birbirimize sarıldığımızda zaman dondu, etrafımızdaki her şey sadece kalp kırıklığı ve acı anlamına gelirken teselli aradık.

Yatağıma uzandı, beni yakınımaya getirdi ve sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca bana sarıldı. Başımı kalbinin üzerine koydum ve kulaklarıma söylediği ninniye dinledim.

Kelimelere ihtiyacımız yoktu. ihtiyacımız vardı.

Ama yakında kendimi , kendi başıma ayakta durmam gerekecekti. Liam artık nişanlıydı ve güzel nişanlısı onun kendisine dönmesini bekliyordu.

Kalbimi korumak için elimden geleni yapmalıydım, onu tekrar ele geçirmesine izin veremezdim. Bu sefer iyileşmesi için ona güvenemezdim.

"Liam," diye seslendim, onu itmek için tüm cesaretimi topladıktan sonra ona baktım. Bu cesaret yeni bir gözyaşı akışıyla birlikte geldi, benden başka bir şey koparıldı. Ama onu görmezden gelemezdim.

benimdi. Her çöküşümde onun burada olmasını bekleyemezdim. "Gitmelisin. Yapamam."

Liam sözümü kesti, dudaklarımı dudaklarının arasına aldı, midemde kelebeklerin uçuşmasına neden olan şefkatli, sevgi dolu bir öpücüktü ve ben kendimi kurtaramadım. Bu... bu benim güvenli sığınağımdı.

"Ben buradayım. Senin olmadığın hiçbir yere gitmeyeceğim." Dudaklarıma söz verdi, yeşil gözleri ruhumun derinliklerine dalmadan önce bir öpücükle daha mühürledi.

"Ben... Ben anlamıyorum."

"O zaman size şunu açıkça söyleyeyim. Bu dünyada evlenmeyi kabul edeceğim tek bir kişi var, o da sizsiniz Bayan Harden."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

Jamie

Beni üç gün boyunca gözlem altında tuttular ve bu sürenin tamamını Liam yanımda geçirdi. Tenimdeki morlukları her gördüğümde ürperiyordum. O gecenin anılarını canlandıran mavi utanç lekeleri.

Parmakları boynumda ve bileklerimde iz bırakıyor, gözlerimi her kapattığımda vahşi gözleri beynimde yanıp sönüyordu.

Ama hayatıma devam etmeye hazırdım. Liam içime yaşamak için yeni bir neden üflemişti. Tam olarak neyin değiştiğine dair ayrıntıları açıklamama konusunda kararlı olsa da, söylediği her kelimeye inandım.

Onunla birlikte olmak istiyordum. Kalbimin kime ait olduğunu tartışmasız biliyordum. Ama içimde bunun neden şimdi mümkün olduğunu bilmek isteyen rahatsız edici bir his vardı. Hastanedeyken bunun peşini bırakmıştım, cevaplar için baskı yapmanın ne yeri ne de zamanıydı. Ama bunu halının altına süpürüp olanları unutamazdım.

Liam beni kendi dairesine götürmekte ısrar etti ve adamlarının orayı benim evimden daha rahat koruduğunu söyledi. Ayrıca Tremont'un Dea Tacita'dan daha uzakta olduğu gerçeği de vardı. Herhangi bir alarm sesi duyulursa, iri yarı, ağır silahlı, öfkeli görünümlü adamlar ben daha parmaklarımı şıklatamadan kapımıza dayanırdı.

Sürekli beni kontrol ediyordu. İyi olup olmadığımı sordu ve fiziksel olarak kastetmediğini biliyordum.

Yıllarca maruz kaldığım sözlü ve psikolojik taciz, fiziksel tacizin üstesinden gelmemi çok daha kolaylaştırdı.

İlki beni içten kırdı. Beynime yerleştirilmiş küçük, patlayıcı bir cihaz gibi, her kızgın ve sert söz fitili kısalttı ve sonunda patladığında parçalanmış parçaları toplamayı çok daha zor hale getirdi. Yavaş bir işkenceyle kim olduğumu öldürdü, kendimin ve gerçek özümün küçük bir daha asla geri gelmemek üzere alıp götürdü.

Çürüklerim zamanla iyileşirdi. Dayanıklılıktan çok sabır gerektiriyorlardı ve yaşadıklarımın sonradan bende ikisi de vardı.

Ben de her seferinde ona, kanatlarımın altında onun rüzgârı varken tek ihtiyacımın zaman ve onun iyileştirici öpücükleri olduğunu söyledim.

Sonunda Liam'ın dairesine vardığımızda, eşyalarımın çoğunun burada olduğunu fark ettim. İhtiyacım olan her şeye sahip olabilmem için adamlarına getirmelerini söylemişti. Kendimi onun evinde hissetmemi sağlayan iyi ve hoş bir hediye idi. Burada yaşadığım güzel anıları içime çekerek zaman geçirdim. Zorlayacağım şey için onlara ihtiyacım vardı. Gerçeğe.

Yavaşça kanepeye oturdum, yanımdaki yeri okşadım ve onun da bana katılmasını bekledim. Sonunda evdeydik ve şimdi her şeyi açıklığa kavuşturma zamanıydı. Tüm bu karmaşayı açıklaması için daha fazla bekleyemezdik.

"Liam, bilmek istiyorum."

"Pekâlâ." Rahatladı, yanıma oturdu ve elimi kendi elinin içine çekti. "İlk olarak ne bilmek istiyorsun?"

Sorularımın geleceğini bildiği açıktı.

"Neden artık onunla evlenmiyorsun?" Düşünmeden önce sordum, ama önce beni rahatsız eden şeye geri döndüm. "Hayır bekle, önce onunla *neden* evlendiğini bilmek istiyorum."

Gözlerim onun yüzünden kanepeye kaydı, ihanet hissi tüylerimi diken diken ediyordu. Benimle oynamış gibi hissetmemek için elimden geldiğince çaballıyor, kalbimi rahatlatacak cevabını umutsuzca bekliyordum.

"Birkaç ay önce bir mağazada bir kızla tanıştım, konuşmaya ve flört etmeye başladık." Daha yeni başlamıştı ama sözleri kıskançlıktan içimi burkmaya başlamıştı bile. "Dikkatim dağılmıştı, aynı anda mağazanın soyulduğunu fark etmedim. Orada olmamızı beklemiyorlardı ve bizi görür görmez saldırdılar. Üçünü defetmeyi başardım ama diğer ikisi silahımı aldı ve beni zapt etti. Amelia adamlardan birinin kafasında bir şişe içki kırıldığında kafama silah dayamışlardı. Silahımı tutan kişi de intikam almak için silahla onu vurdu. Hemen kaçtılar ve ben de kanamayı durdurmaya çalıştım. Onu kurtarmaya çalıştım ama artık çok geçti. Detroit *Cosca*'nın Don'u Enzo Amato'nun kızıydı. Güvenlik kamerası görüntülerinin hiçbirini kurtaramadık çünkü hepsi mağaza sahibi tarafından kurgulanmıştı. O lanet olası 7-Eleven'ın korunmasından biz sorumluyduk ve Amelia benim gözetimimde benim silahımla öldü, benim yapmadığıma dair hiçbir kanıt yoktu. Bir savaşı önlemenin tek yolu uzlaşmaydı ve cezam Los Angeles'tan gelmeden bir gün önce belirlendi. Beni kendi aileleriyle evlendireceklerini hiç düşünmemiştim. Senin için korktum.

Eğer reddedersem güvenliğim tehlikeye girer. Çünkü işi kolaylaştırıp beni , senin peşine düşerler. Mafya budur Jamie. İnsanların hayatlarıyla oynayan boktan adamlar."

Orada oturdum, dinledim ve gözümü kırpmadan tüm bu bilgileri aldım, bulmacanın birkaç parçası nihayet yerine oturdu.

"Dövmen. Affet ama asla unutma. Onunla ilgili, değil mi?"

"Hepsi hakkında. Özellikle de beni bu karanlığa iten şerefsizlerle. Bu Tremont'ta oldu, aslında senin dairene yakın bir yerde. Bu yüzden oraya bir daha adımını atmayacaksın. Orası çok tehlikeli ve ben gereksiz riskler almayacağım. Dersimi aldım."

"Tremont'ta mı oldu? Ne zaman oldu bu?" Liam bana şaşkınlıkla baktı, bunun neden önemli olduğunu anlamamıştı.

"Seninle tanışmadan bir hafta kadar önce."

Buna inanmadım. Bu tesadüf ilahi bir müdahaleden başka bir şey olamayacak kadar tüyler ürperticiydi. Zavallı kızın bu yüzden ölmek zorunda kalması çok yazıktı.

"O mağaza kapandı." "Tabii

ki. Bundan emin oldum."

"Orada çalıştım. Orası kapandı ve ben işsiz bir şekilde sokakta kaldım. İşte o zaman AD'deki acil pozisyon için başvurdum." Kahretsin, bu çılgıncaydı.

"Ne yani, zamandan beri vicdanımı rahatsız eden kabus yüzünden mi seninle tanıştım?"

"Öyle görünüyor." Minnettardım ama kendimi suçlu hissetmekten de alıkoyamıyordum. "Bunu yanlış bebeğim, ama seninle tanıştığımda Onun hayaleti tarafından cezalandırılıyordum. Sende ürkütücü bir şekilde onu anımsatan bir şey var. Belki saçın ya da gözlerin. Bilmiyorum. Ama sanki onu tekrar karşımda görüyordum, ama bu mümkün değildi çünkü son nefesini verirken onu kollarımda tutuyordum." Zayıfça gülümsedim. Beni gördüğünde onu düşünmüş olması beni heyecanlandırmamıştı ama Liam bu durumdan gerçekten çok etkilenmişti.

Bu muhtemelen Liam'ın bahsettiği dönüm noktasıydı. Burayı koruması gerekirken masum bir kızın kollarında ölmesi. Tüm bunlar için suçlanmak ve masumiyetini kanıtlayacak bir yol bulamamak. Ama neden şimdi güvenliğimizle kumar oynarken kendini rahat hissediyordu?

"Ne değişti? Yani, neden şimdi reddedebiliyorsun?"

"Matt onlarla yeni bir anlaşma yapmaya çalışacak. Henüz işe yarayacağı kesin değil. Ama sağlam bir davası var."

"Yani sonunda yine de onunla evlenmek zorunda kalabilirsin?" Kendi sözlerimi duyunca gözlerim yaşardı.

"Sikeyim hayır. Seni tüm varlığımla koruyacağım Jamie. Gerekirse hayatım pahasına. Güvende *olacaksın*. Ama senden uzakta bir hayat yaşayarak yavaş yavaş ölmeyi kabul etmeyeceğim. Kafama sıkılacak bir kurşunu her gün kabul ederim." Yanağımı okşayarak ve gözlerindeki samimiyeti görmemi sağlayarak cevap verdi.

"Neden bana söylemedin? Neden uzun ilişki listesindeki bir başka ödül olduğumu düşünmeme izin verdin?" Hayatımda bu kadar önemli biri için bir hiç olduğumu düşünürken çektiğim acıyı hatırlayarak nefesim boğazımda düğümlendi.

"Denedim ama ilk başta beni dinlemedin. Sonra fark ettim ki benden nefret etseydin, beni daha çabuk unutturdun. Mutlu olurdun. Mutluluğu başka biriyle bulabileceğini düşünmek içimi parçalasa da bunu senin için istedim."

"Yapamam," diye itiraf ettim. "Sensiz asla mutlu olamam."

"O zaman Matt'e bir şans verin. Doğru olanı yapacaktır. Şimdi bunu unutalım. Gel buraya, seni özledim." Liam bana doğru eğildi, dudaklarımı öptü, sesi şakacıydı ama yine de temkinliydi.

Liam olanlar yüzünden etrafımda yumurta kabukları üzerinde yürüyordu. Her hareketini ve her dokunuşuna verdiğim tepkiyi çok fazla düşünüyordu. Tamamen iyileşmem zaman alacaktı ve doğrusu bazı yaraların iyileşeceğini hiç sanmıyordum.

"Peki ne zaman öğreneceğiz?" Öpücüğünden uzaklaşarak ama hâlâ boynuna tutunarak sordum.

"Cuma gününden itibaren iki hafta. Toplantı biter bitmez haberimiz olacak."

Liam

Gecenin bir yarısı ağladığını duydum. Eve geldiğimizden beri bunu her gece yapıyordu. Gündüzleri bir şekilde güçlü kalmayı başarıyor, ancak gölgelerin getirdiği mahremiyet içinde parçalanıyordu.

Bu sesi her duyduğumda, o orospu çocuğunu öldürmüş olmayı diledim.

Onu polise teslim etmekten başka çaremiz yoktu çünkü Jamie'yi zorla cinsel ilişkiden muayene etmek için hastaneye gitmemiz gerekiyordu.

O lanet kelimeyi söylemekte zorlandım. *Tecaviüz*.

Suç duyurusunda bulunup herifi teslim etmemiz gerekiyordu. Onu gözetim altında tutuyorduk, aslında bunu yapmadığı için hak ettiğinden daha kısa sürede serbest kalacağını biliyorduk. İlk suçlaması olduğu için, ona kesinlikle yumuşak davranacaklardı. Bu lanet ülkede sahip olduğumuz adalet sistemi buydu. Köklerine kadar çürümüş.

Kefaletini belirlemişlerdi ve lanet bir milyoner olduğu için kefaleti karşılayacak paraya ulaşmakta sorun yaşamayacaktı. En azından biraz ertelediğim için mutluydum. Ona attığım dayaktan sonra hastaneye kaldırılmıştı ve bana hala yeterli değilmiş gibi geliyordu. Jamie'nin o pisliğine ona ne yapabileceği korkusuyla yaşamasına izin verecek değildim.

geldiğinde, o çürüyen puşta güzel bir gece yarısı ödeyecektim. ziyaret edin.

bu gece? Zihnim plan yapmaya küçük bir ara vermişti. Komisyon toplantısından önceki endişeye yol açmak için cesedinden nasıl kurtulacağımı düşündüm. Neyse ki Jimmy aramış ve ona verdiğim görev hakkında konuşmak için gelip gelemeyeceğini sormuştu. Belki bu, şu anda şehir merkezinde olanları kafamdan atmama yardımcı .

Matt iki hafta boyunca beni çok zorladı ama Jamie ne zaman bu konuyu açsa kendimden olabildiğince emin olmaya çalıştım.

Bu toplantının sonucunun hayatımı etkilemesinin tek yolu Jamie'yle New York'ta kalıp kalamayacağımız ya da buradan siktir olup gerekip gerekmediğiydi. Diğer seçenekleri düşünmezdim. Jamie yanımdayken her yerde mutlu olabilirdim. Bana ormanda bir kulübe ve hayallerimin kadını verin, bize ulaşmaya çalışan her ayıyı yenerdim.

Jamie'nin hatırı için yüzüme yapıştırdığım sakın maskeyi korumaya çalışarak kapının yanında Jimmy'yi bekledim.

Soruşturmalarımızı yürüten oydu. Kirli çamaşırları ortaya çıkarma konusundaki olağanüstü becerisi oyunun kurallarını değiştirdi. Frank'in sıkı bir dayaktan sonra bize verdiği ipuçlarını takip etmekten sorumluydu. Bu ziyaret iki şeyden biri anlamına geliyordu: ya çıkmaza girmişti ya da Jamie'nin babasının kim olduğunu öğrenmişti.

Onu doğruca evdeki ofisime götürdüm, kapıyı arkasından kapattım ve Jamie'nin duyma mesafesinden uzakta olduğumuzdan emin oldum. Onu umutlandırmadan önce bana ne getirdiğini bilmek istiyordum.

Şu anda başka bir kalp kırıklığına ihtiyacı yoktu, bu yüzden bilgi vermesine izin verilen tek kişi bendim. Mesajlaşma yok, mesaj yok, e-posta yok.

"Tükür, Jimmy. Benim için neyin var?" Masanın arkasındaki sandalyeme otururken aceleyle sordum ve Jimmy'ye önümdeki koltuğa oturmasını işaret ettim.

"Frank bize Jamie'nin doğum belgesi dışında üzerinde çalışacak pek bir şey vermedi. Ne kendisi ne de gerçek babası tarafından imzalanmamış. Bu da bize babası olmadığı konusunda doğruyu söylediği anlamına geliyor. Sessiz kalması ve bebeğin ihtiyaçlarını karşılaması için bir kadının ona her ay para gönderdiğini söyledi. Kimin gönderdiğini bilmiyordu ama gönderen her kimse Jamie'nin bulunmasını istemiyordu. Transfer detaylarını kontrol ettik ve izler bir offshore hesabına çıkıyor. İzi sürülemez. Bize ipucu verebilecek herhangi bir şey için evi aradık. Kesin bir şey bulamadık." Açıkladı.

Hay sikeyim. Bunun o olduğuna inanamıyordum. Eğer biri bir şey bulabilseydi, bu Jimmy olurdu.

"Ama bunu Jamie'nin eşyaları için bizi gönderdiğinde onun dairesinde bulduk." Cebinde bir şey ararken devam etti.

Bana uzattığı mühür yüzüğün üzerindeki kazınmış sembolü gördüğümde şok içinde gözlerim açıldı.

"FA. Siktir!" Homurdandım. "Bununla başlayabilirdin. Kimseye söyledin mi? Bunu gören başka biri var mı?" Ona sertçe sordum.

"Hayır, patron. Sen ilksin." Bilginin içime işlemesine izin verirken başım geriye düştü. Bu doğru olamazdı. Bu sembolü her yerde tanıyabilirdim. Üzerinde bu mühür olan birkaç belge ve mektup görmüştüm.

Her *cosca*'da bir tane vardı, bizimki de dahil. Tek fark bizimkinde "FB," *Famiglia Battaglia* yazıyor olmasıydı.

"Hangisinin sahibi olduğuna dair bir ipucunuz var mı?"

Jimmy başını salladı ve yüzüğü parmaklarımın arasında çevirdiğimde nedenini gördüm. Yüzüğün iç kısmına kazınmış bir yazı vardı: "*Distintivo dell'Omerta.EEA.*"

Siktir. Siktir. Siktir.

Bu lanet yüzük Enzo Emilio Amato'ya aitti.

37. BÖLÜM

Liam

Ofiste volta atıyordum, Jimmy'nin gözleri her adımımı takip ediyordu. Elimde tuttuğum bombayı sindirmeye çalışıyordum. Gerçek anlamda.

"Bu düşündüğüm anlama mı geliyor?" Jimmy sordu.

"Sanırım öyle. Bu bir DNA testi değil ama oldukça yaklaşıyor."

Bu yüzük şüphesiz Enzo Amato'ya aitti. Onun yeminli Omertà'sının bir sembolüydü. Altın yerine kalay folyodan yapılmış olsa bile, sahibi için çok değerliydi. Mafiosi ailesine olan sadakatının bir kanıtıydı. Kanla mühürlenmiş ve bozulursa ancak kanla onarılabilecek onur ve sessizlik kurallarımıza olan saygısının ve bağlılığının bir göstergesiydi.

Bu yüzük onun töreninin sembolüydü. Enzo onu kaybetmezdi ya da onun için önemi olmayan birine hediye etmezdi.

Her *cosca*'nın uymadığı bir gelenek vardı; bunlardan birine sahip olan kişi onu hayatının aşkına hediye eder, ruhlarını ve bağlarını onu almak için dökülen kanla birleştirirdi.

Ama Matt'le konuşmadan önce durumun böyle olduğundan emin olmalıydım. Francesca'yla evlenmesine hiç gerek olmayabilirdi.

"Jamie'nin bunu nereden aldığını bulmalıyım. O zaman öğreniriz." Ofis kapısına doğru yürüdüm, Jamie'de gereksiz şüpheler uyandırmadan konuyu nasıl ele alacağımı prova etmeye başlamıştım bile. "Bu arada Jimmy, bunun gizli kalacağını söylememe gerek yok sanırım. Anlaşıldı mı?"

"Crystal." Başımı salladım ve beni durdurmadan önce kapıya doğru ilerledim. "Ama patron? Bilmen gereken başka bir şey var."

Bu işin aslını öğrenmeye ve kardeşimin hayatını feda etmesini engellemeye o kadar hevesliydim ki, otomatik olarak Jimmy'nin bana söylemeye geldiği şeyin bundan ibaret olduğunu düşünmüştüm. Başka ne olabilirdi ki?

Yüzümü ona döndüm ve taşıması için kısa bir baş selamı verdim.
üzerinde.

"Frank, Jamie'nin annesinin doğum sırasında ölmediğini ima etti. inanıyor. Kadının doğumdan hemen sonra hastanedeyken öldürüldüğünü düşünüyor. Arşivlerindeki ziyaretçi kayıtlarını araştırdık ve tek garip kayıt Francis Harden adında bir kadına ait. Frank Jamie'ye adını vermemiş, yani Harden annesinin kızlık soyadı. garip yanı Jamie'nin annesinin hayatta olan hiçbir kadın aile üyesi olmaması. Ne annesi, ne kız kardeşleri, ne kuzenleri, ne de teyzeleri."

Şok oldum. Tüm bu olanlar, Enzo'nun aslında Jamie'nin annesiyle ilişkisi olduğuna dair şüphelerimi doğrulayan, sipariş üzerine işlenmiş bir cinayet gibi gelmeye başlamıştı. Ama bunu kim yapmış olabilir?

"Başka ne bulabileceğinize bakın ama bu konuda tedbirli olun. Başka bir şey bulursanız rapor verin. *Herhangi bir şey*. Teşekkürler, Jimmy."

kapıya kadar götürdüm ve arkasından hızla kapattım.

Bu son bilgi çok rahatsız ediciydi. Eğer Frank haklıysa ve Bayan Harden gerçekten öldürüldüyse, muhtemelen ona susması ve Jamie'ye göz kulak olması için para ödeyen kişi de aynı kişi olacaktı.

Elimdeki yüzüğe tekrar baktım, derin bir nefes aldım ve Jamie'nin yemek pişirmekle meşgul olduğu ve hoparlörde çalan şarkının melodisini mırıldandığı mutfığa doğru yürüdüm.

"Hmmm... Tanrım!" Ona arkadan sarıldığımda burnum boynunun derinliklerine gömülürken tatlı kokusunu içime çektim. "Hangisi daha güzel kokuyor bilmiyorum, sen mi yoksa her ne yapıyorsan o mu?"

Jamie ilk kez burada yemek yapıyordu ve her nasılsa mutlu görünüyordu. Morlukları azaldıkça ve cildi o sevimli kızarıklığını geri kazandıkça her geçen gün daha iyi görünüyordu. Ve bugün, geleceğimiz Tanrı'yı oynamaktan zevk alan bir grup yaşlı bunağa bağlıyken.

Öte yandan benim omuzlarımda hâlâ büyük bir yük vardı ve Jimmy'yle bu buluşma bu yükü hafifletmek için hiçbir şey yapmamıştı.

"Merhaba efendim." Başını çevirip burnumun ucuna bir öpücük kondurarak alay etti.

"Sana da merhaba güzelim." Yüzüme bakması için onu döndürdüm ve bu yüzüğün bizi götüreceği yolculuğa dalmadan önce dudaklarını dudaklarıma aldım. "Bu yüzüğü buldum, senin mi?" Yüzüğü ona uzatarak sordum.

"Aman Tanrım. Evet. Annemindi. Annemindi." Jamie yüzüğü elimden aldı, ona bakarken gözleri parlıyordu, bu eşyanın getirdiği nostaljiyi saklamıyordu. "Sanırım sevdiği ucuz bir mücevherdi. Üzerinde onun ve benim... Frank'ın baş harfleri var. Gördün mü?" Başparmağıyla izini sürerek üzerine kazınmış harfleri gösterdi. "FA Frank ve Amanda'yı temsil ediyor. Bunu çok sevmiş olmalı. Kocaman olduğu için kolyeye takardı. Bana hamileyken çekilmiş her fotoğrafında, çok fazla olmasa da, boynunda hep bu kolye vardı." Hüzün yeniden yüzeye çıkıyordu ve onu bir dakika önce bulduğum neşeli ruh halinde tutmak için her şeyi yapardım ama zorlamam gerekiyordu.

"Gerçekten güzelmiş. aldığına dair bir fikrin var mı?"

"Gerçekten bilmiyorum. Frank ondan ya da onlardan pek bahsetmezdi. Bir gün bana onun eşyalarıyla dolu bir kutu verdi ve bu yüzük de içindeydi, bazı fotoğraflar ve ona ait diğer kişisel eşyalarla birlikte."

"Onu hatırlamak için ona ait bir şeyin olması çok güzel." Bir mücevher parçasından başka bir şey olmadığını düşündüğü şeyle neden bu kadar ilgilendiğimi sormadan önce konuyu değiştirmek için onu bir öpücük için daha çektim. "Akşam yemeği için harika kokan ne yapıyorsun?"

"Lazanya," diye cevap verdi Jamie, kaşlarını oynatarak ve yüzünü parlak bir gülümseme aydınlattı. Bu muhtemelen Los Angeles'tan döndüğümüz günden beri yüzünde beliren ilk gerçek ve samimi gülümsemeydi. Onu çöldeki su gibi özlemiştim.

"Ah, klişe!" Şaka yaptım, başım teatral bir abartıyla arkaya düşerken havayı ve onun ruh halini hafifletmeye çalıştım. Bu jestime güldü ve ben de hayatımın tam olarak böyle olmasını istediğimi düşünmeden edemedim. Her gün duymak istediğim ses buydu - kahkahalarımızın havayı doldurması.

Jamie'nin bizim için hazırladığı mükemmel yemeğin tadını daha önce yaşadığımı hatırlamadığım bir hafiflikle çıkardık ve bir şekilde yemek yerken aklımı gerçekleştirmekte olan toplantıdan uzaklaştırmayı başardı. Bulaşıkların benim görevim olduğuna onu ikna ettim ve çalışmadığı zamanlarda burnunu her zaman soktuğu kitaplardan birini okuması için onu gönderdim.

Temizliği yarılardım ki, telefonum almak için sabırsızlandığım mesajla yanıp sönmeye başladı.

Aşağıdayım. Yalnız mı konuşmak istersin yoksa Jamie'nin önünde mi?

Hemen geliyorum.

Bir daha asla Jamie'den sır saklamak istemedim ama bu özel konu incelik gerektiriyordu ve bildiğimi sandığım her şeyi ona söylemeden önce Matt'le keşiflerim hakkında konuşmam gerekiyordu.

Parmak uçlarımda apartmandan çıktım ve merdivenleri hızla indim. Asansör şu anda vücudumda yükselen enerji akımı için çok yavaştı.

Her zamanki gibi Matt'in tavırlarından hiçbir şey anlaşılmıyordu. Gergin, endişeli ya da mutlu olup olmadığı, kendisi istemediği sürece asla . Benim gibi onu daha iyi tanıyanlar için, o hesapçı zihninden neler geçtiğini anlamamızı sağlayacak küçük ipuçları vardı.

Lanet olası kaderimiz taşa yazılmıştı ve Matt sanki herhangi bir Pazartesi günüyümüş gibi orada öylece duruyordu.

"Çıkar ağzındaki baklayı." Ona ulaşır ulaşmaz ısrar ettim ve kimse duyma menziline değildi.

". Ben gelmeden önce yaktığı sigarasından bir nefes çekerek basitçe söyledi. "Aşağı yukarı iki hafta içinde Francesca'yla evleneceğim. Programa sadık kalacağız."

"Bu mı?"

"İşte bu kadar. Artık özgürsün, küçük kardeşim." İlk kez gülümsedi ve beni kendine özgü sert, erkeksi sırt sıvazlamalarıyla kucaklamak için kendine çekti.

"Bunu öğrendiğim iyi oldu. Ama planlarımızı yine değiştireceğiz, Büyük Birader."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu." Ona telefonumu uzattım ve Jamie'ye geri vermeden önce yüzüğün çektiğim fotoğraflarını gösterdim. "Sana babasından bahsetmiştim, değil mi? Jimmy'ye biraz araştırma yaptırdım ve bu hariç her ipucu duvara tosladı."

Resimleri ileri geri çevirirken ağzı karış açtı, zihni gözlerinin gördüklerine inanmak istemiyordu.

"Bu annesine aitti."

Başı bir yay gibi yukarı fırladı, gözleri benimkilere dikildi ve yüzümde herhangi bir belirsizlik olup olmadığını araştırdı.

"Bu..."

"Evet," diye cevap verdim o daha sözünü bitirmeden. "Francesca'yla evlenmene gerek yok Matt. Jamie bir Amato, Enzo'nun kızı ve eğer onunla evlenirsem, bizim

aileler birbirine bağılıdır."

Matt orada durmuş bana bakıyor, o lanet şeyi ağzına götürüyor ve bütün sigara neredeyse bitene kadar içine çekiyordu. Bunu düşünürken kafasındaki çarkların döndüğünü, sessizliğin giderek gerginleştğini görebiliyordum.

"Hayır." Homurdandı, sigara izmaritini yere fırlattı ve sanki lanet şey canlanıp onu avlayacakmış gibi üzerinde tepindi. "Planladığımız gibi devam edeceğiz. Don Amato'yla konuşup gerçek olduğunu teyit etmeden önce bunu iki hafta boyunca gizli tutmanı istiyorum. Jamie'ye söyledin mi?"

"Özür dilerim. Orada dur. Ne? Hâlâ Amato denen kızla evlenmek istiyor musun?" Ona ters ters baktım ve tek kelime etmeden mükemmel kesilmiş sakalını kaşımamı izledim. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Onunla evlenirsem Komisyon'da bana vaat edilen koltuğu seviyorum. Bu yüzden bu kadar duygusal olmayı bırakın ve gerçekleri açıklığa kavuşturalım."

En hafif tabiriyle şaşkına dönmüştüm. Matt'in söylediklerinden daha fazlası vardı. Komisyon'daki değerli koltuğu Francesca'yla ya da başka biriyle evlenerek de aynı şekilde güvence altına alınmış olacaktı.

"Sana ne yaptı?" Merakla sordum, onunla alay ediyor ve Matt'in bu konuda sinirlendiğini görmekten zevk alıyordum. Bunu kabul etmek istemiyordu ama gözlerinde kızla ilgili özel bir şeyler vardı.

"Siktir git. Az önce bana söylediğin şeyi bilmiyor olamaz. O yüzden önümüzdeki iki hafta boyunca çeneni kapalı tut ve o 'Evet' diyene kadar hiçbir şey bilmiyormuş gibi davran."

"Elbette patron." Yüzümde kardeşimin canını sıkan bir sırıtışla selam verdim.

Adımlarımın altında yenilenmiş bir neşeyle merdivenleri koşarak çıkmadan önce gerçeklerimizi düzelttik ve hikayelerimizi hizaladık. Oraya yeterince hızlı çıkamadım.

Daireye daldım ve Jamie'yi ürküttüm, başını hevesle okuduğu kitaptan kaldırdı. Kitabı yanına bırakmadan önce beni dikkatle inceledi ve ağır çekimde ayağa kalkarak bana doğru ilerledi.

"Gerçekten mi?" Diye sordu, yüzü doğrudan kendisinden gelen bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

Kalp.

"Gerçekten," diye güvence verdim, onu kucaklayıp öperken sanki ilk kez oluyormuş gibi.

İşte burası cennetin yapıldığı yerdı.

Tutkulu öpüşmemızden gerı çekıldı, alnını benimkine dayadı ve gözlerımın derınlıklerine baktı, onunkındeıkı mutluluk kalbımın gururla kabarmasına neden oldu.

Jamie dudağını ısırđı ve derın bır nefes almadan önce gözlerini kapattı, "Benımle sevíş Liam."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 38

Jamie

Liam ve ben dün geceyi hem korkuyla hem de heyecanla bekliyorduk.

Mesele sadece toplantının sonucu değildi. Sonrasında olanlar da vardı. O zavallı adamın bana yaptıklarından sonra kendimi bırakabileceğimden emin değildim. Liam bana dokunurken o görüntülerin yeniden ortaya çıkmayacağından emin değildim.

Ama neyse ki yapmadılar.

Liam'ın dokunuşu diğerlerinden farklıydı. Zaman zaman sert ve olsa da iyileştiriciydi ve aşağılayıcı değildi. Buna rıza . Onu arzulamıştım.

Liam'ın parlak gülümsemelerinin yumuşaklığından karanlık sahiplenmelerinin pürüzlü kenarlarına kadar tüm renk yelpazesi bana çekici geldi.

Ayrıca, artık hayatlarımızı kısıtlamalar veya yakın bir tehlike olmadan yaşamakta özgürdük ve bu beni gevşetmeye ve korkunç geçmiş bir an için bile olsa unutmaya yetti.

Her şeyi alacağını düşünerek kendimi ona verdim, ama o aldığı kadarını, hatta daha fazlasını verdi.

Kalbim, bedenim ve ruhum. , tüm ben, hiç şüphesiz onun.

Ertesi sabah uyandığımda, hissettiğim tek şey yanımdaki soğuk çarşaflardı. Ben. Liam yatakta değildi.

Gerinirken ağrıyan kaslarımın verdiği hissin tadını çıkarmak için zaman ayırdım. Liam'ın kollarında iyi geçirilmiş bir gecenin hoşnutluk veren etkisiydi bu. Vücuduma mümkün olan her şekilde tapmış, her öpücümü, her dokunuşu, her çevirmesi ve dönüşüyle bana zevk vermişti. Ama olan biten her şey yüzünden Liam'ın hâlâ kendini tuttuğunu hissetmekten kendimi alamıyordum.

Bana verdiği kadarını ona da vermek istiyordum. Birlikte yattığımız her seferde bana verdiği kadar. Duş suyunu duyduğumda

koşarken, zihnim alanı biraz dengelemek için ne yapmak istediğimi hemen anladı.

Banyo kapısının yanında birkaç dakika durdum, su kaslı sırtından aşağı düşerken ve mükemmelliğin her kütlesinden sıçrarken onun parlayan vücuduna hayranlıkla baktım.

Yavaşça duşa girdim, ona arkadan sarıldım ve göğüslerimi sırtına bastırdım.

"Hmm." Göğsü memnuniyetle gümbürdedi. Her seferinde doğrudan klitorisime vuran o alçak, zevk odaklı inilti, meme uçlarımın tenine karşı sertleşmesine neden oldu. "Size de günaydın Bayan Harden."

Ellerim vücudunu boydan boya dolaştı, mükemmel sıkılıktaki göğüs kaslarından karın kaslarına kadar, parmak uçlarımla haritasını çıkardım ve bu hissin her ayrıntısını ezberlediğimden emin oldum.

Ellerimin daha da aşağı izin verdim, doğrudan günaha işaret eden o günahkâr V kaslarının izini sürdürdüm.

Aleti kalınlaşmaya başlamıştı, elimde sertleşiyor, sadece benim için yükseliyordu. Yavaşça elimi aşağı yukarı pompaladım, tamamen erekte olana kadar yavaşça onunla alay ettim. Liam iki elini de önündeki duvara dayamış, ben sihrimi konuştururken kendini sabitliyordu, su tempolu hareketlerim için mükemmel bir kayganlaştırıcı gibi çalışıyordu.

"Dün gece tatmin edici değil miydi?"

"Kesinlikle öyleydi. Ama seninleyken hep daha fazlasını istiyorum."

Liam aniden arkasını döndü, parmakları saçlarıma dolandı ve beni kendisine doğru çekti, dudaklarım onunkilerden sadece bir santim uzaktaydı.

"Benden ne istersen, ne zaman istersen alacaksın." Yeşil gözleri çoktan şehvetle bulutlanmıştı ve ifadesi sinsiydi. Liam'ın içinde her olduğunda serbest kalan sert ve buyurgan bir şeytan vardı. Onu yüzeye çıkarken görmekten her zaman memnun olurum ama bugün aklımda farklı bir şey vardı.

Elini boynumdan çekip onu soğuk fayansa doğru itmeye çalıştım, elim göğsünde sıkıca duruyordu ve gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyordu. Liam'ın yüzüne bilmiş bir sırıtış yayıldı, sonra kabul etti ve yavaşça geri çekilip duvara yaslandı.

İçimde heyecan verici bir his vardı, yapmak üzere olduğum şeyin düşüncesi aklımı çılgına çevirdi ve amım kontrolsüzce sıkıldı.

Liam'ın şimdi elinde yumruk yaptığı uzun sikine baktım, yavaşça pompalaması ağzımı sulandırıyor. Dilim gezindi, tat alma ihtiyacım aniden hissettiğim açlıkta belirginleşti.

Liam'ın omzuna tutunarak önünde diz çökmeye başladım ama boştaki eliyle beni durdurdu.

"Ne yapıyorsun?"

"Dua etmek için diz çökmek." Yüzümde bir sırıtişla alaycı bir şekilde cevap verdim. "Ne yaptığımı sanıyorsun?"

Kendimi onun elinden kurtardım, önündeki yerimi aldım, muhteşem siki tam önümde duruyordu.

"Bunu daha önce hiç yapmadın Jamie. Emin misin?"

"Yapmak istiyorum. Seni dilime karşı hissetmek istiyorum."

"Siktir, bebeğim." İnledi, başparmağı çenemin hizasında gezindikten sonra ağzımın içine gömüldü ve parmaklarını çenemin altına sokarak başımı yukarı kaldırmadan önce alt dudağımı aşağı çekti. "Bak ne kadar güzelsin, önümde diz çökmüş bana öyle bakıyorsun."

Daha önce tutuşmadıysam bile şimdi tutuşacağımdan emindim. Beni böyle görmekten hoşlandıysa, siki ağzıma girdiğinde nasıl tepki vereceğini hayal edin.

Liam'ın kasları elimi sikine ilk değdirdiğimde kasıldı, alaycılığı tam da umduğum etkiyi yarattı. Liam'ın göğsünden çıkan iniltilerden cesaret alarak dilimi dışarı çıkardım ve tabandan uca doğru kaydardım.

Kahretsin, onun için yaptığını varsaydığım kadar benim için de yapıyordu.

Kalbim hızla atarken, vücudumda sıcak basmaları dolaşıyordu. Sonunda dudaklarımı başının etrafına sardım ve yavaşça ağzımın içine kaymasına izin verdim.

"Lanet olsun, Jamie."

Onu dışarı çekmeden önce gidebildiğim yere kadar götürmemi izledi, ancak onu tekrar içeri almak için. Gözlerim onunkilere yapışmış, yeşil havuzlarını gölgeleyen şehvetin tadını çıkarıyordu.

Boyunun tamamını mümkün olduğunca ağzımın arkasına kadar soktum, ancak öğürdüğümde durdum. Liam'ın taşakları bu hisle gerildi ve kaynağın boğazımdaki daralma olduğunu biliyordum.

Başı mutluluk içinde geriye düşmüştü, homurtuları fayanslarda yankılanıyor ve doğrudan klitorisime yerleşiyordu. Küçük homurdanmalardan

tamamen sesli zevk homurtuları.

Liam hareketlerimi yönlendirirken saçlarım şimdi sıkıca eline dolanmıştı ve kalçalarını sallayarak beni yarı yolda karşıladı.

Vücudum onun tatmin sesine tepki verirken nefes alışım hızlanıyor ve kontrolden çıkıyordu. Onun tarafından doldurulmak için can atıyordum, amım kasılıyor, acı verici bir şekilde boşalıyordu. Sanki Liam düşüncelerimi okuyabiliyor gibiydi. Tereddüt etmeden beni yukarı çekti ve dudaklarını açgözlü bir öpücükle dudaklarıma çarptı.

Ben daha düşünmeden Liam beni döndürdü ve ellerimi duvara yapıştırdı, ayağıyla bacaklarımı ayırdı ve kendini içime gömdü.

Sanki siki en sevdiği yere giden yolu biliyordu, ait olduğu yere giriş yapmadan önce yönlendirilmeye ihtiyaç duymuyordu.

İçimde. İçimin
derinliklerinde.

Onun tarafından sıkıca doldurulduğumda ağzımdan kaçan iniltiyi tutamadım. Kalınlığı beni mutluluk verici bir hisle geriye itiyordu. Hazır olduğumu hissettiğinde, yavaşça pompalamaya başladı, kalçalarını tuttu, parmakları etime girdi.

Liam'ın bir zamanlar yavaş olan hareketleri artık daha hızlı, daha sert ve daha derin olduğu için içimden yıldızlar yükselmeye, boynumu karıncalandırmaya ve görüşümü bulanıklaştırmaya başladı. Sınırı o kadar yaklaşmışım ki her an patlayabilirdim. Liam da oradaydı. Kavrayışı sıkılaştı, serbest kalma ihtiyacıyla beni itişlerine doğru çekti.

"Liam..." Bu, onun çok iyi anladığı bir yalvarıştı.

"Şimdi, bebeğim. Benim için gel."

İkimiz de destansı boyutlarda bir mutluluğa yükselirken ben sıktım ve o zonkladı.

Aman Tanrım! Bundan asla bıkmayacağım.

"miydi?" Hoşuna düşünmüştüm ama emin olmak istedim. "İyi miydi?"

İnanılmazdı Bayan Harden."

"Güzel," dedim yüzümde kocaman bir gülümsemeyle. "Çünkü bunu tekrar yapmak istiyorum. Bir dahaki sefere sonuna kadar, tamam mı?"

"İki kez sormana gerek yok."

Liam beni eşsiz bir tutkuyla öptü, kalbim tatmin oldu ve rahatladı, hayatımda ilk kez nihayet istendiğimi ve kabul edildiğimi hissettim.

Duşumuzu birlikte bitirdik, samimiyet ve aşinalık üşüyen bedenimi içten içe ısıtıyordu. Bu her zaman hayalini kurduğum hayattı.

"Jamie, bu öğleden sonra dışarı çıkmam gerekiyor. Matt'le birlikte Detroit'e gideceğim, böylece Amato'larla evlilik hakkında konuşabiliriz." Biz giyinirken Liam söyledi.

"Ne evliliğı? İptal edildiğini sanıyordum."

"Aslında değil. Matt benim yerime Francesca ile evlenecek.

Onun planı buydu."

"Aman Tanrım. Bunu bana söylememiştin. Bunu neden yapsın ki?"

"Aslında birkaç nedenden dolayı. O kurşundan kurtulmama yardım etmesinin yanı sıra, aslında ondan hoşlandığını düşünüyorum. Büyükbabamın pozisyonunu tamamen devralmak istiyorsa her halükarda yakında evlenmek zorunda kalacak. Bu koltuk için bir tür gereklilik."

"Peki bu değişiklikleri kabul etti mi?"

"Henüz bilmiyor. Matt, Don Amato'ya ona kendisinin söyleyip söyleyemeyeceğini ve ona uygun bir nişan yüzüğü verip veremeyeceğini sordu. Ben kardeşçe destek olmak ve işler sarpa sararsa ona arka çıkmak için gidiyorum. Burada tek başına iyi olacak mısın?" "Tabii ki. Belki Alison biraz kız kıza vakit geçirmek için bize gelebilir." I

En iyi arkadaşımı ne kadar özlediğimi düşünerek gülümsedim.

"Kulağa mükemmel bir plan gibi geliyor."

BÖLÜM 39

Liam

" misin, Büyük Kardeş?" Matt'in omzunu okşayarak ona takıldım.

Jete adım attığımızdan beri ondan tek bir ses bile duymamıştım. Yüzünde tedirginliğini ele veren hiçbir şey yoktu, vücut dili ona ihanet etmiyordu ama sessizliği bana çok şey anlatıyordu.

Detroit kısa bir uçuş uzaklığındaydı ve uçak bize ait olmasına rağmen Matt içeride sigara içmekten kaçındı. Parmaklarının sol elinde tuttuğu Macallan bardağının etrafını sarıp uzatmasından, Çu anda bu lanet ilaca ne kadar ihtiyacı olduğu anlaşıyordu.

"Hayır."

"Bana saçmalama Matt. Striptiz için ayrıldığımızdan beri sessizsin." Sakin, şaşkınlıktan uzak dinginlik maskesinin arkasına saklanabilirdi ama onu kandıramayacak kadar iyi tanıyordum. "Her şey yoluna girecek."

"Evet, doğru." Alaycı bir kahkaha attı, göğsünü bir dürtüyle terk etti, temizleyici olarak bir kadeh viski tarafından yutuldu. "Detroit'ten savaşmadan ayrılmayacağız, Liam."

"Kavga mı? Bana söylemediğin şey ne? Bu Komisyon'la birlikte ayarlanmamış mıydı?" Uyarı tonu ve ciddi ifadesi artık beni endişelendiriyordu. Buraya hoş karşılandığımız düşüncesiyle gelmişim.

"Evet, lanet olası bir kavga." Homurdandı ve ilk kez yüzünü bana döndü. "Bütün bu durumu yanlış anlamışsınız Liam. Francesca ailemizle evlenmeyi istemiyordu. Onu statü peşinde koşan biri sanmıştık ama yanılmışız."

Francesca'yı tanıdığımı söyleyemezdim ama AD'nin partisinden önce yaşadığımız küçük etkileşimden, orada kendi isteğiyle bulunmadığı açıktı. O da en az benim kadar bu işten hoşlanmıştı, ki bu da bir nebze bile hoşlanmadığını söylemekle aynı şeydi.

Onun bu ani değişikliklere nasıl tepki vereceğini hayal bile edemiyordum. Hâlâ nişanlısının artık 5 santim boyunda bir erkek olduğunun farkında değildi.

Sürekli düşünceli bir ruh hali ve eşsiz bir kan ve güç açlığı olan uzun boylu bir adam. Francesca hâlâ benimle evleneceğini sanıyordu.

"Müstakbel eşinin seni reddedeceğinden mi korkuyorsun?" Alay etmekten geri durdum, burada keşfedilmemiş bir bölgeye girdiğimi biliyordum ve çekmemem gereken bir ipi çekmek istemiyordum.

Matt istediğini ne pahasına olursa olsun elde ederdi ve bunu *nasıl* elde ettiği konusunda asla endişelenmezdi. Francesca'yla yaklaşan olası bir kavga yüzünden kıvranışını görmek, onun sert yüzeyinin altında yatan şeyin başlı başına bir ifadesiydi.

"Beni reddetmeyecek. Bunu yapmaktan başka seçeneği yok." Matt'in ses tonunda gerginlik ve kesinlik vardı ama bu, savaş zamanlarında kitleler için takındığı sakın cephe kadar sahteydi. Bugün, *her zamankinin* aksine, orada bir çatlak vardı, kalın derisinin altındaki gerçeklik yarıktan içeri süzülüyordu.

"Ama içimden bir ses onun bunu yapmasını *istemediğinizi* söylüyor."

Matt, Don Amato'dan Francesca'ya yeni anlaşmadan söz etmesini istemişti. Nişan yüzüğünü de kendisi seçmiş, en ufak bir çekingenlik göstermemişti. Kim bilir kaç karatlık yüzük Çu anda takım elbise ceketinin iç cebinde, düzgün bir kutunun içinde duruyordu ve muhtemelen her hareket ettiğinde kaburgalarına batıyordu.

"Bu konuşmayla nereye varmaya çalıştığını bilmiyorum Liam, ama umurumda değil. O yüzden bırak."

"Bu konuda konuşmak istemiyor olabilirsin ama bu evliliğin ardında senin için tatlı bir anlaşmadan daha fazlası olduğunu biliyorum. Onu önemsemiyor olsaydın yüzük almaya zahmet etmez ve Detroit'e uçup bunu ona kendin söylemezdin."

"O benim karım olacak. Sonsuza kadar kin tutmak için uzun bir süre. Ben sadece cezayı kısaltmaya çalışıyorum, başka bir şey değil."

"İniş için hazırlanın." Pilot telsizden işaret verdi. Matt emniyet kemerini taktı, dik oturdu ve bu konuşmayı hiç yapmıyormuşuz gibi davrandı.

Onu kendi haline bıraktım, davranışları kontrolünü yeniden kazanmasının daha rahat olacağını biliyordum, bu zamanı zihninde gizlenen şeytanları yatıştırmak için kullanıyordu.

Amato Malikanesi'nin önünde arabadan indiğimizde, o zaten buz gibi soğukkanlıydı.

Matt kontrolü yeniden ele geçirmiş, daha önce bana gösterdiği her türlü tedirginliği jetin içine gömmüştü. Başı dikti ve güçlü, baskın doğası vücudundan güçlü dalgalar halinde yayılıyordu.

Trevor ve Max, kardeşimin gölgeleri, biz Don Amato'yu çalışma odasında beklerken dışarıda durdular.

Orada otururken canımı sıkan tek şeyi düşünmeden edemiyordum: Don Amato ile yapacağım konuşmayı. Zor bir görüşme olacağına hiç şüphe yoktu.

Hâlâ tek kızı Amelia'yı öldürdüğüme inanıyordu. Jamie'yi biliyor muydu? Amelia'dan başka bir kızı daha olduğunu biliyor muydu?

Planım önce ona söylemek, onu ve annesini terk etmediğini teyit etmektir. Çünkü eğer durum böyleyse, bu gerçek benimle birlikte ölüyor olacaktı. Jamie'ye tekrar reddedildiğini hissettirmek gibi bir hata yapmamın kesinlikle imkânı yoktu. Eğer biyolojik babası bir orospu çocuğuysa, onu ondan da korumalıydım.

"Matt." Don Amato odaya girerken kapıdan seslendi ve kardeşimin elini kuvvetle sıktı. "Seni tekrar görmek güzel. Otursana." Elimi aceleyle sıkmadan önce masasının önündeki sandalyeleri işaret etti, bana karşı sahte samimiyetinden duyduğu rahatsızlığı gizlemedi.

"Sizi görmek de güzel, Don Amato. Bizi ağırladığınız için teşekkürler. Anlaştığımız gibi yeğeninizle konuşmak için buradayım."

"Elbette, birazdan aşağıda olacak." Bize birkaç içki doldurup uzatırken "Birazdan inecek" dedi.

Don Amato'nun elinden bardağı alır almaz Matt'in ona yönelttiği sahte gülümsemeyi gördüm. Enzo içmeden önce tek bir damla bile içmemişti. Ona henüz güvenmiyordu.

"Şu mu, Matt? Kendine has bir akli var." Yerine otururken devam etti, masası aramızda bir bariyer oluşturuyordu ama ellerini hep görünür tutmaya dikkat ediyordu. "Vahşi olduğu kadar değerli de. Onun kadar güce aç bir kadın görmedim. Üç yeğenim var ve yine de şansım olsa, hükümdarlığımı devralması için onu gözümü kırpmadan seçerdim." Sesi gurur ve samimiyetle doluydu.

"Öyle mi?" Matt'in ilgisini çekmişti. Onu izledi ve Don Amato'nun da aynısını yaptığını gördükten sonra bardağından bir yudum aldı.

"Aynen öyle. Ama mafya sadece erkeklerin üye olduğu bir kulüp. Kadın düşmanlığı çok derindir. Köklerine işlemiştir. En yetenekli kadınların bile güzel ayakkabılarını kapıdan içeri sokmak için en ufak bir şansı olmaz."

Cümlesini bitirir bitirmez, sanki tam sıradaymış gibi, ofisinin maun çift kapısı hışımla açıldı. Francesca içeri girdi, çenesi dik, omuzları güvenle dikilmişti. Matt de ben de ayağa kalktık, onun kasıla kasıla içeri girdiğini görmek için arkamızı döndük, botlarının kalın topukları bize doğru attığı her kendinden emin adımda kükrüyordu.

Bize tek bir bakış bile atmadan doğruca Don Amato'nun oturduğu yere yürüdü ve bizi selamlamadan önce alnına bir öpücük kondurdu.

"Beyler." Kaba bir baş sallama ve kuru bir selamlamadan başka bir şey yapmadı. Daha iyisini bilmesem, ona kendini beğenmiş şımarık bir velet derdim, ama tavrı bize onun gözünde hoş karşılanmadığımızı gösteriyordu. "Beni mi çağırdın amca?"

"Evet, canım. Liam ve Matteo Battaglia ile tanıştın. Seninle konuşmaya geldiler."

Bakışlarını tekrar bize dikmiş, kızgın bir kaşını protesto edercesine kaldırmış, içimizden birinin sadede gelmesini bekliyordu.

Matt elindeki bardağı masanın üzerine bıraktı ve Francesca'yı selamlamak için ayağa kalkarak elini tuttu ve tenine bir öpücük kondurdu.

"Bayan Amato, sizi tekrar görmek büyük bir zevk."

"Bay Battaglia," diye selamladı onu, yüzündeki gülümseme görgü kurallarından başka bir şey için değildi. "Ziyaretinizden duyduğum memnuniyeti neye borçluyum?"

"Sizinle yaklaşan düğün hakkında konuşmaya geldik."

"Ah, doğru. O." Elini Matt'in elinden çekti ve kollarını savunmacı bir tavırla vücudunun önünde kavuşturdu.

"Evet, o. Planda bazı değişiklikler oldu. Artık Liam'la evlenmeyeceksin."

"Bu harika bir haber! Yani her şey bitti. Özgür müyüm?" Yüzü tamamen değişmişti. Gözleri heyecanla parlıyordu, yüz hatlarını aydınlatan dürüst gülümsemede rahatlama açıkça görülüyordu.

"Pek sayılmaz. Buraya benimle olan nişanlılığının bir simgesi olarak sana bu yüzüğü vermeye geldim." Matt küçük siyah kutuyu çıkarıp alması için ona uzattı.

Francesca'nın yüzü solgunlaştı, gülümsemesi tamamen kaybolmuştu ve göğsü, havayı dığarı vermek istemeyen bir soluğa hapsolmuştu. Kutudan Matt'in yüzüne bakarken olduğu yerde donup kalmıştı. Çenesi sıkıca kenetlendi ve hızla dönerek Enzo'nun gözleriyle buluştu, onay arıyordu.

"Ciddi olamazsın."

"Bu doğru, Poppet. Liam yerine Matt'le evleneceksin. Günün sonunda o senin için daha iyi bir eş olacak." Don Amato'nun sözleri etkisiz hale getirmeyi amaçlıyordu ama zaten alevlenmiş olan ateşin üzerine benzin dökmek gibi işe yaradı.

"Siz erkekler inanılır gibi değilsiniz."

"Dil, Francesca."

"Hayır. Siz beni lanet bir oyuncakmışım gibi sağa sola savururken dilime ya da ses tonuma dikkat etmeyeceğim. Ben, çıkarlarınıza uygun olduğu sürece birbirinize atabileceğiniz *bir şey* değilim. Bu saçmalık."

Francesca sadece kızgın değildi, incinmişti de. Buna hakkı vardı ama bu yine de hiçbir şeyi değıştirmeyecekti.

"Ya sen? Bunların hepsi senin suçun, değil mi?" Parmağını sanki bir silahmığ gibi Matt'in göğsüne sokarak devam etti, Matt'in tek yanıtı, belli etmemeye çalıştığından daha fazlasını saklayan hınzır bir sırıtmaydı.

"Bu kadar yeter!" Don Amato kükreyerek oturduğu yerden kalktı. "Karar verildi. Komisyon bu değışikliği kabul etti ve tören önceden planlandığı gibi gerçekleşecek." Kızı kendisine doğru çevirdi ve omuzlarından sıkıca kavradı. "Sen zaten aşk için evlenmiyordun. Hiçbir zaman aşk için evlenmedin. Liam yerine Matt olsa ne fark eder ki? Kaba olma Francesca ve hediyeıı kabul et. Battaglia'ları aşagılamak istemeyiz."

Francesca kutuyu Matt'in elinden kaptı ve çalışma odasından hışımla çıktı, ağabeyim de onu takip ediyordu.

Kayboluşlarını izledim ve içimde büyüyen eğlenceye engel olamadım. Büyük kötü kardeşim hayatının yolculuğuna çıkmıştı ve her nasılsa ne kadar fırtınalı olsa da o arabada olmak *istiyor* gibiydi.

Kısa süre sonra düşüncelerim yerini kafatasımı delen bir çift göz olduğu hissine bıraktı. Döndüğümde Don Amato'nun bana baktığını gördüm, gözlerinde küçümseme dışında hiçbir duygu yoktu.

"Don Amato-" Hiç fırsat bulamadığım için o gece neler olduğunu nihayet yüzüne söylemeyi umarak başladım.

"Onu senin öldürmediğini biliyorum." Sözümlü kesti.

"Ben yapmadım. Onu kollarımda tuttum, kanamayı durdurmaya çalıştım ama hiç şansım yoktu. Size başsağlığı dilemedim ve eğer teselli olacaksa, o piçlerin her biri yaptıklarının bedelini hayatlarıyla ödediler."

"Biliyorum. Onlara benden önce ulaştın." Ona şaşkınlıkla baktım. Kızının talihsiz ölümüyle hiçbir ilgimiz olmadığını biliyorsa neden hâlâ bu birlikteliği zorluyordu?

"Nereden biliyorsun?"

"Ev sahibinin karısıyla konuştum. Zavallı kadın kocasına pırıl pırıl yeni bir Kolombiya kravatı verdiğinizi görünce dehşete düşmüş. Tam olarak bizim imzamız değil, değil mi?"

"Hak ettiğini buldu. Suçu Kartel'in üzerine atabilirsin." Bunların hiçbirinin bana aradığım teselliği getirmediğini hatırlayarak soğuk bir şekilde cevap verdim. Yerin dibine gönderdiğim piçler için kendimi suçlu hissetmiyordum. Onlarla birlikte ölen ruhumun parçaları için kendimi suçlu hissediyordum.

"Gerçekten de öyle. Bana sahnelenen soygundan bahsetti ama artık çok geçti. O zamana kadar mesele Komisyon' elindeydi, bu yüzden şimdi kararlaştırıldığı gibi anlaşılmaya bağlı kalıyoruz."

Tam o sırada Matt, yüzü öfkeyle kaplı bir halde ofise geri döndü. Francesca ne yaparsa yapsın ya da ne söylerse söylesin, Matt'in derisinin altına girmeyi ve onu ustalıkla derinlere itmeyi başarmıştı. Her zaman kontrollü olan ağabeyimin duygularını şu anda olduğu gibi dışa vurduğunu hiç görmemiştim.

"Ayarlandı." "Düğün için New York'ta görüşürüz." diye homurdandı.

Çıkarken Matt hâlâ öfkeyle ofluyor, çenesini sıkıyor ve kasları neredeyse yerinden fırlayacak gibi oluyordu. Gülmek zorunda kaldım. Onu bir kadın yüzünden bu kadar sinirli görmek komikten başka bir şey değildi.

Matt telefonunu eline aldı, öfkeyle kaydırıldı ve sonunda bir numara seçip kulağına götürdü.

"Kimi arıyorsun?"

"Annemi."

"Memeni öpsün diye annene mi koşuyorsun? Bunun için biraz fazla yaşlı ve suçlu değil misin?" Büyük kötü mafya kardeşimin bir kadın yüzünden kıvrandığını görmekten zevk alarak alay ettim.

"Kapa çeneni, göt herif. Lanet olası bir düğünü ne kadar çabuk planlayabileceğini görmek için onu arıyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 40

Liam

Francesca'nın dehşetine rağmen, annem mükemmel bir parti planlayıcısıydı. Baskı altında başarılı olur ve beklentilerin üzerine çıkardı. Teresa Battaglia'nın yüzyılın etkinliğini gerçekleştirmesi için hiçbir haber çok kısa değildi.

Matt'in belirttiği gibi hiçbir masraftan kaçınılmamıştı, yani annemin bu işi olabildiğince hızlı gerçekleştirmek için bütçesi yoktu. Matt'in ona nişan yüzüğünü verdiği gün Francesca ne söylediyse ya da ne yaptıysa, Matt kafayı anlaşılmayı tamamlamaya takmıştı. Bu çarpık bir ceza mıydı yoksa planından hiçbir şeyin sapmamasını sağlamak için bir araç mıydı, asla bilemeyecektik. Kesin olan bir şey varsa, o da bunun duygusal bir tepki olduğuydu ve bu onun için bir ilkti.

Detroit'e gittikten sadece bir hafta sonra, kardeşimin büyük günü için her şey hazırды. Planlanandan bir hafta önce özgürlüğünün kısa kesilmesi Francesca'nın yüzünden okunuyordu.

Bu Matt için bir düğünden çok daha fazlasıydı. Bir zamanlar vaat edilmiş bir hayali gerçeğe dönüştürmenin ilk adımıydı.

New York *Cosca*'nın Don'u olacaktı.

Matteo Battaglia gerçek bir *mafya*ydı. Benim aksime, karanlığı bir parçası olarak kabul etmiş, onu bir onur nişanı gibi taşımıştı. Kurallara göre yaşar, güç solur ve emir verirdi. Nihayetinde evliliğinin amacı da buydu - daha on iki yaşında ilk cinayetini işlediğinden beri önünde bir havuç gibi sallanan şeye nihayet sahip olmak.

En azından iddia ettiği buydu. Bu salonda oturup paranın satın alabileceği en pahalı lezzetlerle ziyafet çeken herkesi kandırabilirdi. Ama beni değil. Aldatmak için giydiği kalın, sahte derinin ötesini görebiliyordum.

İnsanların Komisyon'daki koltuğunu güvence altına aldığı için acımasız bir gülümseme olarak gördükleri şeyin altında ben rahatlama gördüm. İstedğini elde etmişti ve bu lanet olası bir koltuk değildi.

Bu .
Francesca.

Yine de onu suçlayamazdım. Ben de bir Amato'ya kafayı takmıştım. Jamie yanımda oturuyordu, yüzü sonsuza dek saklamak istediğim bir gülümsemeyle parlıyordu.

Kesinlikle büyüleyici görünüyordu. Gözlerim ona takıldı, bir prensese yakışan bembeyaz bir elbisenin içinde ne kadar nefes kesici görüneceğini, hayallerimi gerçekleştirmek için koridorda yürüyeceğini düşündüm.

Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanımıyorduk ama kalbim ne istediğini biliyordu ve artık canavarların bile seilmeyi hak ettiği gerçeğiyle barışmıştım.

"Hemen döneceğim," diye Jamie'nin kulağına fısıldadım ve onu masamızda Alison'la bırakarak, çok ihtiyaç duyduğum küçük bir sohbet için Don Amato'yu aradım.

Jamie'nin eşyaları arasından yüzüğü kapmayı başarmıştım. Cebimde duruyordu ve neredeyse endişeden bir delik açacaktı.

"Don Amato, konuşabilir miyiz?" Bana şüpheyile baktı, isteksizce yerinden kalktı ve beni dışarıda kimsenin konuşmamızı duyamayacağı daha özel bir yere kadar takip etti.

"Beni yeğenimin düğününden alıkoyacak kadar önemli olan şey nedir?" Acıyla sordu. Amelia hakkındaki gerçeği biliyordu ama yine de bana karşı bariz bir kin besliyordu.

Yüzüğü cebimden çıkardım, belki de onu kelimelerimle ikna etmeye çalışmaktansa göstermenin daha iyi olacağını düşündüm. Zaten onun için çok az şey ifade ediyor gibiydiler.

"Bu senin mi?"

Yüzüğü ona uzattım ve benden alırken gözlerinin şok içinde açılmasını izledim. Onun rahatsız edici sessizliğinde cevabımı buldum. Bu kesinlikle onun yüzüğüydü.

"Bunu nasıl aldınız?" Don Amato sordu, gözleri şüpheciliğini gizleyemeyen ince bir çizgi halindeydi.

"Şu anda ait kişiden." "Amanda'yı tanıyor musunuz? Nerede o?"

Kahretsin, doğrudu. O gerçekten de Jamie'nin babasıydı. Yüzü umutla aydınlanmış, normalde sert olan ifadesi çok daha yumuşak bir ifadeye dönüşmüştü. Bu bana Amanda'ya ne olduğunu bilmediğini söyledi, yani büyük olasılıkla Jamie hakkında da hiçbir şey bilmiyordu.

"Üzgünüm Don Amato, Amanda yaklaşık 25 yıl önce vefat etti."

Hayal kırıklığı ve kalp kırıklığının yüz hatlarını ele geçirmesini ve yüzündeki rengi tamamen silmesini izledim.

"Nasıl? Neden?" Kendini kaybetmişti, gözle görülür acısı bir *mafya* Don'unun doğuştan gelen acımasızlığıyla eşleşmiyordu.

"İddiaya göre bir kız çocuğu doğururken ölmüş."

"Ne?" İnanmayarak fısıltıyla bağırdı.

"Bu gece burada birlikte olduğum genç bayan, kız arkadaşım," kelimeyi vurguladım. "O yüzüğün sahibi artık o. Bir zamanlar annesine, Amanda Harden'a verdiğiniz yüzüğün. Haksız mıyım?"

Sanki adamı karnından vurmuş gibiydim. Don Amato gücünü toplayamadı ve şok içinde sessiz bir bakışla arkasındaki sandalyeye yığıldı. Ona biraz zaman tanıdım, yanındaki koltuğa otururken sessizce bilgiyi özümsemesine izin .

"Yani ben... benim bir kızım mı var?"

Gözleri yaşlarla dolarken titreyen sesi içinden geçen duygu karmaşasını ele . Birkaç cümleyle, kurşuna gerek kalmadan bir suç efsanesini alaşağı etmiştim.

"Sanırım öyle, Don Amato. Adı Jamie Elisabeth Harden."

Ona onunla ilgili her şeyi anlattım, özellikle de Frank'i ve sessizliği karşılığında her ay aldığı parayı. Jamie'nin hayatı boyunca ne kadar kötü muamele gördüğünü ve özellikle de tüm bunlara rağmen ne kadar harika bir insan olduğunu.

Bay Mercier ile olan son olayları en sona bıraktım, yakında hapisten çıkacağını vurguladım ve onun da benim kadar kana susamış olmasını umdum.

"O biliyor mu?" Sesi yumuşak ve babacandı, bu birkaç kelimedenden endişe damlıyordu.

"Henüz değil. Doğru olup olmadığını ya da senin tepkinin ne bilmiyordum. Ona söylemeden önce onu bundan korumak zorundaydım. Eminim bunu anlayabilirsin."

"Bu... Siktir." Tısladı, düşünmeye çalışırken elleriyle başını kavradı.

"Bana ne olduğunu anlatabilir misin? Başka bir kızın olduğunu nasıl bilmezsin?"

"Amanda şüphesiz hayatımın aşkıydı, sadece birkaç hafta birlikte olsak bile. Ona ne olduğumu söyledikten sonra ortadan kayboldu. Bir nottan başka bir şey .

Bir suçluyu sevme fikri. Hayatı hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum, nereli olduğunu bile bilmiyordum. O başıma gelen en güzel şeydi. Onunla birlikte olmak için o sabah nişanımı bozmuştum. Bunu yaptığım için üzerimde adımın yazılı olduğu mermi umurunda bile değildi."

Bu çok tanıdık geliyordu. Onun acısını anlayabiliyordum. Jamie içimdeki canavarı sevmeyeceğine karar vermiş olsaydı, kendi resmimi görüyordum.

"Teşekkür ederim Liam. Ben yanında değilken onun yanında olduğun için teşekkür ederim." "Sanırım bir gün seninle tanışmaktan mutlu olacaktır."

"Elbette. Kaybettiklerimi telafi edemem ama artık buradayım." "Bunu bilmek güzel, Don Amato. O lanet olası dünyayı hak ediyor."

İkimiz de Jamie'ye gerçek babasının kim olduğunu söylememin ve Jamie hazır olduğunda Don Amato ile bir görüşme ayarlamamın en iyisi olacağı konusunda anlaştık.

Onu tanımak ve belki de hiç sahip olmadığı babası olmak istediğini bilmek beni rahatlattı.

Don Amato'ya biraz zaman tanıyıp partiye dönecek ve onu az önce söylediklerimle baş başa bırakacaktım ki otelin önünden silah sesleri yankılandı.

İçgüdülerim devreye girdi ve silahımı doğrudan Don Amato'nun yüzüne doğru çekerken, ben de onun silahının namlusuna baktım.

Sadece başımı sallayarak biz olmadığımızı işaret ettim ve sese doğru koşmaya başladım, Don Amato da peşimden geliyordu. Arabanın iz bırakmadan ortadan kaybolmasından önce birkaç el ateş edecek kadar bile zamanımız olmamıştı.

Matt yere yatmış, Francesca'yı vücuduyla sararken ben de adamlarımızı yüklü cipin peşine gönderdim. Dikkatimi Don Amato'dan sadece bir adım ötede, tüm görkemli öfkesiyle ondan daha uzun duran kardeşime çevirmeden önce Amato'lardan bazılarının ava katıldığını gördüm.

"Tam olarak doğru olan ne, Don Amato. Seni şehrimde ilk kez getiriyorum ve olan bu. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" Ses tonundaki düşmanlığı gizlemeden havladığını duydum.

"Bunu benim üzerime yıkmaya çalışmayın. Senin de çok iyi belirttiğin gibi burası *senin* şehrin. Buradaki hiçbir şey bana bunun siz olmadığınızı söylemiyor." Don Amato karşı çıktı.

"Kazalar her gün olur. Yeğenlerinizin söylediği de bu değil miydi?"

"Onlar sadece kız kardeşlerini teselli ediyor ve ona güven veriyorlardı. İhtiyacı vardı. Burada imkân ve fırsat sahibi olan sizsiniz."

"Değildi. Ben değildim." Sesi tehditkâr bir tona büründü. *Maşya* mensupları arasında bir onur kuralı vardı ama bu onları hiçbir zaman bir Made Man dostunu arkadan bıçaklamaktan alıkoymadı. Ne de olsa, kuralların ötesinde hepimiz suçluyduk ve aldatma bizim ikinci derimizdi. "Yapmam gereken hasar kontrolü ve yakalamam gereken lanet olası suikastçılar var. O yüzden sakıncası yoksa, lanet olası soyunuzu şehrimden götürün."

"Liam?" Jamie'nin sesi arkamdan geldi ve yanına koşarak onu otelin duvarlarının güvenliğine geri götürdüm. "Ne oldu? Silah sesleri duyduk."

"Sorun yok, bebeğim. Hadi seni içeri götürelim. Matt'in yanına dönmem gerekiyor ama çok yakında işimiz bitecek ve o zaman tamamen seninim." Onu düğün salonuna geri götürdüm, adamlarımızdan bazılarının her lanet girişi koruduğundan emin oldum, onlara Jamie, Alison ve annemi hayatları pahasına korumalarını söylemeden ayrıldım.

Söylemeye gerek yok ama onların güvenliğini asla şansa bırakmam.

İntikamı andıran bir şeyden geri döndüğümde, lanet olası bir suçlu olmadan komplo kurduğumda, parti sona ermişti. Hava gergindi ve buradaki her kadının yüzünü endişe kaplarken, erkeklerin kaşları güvensizlikle çatılmıştı.

Öte yandan Jamie, Alison ile mutlu bir şekilde gülüp sohbet ederek tam bir ışık saçıyordu. Ona yeniden aşık olmaktan kendimi alamadım.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz, Bayan Harden?" Arkasından kulağına fısıldadım, nefesimin altında tenini kaplayan minik tüylerin tadını çıkarıyordum.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Neredeyse boş olan dans pistine kadar beni takip etti, üzerimize dikilen onlarca göze aldırmadı.

"Her şey yolunda mı?"

"Şimdi öyle." Dudaklarını dudaklarıma aldım ve ağzıma bıraktığı lezzetli iniltiyle beslendim. "Büyüleyici görünüyorsunuz Bayan Harden," diyerek onu dans pistinin ortasında kollarımın arasına aldım ve yüzüne yayılan hınzır sırıtışı izledim. "Ne?"

"Benim hakkımda bir şey mi öğrenmek istiyorsun?" Aynı soruyu bana daha önce de sorduğunu düşünmeden edemedim. Ben daha derine inemedim, Jamie bir çeşit kumaş yerleştirdi. Elimdeydi ve bu işin nereye varacağını biliyordum.

Gülümsemem tam bir sırtışı dönüşürken, aletim onun alayına yanıt olarak seğirdi.

"Terbiyeli olun Bayan Harden, yoksa sizi cezalandırmak zorunda kalacağım," diye uyardım onu, ses tonumu alçak ve ciddi bir fısıltıya düşürmek için elimden geleni yaparak. "Halka açık bir yerde iç çamaşırı giymediğiniz son seferde neler olduğunu hatırladığınızı sanmıyorum."

"Bilmiyorum." Masum numarası yaptı. "Zihnimin biraz tazelenmeye ihtiyacı olabilir *Bay Battaglia*."

Şu küçük . Şimdi yaptı.

Jamie

Bay Battaglia.

Onun adını, *bu* adı söylemek bana her zaman, bir yığın suçluluk duygusunun altına gömeceği bir Liam'ın sert, sahiplenici ve talepkâr açlığını hissetmenin yadsınamaz zevkini verdi.

Ne olduğunu anlamadan kendimi Liam'ın ağzı boynumda gezinirken, elleri vücudumun her santimetrekaresinde doyumsuzca dolaşırken duvara dayanmış buldum.

Beni boş bir odaya itmişti, talepkâr öpücükleri ve sert dokunuşları bana içindeki karanlık sinire çarptığını ve şeytanın ortaya çıkıp oynamaya hazır olduğunu söylüyordu. Neredeyse kapıyı tekmeleyerek açmış ve beni herhangi bir misafirin meraklı gözlerinden uzakta bulabildiği ilk duvara çarpmıştı.

Odanın tam ortasında duran ve üzerinde sarkan loş ışıklı bilardo masası, özellikle Liam'ın gözlerinin yakıcı sıcaklığı altında umut verici görünüyordu.

Onunla sevişmeyi seviyordum, buna hiç şüphe yoktu ama sert ve hükmedici bir Liam'a dönüşen bu ham ve ilkel ihtiyaç, içimdeki tüm doğru yerlere elektrik sarsıntıları gönderdi.

Sıcak ve karıncalı bir his göbeğime kadar yükseldi, o şehvet çukuruna ne kadar sert itileceği beklentisi, bana dokunmadan önce bacaklarımın arasında havuz yapmama neden oldu.

Ben bunu daha çok sevdim. Seks.

Sıcak, sert ve aç.

Birinin bizi bulma ihtimali heyecanımı daha da artırıyor, adrenalın damarlarımdan hızla akıyordu. Vücutuma kondurduğu her derin öpücükte kalçalarımın nemlendiğini hissedebiliyordum, boştaki eli ise çılgınca tenimin her parçasında geziniyordu.

"Seni o bilardo masasının karşısında becereceğim Bayan Harden," diye fısıldadı Liam kulağıma, dudakları belli belirsiz kulak mememi okşuyordu. "Benimle böyle alay ederek istediğin bu muydu? Kardeşimin düğününde becerilmek mi?"

"Oh Tanrım." İnledim, kendi sesimin kabuğuna engel olamadım.

"Ya biri gelirse? Ya biri seni o güzel ağzın sikle doluyken görürse?"

Lanet olsun. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Liam bu gece her zamanki kabaydı ve ben de bunun her zerresine bayılıyordum.

Bu cazip olasılığı duyunca amım sıkıştı. Fantezilerim olduğunu hiç bilmezdim, ama bu kesinlikle onlardan biri olacaktı.

Beni yavaşça yeşil masaya doğru götürdü, ellerimi arkamdan mengene gibi kavrarken yol boyunca beni acımasızca öptü.

Beni döndürüp göğsünü sırtıma bastırmadan önce dudaklarımı yalayıp yutarken nefes alışım ağırlaştı. Liam zaten bir kaya kadar sertti ve etkileyici ereksiyonunu kıcıma sürterken bana ne kadar sert olduğunu gösteriyordu.

"Bu hoşunuza gidiyor, değil mi Bayan Harden? Belki de yakalanmanın heyecanı? Sizi daha sık dışarı çıkarmam gerekebilir, böylece sizi herkesin içinde yiyebilirim."

Liam bacaklarımı ayırıp elbisemi kıcımdan yukarı iterek altındaki çıplak bedenimi ortaya çıkarınca nefesim kesildi. Amım, sadece ince bir kıyafet tabakası için can atarken, boşluktan dolayı tekrar sıkıştı.

Masaya daha fazla eğilmeyi denedim, bedenimle onun bedenini aradım, onun için acı çektiğim yerde bana dokunmasına ihtiyaç duydum.

"Size doğru zaman geldiğinde dokunacağım, daha önce değil, beni anlıyor musunuz Bayan Harden?" Sesi uyarı tonundaydı. Yanıt olarak başımı salladım. "Bana cevap verirken kelimelerinizi ve adımları kullanın."

"Evet, Bay Battaglia." Sesim şehvetle titriyordu. Bana dokunması, içimi doldurması, söz verdiği gibi beni becermesi için yanıp tutuşuyordum.

Bunun üzerine saçlarımı sıkıca avucunun içine aldı, başımı kendine doğru çekti ve o çok sevdiğim sözleri fısıldadı.

"Aferin kızıma."

Sert sikini amıma bastırdı, iyi davranışım için küçük bir ödöl, beni daha da fişkirtti. O pantolonu çıkarmasına ihtiyacım vardı. Şimdi.

Sessiz yakarışlarımı duymuş gibiydi. Aletinin sıcaklığını girişime doğru bastırdığını hissetmeden önce pantolonunu çıkardığını fark etmemiştim. Onu daha fazla hissetmek için kıcıımı daha da dışarı çıkardım ama o geri çekildi ve beni içimde olması için daha da çaresiz bıraktı. Onu içime alma isteğimin reddedilmesiyle ağzımdan hayal kırıklığına uğramış bir hırıltı çıktı.

"Liam..." Adı bir yalvarış gibi çıktı. Eğer isteseydi şimdi yalvarırdım.

"Evet, bebeğim?" Sesi sert ama çok seksiydi.

"Lütfen, içimde sana ihtiyacım var."

"İhtiyacın olan bu mu?" Bir parmağını içime sokarak sordu. Nefes aldım ve sertçe yutkundum ama yine de yeterli değildi.

"Hayır. Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var." Kelimelerim küçük, sığ pantolonlarımla birlikte çıkıyor.

"O zaman belki bu?" Bir parmak daha. "Kahretsin, sırılsıklamsın bebeğim. Benim için çok ıslaksın."

Parmaklarını çekmeden hemen önce kaslarımın parmaklarının etrafında gerildiğini hissedebiliyordum. Mükemmel bir senaryo değildi ama şu anda onun parmaklarını hiçbir şeye tercih etmezdim. Vücudum onun o cennet gibi parmaklarının kaybından dolayı inledim.

Liam'ın göğsünden alçak bir homurtu çıktı, sonunda içimi doldurduğunu, beni kolıyla gerdiğini hissetmeden hemen önce, gidebildiği kadar derine kayarken içimde yükselen bir tatmin hissi. Sırtım bu girişle kavislendi, her küçük sinir ucu milyonlarca ampul gibi aydınlandı.

"Lanet olsun." Tekrar inledim, arzu omurgamdan aşağı ürperti gönderdi.

"İhtiyacın olan bu muydu?" Liam alay etti, bana karşı sürtünerek Sikini taşaklarıma kadar içime gömdü. Bir eli kalçamda, diğeri sırtımda, beni bilardo masasına sabitledi.

Liam'ın arkamdan vuran kalçalarıyla senkronize bir şekilde iniltiLERİMİ dışarı verirken, her sert itişte beni masaya bastıran yavaş, sabit itişlerle pompalamaya başladı.

Sonuna kadar çektiğinde şaşkınlıkla nefes aldım, sadece dilinin çok muhtaç amımdaki hissiyle hayal kırıklığımı hafifletmek için.

İçime daldırdı, sonra dudaklarımda ziyafet çekmeden önce klitorisimde daireler çizdi. Gözlerimi kapadım, sahneyi hayal etmeye çalıştım - Liam bükülmüş bedenimin arkasında diz çökmüş, beni emiyor ve yalayarak unutmaya çalışıyordu.

Beni arkadan acımadan yedi, ta ki ben yüzüne doğru hamle yapıp içimde büyüyen orgazmı kovalayana kadar. Beyaz, sıcak ışık görüşümü doldurdu, göz kapaklarımin arkasında binlerce ateşböceği yanıyordu.

Bu ilkti.

Daha mutluluktan inemeden, o mükemmel sertliğin sert bir hamleyle beni tekrar doldurduğunu ve şimdiye kadar hiç ulaşmadığı bir noktaya ulaştığını hissettim. Bacaklarımı daha da açtı, parmakları popomun yanaklarını ayırırken derin dalmayı tekrarladı.

"Kahretsin, amın hâlâ kasılıyor." O alçak homurtusu hâlâ zonklamakta olan klitorisimin üzerine yerleşti.

Bana daha sert binmeye başladı, kalçalarımı sıkıca tuttu, parmakları tenimin derinliklerine gömüldü. Şimdiye kadar yapabildiğim gibi inlemelerimi bastıramıyordum. O da yapamadı. Göğsünden gelen her ses beni arzuyla daha da çılgına çeviriyordu.

"Tekrar boşalacağım, Liam."

Liam bu sesle durdu. Artık tek duyabildiğim kontrolsüz nefes alışım ve hızla çarpan kalbimdi.

"Sen benimsin ve ne zaman ve nasıl geleceğine ben karar veririm!" Kulağıma fısıldadı, sesi bir tehdit gibi çıkıyordu. "Dizlerinin üzerine çök." Beni masadan kaldırarak emretti.

Dediğini yaptım, amım içimde inşa edilen reddedilmiş orgazmı protesto ediyordu.

"Aç kapıyı, bebeğim."

Liam ağzımı onunla doldururken ben de onun sikinin tadına baktım. Eli saçlarımdaydı, sikinin etrafında öğürene kadar çekip itiyordu.

"Siktir, özür dilerim."

Liam geri çekildi, ama parmaklarımı sikinin etrafına sardım ve tekrar ağzıma götürdüm.

"Tekrar yap." Görünüşe göre talepkâr tonu beni etkiliyordu. "Ağzımı hak ettiği gibi sik. Çekinme."

Tam olarak ne istediğimden emin değildim ama Liam bana uydu. Daha önce yaptığı gibi yine saçlarımı sıktı ve onu istediği gibi emmemi sağlamak için dizgin olarak kullandı. Derin ve sonra sığ, sert ve sonra yavaş.

"O ağız. O lanet ağız benim ölümüm olacak." Dedi ve beklenmedik bir şekilde sikini ağzımdan çekerek suratımı asmama neden oldu. "Sizi mahvedemem Bayan Harden. Burada olmaz, bugün olmaz."

Bunun yerine Liam beni tekrar bilardo masasının üzerine kaldırdı, kalçalarımın arasına yerleşti ve beni eşsiz bir açıklıkla öptü.

Saçlarından bir tutam tuttum, onu kendime çektim, o da sikini tekrar içime gömdü. Kalçalarım her itişinde onunla buluştu. Her sert pompa, tekrar kenara yaklaşırken beni daha yüksek sesle inletti. O zamana kadar birinin bizi görmesi umurumda bile değildi. Sadece bizim yerimizde olmayı dilerlerdi.

Liam çenemi parmaklarının arasına alarak beni gözlerinin içine bakmaya zorladı.

"Yakın mısın, bebeğim?"

"Hum-um." Tek söyleyebildiğim buydu.

"Gözlerini aç. Boşalırken bana bakmanı istiyorum. Benim için gel, bebeğim. Şimdi."

Liam'ın hamleleri daha da vahşileşip sertleşiyor, içime acımasızca giriyor, beni de onunla birlikte o coşku dalgasına sürüklüyordu.

İçimden yüksek sesli bir inilti çıkarken ağzım açık kaldı. Liam eliyle ağzımı kapadı, sesi yumuşatmaya çalıştı, yüzünde şeytani bir gülümseme vardı, bana ne yaptığını bilmekten zevk alıyordu. İçime boşalana kadar şiddetle iterek beni terk edilmiş bir halde becerdi.

Beni göğsüne bastırırken saçlarıma gülümsediğini hissettim.

"Ne?" Geri çekildim ve yüzünün eğlenceyle aydınlanmasını izledim.

"Seksten o kadar da hoşlanmayan biri için oldukça fan."

"Az önce bana yaptığın şeyin hayranıyım," diye itiraf ettim.

Derin, düzensiz nefesler arasında kendimi hala vücudumda dolaşan inanılmaz zevk dalgasından uzak tutmaya çalışıyordum.

"Seni görmeye bayılıyorum. Açıkta ve savunmasız, güzelce becerilmiş ve tamamen benimsin."

"Ben seninim."

"Ve karşılığında ben de seninim. Sizi seviyorum, Bayan Dornier." Dudaklarımı tutkulu bir öpücükle dudaklarına götürmeden önce yüzünde sinsi bir sırıtışla söyledi.

"Kulağa hoş ama henüz değil." "Bunu değiştirmemiz gerekiyor."

Yüz ifadesi ciddileşirken gözleri kalbimi gururla dolduran bir bağlılıkla parlıyordu. Ve bakışları benimkilere gömülüyken, hala içimdeyken sordu ve ben bu mükemmel rüyamızda uyanık olduğumdan emin değildim.

"Jamie Elisabeth Harden, karım olma onurunu bana verir misin?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 41

Jamie

Matt ve Francesca'nın düğününden bu yana bir hafta geçmişti. Daha da önemlisi, müstakbel Bayan Liam Battaglia olmamın üzerinden de bir hafta geçmişti.

O zamandan beri bulutların üzerindeydim, hayatım sonunda asla sahip olamayacağını düşündüğüm bir anlam kazanmıştı.

Tabii ki evet dedim.

Milyon kere evet.

İstediğimin bu olduğuna dair içimde hiçbir şüphe yoktu. Aşk için evlenmek bir lütuf olacaktı. Hayatımın aşkıyla, ruh eşimle evlenmek cennetten bir armağandı.

Sanki bu beni dünyanın en şanslı kadını yapmıyormuş gibi, Liam gerçek babamın kim olduğunu öğrenmişti. Bana olan sevgisinin ve bölünmez bağlılığının bir başka göstergesiydi bu. Beni mutlu etmek için onca zahmete katlanmıştı.

Benimle buluşmaya istekli olduğunu bilmek pastanın üstündeki krema gibiydi. Gergindim ama adamın benimle tanışmakla ilgilenmesi zaten iyiye işaretti.

Daha önce hiç gerçek bir babam olmamıştı. Frank... yani, Frank. Para ve onunla birlikte gelen tehdit için bana katlandı. O anlaşmada bana iyi davranması gerektiğini söyleyen hiçbir şey yoktu, beni sevmek şöyle dursun. Kırık kalbinde bunu yapacak güç yoktu. Bunu artık biliyordum.

Küçük bir kız olmaktan çok uzaktım, ama kalbimin bir parçası hala baba sevgisini özlüyordu. Bir aile için.

"Harika görünüyorsun," diye fısıldadı Liam arkamdan, yansımamı bir kez daha gözden geçirirken kollarımı hafifçe sıktı.

İyi görünmeyi istemenin ne kadar gereksiz olduğunu biliyordum ama babamın beni sevmesini istiyordum. Kızı olduğum için benimle gurur duymasını istiyordum.

başarılarımdan kişiliğime, kusurlarımdan görünüşüme kadar. Her şeyimi.

"Seninle gelmemi istemediğine emin misin?"

"Eminim." Vücudumda serbestçe dolaşan gerginliği gizlemeye çalışarak gülümsedim. "Sanırım bunu kendim yapmalıyım."

Bunu bana yüzüncü kez soruyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, o gelseydi daha rahat olurdu ama büyümek için bu sıçramaya ihtiyacım olduğunu iliklerime kadar hissediyordum. Kendim olmak ve kendi başıma ayakta durmak için.

Bir de başka bir şey vardı. Büyük kötü mafya sevgilim bazen biraz sert davranabiliyordu. Sevgi dolu bir yerden geliyordu ama yine de babamın beni kabul etmesi için korkutulmasını istemiyordum. Bunu özgürce yapmasını istiyordum. Eğer kabul etmezse, bu bir kader değildi.

Bu düşünceyle ürperdim, Liam'ın eli beni tekrar sabitledi, tenimi okşadı ve beni şimdiki zamana geri çekti.

"Bana ihtiyacın olursa buradayım." "Ve bunun için seni seviyorum."

Belki Liam'ın ailesiyle olan kopmaz bağı beni de etkiledi ama buna benim de sahip olabileceğimi bilmek başımı döndürecek kadar yüksek bir yere çıkardı.

Küçük ailemizi rahatlıkla görebiliyordum ama Battaglia klanı ve tanışmak üzere olduğum aileden oluşan geniş bir aile de istiyordum. Babamın da böyle bir şey istediğine dair tüm umutlarım vardı. Her kim olursa olsun.

Hâlâ bir parçam, asla tamamen yok olmayacak olan o küçük parça, bu adamın beni değerli bulmama ihtimali olduğunu söylüyordu. Ve bu değersizlik düşünceleri zaman zaman aklıma gelse de, artık onlarla daha iyi başa çıkabiliyordum.

Harden annemin kızlık soyadıydı. Frank bana kendi soyadını verme zahmetine girmede. Liam bana onu bulduğunu söylediğinden beri soyadının ne olduğunu merak ediyordum. Yakında yeni bir tane alacaktım. Dornier benim soyadım olmak için bir tarih belirlemeyi bekliyordu. Ama bu konuda merak etmeyecek kadar heyecanlıydım.

Kardeşlerim var mıydı? Kuzenlerim, amcalarım ve teyzelerim? Babama benziyor muydum? O ne iş yapıyordu? Ve sonra beni diğerlerinden daha çok rahatsız eden nihai soru vardı. Neden beni hiç aramamıştı?

"Hey," diye seslendi Liam arkamdan, gülümsemem gözlerimizin önünde soldu. Babamın varlığımdan haberdar olması ve beni arama zahmetine hiç girmemiş olması mümkün müydü? Kendimi yeni bir hayal kırıklığına mı hazırlıyordum?

"Her şey yoluna girecek. Lütfen bu konuda bana güven." Liam içimi gördü. Diğer taraftan incinmiş olarak çıkacak olsaydım beni bu toplantıya göndermezdi. Bu yüzden onun kararına güvenerek kendimi düzelttim, derin bir nefes aldım ve zihnimi dilediğim olumlu sonuca odakladım.

Ayrıca Liam, babamla ilgili bir şeyler bulmak için Jimmy'ye buradan Mars'a kadar kazı yaptırmış olmalı. Yalnız gitmeme izin veriyorsa, bu yüzde yüz güvenli olduğu anlamına geliyordu.

Yine de bir şekilde içimde büyüyen bir his vardı, her geçen saniye daha da artan bir korku hissi.

Çantamı kapıp müstakbel kocama veda öpücüğü vermeden önce bir bardak suyla yuttum.

"Her şey mükemmel bir şekilde yoluna girecek. Gergin olduğunu biliyorum ama gergin olman için hiçbir neden yok. Bu konuda bana güvenebilir misin?"

Başımı salladım, doğru söylediğini biliyordum ama içimdeki kötü hislerden kurtulamıyordum.

"Carl seni 5. Cadde'de bırakacak ve sonrası sana kalmış. Sözümü tutacağım ve bunu tek başınıza ve kendi şartlarınızla yapmanıza izin vereceğim. Adamlar geri çekilecek."

"Güzel. Daha ben gelmeden adamın benden korkmasına ihtiyacım yok." Liam sözlerim üzerine kıkırdadı, kulaklarımı ve kalbimi o lezzetli mutluluk sesiyle doldurdu.

"Bunun böyle olacağından emin değilim. Ama anlaşma anlaşmadır ve ne de olsa ben onurlu bir adamım. Kelime oyunu yaptım. Sadece bittiğinde beni ara, tamam mı?"

"Evet, Patron," diye takıldım, tatlı dudaklarına bir öpücük kondurdum ve gerçek babamla hayatımı değiştirecek buluşmam için ayrıldım.

Kısa bir süre sonra Carl beni kararlaştırdığımız yere bıraktı ve Central Park'a giden yolu geçmeden önce arabasını sürmesini izledim. Kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çarpıyordu, şehrin gürültüsü kulaklarımdaki hızının davul sesiyle boğuluyordu.

O his geri gelmişti. On kat.

Çok kötü bir şeyin olmak üzere olduğunu hissettiriyordu. Tekrar nefes aldım, kendime bunun sadece hayatımın beynime geri dönüp bana kirli oyunlarını oynaması olduğunu söyleyerek kurtulmaya çalıştım. Her şey

O kötü anılar geri geliyor, beynimi dolduruyor ve bu anın tüm neşesini alıp götürüyor.

Eve, Liam'ın kollarının güvenliğine koşma dürtüsü neredeyse felç ediciydi.

Hadi, bunu yapabilirsin. En kötü ihtimalle, şu anda olduğun gibi olursun.

Kıyafetlerimi düzelterip bu düşünceleri bir kenara iterek toplantının yapılacağı Kayıkhane'ye doğru yeşil denizin içinden geçiyorum.

Parka daha on adım atmamıştım ki bir el kolumu sertçe kavradı ve beni göğüs kafesimin altına doğru ilerleyen sert bir cisme doğru çekti.

"Yaygara yok." Adam kulağıma fısıldadı: "Bugünün son günün olmasını istemiyorsan olay çıkarmadan benimle geleceksin."

Sert ve tehditkâr sözleri bir korku ürpertisiyle birlikte omurgamdan aşağı inerken, kolumu demir gibi kavrayışı beni onun önünde kaldırıma doğru yürümeye zorladı. Siyah bir SUV birkaç metre ilerimizde durdu ve kendimi bu durumdan kurtarmak için sahip olduğum tek zamanın bu olduğunu biliyordum.

Korkunun ortasında kelimeler kaybolmuştu ama denemek zorundaydım.

"Lütfen, efendim. Ne isterseniz alın. Polise bile gitmeyeceğim.

Lütfen bırak gideyim." Yalvarıyorum, sesim titreyerek çıkıyor.

Arkamdan gelen kahkaha gümbürtüsü cehennemin derinliklerinde dövülmüş, şeytanın kendisi gibi ses çıkarıyordu. Aynı anda hem alaycı hem de tehditkârdı.

"Seni soymuyorum. Seni kaçırıyorum."

Ben farkına bile varmadan gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, makyajımı bulandırıyor ve gözlerimi buğulandırıyordu. Korku hislerimi dondurmuştu, vücudum kaskatı kesilmişti, adam beni zorla iterken öne doğru tökezledim.

İşte buydu. Midemin çukurunda hissettiğim korkunç duygu buydu. Hayatım nihayet yaşamaya değerdi ve şimdi muhtemelen... sona er.

Nefes alış verişimi yarışa çeviren paniği bastırmaya çalıştım, kendimi bir çıkış yolu, Liam'ı uyarmanın bir yolunu düşünmeye zorladım.

Ama zamanım dolmuştu. Arabaya kadar olan mesafe kat edilmişti, arkamdaki vahşi beni tek bir hamleyle arabanın içine attı. O yolcu koltuğuna oturur oturmaz, araba kaldırımdan çekildi, lastikler güçten gıcırdayordu. Gözlerim cama takılmış, en azından yolu takip etmeye çalışıyordum,

Yine de gözlemlendiğimi hissettiren bir çekim vardı. Arkamı dönüp gerçekten de bu arka koltukta yalnız olmadığımı teyit etmekten korktum.

Kalbim göğsüme daha da gömüldü, yanaklarımdan hızla ve özgürce süzülen gözyaşlarımı zapt etmek için başarısız bir girişimde bulunarak gözlerimi sıkıca kapattım.

Kaderim çizilmişti ve şans artık benden yana değildi.

Bakmama gerek yoktu. *Onun* burada olduğunu biliyordum ve hem korku hem de tiksinti içinde titremekten kendimi alamadım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 42

Liam

"Mike. Kartal'ın indiğini söylemek için mi arıyorsun?" Şaka yaptım, hattın diğer ucunda aptalca şakama kıkırdayan bir ses duymayı bekledim. O ses hiç gelmedi.

"Onu götürdüler." Sesi ürkütücü derecede sakindi, her kelimesinden ihtiyat damlıyordu. Konuşurken hırıltılı nefeslerini kontrol etmeye çalıştığını duyabiliyordum.

"NE?" İnanamayarak bağırdım. Orada öylece donup kalmıştım, kelimeler zihnimde acımasız bir davul sesi gibi yankılanıyordu.

Onu ve Jimmy'yi onu takip etmeleri için göndermiştim. Yalnız gitme isteğine saygı duyuyordum ama onun güvenliğini daha çok önemsiyordum. Talimat, güvenli bir mesafeyi korumak, umursamaz bir ihmale dönüşmeden ona biraz mahremiyet sağlamaktı. Kötü bir hamleydi.

"Şerefsizin biri onu yakalayıp siyah bir cipe bindirmiş."

Önce korku geldi, beni göğsümün ortasından vurdu ve kalbimi bir hedef tahtası gibi deldi. Öfke ve kana susamışlık ise hemen arkasından geliyor, tüm bedenimi kasıp kavuran bu lanet olası duygusal yarışın ön sıralarında yer almak için savaşıyorlardı.

"Kimdi o? Amatos mu?"

"İşte burada işler karışıyor. Jimmy'nin Don Amato'da gözü var ve hâlâ kayıkhanede bekliyor ama cipin plakası Michigan'dan. Yakalayabildiğim tek fotoğrafı gönderdim."

Michigan, lanet olsun! O lanet araba kesinlikle Amato'lara aitti.

"FUUUUCCCKKK!" Hoparlöre doğru bağırdım, elimdeki yarısı dolu bardağı lanet olası duvara çarparak kırdım, çömeldim, başım yenilgiyle öne eğildi.

Varlığımın her zerresi, kalbimi daha önce hiç yaşamadığım bir yoğunlukla sıkı buz gibi bir korku pençesiyle aşıldı. Nefeslerim kesik kesik geliyordu ve ellerim o kadar sıkı yumruklar haline gelmişti ki

Tırnaklarım avuç içlerimi ısıırıyordu. Etrafımdaki dünya bulanıklaştı ve kendimi bir umutsuzluk denizinde boğuluyormuş gibi hissettim.

Böyle bir şey olamaz. Böyle bir olamaz.

Kısa bir an için, onu kaybetme olasılığı beni felç etti. Gülümsemesinin, kahkahalarının ve bana baktığında gözlerinin ışıldamasının görüntüleri zalim bir slayt gösterisi gibi gözümün önünden geçti, her kare göğsümün derinliklerine keskin bir bıçak sapladı.

Onun o canavarların elinde olduğu düşüncesi içimde ilkel bir öfkeyi ateşledi, ama korku hala ısrarcı bir gölge gibi kalbime yapıştı.

Ama sonra bir şey koptu.

Gözlerimi olabildiğince sıkı kapattım, kendimi onu kaybetme korkusunu uzaklaştırmaya ve sadece öfkeye odaklanmaya zorladım. İçime çektiğim her derin nefes beni öfkeyle sırılsıklam olmuş karanlık iblislerle besliyordu. Hepsine ve daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Beni tutsak eden korkunun yerini ezici bir kararlılık dalgası aldı. Zihnim keskinleşerek lazer odaklı bir intikam aracına dönüştü. İçimdeki dönüşümü hissedebiliyordum, sanki şeytanın kendisi ruhuma yerleşmiş, intikam ve karanlık vaatlerini fısıldıyordu.

Kalbimin izin verdiği ölçüde kendimi toparlayarak yerden kalktım ve hayatımın aşkı için savaşmaya hazırdım.

Loş odada adımlarımın altında gıcırdayan döşeme tahtalarının arasından geçerek ofisin diğer tarafına doğru yürüdüm. Parmaklarım Matt'in masasının soğuk, cilalı ahşabına sürtünürken, irademin şık ve ölümcül bir uzantısı olan Glock'umu elime aldım. Oda etrafımda kararıyor gibiydi, hava hissedilir bir tehlike aurasıyla ağırlaşıyordu.

Tereddüde yer yoktu. Her saniye önemliydi.

"Dea Tacita'ya geri dön," diye bağırdım telefona. "Jimmy'yi karakola bırak. O şerefsiz Mercier'in dışarıda olup olmadığını ya da Amato'ların ölmek isteyip istemediğini bilmem gerekiyor."

"Yoldayım patron."

Mike'la görüşmeyi sonlandırdım ve Matt'in çekmecesinden bir ocak alırken Jimmy'yi aradım.

"Patron." İkinci zil sesinde cevap verdi.

"Don Amato hâlâ atış menziline mi?"

"Var. Tetiği çekme zamanı geldi mi?" Jimmy ellerini kirletmeye zaman hevesliydi ama şu anda önce onay almam gerekiyordu.

"Hayır. Beklemede kal. Ben söylediğimde ona o küçük kırmızı noktayı istiyorum. Anladın mı?"

"Sadece ne zaman olduğunu söyle."

Ocağı açtım ve Don Amato'nun numarasını çevirdim, endişeyle açmasını bekledim. Yine de kendimi tuttum. Endişenin veremediği kırılmış bir tona ihtiyacım vardı.

"Alo?"

"Don Amato, ben Liam."

"Benimle buluşmaktan söyleme sakın."

"Hayır, hayır. Benim çağrımın başka bir sebebi var. Göğsünüze bakın, Don Amato. Kalbinizin tam üzerinde yanıp sönen kırmızı noktayı görüyor musunuz?" Sesim tehditle sırlıklam olmuş soğuk bir sataşmaya yakındı.

"Ne yapıyorsun Liam?"

"Bana yalan söylediğinden en ufak bir şüphe duyarsam, solundaki o lanet kuğular gördüğün son şey olur."

"Ne oluyor lan?" Keskin nişancı ışını altındaki bir adama göre sesi çok sağlandı. Adam taşaklıydı.

"Ayrıca, şunu bir düşünün - Matt şu anda sevgili Francesca'nızın bacaklarının arasına bir silah yerleştirmiş durumda. Benden bir yeşil bayrak görürse o amcığı öteki dünyaya gönderir. Anlaşıldı mı?"

"Siktiğimin kristali. Ama bunu neden yaptığına dair hiçbir fikrim yok."

"Çünkü bana ait olan bir şeyi aldın. Senin kızın olabilir ama o benim nişanlım.

O benim tüm dünyam ve sen onu benden almaya karar verirken buna seyirci kalmayacağım." Kelimelerimdeki asit yüzünden dilim yandı ve bir kısmı

kırılman olsa da

yaparsam, gerekirse her tehdidi bizzat uygulardım.

"Ne?" Diğer uçtaki Enzo'nun sesi öfkemi yansıtıyordu, alçak ve tehlikeli bir hırıltı. "Onu ben almadım. Bana şu anda ne haltlar döndüğünü söyle. Kızımı kim aldı?"

"Seninle buluşmaya gelirken şerefsizin biri onu siyah bir cipin içine itti. Lanet arabanın Michigan plakası vardı. Benzer bir siyah cipin lanet olası düğününde kardeşime saldırmalarının ilahi bir tesadüf olduğuna inanmam mı gerekiyor? Hâlâ bana yalan söylemeye devam edecek misin?" Diğer telefondaki Jimmy'ye etkili olması için kırmızı ışını tekrar yakmasını işaret ederek sordum.

"Beni istediğin kadar tehdit edebilirsin, bu cevabımı değiştirmeyecek. Onu ben almadım. Ama kimin aldığını kesinlikle bilmek istiyorum."

Hedef alınmış bir adamın sesi ne kadar dürüst çıkabilirse o kadar dürüst çıktı. Sesi titremedi, hayatı için yalvarmadı ya da pazarlık yapmaya çalışmadı. Bunlar yalan söylemediğine dair iyi işaretlerdi.

"Beni tehdit etmeyi bitirdiysen, artık işimize bakabiliriz. Yardım etmek istiyorum, seninle nerede buluşabilirim?"

"Dea Tacita. Sana konumu göndereceğim." Ona tamamen güvenip güvenmemem konusunda hâlâ tereddütlerim olduğu için soğukkanlı bir şekilde konuştum. "Peki Don Amato? Sizi öldürmeye hazır bir keskin nişancınız olmayabilir ama yeğeniniz o kadar da güvende değil. Beni kazıklamamanızı tavsiye ederim."

". O benim kızım, Liam. O kellesini en az senin kadar istiyorum."

"Güzel. O zaman edin. Kaybedecek vaktimiz yok."

Jamie

Nerede hakkında hiçbir fikrim yoktu. Nerede olduğumuzu takip edecek kadar şehre aşına değildim, bu yüzden arkamı dönüp beni esir alan kişiyle ilk kez yüzleşmek için cesaretimi toplarken gözlerimi sıkıca kapattım.

Yaklaşan kâbusla yüzleşmek için cesaretimi toplarken her nefes alışımaya odaklandım. Onaylanmaya ihtiyacım yoktu. İçten içe bunun arkasında kimin olduğunu biliyordum.

Oydu. Bay Mercier, o yağlı domuz.

Benden birkaç santim ötede oturduğunu, varlığının uğursuz bir bulut gibi üzerimde dolaştığını düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

Yine de ona bakacak gücü kendimde bulamadım.

Bakışlarından kaçınarak arkamı döndüm, o buz gibi mavilerle karşılaşacak gücü toplayamadım.

Sorular aç hayvanlar gibi zihnimi tırmalıyordu. Onu reddettiğim için bu bir tür sapkın intikam mıydı? Egosunu bu tür sadistçe bir intikamı gerektirecek kadar derinden mi yaralamıştım?

Yine de bir önemi yoktu. Sebeplerini anlamak beni kurtaramazdı. İhtiyacım olan tek şey kaçmak, dehşet hayal edebileceğimin ötesine geçmeden önce bu çelik hapisneden çıkmanın bir yolunu bulmak ve yardım için koşmaktı.

Akbabalar gibi umutsuz düşünceler zihnimde dolaşıyordu. Kimse nerede olduğumu bilmiyordu ve bir şey olduğunu fark etmeleri saatler sürebilirdi.

Yanlış. O zamana kadar çok geç olabilir.

Panik hızlı ve sert bir şekilde yükseliyor, beni boğmakla tehdit ediyordu. Şok bir an nefes almamı engelledi ve inanamama ile dehşet arasında kaldığım için görüşüm bulanıklaştı.

Artık duygularımı kontrol edemiyordum. Neredeyse farkına bile varmadan çaresizlikten ağlıyordum. Korku her nabızda, her düşüncede, her soruda yankılanıyor, vücudumun kontrolsüzce titremesine neden oluyordu.

Bana ne yapacaktı? Tecavüz mü ederdi? Öldürür müydü? İkisini de mi?

Bu dehşet anında, acımasız gerçeği fark ettim - mutluluk geçiciydi, ulaşılamayacak bir seraptı.

Gerçekten yaşayamadan ölebileceğime inanamıyordum. Tam her şey yolunda giderken, bir şey beni tekrar karanlığa sürüklemek zorunda kalıyordu. Hayatım mutluluğa izin vermiyordu. Tadına baktığım ama nihayetinde karşılayamadığım bir lükstü.

Mutluluğun her zerresinin bir bedeli vardı ve şu anki çıkmazım, güzel bir şeye ulaşmaya cesaret etmenin ağır bedeliydi. Kader bana karşıydı, hikâyemi acı ve sefaletle lekelenmiş mürekkeple yazıyordu.

Bu benim hayatımın hikayesiydi ve ben? Hiçbir söz hakkım yoktu.

Liam'ın düşünceleri zihnimi doldurdu. Gülümsemesi ve sertliği, bana her baktığında gözlerindeki o parlak ışıltı. Paylaştığımız tüm o harika anları düşündüm.

O güzel zamanların bedeli ölmek olsaydı, kesinlikle buna değerdi. Böyle bir mutluluğu hiç yaşamadan yaşamaktansa bugün ölmeyi tercih ederim.

Alison'ı ve onun sarsılmaz desteğini, birlikte yaşadığımız neşe dolu anları, paylaştığımız ve değer verdiğimiz yadsınamaz kardeşlik bağını düşündüm. Kalbimde özel bir yeri vardı ve onu geride bırakmak bir trajedi gibi hissettirdi.

Bir de babam vardı - kimliği bir sır olarak kalan adam. Onunla hiç tanışamayacak olsam da varlığımdan haberdar olduğu için mutlu olmasını umuyordum. Gerçeği ortaya çıkarmak, sonunda kalbimin huzur için arzuladığı cevaplara sahip olmak istiyordum.

Bu benim vedam mıydı?

"Varmamıza ne kadar kaldı?" Arkamdan gelen ses hayallerimi yıktı ve dönüp arkamda oturan kişiye bakmamı sağladı. Bu Mercier'in sesi değildi. Bir kadının sesiydi. Havayı keskin bir bıçak gibi kesen bir kadın sesiydi. Kimdi o kadın?

Onu gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Muhtemelen ellili yaşlarının sonlarındaydı, yüz hatlarının yarısını kaplayan koyu renk güneş gözlükleriyle uyumlu kısa, simsiyah saçları vardı. Tertemiz beyaz takım elbisesi güç ve güven yayıyor, sertçe bana diktiği sarsılmaz bakışlarını yansıtıyordu.

Onda bir aşinalık vardı, sanki bu kadını daha önce görmüşüm gibi bir his.

"Sadece iki dakika daha, Hanımefendi," diye yanıtladı şoför.

Bakışları hiç dalgalanmadı ve dudakları sinsî bir gülümsemeye dönüştü. Kasıtlı olarak yavaş bir hareketle güneş gözlüklerini çıkardı ve gerçek bir gelgit dalgası gibi yüzüme çarptı.

Kim olduğunu biliyordum ama neden buradaydı? Neden beni kaçırmak istesin ki?

"Güzel. Bay Mercier orada mı?"

Bu ismi duyunca tüylerim diken diken oldu ve tiksinti dalgaları oluştu. Muhtemelen bunun bana ne yaptığını biliyordu çünkü sırtışı, kıyameti resmeden kötü niyetli bir ifadeye dönüştü. *Benim kıyametim.*

"Daha yeni geldi."

"*Perfetto*. Doğru. Tamam. Programda."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 43

Liam

Enzo Amato ya son derece dürüst ya da acımasızca aptalca davranıyordu. Dea Tacita'ya başı dik bir şekilde girişini izledim, adamlarım ona bir düzine silah doğrulturken en ufak bir irkilme bile güvenini zedelememişti. Tek bir yanlış hareketinde, üzerinde bir süzgeçten daha fazla delik olacaktı.

Sadece iki gün önce aldığımız son rapora göre Mercier hâlâ kefaletinin ödenmesini bekliyordu. Süresiz olarak ertelenmesini sağlayacak kadar dosyalarıyla oynamıştık. Mümkün olduğunca uzun sürmesini sağlamak için bazı polis memurlarına cömert bir tazminat teklif edildi ve serbest bırakılırsa bizi ihbar etmeleri için ekstra bir miktar eklendi.

Biz de aynısını medyaya yaptık. Ceplerini yeşille doldurmak, Mercier'in adıyla uzaktan yakından ilgili herhangi bir şey yayınlamalarını engelledi. Matt'in o büyük balığı oltaya taktığından neredeyse emin olsam da, belediye başkanıyla dost olmak geri dönüp bizi kışımızdan ısırabilirdi. Yine de haberin bize uymayan kulaklarda çınlamasını önlemek akıllıcaydı.

Her şey kontrol altındaydı.

Jamie'nin kaçırılmasının arkasında Detroit'in hain pisliğinin olduğunu düşündüğüm için beni vurun.

"Hakkını vermeliyim, Don Amato. Çelik gibi taşaklar!" Gölgelemin arasından çıkıp kocaman, boş dans pistinin ortasında durduğu yere doğru yürüdüm.

Yavaş yürüyüşümde silahların mermileri yuvalarına yerleştirirken çıkardığı tıkırtılar duyuluyordu. Metalin metal üzerinde çıkardığı o kendine özgü tını ve ayak sesleri en iyi askerleri bile korkuturdu ama onu korkutmazdı.

Don Amato, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan birinin asil duruşuyla bana baktı.

"Nerede o?" İçinde bulunduğu zor duruma rağmen hiç korkmadan sordu.

"Bana söyleyebileceğinizi düşünmüştüm. Onu kaçıran arabanın plakasının Michigan'dan olması bir tesadüf mü?" Sözlerimin arasına gizlenmiş bir suçlama vardı ve Don Amato'nun tepki vermemesine rağmen bunu anladığından emindim.

"Ben tesadüflere inanmam. Gösterin bana." Sanki Don statüsü, yabancı bir bölgenin ve onu tahta bir kutuda evine geri göndermeye hevesli alevli silahların tehdidi altında kaybolamazmış gibi talep etti.

Telefonumu çıkarıp Mike'ın bana gönderdiği bulanık fotoğrafı ve plaka numarasını ona gösterdim. Çene kaslarının kızgınlığının dans edişini izledim ama duruşundaki hiçbir şey bana onun da bu işin içinde olduğunu düşündürmedi.

Ben de bir taviz vermeye karar verdim.

"Adamlarım şehrin trafik kameraları aracılığıyla izini sürmeye çalışıyorlar. Belki bu bizi doğrudan onu tuttukları yere götürür."

"Gerek yok." Çenesinde hâlâ öfkeyle pompalanan kasların aksine sesi sakindi.

"Ne demek istiyorsun?"

Onu yanlış mı anlamışım? Bu bir çeşit kamikaze görevi miydi? Beklemediğim şey, ağzından çıkan bir sonraki kelimelerdi.

"O araba benim."

İtirafının ardından adamlarım çemberi daraltmaya başladı ve ben daha düşünmeden sağ elimde tuttuğum Glock'un namlusu onun alnına dayanmıştı.

Bu piç hangi iğrenç oyunu oynuyordu?

"Çok hızlı konuşmaya başlamayı istiyorum, yoksa sana telefonda verdiğim sözlerden bazılarını yerine getirmeye başlayacağım."

Alaycılığım, beynimin duyguları kontrol eden bölümünde meydana gelen psikotik bir kısa devrenin yansımasıydı. Ya da belki de aslında beynimi ele geçiren duygularımdı çünkü şu anda tüm kalbimle alay ediyordum.

"Neler olduğuna dair en ufak bir fikrim yok ama o benim kızım. Hayatımın aşkının yaşayan tek hatırası. Onu asla tehlikeye atmam. Ya beni vur ya da şu lanet şeyi suratımdan çek ki ne olduğunu anlayabileyim."

Bir an durakladım, gözlerinde bir şüphe titreşimi aradım, sonra yavaşça geri çekildim ve bir sonraki hamlesini izledim, hala tüm bu olanlara karşı temkinliydim

Lanet olası durum. Jamie'nin kaçırılmasıyla ilgili her şey Don Amato'yu işaret ediyordu. *Onun* dışındaki her şey.

Don Amato pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı ve öfkeyle ekrana dokunup kaydırmadan önce saklamamız için bize avuçlarını gösterdi.

"Arabalarımın her birinde GPS takip sistemi var. O cipin izini sürebilirim." Sonsuzluk kadar uzun süren bir saniye durakladı. "Buradan çok uzakta değiller." Telefonunda yerlerini gösteren haritayı bize göstererek sertçe konuştu. "Yola çıkmalıyız."

"Bu işin arkasında senin olmadığından emin olana kadar hiçbir yere gitmiyoruz. Bana bazı cevaplar ver, Amato, çünkü durduğum yerden, kurşun delikleri senin takım elbisene iyi bir ek gibi görünmeye başladı."

Don Amato başka bir şey söyleyemeden Jimmy Dea Tacita'ya daldı, yüzünde artık kötü haber anlamına geldiğini çok iyi bildiğim boş bir maske vardı.

Jimmy durdu, yüklü atmosferin çıkmazını okumaya çalışıyordu. Ona başımı salladım, karakolda öğrendiklerini anlatması için sabırsızlanıyordum.

"Mercier birkaç saat önce serbest bırakıldı."

Kanım dondu. Kalbim taşa döndü ve tamamen durdu. Eminim yanlış anlamışım.

"Ne?" dedim. İnanılmaz bir fısıltının biraz üzerinde bir sesle söyledim ama kulüp öyle ürkütücü bir sessizliğe gömülmüştü ki, bir toplu iğnenin sesi atom bombasının patlaması gibi duyulabilirdi.

"Birisi yargıcı Mercier'in kefaletini hemen ödemeye ikna etti ve bir gün içinde iki büyük suç örgütünü çökertmeye yetecek kadar bilgi verme sözü verdi. Biri New York'ta, diğeri Detroit'te."

Hepimiz orada öylece durduk, bu bilgiden ne anlam çıkaracağımızdan emin değildik, terazi şimdi hem benim hem de Don Amato'nun suçunu dengeliyordu. Bunu kim yapmış olabilirdi? Her iki tarafta da böylesine hassas bilgilere kimin erişimi vardı?

"Kefalet yüz bin dolar mıydı?" Don Amato sordu, gözleri hâlâ telefonuna kilitlenmişti.

"Nereden biliyorsun?" Jimmy, sesi inançsızlıkla yükselirken cevap verdi.

Enzo, "Para benim hesabımdan çıktı," diye itiraf etti. Bu, silahımı geri çekmem için yeterli olmalıydı.

Ama eğer gerçekten suçlu o olsaydı, kendisini işaret eden her ayrıntı hakkında bu kadar açık konuşmazdı.

Ben de hareketsiz kaldım.

Bir an donup kaldım, tüm bu bulmaca neler olduğunu anlamamı imkânsız hale getiriyordu. Çok fazla iplik vardı ve hangisini çekeceğimi bilmiyordum.

Yine de kaybedecek zaman yoktu. Don Amato'ya güvenmek görebildiğim tek çıkış yoluydu.

"Don Amato, benimle geliyorsunuz," diye başladım, sessiz sersemliğimden çıkarken başımı salladım. "Diğer herkes arabalara silahları yüklesin ve beni takip etsin." Don Amato'nun elini tuttum ve dolu silahıma sardım. "Kızınızın güvenliğini ilk sıraya koyduğunuza inanıyorum. Bana nerede olduğunu göster ki baştan başlayabilelim."

Bilerek yabancıyı sınamak için sırtımı ona döndüm ve Jimmy'ye doğru yürüdüm, her an arkamdan bir kurşun yiyebilirim diye bekliyordum. Ama hiç gelmedi.

"Bundan emin misin?" Jimmy endişeyle sordu.

"Ben. Don Amato sana Jamie'yi kaçırın arabanın yerini gönderecek. Karakola geri dön ve onun yerini devriye arabalarından temizle. O herifle yalnız kalmak istiyorum. NYPD'ye, bölge savcısına ya da bizi kığımızdan ısırabilecek herhangi bir pisliğe gönderilen her e-postayı engelle. Gerekirse lanet olası bir uyduyu düşürün ama kimse bizim ya da Amato'lar hakkında bilgi almasın."

"Anladım patron."

"Hadi gidelim."

Dea Tacita'dan geniş adımlarla çıktım, öfkeyle hareket ediyordum ve her adımımı iten öldürücü bir niyetle kör olmuştum.

Seni bulacağım, bebeğim. Seni kim kaçırdıysa bunu hayatıyla ödeyecek.

Tek görebildiğim oydu. O anda dünyada benim için başka hiçbir şey yoktu.

Jamie her gün gülümsememin sebebiydi. Ruhumun hala var olduğunu bilmediğim küçük bir parçasını iyileştirmeyi başarmıştı. Yine de onu bu Dünya'ya sabitlemiş, yol verdiğim karanlığa daha fazla gömülmesini engellemişti.

"Bana Jamie doğduktan sonra Amanda hastanedeyken onu ziyaret eden bir kadından bahsetmiştin. Adının ne olduğunu biliyor musun?" Enzo sordu, yüzü sanki bu kelimelerden iğreniyormuş gibi

dilinde ekşimişti. Soru karşısında irkildim, şu anda bunun neden önemli olduğunu anlamamıştım ama yine de durdum ve cevap verdim.

"Francis Harden. Neden?"

Don Amato bir an durakladı, tüm vücudu kaskatı kesildi, tek hareketi göğsünün artan bir hızla inip kalkmasıydı.

"Arabamın kimde olduğunu biliyorum." Sonunda, elleri sıkı yumruklar halinde kenetlenmiş ve burnu genişlemiş bir şekilde konuştu. "S.KTİR!" diye bağırdı ve saf bir öfke patlamasıyla ayaklarının altındaki çakılları tekmeledi.

Bugün bu adamdan gördüğüm ilk gerçek tepki gibiydi. Kontrolsüz. Evcilleşmemiş. Kesilmemiş. Saf duyguları kolunun altında alevleniyordu.

"Kim?" Homurdandım, sormak zorunda kaldığım için aklımı kaçırarak kadar sinirlenmiştim. "Lisa Marie Francis Amato." Bana bakmadan önce yavaşça söyledi.

"Lanet olası karım!"

Jamie

Tüm yolculuk boyunca bağlı olmadığımı bile fark etmemiştim. Bu düşünce ancak beni parktan yakalayan uzun boylu, kaslı adam bileklerimi o kadar sıkı birbirine bağladığında aklıma geldi ki ellerimdeki tüm kan akışını kaybedeceğimi düşündüm.

Beni arabadan çekerek yere düşmeme neden oldu. Güçlü ve beklenmedik çekiş nedeniyle dengemi kaybederek beton zemine düştüm ve çarpmanın etkisiyle dizlerimi sıyırdım.

Nerede olduğuma dair bana ipucu verebilecek bir şeyler bulmak için etrafıma bakındım. Zamanın ve yağın sararttığı, kırık camlı eski depoların dışında görebildiğim hiçbir şey yoktu.

Hava nemliydi ve her yeni fişkırtma tenimi yalayıp geçtiğinde ürpermeme neden oluyordu. Suyu yakın olduğumuzdan emindim. Yine de bu kadının beni tam olarak nereye götürdüğünü çözemiyordum.

Hiç de nazik olmayan dev beni ayağa kaldırdı ve öne doğru iterek kadını takip etmeye zorladı.

Sanki zaman onun lehineymiş gibi sakın adımlarla yürüyordu. Vücudum saf dehşet ve endişe içinde koşarken dünyada hiçbir lanet endişe yoktu. Şoför, kolunun altında büyük bir silah ve onu vücuduna sabitleyen bir kayışla onun yanında yürüyordu.

Depolardan birinin kenarındaki paslı bir kapının hemen yanında durdular, bana ve beni her adımda sonuma doğru iten iri adama yol açtılar.

"Gir bakalım," dedi ve beni bir kez daha sertçe itti, ama bu kez ayaklarım yere sağlam basıyordu.

Eğer içeri girersem, bu sonum olur. Kimse beni bulamaz.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu. İz bırakmanın bir yolunu bulmalıyım ama nasıl?

Başımı iki yana sallayarak kim bilir ne var diye her yere bakındım ve kırık, eski kapı ve yırtık kenarlarıyla yüzleştim.

Belki de...

Beni yakalayan vahşiye dönüp baktığımda, yavaşça başımı salladım ve yine dizlerimin üzerine çökmeme neden olan sert bir itiş daha kazandım. Ancak bu sefer bağlıydı, bu yüzden bacaklarımdaki birkaç sıyrık yerine yüzüm de betona çarptı.

Acıdan inledim, ellerimi sıkıca yumruk yaptım ve gözlerimi olabildiğince sıkı kapattım, ancak bu bile yüzümden aşağı akmaya başlayan gözyaşlarımı engelleyemedi.

Kendimi toparlayamadan kolumu demir gibi kavrayarak beni yukarı çekti, açık kapıya doğru itti ve içeri girmeye zorladı. Kolum paslı eşiğe sertçe çarptı, keskin kenarlar derimi yeterince kan akıtacak kadar derin kesti.

Tekrar durdum, kolumdan aşağı akmasını izledim, endişeyle yere damlayacak kadar akmasını bekledim.

"Çekil." Kadın homurdandı ve o konuşurken yanındaki silahlı serseri silahının ucunu kafatasımın arkasına dayadı.

Sikeyim.

Yaradan akan kan yeterli olmayacaktı. En azından arkamda beni götürdükleri yerin burası olduğuna dair bir işaret bırakmayı umuyordum. Çünkü onun geleceğini biliyordum. Liam gelecekti.

Korkudan ayaklarım kendi kendine hareket etti ve ne olduğunu anlamadan deponun ortasında duruyordum.

Nefes almak için kendime izin verdiğimde, farklı bir koku duyularıma çarptı. Mide bulandırıcı. İğrenç.

Bu yerin içinde bir şey ölmüş ve çürümeye terk edilmişti.

Bir şey ya da belki biri.

Gözyaşlarım henüz kurumamıştı ama o görüntüde hız kazandılar. Hıçkırıklarımı kontrol etmek için elimden geldiğince çabalarken oksijen emmek zordu.

ağzımdan çıkmakla tehdit ediyordu. Bedenimin kim bilir ne kadar süre böyle bir yerde bırakılacağı düşüncesi dayanabileceğimden çok daha fazlaydı.

"Sonunda."

O ses. Kabuslarımda kira ödemededen yaşayan o mide bulandırıcı ses, bir yankıyla boşluktan içeri girdi.

İşte oradaydı. Mercier, yanında başka bir silahlı adamla birlikte birkaç metre ötedeki siyah bir arabanın önünde duruyordu. Takım elbisesi sanki bir baloya katılacakmış gibi tertemizdi. Saçları kaygan ve geriye taranmış, kıyafeti yüzüne yapışmış iğrenç bir gülümsemeyele tamamlanmıştı.

O acımasız el yine kolumu kavırıyordu, o kadar sıkı kavırıyordu ki morluk bırakacağından emindim. Başımı kaldırıp dağ gibi adama baktım, merhamet diliyordum ama yüzü boş bir maskeden başka bir şey değildi.

Bir torba fıstığı hak etmek için emirleri uygulayan takım elbiseli bir gorilden başka bir şey değildi.

Beni Mercier'e doğru çekerken, adam bana doğru bir bakış bile atmadı. Bu insanlar için ben bir hiçtim. Sanki beyazlı kadına fayda sağlayacak bir şey için takas edilen bir torba mal gibiydim.

"Oh, işte orada. Benim küçük iffetli fahişem. Bu sefer kimse bizi rahatsız etmeyecek, bebeğim." Mercier başparmağını yanağıma sürterek alt dudağıma takip ettiğini söyledi. Arkamı dönmeye çalıştım ama eli yüzümü kavradı ve kendisine doğru çevirdi. "Yüzünde kan varken çok güzel görünüyorsun. Üzerine resim yapmak için çok güzel bir tuval. Bu renk sana çok yakışıyor."

"Söz verdiğim gibi o sizin Bay Mercier. Şimdi pazarlığın size düşen kısmını yerine getirme sırası sizde, aksi takdirde adamlarım peşinize düşecek ve işinizi bitirecek."

"Merak etme canım, bu senin değerli küçük mafya kışını ısırmak için geri gelmeyecek. Önce ben eğleneceğim, sonra da kalıntıları sonsuza dek yok edeceğim. Tıpkı anlaştığımız gibi."

"Umarım öyledir. Paramın karşılığını verin, Bay Mercier."

"Memnuniyetle," diye cevap verdi, gözleri benimkilere gömülmüştü. "Ve sen, Bebeğim, işbirliği yapacaksın, yoksa bunu senin için çok daha kötü hale getireceğim. İstedığın kadar yüksek sesle çığlık atabilirsin. Hatta lütfen bağır. Çığlık atmaları hoşuma gidiyor. Ama bugün bana istediğimi vereceksin ya da ben onu zorla alacağım. Seçim senin. Seni yiyebilmem için kıvranıp tekmelemen daha çok hoşuma gidiyor. Bu kararı sana bırakıyorum."

"Lütfen." Sesim ya gözyaşlarımdan ya da sözlerimin hiçbir şeyi değiştirmeyeceği dolaylı kısılmıştı.

Mercier eğildi ve kulağıma fısıldadı, kıcımı o kadar sıkı tutuyordu ki canımı acıtıyordu, "Sana sikimin ucundaki döllerini yalatacağım ve bunun her dakikasına bayılacaksın."

Onun acımasızlığını daha önce de yaşamıştım ve onun gücüyle boy ölçüşemeyeceğimi biliyordum. O gecenin görüntüleri tekrar gözümün önüne geldi ve tek yapabildiğim bir mucize için dua etmek oldu.

"Güzel. Bu konuyla tekrar uğraşmak istemiyorum, anlaşıldı mı?" Bu kadın bana bunu neden yapıyordu?

"Kristal." Mercier'in cevabı midemi bulandıran ve öğürmemeye neden olan o mide bulandırıcı sırtışlardan biriyle geldi.

Arkasını dönüp eski depodan çıkmaya başlamasını izledim, beni Mercier'in uygun bulduğu tarafından kesinlikle acımasız bir ölümle yüzleşmeye bıraktı. Ahlaksızca ve korkunç, eminim.

Yüzümden daha fazla gözyaşı aktı. Kaderimi değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kendimi onun iğrenç elinden kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Lütfen, Bayan Amato, beni burada bu tecavüzcüyle bırakmayın. Lütfen."

"Tecavüzcü mü?" Yüzüme doğru homurdandı, saçından bir avuç aldı ve sertçe çekiştirdi, başımı eğdi, böylece doğrudan o buz mavisi gözlere bakıyordum. "Sana çiçek aldım, seni nankör sürük. Sana yemek bile teklif ettim ama sen amını bir oğlana siktirmekle meşgul olduğun için kabul etmedin."

Çiçek mi?

Güller. Ondan gelmişlerdi. Başından beri beni izliyormuş.

Öfkesinden gözleri kamaşan Bay Mercier saçımı daha sert çekerek beni yere fırlattı.

"Lütfen bana yardım edin, Bayan Amato." Bu noktada başka ne yapacağımı bilemediğim için çaresizce yalvardım. "Bunu neden yapıyorsunuz? Bunu hak edecek ne yaptım ben sana?"

Sesim daha önce hiç duymadığım bir öfkeyle doluydu. Frank'in beni neden o dar alanlara kilitlediğini öğrenmek istediğim zamanlarda bile.

Sorum sanki içinde hassas bir sinire dokunmuş gibi olduğu yerde durdu. Tiyatral bir şekilde arkasını dönüp bana doğru yürümesini izledim. Mercier kenara çekildi ve bize doğru gelen hırçın görünümlü kadına sesini duyurmak için yol açtı.

Bayan Amato bana çarpmasına bir santim kala durdu, sanki bana bir sır verecekmiş gibi çömeldi, dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Sen doğdun!"

Söylediklerine bir anlam veremeden Bay Mercier beni ensemden tutup kaldırdı ve arabanın kenarına sıkıştırdı.

"O artık benim oyuncağım, senin değil. O güzel beyaz takımını lekelemek istemedin, bu yüzden geri çekil ve onu bana bırak." O uğursuz gözlerini bana çevirmeden önce kükredi ve işaret parmağıyla gözyaşlarımın izini sürdü. "Ağladığında çok güzel görünüyorsun."

Bununla birlikte, o gece de yaptığı gibi dilini dışarı çıkardı ve yanağımı yaladı.

Elleri hasta bir mengene gibi vücudumda dolaşırken, dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken, boğazıma yükselen safrayla savaştım.

Arabaya bastıran vücudunun ağırlığına rağmen onu üzerimden atmaya çalıştım. Tıpkı ilk seferinde yaptığım gibi tekmeledim ve çırpındım ama bu onu durdurmak için çok azdı.

Birine zarar verme arzusunu hiç ona zarar vermek istediğim kadar kötü hissetmemiştim. Cansız bedeninin yere yığıldığını görmek için can atıyordum. Yüzündeki hayatın tükenişini görmek, bu canavarın acınası hayatında başka kimseye zarar veremeyeceği anlamına geliyordu.

"İşte benim cesur amcığım. Onun için savaş, bebeğim. Seni böyle gördüğümde sikimin ne kadar sertleştiğini bilemezsin."

BANG!

Yüksek ve sert bir ses dikkatini benden ayırdı, ikimiz de beni bu cehenneme götüren metal yan kapıya bakıyorduk. Bayan Amato'nun adamlarından biri yere yuvarlanmadan önce dizlerinin üzerine çöktü.

Öldü.

Gecikmeden, kafasının etrafında koyu kırmızı bir kan birikintisi oluşmaya başladı ve Bayan Amato ile diğer serserinin kaçışmasına neden oldu.

BANG!

Bir el daha ateş edildi ve beni siyah cipin arkasına iten adam da yere yığıldı.

Nefesimi tuttum, Liam'ın tüm mafya ihtişamıyla kapıdan girip beni bu zincirlerden kurtarmasını bekliyordum.

Bunun yerine Don Amato kapıdan içeri girdi ve doğruca girişin yanındaki duvarın dibinde duran karısına doğru ilerledi. Silahı hâlâ elinde sıkıca tutuyordu ve doğrudan karısının kafasına doğrultmuştu. Başka bir pazartesi olsa irkilirdim ama nedense damarlarımda bir rahatlama hissettim.

"Açıkla Lisa, yoksa sıradaki sensin. Jamie nerede?"

Don Amato'nun yalnız gelmediğinden emindim ve yüzündeki ifadeye bakılırsa Mercier o kapıdan başka adamların da gireceğini biliyordu. Onay için beklemedi. Elini koluma doladı, tam taze yaramın üstüne koyarken diğer eliyle ağzımı kapattı ve beni kendisiyle birlikte Don Amato'nun görüş alanından uzaklaştırdı.

Mercier parmaklarını etime sokup bir kez daha sertçe sıkıldığında acı içinde inledim.

"Çıtını çıkarma yoksa seni hemen vururum." Kolumu bıraktı ve elini ceketinin içine sokarak kısa, siyah bir tabanca çıkardı.

Silahının metali kaburgalarımın arasına girerek beni arka çıkışa doğru itti. Arkama bakmaktan kendimi alamıyordum, Liam'ın depoya girdiğini görmeye çalışıyordum, belki de her şeye rağmen bundan dair bir işaret arıyordum.

Tahta sesini duyunca ne olduğunu görmek için yüzümü çevirdim. Neye baktığımı tam olarak algılayamadan etrafımdaki her şey aniden yok oldu.

Uyandığımda karanlığa gömülmüştüm, başımın arkası ağrıyordu. Hava üç kez solunduğu için yoğun ve nemliydi ama sanki bir çiçekçideymişim gibi kokuyordu.

Hareket edemiyordum. Göremiyordum. Duyamıyordum.

Yıllarca aynı tedaviyi görmeme rağmen, panik hala bana bir ton tuğla gibi çarpıyor ve bana yardımcı olabilecek her türlü mantıklı düşünceden beni mahrum bırakıyordu.

Yine kapana kısılmıştım, bir kutunun içinde kilitliydim.

BÖLÜM 44

Liam

"Nerede o?" Binanın içine dalarak ısrar ettim.

Çok kızmıştım. Dışarıda park edilmiş arabalar iki deponun ortasındaydı, bu yüzden daha fazla yer kaplamak için ayrıldık, her birimiz farklı bir depoda şansımızı denedik.

Baskın yaptığım kirli, çatısız alan boştu. Jamie'mi hiçbir yerde bulamadım. Orada olmadığını anlamak için aramayı tamamlamama bile gerek yoktu. O iki silah sesi yeterince açıktı.

Yerde kendi kanlarıyla yıkanmış, her birinin alnının tam ortasında bir delik bulunan iki ceset vardı. Sanki adamın silahına bir lazer ışını bağlıymış gibi görünüyordu.

Hataya yer bırakmayan temiz atışlar. Don Amato hala oyununun zirvesindeydi.

Ölüm kokusu eski ama berraktı, bir süredir boş olan mekânın içindeki nemle daha da artmıştı. Hızlı bir bakışla mekânı taradım, yerdeki oluk çizgilerini ve onların hemen üzerindeki bir raydan sarkan kancaları fark ettim.

Bir mezbaha. Ne kadar da uygun! Nedense havanın ağırlığı bana burada öldürülen domuzlardan daha fazlası olduğunu söylüyordu. Bu duvarların kesinlikle anlatacak çok daha ürkütücü hikâyeleri vardı.

Don Amato karısını silah zoruyla tutuyordu ama kadın sessizliğini korudu, muhtemelen kocasının beynine bir kurşun sıkacak kadar güçlü olmadığını düşünüyordu.

Ama benim böyle bir bağlılığım yoktu ve o tetiğe basmak neredeyse zevk gibi gelirdi.

Birkaç geniş adımda onlara ulaştım ve kendi silahımı Bayan Amato'nun kafasına dayadım.

"Bir daha sormayacağım. Nerede? Nerede? Nerede?"

"Tam burada," dedi Mercier, geniş alana giren forkliftin yanında, metal çatalların ucuna tehlikeli bir şekilde yerleştirilmiş ahşap bir sandıkla sıradaydı. Sesini duydum ama herifin nerede olduğunu göremedim. "Eğer sandığı bu yükseklikten bırakırsam, sence hayatta kalır mı? Vücuduna kaç kıymık batar? Neresini delerler?" Forklift durdu ve Mercier arkasından belirdi. Yüzündeki iğrenç sırıtış bana oyun oynamadığını söylüyordu. Herif bunu gerçekten yapacaktı. "Bu bir kumar, gerçekten ve ben her şeye varım diyen bir adamım."

Forklifti tanımadığım silahlı bir adam kullanıyordu. Don Amato'ya bakmaya cesaret ettim ve yüzündeki ifadeden onu tanıdığını anladım. Onlardan biri olabilir mi? Ama kime sadakat duyuyordu? Karısına değil de Capo'suna olmasını umuyordum.

Çatallar sarsıldı ve hem Don Amato hem de ben teslim olmak için ellerimizi kaldırdık, Bayan Amato bu fırsatı değerlendirerek canını kurtarmak için kaçtı.

Karısı o zaman.

"Bırak onu," diye yalvardım, kanım damarlarımda kaynarken tüm gücümle itaatkâr görünmeye çalışıyordum.

Kız arkadaşımı tehdit etmek bir yanardağı lavla beslemek gibiydi. Yine de içimdeki şeytanı dizginlemeli ve kızımı öldürürse uslu duracağıma onu inandırmalıydım.

Mercier'i açık alana çekmeye çalışarak, "Bütün bu olanlarda o masum," diye tekrar konuştum. "Jamie hayatında hiç kimseyi incitmedi. Sadece, lütfen, onu yere bırakın ve beni alın."

"O masum. Ve bu tam olarak benim en sevdiğim tat. Küstahlık etme. Seni istemiyorum. Her zaman onunla ilgiliydi. Bu yüzden siz beyler, ben onu arabama yerleştirip giderken izleyeceksiniz, yoksa burada ölür ve dökülen kanı sizin üzerinizde kalır."

"Bunu yapmana gerek yok, Mercier." Don Amato denedi.

"Değerli vaktinizi boşa harcıyorsunuz. O sandık folyo ile kaplı. Çok yakında, değerli küçük kızınızın oksijeni bitecek. Bu yüzden lütfen Bay Dornier, Bay Amato, siz kendiniz öldürürken beni de onu öldürmemem için ikna etmeye çalışın."

Sikeyim.

Bir deliyle mantık yürütmek mümkün değildi. Belki de kendi deliliğimi kontrol etmek burada doğru hareket değildi.

Ne de olsa adamlarım dışarıda durmuş işaret bekliyorlardı. Mercier sayıca üstündü. Onu tamamen ortadan kaldırırken Jamie'yi güvende tutmanın bir yolunu bulmalıydım.

Gözlerimi kapattım, ellerimi yere koydum ve boynumu iki yana doğru kırdım. taraflar.

Ateşe ateşle karşılık ver.

"Ne var biliyor musun? Tek başınasın, Don Amato. Kendini kurtar. Değerli kızım ya da değil. Umurumda değil. İlgilenmem gereken daha acil meseleler var." Zor bir blöftü ama şu anda tek yapabildiğim yapabileceğim en dürüst poker suratını korumaktı. Bunun için tüm şeytanlarımın gölgelerinden çıkmasına ihtiyacım vardı. "Mara Mercier Verten bodrumunda bir yerde, bir sandalyeye bağlı olarak beni bekliyor. Kaç yaşında, Mercier? Yirmi mi? Yirmi bir mi?"

Gergin bir şekilde kıkırdadı, ayaklarını sürüyerek yürürken ben de üstünlük bendeymiş gibi ona yaklaşma fırsatını yakaladım.

"Senin oyunlarına gelmeyeceğim, evlat."

"Sen bilirsin." Tırnaklarıma bakıyormuş gibi yaparak omuz silktilim ve hayatımın performansını . "Şimdiye kadar *ne* olduğumuzu gayet iyi biliyorsun. Artık saklamanın bir anlamı yok. Kendimi senin gibi kadınlara zorlamaktan pek hoşlanmıyorum, ama biraz hafif işkenceden iyi bir zevk alıyorum. Bilirsin işte. Tırnak altına biraz tahta kıymığı, biraz deri zımparalama ve kireç ve tuzla nemlendirme. Hepsi yeşil, sizi temin ederim. Sadece bambu kullanmaya özen gösteriyoruz. Mara bu çabayı takdir edecektir."

"Ona bu kadar çabuk ulaşmış olmanızın imkânı yok."

"Kendi var. Ama bu senin kumarın, gerçekten. Ben de her şeye varım. Görmek ister misin yoksa çek mi?"

"Bırak onu!" Birdenbire kükredi, çatallar durmadan önce bir ayak aşağı indi.

Kalbim göğsümün içinde gök gürültüsü gibi çarpıyordu, ama kardeşimin lanet kural kitabından bir ders alarak boş maskeyi yerinde tuttum.

Huzur ve kontrol.

"Çok yakındı," diye takıldım, sanki ona tezahürat yapıyormuşum gibi dudaklarıma bir kıkırdama getirdim, kendimi kontrol altında tutmak için dilimi sertçe ısırdım. "Benim sıram."

Bir elimi Mercier'e doğru uzatarak cebimden ocağı çıkardım ve telefonu Mercier'in yakalaması için fırlatmadan önce Don Massimo'yu hoparlörden aradım.

"Alo?" İnce, tatlı bir ses diğer taraftan seslendi, korkudan kırılmış ve kırılğandı. Ona zarar vermemeleri gerektiğini biliyorlardı. Bu onun suçu değildi.

hasta bir orospu çocuğuydu ve kadınları ve çocukları incitmek bana doğru gelmiyordu. En azından masum olanları. Ama Mercier bunu bilmiyordu.

"Mara!"

"Baba mı?" İnanamayarak tekrar sordu. " oluyor? Kim bu insanlar?"

Sanki zaten çürüyen et renginde değilmiş gibi yüzünün daha da solmasını izledim, sonra yanaklarına bir kızarıklık doldu.

Don Amato'nun gözleri, sanki sandığı düşürmesi için ona meydan okuyormuş gibi forklifti kontrol eden adama sabitlenmişti.

Adam şimdiye kadar gri takım elbisesinin aksesuarı olarak parlak siyah bir ceset torbasıyla ayrılacak kadar çuvalladığını biliyordu. Bugün olmasa bile, tüm *Cosa Nostra*'yı böylesine onursuz bir Made Man ile hesaplaşmaya hazır hale getirecekti.

Kanla girersin, kanla çıkarsın.

Mercier öfkeyle telefonu beton zemine fırlatarak paramparça etti. Bunun içinde bulunduğu durumu düzelterek düşünemezdi, değil mi?

Yanlış.

"Bırak onu!" Tekrar kükredi ve sefer makine geri çekildi, çatallar sandığın altından kaydı.

Ruhum o anda bedenimi terk etti. Sandığın düşme hareketi ciğerlerimdeki oksijeni doğrudan kesti.

Hayır.

Hayır! Hayır!

HAYIR! HAYIR! Böyle bir olamaz!

Ahşap kutu göz açıp kapayıncaya kadar betona çarptı ve parçaları her yöne uçtu. On iki metrelik bir düşüş, kırılğan konteyneri ve içindeki her şeyi yok etmek için yeterliydi.

Bunu ben yapmıştım. Onu bir hiçmiş gibi bırakmasına neden olmuşum.

Don Amato da ben de bakmadan odun yığınının doğru koştuk.

Bu içgüdüsel bir tepkiydi. Panik kalplerimize ve zihinlerimize yerleşirken Mercier koşmaya başladı, biz ise kırık tahta parçalarından oluşan devasa bir yığınla karşı karşıya kaldık.

"Siktir..." Don Amato yanımda nefes nefese kalırken ben rahat bir nefes aldım, kalbinin hâlâ boğazında olduğu belliydi.

"O pisliği öldüreceğim." Dedi, ayağa kalktı ve Mercier'in peşinden gitmeden önce silahına doğru koştu.

Ellerim hâlâ titrerken durdum. Panik, korku, öfke. Bunların hepsi ölümcül bir zehir gibi içimden akıp geçerken, kendimi korumak titreyen parmaklarımın arasından kayıp gitti. Yukarı uzanarak başımın üzerindeki çelik çubuklardan sarkan metal kancalardan birini tuttum ve Mercier ile Don Amato'nun geçtiği yolda sakince yürüdüm.

İçimde o kadar da derin olmayan o karanlık yere ulaştığımda, öfkem beni itiyor, her adımım yere daha ağır basıyordu. Öldürmeye hazırdım. Günaha hazırdım. Kendi cehennemimin derinliklerine gömülmeye hazırdım. Vicdanımı kirletecek başka bir ceset, ama bu orospu çocuğu bunu hak etmişti.

Onların çok gerisinde değildim.

Gürültülü bir silah sesi çorak alanda çınladı, boş duvarlardan sekti ve yukarıdaki pencereleri tıkırdattı. Don Amato'ya ulaştığımda forklifti kontrol eden adam ayaklarının dibinde yatıyordu, diz kapağı kırılmıştı ve kanlar içinde yere yığılmıştı.

"Kızım nerede?" Sesi alçak bir gaddarlık gümbürtüsüydü, acımasızlığından çok şey anlatan ürkütücü bir sakinlikti.

Bütün bunlara sebep olan pisliği bulmak için etrafıma bakındım ama hiçbir yerde yoktu. Yine de arkasında metal bir kasa olan devasa bir kamyon gözüme çarptı. Yerdeki aptala dönüp baktığımda, onun da bakışları kamyonu kilitlenmişti.

Tekrar sormama gerek yoktu. Hem araç hem de kasa, elimdeki paslı kanca kadar uzun süredir bu yıpranmış yerde duramayacak kadar temiz ve parlaktı.

"O içeride." Don Amato'nun bakışlarını yerdeki adamdan ayırarak ısrar ettim. "Düz kontak yapabilir misin?"

"Sen yürümeye başlamadan önce." Don Amato silahını bana uzatarak cevap verdi. "Güzel. Jamie'yi buradan götür. Çöplerle ben ilgilenirim." Dedim,

ayakkabımın ucunu kurşun yarasına bastırarak. Bağlamam gereken gevşek uçlar vardı ve herhangi bir ipliği sarkık bırakmak üzereysen lanet olsun bana.

Cebimden telefonumu çıkarıp Mike'ı aradım. "Patron?"

Daha çalmadan cevap verdi.

"Arka kapılar planlandığı gibi zincirlendi mi?"

"Evet. Bayan Amato da elimizde."

"Güzel. Arka tarafta bir kamyon var ve eminim Jamie kasanın içinde sıkışıp kalmıştır. Don Amato'nun onu çıkarmak için yardıma ihtiyacı olacak. Ön taraftan size gelecek. Ateş etmeyin."

Telefonu kapatır kapatmaz kamyon kükreyerek hareket etti, Don Amato kızımı güvenli bir yere götürmek için motoru çalıştırdı.

Şimdi ayaklarımın dibinde olan herife döndüm, ayağımı dizine daha sert bastırdım ve kolunun kıvrımında boğduğu gergin çığlıklara gülümsedim. Her ne kadar kanını ezmek ve bayıldığını görmek istesem de, oltaya takılacak daha büyük balıklarım vardı.

"Dinlen... oh bekle. Siktir et onu. Cehennemde çürüyesin." "Lütfen, hayır..."

BANG.

Son sözlerini söyleyemedi. Onun gibi solucanlar gün yüzü görmeyi hak etmiyordu.

Kısmen yıkılmış gibi görünen bir mutfığa giden koridora baktım. Duvarlarda ve yerde, bir zamanlar parlak olan ama şimdi üzerlerine yağ gibi yapışan kirle kaplı beyaz fayanslar vardı. Olukların birçoğu odanın uzunluğu boyunca, tepede asılı duran aynı çubuklara paralel olarak uzanıyordu. Burası muhtemelen domuzların bağırsaklarını destekleri ve bir sonraki adıma geçmeden önce kan kaybından için bıraktıkları yerdı.

Uygun. Elimdeki kancaya bakarak tekrar düşündüm.

Mercier burada bir yerde olmalıydı. Dışarıdaki tek kapı dışarıdan zincirlendiği için artık gidecek başka bir yer yoktu. Hiçbir uyarı olmadan bir el daha ateş edildi ve keskin bir sızı bacağımdan yukarı doğru yayıldı. Canım çok acıyordu ama o lanet sandık yere çakıldığında neredeyse Jamie'yi kaybedecek olmanın dehşetiyle hâlâ felç olmuş ve sakinleşmişim.

"Zavallı. Kendi hayatını kurtarmak için bile doğru düzgün ateş edemiyorsun."

Yörüngeyi not etmişim. Tam önümde, daha iyi günler gördüğü belli olan paslanmaz çelik bir tezgâhın arkasındaydı.

"Bir fili yemenin tek bir yolu vardır. Her seferinde bir atış ve ayaklarımın dibinde olacaksınız."

Güldüm. Gırtlaktan ve derinden, sanki beynim hata yapıyormuş gibi manik.

"Sen bir ikramsın, Mercier. Ama burası bir domuz mezbahası, bu yüzden ev kurallarına uyacağımı düşünüyorum." Adam tecavüzcü olabilirdi, hatta adam kaçırmaya bile kalkışabilirdi ama eğitimli bir infazcıyla boy ölçüşemezdi. O fark etmeden parmak uçlarımla tezgâha doğru ilerledim ve o daha nefes alamadan tezgâhın üzerinden atlayarak kancayı etine sapladım ve onu da kendimle birlikte çektim.

Adam acı içinde bağırdı ve ne kadar güzel bir senfoniydi. Bizi yuvarladım ve metali omzundan çıkardım, bu işi bitirmeye hazırdım.

kabusu bir kez ve herkes için.

"Kasanın her zaman kazandığını şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi. Dediğim gibi, kasa kuralları, Mercier. Cesaret. Dışarı."

Hızlı bir hareketle paslı kancayı karnının altına sapladım ve sonuna kadar zorlayarak onu ikiye ayırdım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 45

Jamie

İlk defa havanın tükeneceğinden emindim. Her yeni nefesi almak daha zordu. Kendi nefesimden dolayı ısınıyor ve nemleniyordu. Altımdaki güllerin kokusu her şeyi daha da zorlaştırıyordu.

Her hareket etmeye çalıştığımda, bir diken tenime batıyor, nefesimi hızlandırıyor ve daha fazla oksijen harcamama neden oluyordu.

Nefes al. Nefes ver.

Her nefes alışımında daha az oksijen almak için kendime koçluk yapmaya çalıştım. Gözlerim çoktan kapanmış, vücudumun titremesi durmuştu. Can simidinin ucundaydım.

Nefes al. Nefes ver.

Bu kaderi daha önce de dilemiştim, ama şimdi uğruna yaşamaya değer bir şeyim vardı. İronik, tıpkı lanet bir bıçağa ihtiyacın olduğunda tüm o kaşıklar gibi.

Nefes al. Nefes ver.

Temiz hava ciğerlerime doldu, tam o sırada ışık kapalı gözlerimi yaktı. Kapaklar.

"Jamie!" Yukarıdan bir ses seslendi. Ama o değildi, o değildi Liam.

Bakmaya çalıştığımda güneş kör ediyordu, nemli ama temiz hava içeri girerken ciğerlerimi yakıyordu. Adımı böyle bir rahatlamayla söyleyen ses tanıdık değildi ama özgürdüm.

Özgür müydüm?

İki çift el dar alana daldı ve beni dışarı çekerek Mercier'in beni kilitlediği metal kasanın kenarına oturttu. Ellerimi bağlayan ipi kestiler ve morarmış bileklerimi ortaya çıkardılar. Yavaşça gözlerimi açmayı başardım ve beni kimin kurtardığını gördüm.

Don Amato dururken Mike yüzünde endişeli bir ifadeyle kenarda duruyordu. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve yüzümü taradı.

Yüzümü iki yana çevirirken kaşları birbirine çarpıyordu.

"*Figlio di puttana*" *Orospu çocuğu*. Sesi derindi ve Öfke.

Don Amato beni göğsüne bastırdı, başımı en çok sevdiği şeymiş gibi kucakladı. Dünya üzerindeki en değerli şey. İlk başta hiçbir tepki vermedim. O neden buradaydı?

Bir yabancı beni kollarında tutuyordu, yine de bir şekilde kendimi onun kucağına doğru eğilmiş hissediyordum. Sıkı bir kucaklamanın ve güvenliğin verebileceği teselliye arzuluyordum. Ancak birkaç saniye sonra panik geçti ve yerini yeni, taze bir gözyaşı, hıçkırık ve titreyen ellere bıraktı.

Özgürdüm!

"Jamie, iyi misin?" Çok az tanıdığım adam tekrar geri çekilip gözlerimin içine bakarak sordu. Başımı salladım, hıçkırıklarla dolu göğsümden hiçbir kelime çıkmıyordu.

Arkasında Bayan Amato ve Dea Tacita'da gördüğüm birkaç adam duruyordu. Neler oluyordu? Beni buraya getirenin o olduğunu fark etmediler mi?

Don Amato yanağımı okşamak için uzandı. Dokunuşundan içgüdüsel olarak ürktüm, kesinlikle karısıyla birlikte işin içindeydi.

"yok." Mike onun yanından işaret etti. "Don Amato yardım etmek için burada." "Liam?" Sesim kısık ve titrek bir şekilde sordum. Tek tanıdığım oydu.

Şu anda güvenilir.

"Buradayım bebeğim." Duygularımı sakinleştirebilecek tek sesi duydum. Depoya doğru baktım ve onun savaştan dönen bir asker gibi depodan çıkışını izledim.

Yüzü ve elleri kan içindeydi, gömleği beyazdan çok kıpkırmızıydı.

"Aman Tanrım!" Ona ait olup olmadığından emin olamadan ağladım.

Don Amato ve Mike bana yardım ederken, Liam kamyonun arkasına geçtiğinde ben de metal kutudan aşağıya doğru kıpırdandım. Kollarına atladım, onu daha önce hiç öpmediğim gibi öptüm ve tüm paniğimle dudaklarına yapışıp ağladım.

"Sorun yok, bebeğim. Geçti. Artık her şey bitti, güvendesin."

Ona sarıldım ve bırakmaya niyetim yoktu ama Liam beni geri çekti, elleri yanaklarımda duruyordu, yüzümdeki ve kolumdaki hasarı değerlendiriyordu.

"Ben iyiyim. Sadece birkaç çizik. Ama sen..." Sözlerimi yarıda kesip onun Gömlek.

"Benim değil." Tersı çok daha kötü olsa bile, sözlerinin ardından gelen irkilmeme engel olamadım. "Bu benim, Jamie. Gerçek ben."

Liam'ın yüzü az önce yaptığı Şey için değil ama bunun beni nasıl etkilediği için suçluluk duygusuyla kazınmıştı. O yeşil havuzlarda korku vardı.

Uzun, derin bir nefes alarak hızla çarpan kalbimi rahatlattım ve hayatımda onun gibi biri olduğu için Tanrı'ya şükrettim. Frank beni asla kurtaramazdı. Beni tehlikeye atan ilk kişi oydu.

"Seni seviyorum. Gerçek seni. Kim olduğunun her parçasını." İtiraf ettim, sözlerini yineledim ve onu tekrar öptüm.

"Kamayacak mısın?"

"Sadece beni yakalayacağına söz verirsen."

"Açıkla, Lisa!" Bay Amato'nun arkamdan bağırdığını ve aşk bymz bozduğunu duydum. Bayan Amato'nun benden neden bu kadar nefret ettiğini ve beni Bay Mercier gibi hasta bir piin eline teslim ettiğini hâlâ anlayamıyordum.

"Onu ğrenmemen gerekiyordu!" Kadın bağırdı.

Sesi aynı ölçüde nefret ve acıyla doluydu. "Biliyor muydun?"

"Elbette biliyordum! O doğmadan önce biliyordum. Her Şeyi biliyordum." Yüzü kıpkırmızı oldu, öfkesi sözcükleri ağzından sertçe çıkmasına neden oldu. "Liam'la düğünde yaptığınız konuşmaya kulak misafiri oldum. Onun senin kızın olduğunu asla bilmemen gerekiyordu."

Kulaklarıma inanamadım. Bay Amato benim babam mıydı?

"Yaşamasına izin verdim çünkü o bir bebektir," diye devam etti. "O sırada onun hayatına son vermek içimden . Büyük bir hataydı. Tanrı aşkına, Amelia'ya hamileydim. Ama o bitti, artık büyüdü. Peki ya sen? Kk kızımı değiştirmek için acele ettin, değil mi?"

"Sakin onun hakkında konuşayım deme. Amelia'm hayatımın ışığıydı, başıma gelen en güzel Şeydi." Bay Amato dişlerinin arasından bağırarak Lisa'nın çenesini sıkıca kavradı.

"Tabii ki. Sadece doğru kadından değil. Kızımızın yerine yeni birini koyuyorsun, tıpkı benim yerime Amanda'yı koymaya çalıştığın gibi. Ama ne var biliyor musun? Onu senden uzaklaştırmak çok kolaydı. Sana bebekten bahsetmekle tehdit ettikten sonra onu öldürmek daha da kolaydı." Mide bulandırıcı bir sırıtışla kendini onun elinden kurtardığını söyledi.

"NE?" Liam beni yerimde tutarak onlara doğru yürümemi engellerken gözyaşlarımın arasında bağırdım. Sonunda ne olduğunu anlıyordum.

ve Amatoların neden burada olduğunu. Enzo gözlerinde şefkatle karışık bir acıma ifadesiyle bana döndü.

"Evet, beni duydunuz! Ben. Öldürdüm. Anneni!" Bayan Amato bana doğru bağırdı. "Peki ya sen? O gece 7-11'de senin olman gerekiyordu. Benim bebeğim değil. Amelia'm değil."

"Az önce ne dedin sen?" Don Amato'nun beti benzi attı ve Bayan Amato'yu tekrar ona bakmaya zorladı.

Herkes mümkün olduğunca kıpırdamadan durdu ve Bayan'ın her sözüne kulak kabarttı.

Amato söylemek üzereydi.

"O küçük kaltağın çalışıyor olması gerekiyordu. O gece ölmesi gereken oydu. Amelia'nın orada olmaması gerekiyordu. Ama senin lanet genlerin ikisinin de aynı görünmesini sağladı, değil mi?" "Onu sen mi öldürdün?" Don Amato'nun sesi sessizdi, dalgındı, yavaşça yanıyordu. patlamaya hazırlanıyordu. "KIZIMIZI MI ÖLDÜRDÜN?"

Dükkanındaki kız. Liam'ın öldürdüğünü düşündükleri kız. Amato ailesiyle evlenmesinin sebebi.

"Hayır! O yaptı." Bayan Amato bana doğru işaret ederek ısrar etti.

"O adamları dükkana sen mi gönderdin? Küçük kızımı öldürdün." Duyduklarına inanmak istemediği için bir döngü içindeydi. Hiçbir uyarıda bulunmadan silahını pantolonunun arkasından çıkardı ve eli kontrolden çıkmışçasına titreyen kızın başına dayadı.

"Bana bunu yapmadığını söyle. Sen yapmadığını söyle."

"Jacksonville'de o hasta ruhlu babasıyla kalması gerekiyordu. Çok yakındı. Ölmesi gerekiyordu."

"BEN ONUN BABASIYIM."

Boğazım yutamadığım dev bir yumru ile tıkanmıştı. O benim babamdı. Benim yerime ölen bir kız kardeşim vardı.

"Lanet bir diş için bir diş, Lisa."

"HAYIR!" Don Amato tetiği çekmeden hemen önce ikisine doğru sıçrayarak bağırdım. "Yapma." İçimdeki her şey titriyor olsa da sakince söyledim. "Sana musallat olmayı hak etmiyor. Değer verdiği her şeyi kaybettiğini bilerek yaşamayı hak ediyor."

Bay Amato'nun silahının namlusuna bakıyor, silahla onun gözyaşı dolu gözleri arasında gidip geliyordum.

"Amelia'yı öldürdü. Amanda'yı öldürdü. Neredeyse seni de öldürüyordu." "Yine de buradayım, çünkü beni kurtardın."

Mike'a onu götürmesini işaret ettim, Liam'ın bana bakarken yüzüne yayılan gülümsemeden güven aldım. Elimini Don Amato'nun kaldırdığı silahın üzerine koydum ve yavaşça elini indirdim. Adam darmadağınktı, yaydığı tüm güç harabeye ve acıya dönüşmüştü.

"Beni mi bekliyordun? Gerçekten benimle buluşmak mı istiyordun?" Bir kalp kırıklığı daha yaşamayacağımdan emin olmak için sordum.

"Tanrım, evet!" Sonunda gözlerimin içine bakarak cevap verdi. "Bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm. Ama ben senin babanı canım ve seni tanımam için bana bir şans verirsen benim için dünyalara bedel olur."

Tüylerim diken diken olurken bu sözler kalbimi yerinden oynattı. Gerçek babam tam karşımdaydı, beni kurtarmak için hayatını riske atıyordu ve her şeye rağmen beni gördüğü için mutlu görünüyordu. Gözlerimi kapattım, elinin yanağıma dokunuşunun tadını çıkardım ve sonunda her şeye sahip olduğumu düşündüm.

Babama sıkıca sarıldığımda, hayatımda ilk kez kendimi tamamlanmış hissederken, bu kez mutlulukla dolu yeni bir gözyaşı seli serbest kaldı.

BÖLÜM 46

Jamie

Bir hafta sonra

"Beni nereye götürüyorsun?"

Liam her zamanki gibi gizemli davranıyordu. Ona daha önce binlerce kez nereye gittiğimizi sormuştum, ama hiçbir girişimime cevap vermemişti.

"Sabırlı ol. Yakında öğreneceksin."

İçimi çektim, bizi şehirde gezdirirken Maybach'ının lüks koltuğuna daha da gömüldüm.

Yolculuğumuz pek kolay olmadı ama Liam'la aylar önce tanışmak başıma gelen en güzel şeydi.

Mükemmel bir hayat beni bekliyordu ve yolumuza ne çıkarsa çıksın, her zaman tutacak bir elim ve yanımda yürüyecek bir yoldaşım olduğunu biliyordum.

Hayatımda ilk kez bir ailem vardı. Beni tanımak ve hayatında görmek için gerçekten çaba sarf eden bir babam. Alison, yakında kız kardeşim olacaktı ve onu çok seviyordum. Tanımayı dört gözle beklediğim bir kuzenim ve benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatlarını riske atmaya hazır bir sürü insan.

Olacağımı hiç düşünmediğim bir yerdeydim. Son derece mutlu bir yerde. Etrafımdaki bu insanları seviyordum ve karşılığında seviliyordum.

"Hızlıca bir yere uğramam gerekiyor. Hemen döneceğim."

Liam konuşmama fırsat vermeden arabadan atladı ve yolun diğer tarafındaki bir kafeye girerek gözden kayboldu. Orada sadece bir dakika kaldı ve ben daha ne olduğunu anlamadan yolcu kapısını açıp arabadan çıkmama yardım etmek için bana elini uzattı.

"Lütfen, Bayan Amato."

Seçtiği kelimelere gülümsedim. Her duyduğumda göğsüm gururla doluyordu çünkü bu daha fazlasını ifade ediyordu. İsteniyordum.

Elini tutarak arabadan çıktım ve Liam'ın diğer elinde tuttuğu kâğıt kahve fincanını fark ettim.

"Şimdi bana nereye gittiğimizi söyleyebilir misin?" "Birkaç adım sonra söyleyebilirim."

Bunun üzerine gözlerimi devirdim ve Liam'ın göğsüne çarpmama neden olan sert bir çekiş kazandım.

"Bunu bir daha yaparsan başın belaya girer *Smallville*."

Aklıma gelmeden önce bu gönderme karşısında kaşlarımı çattım.

"Burası..." Etrafıma bakındım, hâlâ kollarının arasındaydım. "Ve böylece tekrar karşılaştık. Gömleğinize biraz buzlu kahve ister misiniz?

Yapabilirim.

Bu sefer temizlemene yardım edeyim."

"çarptığın yere geri getirdin." "*Bana çarptın*."

Güldüm, başım hafifçe arkaya düştü.

"Bunun o olduğunu sanmıyorum. Ama..." Liam önümde diz çöktü, kahve fincanını açtı ve kadifemsi siyah bir kutu çıkardı. İçinde o güne kadar gördüğüm en zarif yüzük vardı. "Bu tartışmayı hayatımızın sonuna kadar sürdürmek istiyorum Bayan Harden. Benimle evlenme onurunu bahşeder misiniz?"

"Evet!" Yüzüğü parmağıma takması için elimi uzatarak çığlık attım.

"Ben zaten evet demiştim."

"Bunu düzgün bir şekilde yapmak istedim," diye cevap verdi Liam, boyuna göre ayağa kalkıp beni tekrar kollarının arasına aldı ve dudaklarını en sevgi dolu öpücüklerle dudaklarıma yerleştirdi. "Ve şimdi eve gidip şu göz devirmeyi halledebiliriz. Sana daha önce de söyledim, veletler şehrin bu kısmında iyi iş yapmazlar."

SIRADA NE VAR?

[Aldatmacayla](#)

[Bağlanmış](#) Bölüm 1

Matt

Bir zamanlar evliydim.

Sadece bu bokun nasıl hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sonsuza dek mutlu olmak benim için hiçbir zaman söz konusu olmamıştı. Onlar kahramanlar ve parlak zırhlı şövalyeler için ayrılmıştı. Bunu biliyordum. Ben de öyle bir izlenim altında değildim. Tam tersine. O masallardaki kötü adam bendim. Yine de kendi yarattığım bir cehenneme adım attığımın farkında değildim.

Benim seçimim.

Eylemlerim.

Aldatmacaları

m.

"Artık rahatlayabilirsin Matt. Bu gerçekleşiyor." Küçük kardeşim ve sağdıcım Liam, mihrapta beklerken gerginliği dağıtmaya çalıştı. "Burada

Gelmemesine imkan yok. O sadece senin paran için koşuyor."

"Lanet olası yarım saat oldu!" Dişlerimi gıcırdatarak homurdandım ama yüzüm sakin ve soğukkanlıydı. Parmaklarım arkamda birbirini şaklatırken kaslarımda kabaran nabızları kontrol ettim, kalabalıktan gizlendim.

Bu ticarete, elinizi göstermek zayıflık. Ve zayıf bir Don, ölü bir Don kadar iyiydi. Tıpkı büyükbabamın bana her zaman öğrettiği gibi, dürtülerimi her zaman bir sükûnet maskesinin ardına gizlemekten gurur duyardım. Düşüncelerimin ve duygularımın zihnimin mahremiyeti dışında yeri yoktu. Kaldıraç ve öngörülemezlik, terli avuçlar ve sahte bir rahatlama duygusu için harcanamayacak kadar önemliydi.

Yine de her nasılsa, bu küçük bekleyen oyun oldu sinirlerimi sertçe çekiştiriyordu. Silah zoruyla tutulduğumda daha rahattım.

"Sakin ol. Geç kalmak gelinin ayrıcalığıdır. Sana ulaşmak için bu kadar uzatmasına gerçekten şaşırdın mı? Onun bir fişek olduğunu söylemiştin." Liam haklıydı. Öyle demiştim ama ne kadar da yanılmışım. Bu kelime, yakında karım olarak adlandıracağım yürüyen kasırgayı tanımlamak için kısa ve yavan görünüyordu.

"Bu tanımı biraz düz yapmış olabilirim," diye itiraf ettim ve sağdıcımın bir kıkırdama ve sırtıma sert bir tokat yedim.

"O zaman tam olarak hak ettiğin şeyi alıyorsun." Liam'ın ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırmasına neden olan sert bakışlarımı ona doğru fırlatmaktan alıkoyamadım. "Sadece sakın ol. Belli olmaya başladı."

Keskin bir nefesle Liam'ın sözlerini içime çektim. tekrar kalabalığa baktı ve koridorda tanıdık yüzler ile yakında aile olacak yeni yüzler arasında net bir ayırım olduğunu fark etti.

İş ortakları.

Bu onları daha doğru tanımlıyordu. Hiçbiri bugün burada olma, kendilerinden birini gümüş bir tepside rakibine teslim etme fikrinden pek hoşlanmıyordu. Yine de *Mafiosi* tarzı buydu. Rahip itirazlarını dile getirdiğinde seslerini çıkarmayacak ve dillerini ısıracaktı. Kuşkusuz pek çok itiraz vardı ama tek bir kişi bile bunları dile getirmeyi aklından bile geçirmezdi. Ayrıca, tüm bunlar Don Amato'nun fikriydi, amcasının. Ben sadece uymaya çok hevesliydim. Amaçlarıma mükemmel bir şekilde uyuyordu. O da öyle.

Francesca Amato.

Sert. Kararlı. Savaş botları giymiş bir prenses.

"Daha mutlu olmalısın, Matteo. Bunca yıldır uğruna çalıştığın şeyi sonunda elde ediyorsun. Parmağında bir yüzük varken *Nonno*'nun seni daha fazla tutmasına imkan yok."

"Sanırım ikimiz de şaşırırız."

İtalyan mafyasının en saygın Don'u olan büyükbabam Giancarlo Battaglia, şimdiye kadar sayamadığım kadar çok yıldır emekli olmakla tehdit ediyordu. Hiçbir zaman evrene tükürülen kelimelerden başka bir şeye dönüşmedi.

Yerine geçecek kişi olarak beni seçti. Yıllardır İşin arkasındaki güç ve beyin bendim, her şey resmiyet kazanana kadar onun gölgesinde oturmaktan memnun için istifa ettim.

Lanet besin zincirinin efendisiyken kuralların bir önemi yoktu. Bir parmak şıklatmasından daha kısa bir sürede onu tersine çevirebilirdiniz. Göz açıp kapayınca kadar krallardan köylülere.

Kuralları koyan da, bozan da oydu. Güç bu anlama geliyordu. Yakında o ben olacaktım.

Bu yüzden kendi kurallarını dayatmıştı. Doğrudan *Sicilya*'dan getirilen yeni çağa ayak uyduramayan eski ve modası geçmiş kurallar.

"Loro sono la base su cui costruiamo il nostro onore. Onlar üzerine inşa ettiğimiz temeldir

onurumuz. Bu kurallarını her sorgulayışım da sabırsızlığıma ders verirdi.

Evli bir adam olmak bunlardan sadece biriydi. New York *Famiglia*'sının başındaki yerimi almak için yerine getirmem gereken sonuncusuydu. Her nasılsa, kader bu son parçayı ailemiz ve Amato'lar arasında bir barış anlaşması kılığında kucağıma atmıştı. Bu anlaşmanın mantıklı kısmı buydu.

Orada daha daha rasyonellik vardı. Tam olarak açıklayamadığım bir şey. Onu ilk gördüğüm andan beri derimin altında bir şey var.

Francesca.

"Ayrıca, henüz evli değilim. Gösteri bitmeden zaferlerimizi söylememeliyiz." Saatime bakarak soğuk bir şekilde cevap verdim. Hala ondan bir iz yoktu.

Bir kez daha derin bir nefes aldım ve sabırsızlığımı yutarak buradaki her detayı inceledim. Çiçekler, gri saten kuşaklar, her takım elbise ceketinin altındaki gizli silahların sert şekilleriyle tezat oluşturan bozulmamış coşku. Kimse işini şansa bırakmıyordu. Yanlış bir hareketle bu eski, taş Katolik kilisesi kanlı bir savaş alanına dönüşebilirdi.

Dışarıdan bakan biri için her şey normal görünüyordu.

Çünkü

kısıtlama olmaksızın etrafa saçılan büyük miktarda para kadar normal görünebilir.

Annem çok sıkı çalışırdı ve çok da başarılı olurdu. Mutlak mükemmellikten başka bir şey düşünmezdi.

Davetli listesinden mekâna, rahipten çiçeklere, balayından gelinimin bugün giyeceği gelinliğe kadar her şeyi Teresa Battaglia yapmıştı.

Etrafımdaki tüm bu ihtişam, basit bir ticari işlem için ihtiyacım olandan daha fazlaydı. Endişelendiğim şey için adliyeye bir gezi yeterli olurdu. Müstakbel eşim de bu konuda bana kesinlikle katılırdı.

Benimle evlenmeye *o kadar* hevesli olduğundan değil.

Oldukça

Aslında tam tersi. Bu, toplumun suçlu olmayan tarafındaki tüm akbabalar için bir gösteri ve Battaglia'lar ile Amato'lar arasındaki yeni bağa tanıklık etmeye gelen tüm erkekler için bir protokolden başka bir şey değildi. İkimizin de bir an önce bitmesini istediği bir bağ.

Müstakbel eşimin tek yapması gereken

Yine de günün en zor kısmı bu gibi görünüyordu.

Yapacağını biliyordum ama kendi arzusuyla değil. Geleneklerimize ve kurallarımıza açıkça saygı duyuyordu. Detroit'in *mafya* babası olan amcası Enzo Amato'nun bana anlattığına göre Francesca bizim

Yaşam tarzı. O bir asi timsaliydi ve geleceğin Don'unun karısı olmak için biçilmiş kaftandı.

Onun sözleri, benim değil.

Francesca, Don Amato'nun arzu ettiğinden daha aktifti, hatta onun beklentilerinin de üzerinde bir başarı gösteriyordu. Ona ve Komisyon'un kararlarına duyduğu saygıdan dolayı, bugün burada olacak ve benimle sadece mecburiyetten evlenecekti.

O başka bir erkeğe söz vermişti. Ben bugün burada duran kişi olmaması gerekiyordu. Liam olmalıydı. Her şey böyle başladı.

O geri dönülmez bir şekilde başka birine aşıktı, ben de onun yerine geçmeyi teklif ederek ailelerimiz arasındaki bu ateşkesin korunmasını sağladım. Kulağa geldiği kadar özverili değildi.

Ben aziz değilim. İçimdeki iyiliği bulmak çok zor.

Bu kızda çekici bir şeyler vardı. Francesca hiç kimsenin yapamadığı kadar ilgimi çekiyordu. Tanıştığımız ilk günden beri öyleydi. Onun gerçekte kim olduğunu öğrendiğimde, onu elimde tutma ve benim yapma dürtüsü, konu ona geldiğinde koruyabildiğim tüm mantık kalıntılarını geçersiz kılıyordu.

O tam bir jokerdi - küstah, seksi ve her şey I gerekir tutmak uzakta Gönderen.

Francesca

İsteseydim benimle evlenmeyi asla kabul etmezdi, bu da bana tam olarak en iyi yaptığım şeyi yapmaktan başka seçenek bırakmadı - istediğimi sorgusuz sualsiz almak.

Onun asi küçük benliği tam da bunu yapmanın bedelini bana ödetmezse ne olayım. Sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen bu düğün bahanesinin başlamasını beklerken, burada lanet bir *aptal* gibi dikiliyor, nefesimin altında küfürler savuruyordum.

Bir kez derin bir nefes verdim, çenem sıkıca Gözlerim önümdeki porselen azizlerin yüzlerini ezberlerken sıkıca kenetlenmişim. Yine de aklım daha az sakin düşüncelere dalmıştı.

"Sadece düğün heyecanı yaşıyorsun. Endişeli hissetmen normal." Liam yine alay etti. Sözlerini kaplayan alaycı tonu duyabiliyordum.

Ama yanlış anladı. Endişeli değildim. Kızgındım. Anlaşmalarımdan birinin kötü gitmesinden daha fazla. Francesca'nın bana bu kadar kolay ulaşabilmesi beni iliklerime kadar rahatsız ediyordu.

Bana ne yaptı böyle?

Kendime gelmem gerekiyordu. *Benim* adımı alacaktı. Karım olacaktı. *Benim* lanet kurallarına uyacaktı. Bu saygısızca davranışı sisteminden tamamen çıkana kadar onu eğip bükecektim.

Orkestra *Ave Maria*'yı çalmaya başladığında, uzun kırmızı halının diğer tarafındaki eski ahşap kapıların paslı menteşeleri etrafında açılan sesi beni düşüncelerimden kopardı.

İşte bu kadardı. Kaderim, bu güzel ama çileden çıkarıcı kadının istemeyerek koridorda yürümesiyle mühürleniyordu. Ve ne lanet bir görüntüydü! Eğer bu kadar meydan okuma ve kızgınlıkla sırılsıklam olmasaydı, cennetten düştüğünü söyleyebilirdim.

Eğer sevebilseydim, gözümün önündeki manzara gözleri kesinlikle beni benden alırdı. Bembeyaz teniyle büyüleyici görünüyordu.

Simsiyah saçlarıyla kontrast oluşturan dar bir elbise. Yüzünün üzerinde, yüzündeki ifadeyi gizlemeye kadar şeffaf bir örtü vardı. Sadece gözlerini devirdiğini, çenesini sıktığını ve karnıma hançer gibi saplanan bir bakış attığını hayal edebiliyordum. Eğer bakışlar öldürebilseydi, beni uzun zaman önce yerin iki metre altına gömmüş olurdu.

Hay sikeyim! Eğer yeşil ışığı olsaydı. en ufak bir şans verildiğinde çıplak elleriyle kendisi yapardı.

Azim ve güven gözlerime hiç bu kadar ölümcül görünmemişti. Yine de , kendi seçimim dışında,

Zaten onunla evlenmeyi bekliyordum.

Hiç umursamadan kasıla kasıla yürümesini, başını dik tutmasını ve hatta belki orta parmağını bana doğru çevirmesini bekliyordum. Ancak omuzlarının düşmesi ve amcasının kolunu sıkıca kavraması beni şaşırttı. Bana doğru attığı her adımda yenilgi açıkça görülüyordu.

Don Amato elimi sıktı elimi sıkarken o yerleştirdi

Francesca benimkinde, başlamadan önce kınanmış bir birliği kutsuyor. Önümdeki yerini aldı, başı hâlâ öne eğikti.

"Francesca," diye seslendim ona, gözlerinin benimkilerle buluşmasını bekledim ama buluşmadılar.

Parmaklarımla çenesini yukarı kaldırdım ve ilk kez bana bakmasını sağladım. İnce kumaşın altında güzel yüzünü zorlukla görebiliyordum, bu yüzden karanlık gözlerine bakmak için yavaşça örtüyü kaldırmaya başladım.

"Lütfen bırak." Neredeyse fısıldıyordu, sesi kırık çıkmıştı ve beni hazırlıksız yakalamıştı. Zehir damlayan kelimeler, düşmanlık ve sıkılmış dişlerin arasından sızan beslenmiş bir kin bekliyordum. Onun yerine duyduklarım beni tam karnımdan vurdu. O titrek kelimelerin içine o kadar çok duygu hapsolmuştu ki sadece ricasına uyabildim.

Onları göremiyordum ama sesi bana orada olduklarını söylüyordu.

gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu ve ben

Elimi peçesinin altından silmek için kaldırdığımda neredeyse bunu durdurmayı düşünüyordum. Yüzünü çevirdi, ona dokunmama izin vermedi ve kendimi çok daha kalpsiz bir pislik gibi hissettim.

"Bu seninle ilgili değil. Beni düzeltmene ihtiyacım yok. Şu kâbusu atlatalım, olur mu?" Aklımdaki daha çok buydu, ancak ses tonu sözlerinin asiditesiyle pek uyuşmuyordu.

Francesca'nın bu anlaşma ya da benim hakkımda ne hissettiğine dair en ufak bir şüphe yoktu. Her nasılsa bugün her şey öfkeden daha derin bir şeyle lekelenmişti. Daha tehlikeli bir şey. Öfkeyle ve nefrete bulanmış sözlerle başa çıkabilirdim, ama bu? Bu benim rahatlık alanımın tamamen .

Aniden elini benimkinden çekti, Rahibe dönerek hafifçe başını salladı ve başlamasını işaret etti. Sevgi ve anlayış, ruh eşleri ve saygı hakkında dualarla dolu çileli bir saat geçti. Tüm bunların ironisi benim için kaybolmamıştı. Francesca için de öyle olduğu kesindi.

Giderek onun daha uzun boylu olduğunu gördüm, sanki Rahibin sözleri cephane ve yeni bir kararlılık kaynağıydı. Bir fark yaratmamalıydı, ama bir şekilde onun gücünün omurgasına geri dönüşünü izlerken daha hafif hissettim.

"Matteo, Francesca'yı bugünden itibaren, iyi günde, kötü günde, zenginlikte, fakirlikte, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana kadar sahip olmak ve elinde tutmak üzere yasal karın olarak kabul ediyor musun?" Rahip beni düşüncelerimden kopararak sordu.

"" Kararlı bir şekilde cevap verdim.

"Francesca, Matteo'yu bugünden itibaren, iyi günde, kötü günde, zengin günde, fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana dek sahip olmak ve elinde tutmak üzere yasal kocan olarak kabul ediyor musun?"

Francesca bana dönüp gerçek arzusunu açıkça anlayabilmem için "DEĞİL" kelimesini mırıldanmadan önce "İstiyorum," diye mırıldandı.

"Tanrı'nın birleştirdiğini kimse ayırmasın." Bunu söylemek yapmaktan daha kolay görünüyordu. "Şimdi gelini öpebilirsiniz." Sonunda duvağını kaldırdım ve o karanlık, ışıltılı gözlerine baktım.

Dört gözle beklediğim bölümün bu olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Francesca'yı en son Liam'la değil benimle evleneceğini söyledikten sonra öpmüştüm. O öpücükte şehvet ve ateş vardı. Nefretten kaynaklanan saf adrenalin beni ona .

Yüzünü çevirmesini bekliyordum, ama o yapmadı. Bana doğru eğildi ve elini

ensemde, beni sıkıca tutuyordu. Ona sahip olma arzusuyla dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Kalabalığın dilimin onun dudaklarına sahip olma gösterisini izlemesi umurumda bile değildi.

Yırtıcı ve acımasız.

İkimiz de kasıklarımıza bir tren enkazı gibi çarpan ıslak, sıcak şehvet çukurunda kaybolmuştuk. Francesca da aynı derecede istekliydi. Bunu hissedebiliyordum. Tadını alabiliyordum.

Birden öpücüğü kesti ve yüzüne hınzır bir gülümseme yayılırken alnını benimkine .

"Umarım tadını iyi almışsındır çünkü bunu son kez yapıyorsun," dedi alçak bir sesle, gözleri şehvet ve acımasızlığın karışımıydı.

"Buna inanmamı istiyorsan, bu kadar uğraşmamalıydın."

"Sadece neler kaçıracağının tadına bakmanı sağlıyorum." Alay etti, tanıdığım ve arzuladığım Francesca buydu.

"Bunu göreceğiz."

"Ben senin kağıt üzerindeki karınım. Başka bir şey değil. Anlaşma böyle. Öpücüklerim hak eden biri için ayrılmıştır." Kırmızı tek gördüğüm şeydi.

Francesca'nın dudakları bir başkasının dudaklarında, sadece bu görüntü bile kırılğan dizginlerime asit döküyor.

"Benim için değillerse, başkası için de olmadıklarına eminim. Anlaşıldı mı?" Cevap vermedi. Bunun yerine, gözlerini benimkilere dikti, meydan okuyan kaşları kalkıktı ve bana bunu kabul etmeyeceğini söylüyordu.

Sözlerimin aramızdaki boşlukta kaybolmaması için onu kendime çektim, vücudu benimkiyle aynı hizadaydı, doğrudan kulağına fısıldadım, "Tanrı'ya yemin ederim Francesca, tam burada, bu sunakta, başka bir adam tenini sıyıırırsa, onu sadece avlamakla kalmayacağım, aynı zamanda sana dokunmak için kullandığı her parmağı sana teslim edeceğim. Seni öpmeye cüret eden her puştta ne yapacağımı açıklamak zorunda bırakma beni. *Tu sei mia.*" *Sen benimsin.*

"Ben hiçbir erkeğe ait değilim," diye tısladı. Merdivenlerden kapıya doğru ilerlerken konuklarımız ayaktaydı ve kalabalığın arasından geçerken yeni çifti alkışlayarak selamlıyorlardı.

Beş dakikadır evliydik ve bu zaten benim hayatımdı. Bu kadın bütün düğmelerime en kötü şekilde basıyordu.

"Francesca!" Fısıldayarak kükredim, onu kolundan tutup geri çektim, çılgınca yürüyüşünü durdurmaya zorladım, böylece ikimiz birlikte buradan ayrılabilirdik. Ayakta kalmak

kolunuza fırtınalı bir engerek varken görüldüğünden çok daha zordu.

Arabaya yerleÇir yerleÇmez, düğün resepsiyonunun yapılacağı otele doğru güvenli bir Çekilde yol alırken, "Ben senin evcilleÇtirmeye çalıÇtığın hayvanın değilim," diye tükürdü. "Biliyor musun Matt? Sana gerçeğı söyleyeceğim. Senden hoşlanmıştım. İlk tanıştığımızda senden gerçekten hoşlanmıştım. Aptalca senin de benden hoşlandığını düşündüm. Günlerce o öpücüğün hayalini kurdum ve hatta gerçekte kim olduğunu öğrendikten sonra seni aramamak için kendimi zor tuttum. Bu..." parmağıyla aramızda bir ileri bir geri hareket etti, "Bu gerçek olabilirdi. Bunun yerine, beni buna zorlamaya karar verdin, kardeşinle yer değıştirdin, beni lanet bir kukla gibi fırlatıp attın." Francesca suçlayıcı bir tavırla işaret parmağını göğsüme bastırdı. "Önce benimle konuşabilirdin. Kim ve ne isem o olmayı seviyorum ama sırf kadın olduğum için hayatımın başkaları tarafından planlanmasından nefret ediyorum. Ve tam da bunu yaptığın için *senden* nefret ediyorum. Benden alacağın tek şey bu."

İşte oradaydı, cehennemden gelen peri masalı. İşte sonsuza dek mutlu olacağım.

Matt'in hikayesini kaçırmayın - Aldatmayla Bağlandı
düetin ilk kitabı - Buradan okuyun [Aldatmayla](#)
[Bağlandı](#)

OceanofPDF.com

BU YAZARIN KİTAPLARI

Tozdan Don'a

Prequel

Aldatmacayla Bağlanmış

Aldatma Düetinin 1. Kitabı

Onur Tarafından Parçalanmış

Aldatma Düetinin 2. Kitabı

Karanlığın Meleği

Kefaret düetinin 1. kitabı - canlı yayın

Işık Meleği

Kefaret düetinin 2. kitabı

Rus Hükümdarı

OceanofPDF.com

UNUTMA
TÜM HABERLERİ İLK ELDEN
ALMAK İÇİN BENİ TAKİP
EDİN

[Bülten Kaydı](#) _

[Amazon](#)

[Facebook](#)

[Facebook Okuyucu Grubu](#)

[Tiktok](#)

[Instagram](#)

[OceanofPDF.com](#)

TEŞEKKÜR

Bu asla tek kişilik bir iş değildir, bu yüzden burada bu kitap boyunca yardımcı olan tüm güzel ruhlara teşekkür ediyorum.

Bana sözlerimin (her zaman) berbat olmadığını söylerken her kelimeyi, her virgölü, her sanrıyı düzenleyen Michele'e.

Her zaman kıcımlı tokatlayacağına ve bana gerçeği, tüm gerçeği ve sadece gerçeği söyleyeceğine güvenebileceğim Cristina'ya.

Kalan her türlü tutarsızlığı yakalayan Angeliese'e.

Kendimi toparlamamı ve nihayet bunu gerçekleştirmek için doğru adımları atmamı bekleyen ekibime. İlk günden beri inanılmazdınız.

Sizler olmasaydınız ben bir hiç olurdum hanımlar, bu yüzden milyonlarca kez teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Stephanie Amaral

Merhaba. Ben Stephanie, büyük hayalperest ve kazara yazar olduğumu itiraf ediyorum. İnternetin bu köşesi büyük hayallerimin ve "kazalarımın" bulunduğu yer.

Hoş geldiniz!

2020 sonbaharı. Gidecek hiçbir yer ve yapacak çok az şey vardı. Çıldırarak üzüldüm, bu yüzden hayal gücümü kullanmaya ve kendimi erkeklerin kendinden emin, tehlikeli, güçlü ve evet, muhteşem olduğu ve kadınların güçlü, vahşi, cesur ve güzel olduğu bir dünyaya götürmeye karar verdim.

Sınırlarımı zorlamanın ve kendimi meşgul etmenin bir yolu olarak başlayan şey, üzerinde "yayınla" yazan bir düğmeye tıkladığımda hiç beklemediğim bir şeye dönüştü.

Şimdi yeni bir yolculuğa çıkmaya ve çalışmalarımı bağımsız olarak yayınlamaya hazırım. Umarım kitaplarım size de bana verdiği kadar keyif (ve dürüst olmak gerekirse endişe) verebilir.

Uğradığınız ve bu yeni katıldığınız için teşekkür ederim. Umarım sizin de hayal kurmanızı sağlar.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.